
THE EDGE OF DARKNESS TRILOGY
RESTITUTION
LEIGH RIVERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

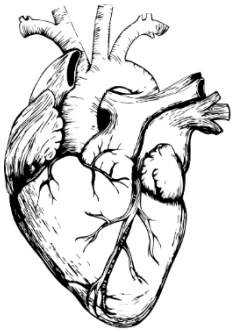
Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Restitution: Karanlığın Kıyısında Üçlemesinin 3. Kitabı

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 Leigh Rivers
Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve yasaların izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotoğraf, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya yeniden satılamaz ya da herhangi bir veri tabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.
Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazar tarafından yaratılmış veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.
Laura **tarafından** Ten Thousand Editing and Book Design'da **düzenlendi**
Beta'yı yapan Shawna Peak
PumpkinSpicedReader'da Lauren **tarafından düzeltildi**
Leigh Rivers **tarafından**
biçimlendirildi
Kapak Avery **tarafından**
Averyxdesigns'da
Birinci Baskı 2024
ISBN (ciltsiz) 978-1-7394330-5-5
ISBN (e-Kitap) 978-1-7394330-4-8
Bu seri İngiliz İngilizcesi ile yazılmıştır.

OceanofPDF.com

PLAYLIST

Cities - Toby Mai & Two Feet
Hearing Damage - Thom Yorke
REAR LIGHT - SAKUREYE
Ölü Adam - David Kushner
Mezarlıkta Buluşalım - Cleffy
Chokehold - Uyku Simgesi
Sakinleş - Rema

tıp - onte
The Woods - Hollow Coves
with u - lucidbeatz
Change (In the House of Flies) - Deftones
From Now On - The Greatest Showman

Spotify Çalma Listesi BURADA

OceanofPDF.com

CONTENT WARNING

Bu, Doyumsuz ve Obur'un devamı olduğu için, büyük bir kafa karışıklığını önlemek için önce onları okumanızı şiddetle tavsiye ederim. Bu hikâyede bazı okuyucuların rahatsız olabileceği karanlık temalar işlenmektedir. Aşağıda listelenen konulardan herhangi biri sizi tetikliyorsa, lütfen Karanlığın Kıyısı Üçlemesi'nin son bölümünü okumaya karar vermeden önce kendinizi ve ruh sağlığınızı düşünün.

Dissosiyasyon, uyuşturucu kullanımı ve yoksunluk, intihara teşebbüs, kazara somnofili, zorla yamyamlık, şiddet ve ayrıntılı kan, işkence, karakter ölümü, psikojenik epileptik olmayan nöbetler, bahsedilen ancak ayrıntılı olmayan CSA, zihin yıkımı, aşırı travma ve zihinsel tepkileri, cinsel ve fiziksel saldırı.

OceanofPDF.com

CONTENTS

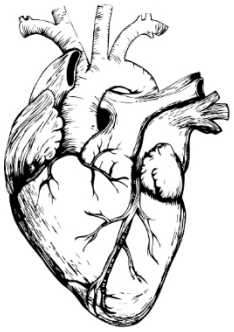
1
2
3
4
5

6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
EPİLOG 1
EPİLOG 2
EPİLOG 3
SIRADA NE VAR?
YAZAR HAKKINDA
BİLGİLER

OceanofPDF.com

1

KADE

Göğsündeki kurşun yarasına baskı yapmaya devam ederken en iyi arkadaşımın ılık kanı parmaklarımın arasından sızıyor. Sırtı kavislendi ve Acıdan dişlerini gıcırdatıyor, göz bebekleri ona zorla verdikleri ilaçlardan dolayı hala tamamen şişmiş durumda. Bize de. Doğru düzgün göremiyorum ama tüm kanı ve soluk soluğa kalmış yüzünü görebiliyorum.

Gardiyanların hiçbiri bana yardım etmiyor. Etmiyorlar. Buna izinleri yok. Ben üzerine eğilip kanamayı yavaşlatmaya çalışırken hepsi beni izliyor. Ölmedi - henüz - yani kurşun kalbine isabet etmedi. Ama çok fazla kan var. Dez burada olsaydı, bu manzara karşısında bayılırdı.

Hepimiz hayatlarımız için savaşırken diğer en iyi arkadaşım kız arkadaşıyla tatilde güneşleniyor. Her zaman en iyisi çok sayıda insanı

mümkün olduğunca dışarıda. Bizim ancak hayalini kurabildiğimiz normalliğe sahip olduğu için ne mutlu ona.

Base'in tüm bunların içine sürüklenmiş olması ve şu anda kıpkırmızı bir havuzda yatıyor olması beni öfkelendiriyor. Ben koruyucu bir sik kafalıyım - Bernadette bunu biliyor ve bana karşı kullandı. Sadece arkadaşlarımla ve ailemle uğraşmak zorundaydı. Base ölürse ve kız kardeşimle Stacey'i bulamazsam, Bernadette başka bir gezegende saklansa iyi olur çünkü hiçbir şey ama hiçbir şey o çürümüş kaltağı paramparça etmeme engel olamaz.

Ne yazık ki, ya da o kadar da değil, Base'i vuran serserinin boynunu kırdım ve bir başkasına da ölene kadar sandalyeyle defalarca vurdum. Cesetleri yanımda bir yığın halinde duruyor. Ve her nedense, sistemimdeki aşırı uyuşturucunun lanet beynimi eritmesine rağmen, iyiyim ve zarar görmedim.

Altımdaki Rus'un göz kapakları kapanıyor ve göğsüm çöküyor. "Hayır." Çenesini kavrıyorum. "Sakın gözlerini kapatmaya cüret etme, Base."

Onları açmıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. "Bana bak.
Bana bak lan."

Yüzüne bir tokat atıyorum, yanağı kıpkırmızı oluyor ve gözlerini kırpıştırarak açıyor. Sersemlemiş bir şekilde, kelimeleri bozuk, mırıldanıyor, "Sen... az önce... bana *tokat* mı attın?"

Ondan gelen kelimeler iyiye işaret. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve ona doğru sarkıyorum, elimi kanayan yarasının üzerinde tutarken alnımı onunkine bastırıyorum. "Kızları bulmama yardım etmelisin," diyorum fısıldayarak, duygusal bir şekilde - doğru düşünemiyorum. Oda hala dönüyor ve her şey aksıyor. Bu gerçek mi ki? "Benimle kal. Lütfen."

Stacey var. Kız kardeşim de. Onları sattım.

Boğazımda safra yükseliyor - burun deliklerimden gelen sert nefesleri kontrol etmeye çalışıyor ve başaramıyorum.

Base'in eli uzanıyor ve yakamı güçsüzce tutuyor. "Lu-Luci-ciella." Çenem gerildi. "Onu bulacağım. Söz veriyorum."

Muhafızlar odayı dolduruyor, iki sağlık görevlisi de arkasından geliyor ve ben de yan tarafa geçip onların üzerinde çalışmasına izin veriyorum, bir yandan da elimle yüzünü tutarak dikkatini çekiyorum - onlar hasarı değerlendirirken onu uyanık tutuyorum. Kurşunun sırtında bir çıkış yarası var, bu da başka bir iyiye işaret, ama hala zayıf ve oldukça kan kaybediyor.

Acil bakıma gittiği sürece tedavi edemeyecekleri *bir* şey değil.

Kendi aralarında onu hastaneye mi yoksa Bernadette'in Londra'da yanında çalışan tehlikeli doktorlardan birine mi götürmeleri gerektiğini konuştuklarını duyuyorum. Biri ona morfin enjekte ediyor, gözlemlerini kontrol etmek için ona bok yapıştırıyor ve ağrı kesiciler etkisini gösterdiğinde gözleri kapanıyor.

Kalçalarıma yaslanıp birkaç dakika önce önümde uzanan kâbusun olduğu yere bakıyorum. Gözlerindeki korku... İçimdeki o lanet olası batma hissi zihnimde tekrarlanıyor. Daha da kötüleşmeden oraya gitmeliyim. Bu pisliklerden uzaklaşıp kız kardeşimi ve sevgilimi bulmalıyım.

Birlikte değiliz - bir süredir değildik - ama Stacey benim kızım. Benim kızım.

Ve insanlar benim olanla uğraşmaz. Bernadette'e teslim oldum, Stacey'nin kim olduğunu öğrendiğinde kontrolümden ve hayatımdan vazgeçtim, peki neden şimdi sözünden dönüyor? İstediği her şeyi yaptım. Her şeyi.

Neyi yanlış yaptığımı anlamak için doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Bernadette'in balo salonunda insanları açık artırmaya çıkardılar. Ben ve Base de. Ama içinde bulunduğu duruma bakılırsa, yakın zamanda alıcısıyla herhangi bir görevi yerine getireceğinden şüpheliyim. Benimki, sinir bozucu bir şekilde, birkaç gün içinde beni çağıracak. Sorun değil. Zamanımı satın alan son kişi gibi onu da öldüreceğim - Bernadette'in kocasını asıp ona izlettikten hemen sonra.

Sonunda limitime ulaşıyorum.

"Kızları nereye götürdüler?" İşinden nefret ettiğini bildiğim gardiyanlardan birine soruyorum. Titrek, kanla kaplı bir parmakla boş ekranı gösteriyorum. "Yayın kesilmeden önceki son ikisini."

İçimde bir his var - teknik olarak emir almak ve talep üzerine sikişmek için "eğitilmiş" olarak sınıflandırıldığım için hiçbir zaman inisiyasyona alınmadım. Ama süreçle ilgili korku hikayeleri duydum.

Gözleri meslektaşlarına kayar, sonra sesini alçaltır. "İndüksiyon için yükleme katına gidecekler. Ayrılmadan önce yeni sahipleriyle birlikte yaklaşık beş gün orada kalacaklar."

Meslektaşına yaptığım gibi onun da boynunu kırmak için duyduğum yoğun istek neredeyse başa çıkılamayacak kadar fazlaydı, bu yüzden ellerimi iki yanımda yumrukladım.

"Açık artırma neden her zaman olduğu gibi Edinburgh'da değil de Sawyers'ın mülkünde yapıldı?"

Bakışları yine odada dolaşıyor, ölü arkadaşlarından birini kaldıran adamlara, sonra bana dönüyor. "Soru sormayı bırak," diye homurdanıyor.

Güvenlik şefleri odaya girdiğinde sağ gözüm seğiriyor. "Seni kilitlemek için emir aldık evlat," diyor ve onu da diğer ikisi gibi yerde ölü olarak hayal ediyorum. "İndüksiyon bitene kadar serbest bırakılmayacaksın."

Base bir sedyeye kaldırılıp dışarı taşınırken gözlerim onunla gardiyanlar arasında gidip geliyor. Onunla gitmeme izin vermiyorlar - şimdi bana silah doğrultmuş durumdalar ama ölmeyeceğini biliyorum.

Telefonum yanımda olmadığı için az önce konuştuğum görevliye bakıyorum. "Bernadette'i hatta istiyorum. Hücrelere gideceğim ama önce onunla konuşmak istiyorum."

Archie'nin Londra'nın kenar mahallelerindeki evlerinden birindeyiz - işler çok kızıştığında ve ortalıkta görünmek istemediklerinde gitmeyi sevdikleri bir yer.

Baş koruma oflayıp pufluyor ve telefonunu çıkarıp ekrana dokunduktan sonra kulağına götürüyor. "Ben Polner. Evet, burada her şey yolunda. Patron orada mı?" Diğerleri bana nişan almaya devam ederken o silahını çıkarıyor ve bana sırtını dönüyor. "Geveze olan onunla konuşmak istiyor. Hayır, Rus değil. Tobias Mitchell'ın oğlu."

Bir duraksama oluyor, sonra nefret ettiğim sesin cılız sesi geliyor.

"İyi akşamlar, Bayan Sawyer. Kade yanımda. Hayır, üzgünüm, henüz hücrede değil ama sizinle konuşursa kendi isteğiyle gideceğini söyledi. Evet, Rus yaşıyor. Yarasından kurtulacak."

Dönüyor, telefonu bana uzatırken yüzü kıpkırmızı, ben de elinden kapıyorum. Hissettiğim her şeyin karışımıyla vücudum titriyor. "Anlaşmalarını iptal et," diyorum Bernadette sessizliğini korurken, masasına vuran tırnaklarının sesi hatta yankılanıyor. "Kız kardeşim ve Stacey. İptal edin. Ya da paralarını ödeyip gitmelerine izin vereceğim. *Bir şeyler* yap."

Mırıldanıyor ve gülümsediğini görebiliyorum. "Peki bunu neden yapayım?"

"Üzerimde tuttuğun tek şey değer verdiğim insanlar. Benim üzerimde sahip olduğun tek şey sevdiklerimdi. Babamla yıllarca uğraştın, şimdi de kız kardeşimle ve benimle uğraşıyorsun-" Duruyorum, telefonu daha sıkı kavrıyorum. "Burada tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

Gülüyor. "Bu bir tehdit mi, Kade?"

"Bu bir söz. Eğer işe alınırlarsa ve onları kim satın aldıysa onunla giderlerse, seni mahvederim. Artık bana şantaj yapacak bir şeyin kalmayacak. Onları satarsan, hayatının son gününün kabus gibi geçmesini sağlarım. Kızın mı? Canlı canlı derisini yüzerken çığlıklarını kaydedeceğim ve sana kemiklerini göndereceğim. Archie'nin acı çekmesini seyrettireceğim,

ve seni sona bırakıyorum. Eğer o kızlara bir şey olursa, saklansan iyi edersin, seni pislik."

"Çok alıngansın, sevgili oğlum."

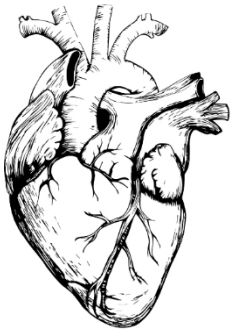
Sonra hat kesiliyor ve telefonu duvara fırlatıp paramparça ediyorum.

"Aferin, göt herif. Bana yeni bir telefon borçlusun. Şimdi sana söyleneni yap ve kelepçeleri tak."

Kafamı kaldırdığımda, geveze olanın - ana koruma, güvenlik şefi - silahını kınından çıkardığını görüyorum. Benden çok daha iri ve lanet bir tank gibi inşa edilmiş. Yumruğumu yüzüne öyle sert indiriyorum ki, bir çıt sesi duyuyorum. Öfkeden gözlerim o kadar kör olmuş ki, çatırdama sesinin elimden geldiğini sanıyorum, ama dizlerinin üzerindeki adama baktığımda, acı içinde ağlarken kırık çenesi sallanıyor. İç çekiyorum ve beni kelepçeleyip hücrelere sürüklemelerine izin veriyorum.

OceanofPDF.com

2

STACEY

Oda karanlık ve soğuk - buz gibi hava açıkta kalan tenimi yalıyor. Üst katın zarafetiyle kıyaslandığında, burası *Testere*'lerden biri gibi görünüyor. Filmler.

Ölmek üzere miyim? Luciella nerede?

Asansör yükselmeye başladığında arkamda çınlıyor ve beni korku ve dehşet içinde titremeye bırakıyor. Kapının yanında duran, silahını göğsüne dayamış bir gardiyanın gölgesi var ve bir yerlerden gelen hafif hıçkırıkları duyabiliyorum. Havalandırmadan mı?

"Bir tane daha var!" diye sesleniyor ve ben irkiliyorum. "Onu da göndereyim mi? Diğeri sıralandı mı?"

Kişinin cevap olarak ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok. Mırıldanıyor. Silik. Bir yankı. Havalandırmadan gelen hıçkırık sesi kesiliyor, ya da belki daha sessizleşiyor, ya da belki de ben şok halindeyken hayal ediyorum.

Luciella'yı bulmam gerek. Bundan kurtulmamız gerek.

"Stacey Fields," diye fısıldıyorum, kontrolsüzce titriyorum, yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor. "Sakin ol."

Sonra dudaklarımı düzleştiriyorum ve gardiyan tekrar arkasını dönmeden önce yüzüme kısa bir süre fener tutunca duraklıyorum. "Genç, belki yirmili yaşlarının başında. Zarar görmemiş gibi görünüyor," diyor ve sonra gülüyor. "Peki, şimdilik. Ne kadara gitti?"

Islık çalıyor ve tekrar gülüyor. Omzunun üzerinden, olduğu yerde donup kalmış bana bakarak alay ediyor. "Yine de mürekkeple lekelenmiş. İğrenç bir görüntü. Onun için hazır mısın? Bunu da soyayım mı?"

Soyun.

Tanrım.

Üzerimde bir kulaklık, vücuduma bağlı, göğüslerimin arasına gizlenmiş bir tel bulurlarsa cezam daha da kötü olabilir. Gardiyan başını eğmiş, meslektaşının ne dediğini duymaya çalışırken, kulaklığı çıkarıp teli çekmeye çalışıyorum - yapıştırıcı derime yapışıyor ve onu koparıp yere atarken sessizce hıçkırıyorum.

Gardiyan karanlığın içinden bana bakıyor ve konuşmasını bitiriyor - bana yaklaşırken teli bir kutunun arkasına atıyorum ve kendime sarılıyorum. Üzerimde Bernadette'in kanını görünce kıkırdarken silahı beni tedirgin ediyor.

"Patronun yüzünü mahvettiğini duydum. Bunu sana ödetecek. Küçük sarışın gibi benimle dövüşecek misin?"

Çenem titriyor. "Ona zarar verdin mi?"

"Yapmadığım için şanslı," diyerek kolumdan tuttu ve beni kapıya doğru çekti. "Onun için endişelenme - zaten onu bir daha görmeyeceksin." Beni odadan dışarı, tavanı borularla kaplı ve gözlerimi acıtan titrek ışıkların olduğu bir koridora doğru itiyor. "Onu altıncı odaya götür."

Tekrar yakalandım ve başka bir muhafız tarafından koridorda sürüklendim. Ölümcül kavrayışları yüzünden derimde oluşan morlukları şimdiden hissedebiliyorum. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama omurgamın dibine sert ve soğuk bir şey bastırıyor. Bir silah mı?

"Yürü, yoksa o güzel bacaklarını bir daha asla kullanamayacağından emin olurum."

Kapıların önünden geçerken ağlama, çığlık ve... inleme sesleri duyuyorum. İyi türden de değil. Zoraki inlemeler gibi - yardım çığlıklarının ortasında vücutlarının onlara ihanet ettiğini gösteren inlemeler. Hem erkekler hem de kadınlar yardım için yalvarıyor - saldırganlarının durması için.

Midem bulanıyor.

Sanırım hasta olabilirim. Lu o odalardan birinde mi?

"Arkadaşım iyi mi?" Yalvaran bir ses tonuyla soruyorum. "Lütfen bana onun iyi olduğunu söyleyin."

Koridorun sonundaki bir kapıda duruyoruz. "Kendin için daha çok endişelenmelisin."

Tarayıcıya bir kart okutuyor ve kapı bip sesi çıkarıyor - üzerindeki kırmızı ışık yeşile dönüyor. İçeri itiliyorum, ışıklar otomatik olarak yanıyor ve önümdeki manzara karşısında gözlerim açılıyor.

"Duş almanı öneririm. Yeni efendin evcil hayvanının üzerinde başkasının kanını görmekten hoşlanmayabilir. Elbiseni kapının yanına bırak."

Ona bakmak için döndüm. "Buraya mı geliyor?"

"Bu kadar kolay gidebileceğini mi sandın? Hayır, inisiye edilmen gerekiyor. O senin itaatkârlığından memnun olana kadar bu odada birlikte kalacaksınız."

Gardiyan kapıyı çarparak kapatıyor ve beni işkence odasında tek başıma bırakıyor. Odanın ortasında dört direkli bir yatak duruyor, her direkte deri kelepçeler var. Bir raf dolusu şey var... Zincirli bir tasmaya takılı tıkacı gördüğümde içim burkuluyor. Bir sürü kayganlaştırıcı tüpü, başka seks aletleri ve kenarları dışarı bakan farklı boyutlarda bıçaklardan oluşan bir raf var.

Onlara doğru koşuyorum ve donup kalıyorum, elim en küçüğüne uzanıyor. Onun yerine, mini bir pala gibi en büyük olanı tutup arkamda tutuyorum. Sonra kendimi kapının karşısındaki duvara sıkıştırıyorum. Adam geldiğinde bana dokunmasına izin vermem. Bir keresinde Chris beni arkadaşlarına sattığında daha küçük bir bıçak kullanmıştım ve bunu tekrar yapmaktan çekinmeyeceğim.

Açık artırmamı kazanan kişi bir dev olsa bile. Bana

yaklaşamayacak.

Beklerken boğazımda büyüyen yumruyu yutuyorum.

Ve bekle, bekle ve bekle. Bacaklarım titreyene, yüzüm ve göğsüm ter içinde kalana kadar. Sanırım bir saat kafamın içinde Luciella için endişelenerek geçiyor. Kade, Bernadette'in onu geri almasını sağlayacak mı? Evet. Kız kardeşi için her şeyi yapar, o yüzden onu kurtarmak için elinden geleni yapacağını biliyorum. Ve Base vuruldu. Göğsünden vuruldu ve... ve ölmüş olabilir.

Gözlerim yaşardı. Hayatım nasıl bu hale geldi?

Chris hangi cehennemde? O bir psikopat, ama şu anda o deli piç beni bu durumdan kurtarsa umurumda olmazdı.

Sesler düşüncelerimi durduruyor ve ellerim bıçağın sapını sıkıca kavrıyor. Kapı bip sesi çıkarıyor ve iki muhafız içeri giriyor, arkalarında büyük bir varlık var. Beyaz, yüzü olmayan bir maske takmış, diğerlerinden daha uzun boylu, geniş omuzlu *ustam* sadece beyaz gömleğiyle içeri giriyor, daha önce giydiği ceket bir yerlere atılmış.

Gardiyanların arasından geçip odanın ortasında dururken nefesim kesiliyor - beni izlerken görebildiğim tek şey gözleri. Sonra başını yana eğiyor. Söz yok. Hiçbir hareket yok. Hiçbir şey yok.

"Size odaya girip çıkmanız için sadece sizin kullanabileceğiniz bir anahtar kart vereceğiz. Yükleme katı, serbestçe dolaşma yetkisine sahip olduğunuz tek kattır. Yemekleriniz günde üç kez bu odaya getirilecek. Sadece şifonyerde verilen beyaz elbiseleri giyecek, ancak çamaşırhane sistemimizi kullanabilirsiniz. Herhangi bir sorunuz var mı efendim?"

Cevap vermiyor, sadece bana bakıyor, elleri cebinde.

Gardiyanlar birbirlerine bakıyorlar, sonra içlerinden biri gözlerini bana dikiyor. "Elbiseni alacağız."

Sırtı açık elbisem sayesinde bıçağın soğukluğu omurgama baskı yapıyor. Belki de bundan kurtulmaya çalışmak yerine kendi boğazımı kesmeliyim. Belki bu sefer tecavüze u ğ r a r k e n tamamen uyanık olmaktan daha kolay olur.

Kalbimin durması için büyük varlığın bir adım ileri atması yetiyor ve ileri atılıp onu göğsünden bıçaklamaya çalışıyorum - ama muhafızlar tepki veremeden bileğimi yakalıyor, silahı düşürene kadar sıkıyor ve başını sallayarak bana bakıyor.

"Küçük psikopat kaltak," diyor bir gardiyan.

Maskenin göz delikleri kafesli, bu yüzden gözlerini çok iyi göremiyorum. Mavi olduklarını biliyorum. Saldırganımla ilgili bildiğim tek detay. Bana yüzünü hiç göstermezse, serbest kalırsam onu ihbar etmek için nasıl teşhis edebilirim?

Elbisemin arkadan yırtıldığını, vücudumdan kesildiğini ve bu adamın önünde sadece Chris'in bana giydirdiği iç çamaşırlarıyla dururken çekilip alındığını hissettiğimde ürperiyorum. Sütyen yok.

Adam vücuduma bakmıyor bile. Gözleri ruhumu yakıyor.

"İlk test, efendim. Sonra yolunuzdan çekileceğiz."

"Sen kötü bir kızsın," diye fısıldıyor, derin, çakıllı sesi maskesi tarafından boğuluyor. Bileğimi bırakıyor ve muhafızlar uzaklaşırken çenemi yakalıyor. "Diz çök."

Kıpırdamadan duruyorum, dizlerimin üzerine çökmeyi reddederek yerimde duruyorum. Gardiyanlar gözlerini dikmiş, ilk testimi başarıyla geçip geçemeyeceğimi görmek için bekliyorlar. Eğer reddedersem, burada kalış süremi uzatabilirler. Uyumlu olmamı istiyorlar - efendime iyi, itaatkâr bir evcil hayvan olmamı.

Ama ben zaten ölüyüm.

Dizimi bacaklarının arasına sokmaya çalışıyorum, ama o bundan kaçıyor ve beni zorla aşağı itiyor, böylece dizlerim yere çarpıyor ve benden bir çığlık kopuyor.

Çenemdeki tutuşu saçıma doğru ilerliyor ve saçımı çekiştiriyor, ben de ona bakıyorum. Gardiyanlardan biri "Kemerini çıkarın" dedi. "Şimdi."

Daha fazla gözyaşı süzülürken gözlerimi kapatıyorum ve tokaya uzanırken nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum. Sonunda deriyi ilmeklerden çekip çıkarmadan önce iki kez serbest bırakmayı başaramadığım için parmaklarım titriyor. Adam ben düşürmeden kemeri kapıyor ve boynuma dolayıp deriyi tokadan geçirdikten sonra boğazıma yerleşene kadar sıkarken nefesim kesiliyor.

Daha sıkı çekiyor ve havam kesiliyor, ciğerlerim yanıyor, gözlerim sıkışıyor.

Gardiyanlar mutlu görünüyor, bu yüzden omzunu sıvazlıyorlar ve ilk gecesinin tadını çıkarmasını söylüyorlar. Kapı açılıp kapanıyor, sonra bir bip sesi duyuyorum. Nefes alabilmem için kemeri bıraktığında boğuk, boğuk bir ses çıkardım.

Öksürüp ağlarken ellerimi halıya bastırarak öne doğru eğiliyorum, keşke Chris'in beni bu aptal sahte partiye, açık artırmaya gelmeye zorlamasına izin vermeseydim diyorum. Ama maske halıya düştüğünde ve adamın dizlerinin üzerine çöktüğünü gördüğümde, bir darbe ya da emir beklerken donup kalıyorum.

Eller yüzümü tutarak beni yeni efendimin gözlerine bakmaya zorluyor.

Tobias Mitchell.

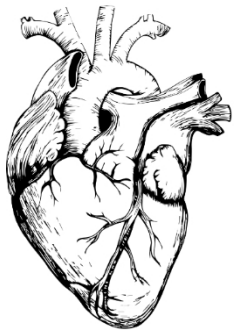
Dudaklarım aralanıyor, "Tobias'a mı?" diye sorarken tüm korkum uçup gidiyor.

Kade'in babası hemen yanımızdaki battaniyeyi kapıyor, üzerime sarıyor ve sonra ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir sarılma için beni kendine çekiyor.

"Özür dilerim. Özür dilerim. Sen iyisin. Benimle güvendesin," diyor usulca saçlarımı okşarken ve göğsüne doğru ağlamama izin verirken. "Seni buldum, küçüğüm."

OceanofPDF.com

3

STACEY

Tobias geri çekiliyor, gözleri yüzümü arıyor ve üzerimi örten battaniyeye rağmen aşağıya inmelerine izin vermiyor. "Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Açık artırmamı kazanan sen miydin?"

"Evet. Barry, Bernadette'in planını, senin çekilmez puşt üvey kardeşine davetiyeyi ve anlaşmayı gönderdiğinde öğrendi. Kade'i bulmak için Londra yolunu yarılamıştık ama geri döndük. Yaralanmadığına emin misin?"

Gözyaşlarımı tutmakta zorlandığım için gözlerim yanıyor. Eğer hüngür hüngür ağlamaya başlarsam, kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum. "Barry iyi mi?"

Başını sallıyor. "Ne kadar sinir bozucu olsa da beni sakladı. Karısı ve çocuğu Aberdeen'de güvenli bir evde."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ve o bunu fark edip başparmağıyla siliyor. "Seni buradan çıkaracağım."

"Peki ya Luci?"

"Sebastian Prince'in amcası onun açık artırmasını kazandı. Onu Moskova'ya götürecekler ve Bernadette'in icabına bakılana kadar gözlerden uzak tutacaklar. Yardımını almak için büyükbabayla yaptığım anlaşma buydu - ona kızımı koruması karşılığında torununun tacizcisini öldüreceğimi söyledim. Biz konuşurken bu binanın etrafında Ruslar var."

"Bernadette'in Base'e sahip olduğunu biliyorlar mı?"

"Yeraltı dünyası acımasız bir yerdir. İskoç kolluk kuvvetleri ve elinin altında mafyaya karşı başka kim varsa onlar arasında bir savaş çıkarsa ortalık karışır. Pek çok insan hayatını kaybeder. Onu ve kocasını öldürmeyi teklif ettim."

Konuşmak istiyorum ama sözümü kesiyor. "Onlar bana bir sonraki göreve başlamamı söylemeden önce seni buradan çıkarmalıyız. Beni oracıkta vururlar, seni de başkası yakalar."

Dönüyor, anahtar kartını sensör pedine okutuyor ve kapı bip sesi çıkarıp açıldığında başını dışarı uzatıyor ama hemen geri çekiyor. "Siktir" diye mırıldanıyor, sonra cebinden bir cep telefonu çıkarıp kulağına dayıyor.

Odada volta atan Tobias, telefon çalıyor, çalıyor, çalıyor ve ben birinin cevap verdiğini duyana kadar ofluyor.

"Aradığımda, seni pislik, hemen cevap vereceksin. Kız elimde. Evet, o iyi ve zarar görmemiş. Dışarıda dört koruma var. Görüntülerde, hayatını riske atmadan onu buradan çıkarmamın en güvenli yolunu görebiliyor musun?"

Tobias dönüp bakışlarını üzerimde sabitlerken alt dudağımı kemiriyorum, gözleri içimi yakıyor. Şifonyere gidiyor ve beyaz bir kumaş çıkarıyor. Bir elbise. Kısa. Omuzlarında ince askılar var. İpeksi ve aslında gerçekten güzel, eğer bir seks çetesinin saklandığı yerin ortasında olmasaydım ve eski erkek arkadaşımın hapisten yeni çıkan babasıyla kaçmaya çalışmasaydım.

"Nasıl kaçtın?" Elbiseyi alırken sordum. "Bunun için sana kızgınım, bilesin diye söylüyorum."

Arkasını dönüp battaniyeyi bırakmama ve elbiseyi çekmeme izin verirken alay ediyor. "Ziyarete gelmedin, ben de sıkıldım."

"Sıkıldım..."

"Ben biraz mantıksız ve düşüncesizimdir. Ayrıca, bir şeylerin yanlış gittiğini hissediyordum - buna altıncı his diyebilirsiniz."

Elbise uyluğumun ortasına oturuyor ve bundan nefret ediyorum. Bu günle ilgili her şeyden nefret ediyorum.

"Kade ve Base de açık artırmayla satıldı," diyorum şifonyerde bir saç bağı bulup saçımı başımın üstünde topuz yaparken. "Ona yardım edecek misin?"

Arkasını döner. "Güvende olduğunu öğrenir öğrenmez, evet."

Odanın ortasında durup derin bir nefes alıyorum. Hâlâ çok bunalmış hissediyorum. Sadece birkaç dakika önce saldırıya uğrayacağımı ve zorlanacağımı düşünmüştüm. Sonunda öleceğimi düşünmüştüm ama hayır.

"Teşekkür ederim," diyorum sessizce.

Kaşlarını çatıyor, şifonyere yaslanıp kollarını ve bileklerini kavuşturarak Barry'nin geri arayıp gitmesinin uygun olduğunu söylemesini bekliyor. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

Kollarımı açtım. "Öleceğimi kabul ettim. Düşündüm ki -" Durdum, neredeyse boğuluyordum. "Sadece minnettarlığımı kabul et. Önceliğinizin çocuklarınız olduğunu biliyorum ama benim için burada olmanızı takdir ediyorum."

"Sen de benim önceliğimsin. Senin için dünyanın öbür ucuna bile giderim ufaklık. Babanla iyi bir ilişkin olmadığını biliyorum, kardeşlerin işe yaramaz hıyarlar ve oğlum delice bir güç gezisinde bir kaltağa zincirlenmiş durumda, ama ben varım."

Bedenimin onunkine çarpma gücü onu bir adım geriye savuruyor ama beni yakalıyor.

Babam beni hiç korumadı. Beni severdi ama Nora ortaya çıkar çıkmaz onun için ikinci planda kaldım. Onu ne kadar özlesem de, ne kadar sevsem de, Tobias bana daha iyi davranıyor. Ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, beni affet Aria Miller, ama Tobias Mitchell'in elinde güvende ve sağlam olmak asla uyanmak istemediğim bir rüya. Bırakmak istemiyorum.

Ya uzaklaşırsam ve o kaybolursa? Ya bu bir rüyaysa ve bana ilaç verildiyse? Ya tüm bu senaryoyu hayal ediyorsam ve yaşlı, kilolu ve terleyen bir adam beni sahiplenirken yatağa zincirlenmişsem?

"İçinde tutma," diye fısıldıyor Tobias. "Ağlaman gerekiyorsa, o zaman ağla ufaklık. Hepsini şimdi ve burada çıkar."

Bu gerçek ve Kade'in babasının kolları etrafımda, saçlarımı yavaşça okşayarak bana güven veriyor ve ben titreyip duygusal durumumu serbest bıraktıkça beni sıkıca tutuyor.

Her ne kadar kurumundan kaçtığı ve dünya çapında bir kaçak avına neden olduğu için ona deli olmam gerekse de

Tek yapabildiğim ona sarılmak ve kokusunu içime çekmek. Yaşlı, terli bir adam değil. Hayır. Tarçın. Kade'in kıyafetlerinin hep koktuğu baharatlı bir kolonya.

Kapüşonunu burnumun altına sokar ve yatağımda uzanıp üvey kardeşimin bir sonraki darbesini beklerken içime çekerdim. Eve gitmem hep daha uzun sürerdi, çünkü başıma gelecekleri biliyordum.

Kade'in yanındayken hayattaydım. Ve şimdi onun babası sayesinde hayattayım.

Ve Tobias'ın tek yaptığı bana tekrar sarılmak, ensemden kavrayarak beni göğsünde sıkıca tutmak. "Yanındayım," diyor o derin ses tonuyla.

Bu üç kelime vücudumun onunkine karşı titremesine neden oluyor, hem sevinç hem de yorgunluk gözyaşları beni tüm ağırlığımı alana kadar kontrolsüzce ağlatıyor.

"Şşşt. Seni yakaladım."

Omuzlarımı kavrıyor ve yüzümü inceleyecek kadar beni geriye itiyor. "Bana iyi olduğunu söyle, çünkü Barry bize izin verir vermez buradan ayrılmamız gerekiyor. Buradan çıkana kadar duygularını kontrol altında tutabilir misin?"

"İçimi dökmemi söylemiştin."

Başını hafifçe eğmesi şaşkınlığını gösteriyor. "Dahası mı var?"

Bir kahkaha atıyorum ve gözlerimi siliyorum. "Bazen senin duygusuz bir aptal olduğunu unutuyorum."

Sırıtarak uzaklaşıyor. "Soruma cevap vermedin." Kararsız bir omuz kaldırıyorum. "Ben iyiyim."

Anlaşılan hâlâ uyuşmuş yüzümden yaşlar akıyor olmalı, çünkü kaşlarını kaldırıp yanaklarımı siliyor. "Onlar yüzünden daha fazla ağlama. Her şeyi atlattın. Gözlerini kurula ve çeneni dik tut. Onlar senin gözyaşlarını hak etmiyorlar." Bana gamzesinin çukurlaşmasına neden olan sıkı bir gülümseme veriyor. "Kimse hak etmiyor."

Burnumdan derin bir nefes alıyorum ve ağzımdan veriyorum. "Tamam. Tamam. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Kaçtın ve-"

Telefonu çalıyor, sözümü kesiyor. Tobias telefonu sustururken şöyle diyor: "Bana sonra bağırabilirsin. Ailem için yapmam gerekeni yaptım ve sen" - burnuma bir fiske vuruyor - "sen de bunun bir parçasısın."

Gülümseyerek kendime sarılıyorum. Yıllardır gerçek bir ailenin parçası olmamıştım. Bu iyi hissettiriyor.

Eğilir ve maskesini alır, takım elbise ceketinin içinden bir silah görünür.

Bebek Eva göğsünde oturup yüzünü tutarken Tobias'ın masa oyunları oynadığı ve tarihi edebiyat okuduğu görüntüler artık yok.

Tam maskeyi yerine sabitlerken arkasındaki kapı bip sesi çıkarıyor ve sadece on beş dakika önce çıkan aynı muhafızlar içeri girerken ikimiz de donup kalıyoruz.

"Kızı götürmek için emir aldık. Ödemeniz yirmi dört saat içinde iade edilecek, ancak gece boyunca farklı bir odada size eşlik etmesi için açık artırmadan arta kalan diğerlerinden herhangi birini seçebilirsiniz."

İkisi de kenara çekilerek Tobias'a dışarı çıkması için açık bir yol bırakıyor. "Lütfen bizi takip edin."

Kade'in babasının silahını ceketinden çıkarması ve içlerinden birinin kafasına sıkması sadece iki saniyesini alıyor. Diğer gardiyan Tobias'ın silahını elinden alıp yüzüne yumruk atmaya başladığında patlamanın şiddetiyle irkilip geri çekiliyorum.

Adamın elinin büyüklüğüne bakılırsa, çenem kırılmış ve çığlık atıyor olurdum. Tobias sadece gülüyor ve adama kafa atıyor, sonra da adam kırılan burnu yüzünden sersemlemişken onu ensesinden ölümcül bir şekilde kavrıyor. Tobias'ın adamı bıçak rafına doğru sürüklemesini ve yüzünü bıçaklara öyle hızlı vurmaya başlamasını dehşet içinde izliyorum ki her yere kan sıçrıyor ve bu sırada kendini de kesiyor.

Adam, bıçaklar boğazını kesene kadar bir hayvan gibi ciyaklıyor, sonra ses boğulmaya, bükülmüş nefes almaya dönüşüyor ve sonra hiçbir şey olmuyor.

Tobias muhafızı bırakır ve cesedinin bir kan gölü içinde yere yığılmasını izler. Elindeki ve parmaklarındaki küçük kesiklere dişlerini gıcırdatarak bakıyor ve kandan kurtulmak için elini uzatıyor.

Beyaz kollarının her birini dirseklerine kadar kıvırarak, "Ne büyük bir hayat kaybı," diye iç geçiriyor. "Daha fazla bekleyemeyiz. Barry'nin planını sikeyim."

Başımı sallıyorum ve ellerimi açıkta kalan kollarımda aşağı yukarı gezdiriyorum; beyaz elbisemin ön kısmında küçük kan lekeleri var.

"Size ceketimi verirdim ama bir evcil hayvan için milyonlar ödemiş bir p i s l i k m i ş i m gibi davranmam gerekiyor. Bazıları ödülleriyle hava atacak. Bu boktan dünyada hiçbir geçmişi olmayan yeni bir teklif sahibi olduğum için, güvenliği geçmek için beş günlük indüksiyon denemesini kabul etmek zorunda kaldım. Ama eğer dışarıdaysak, dikkat çekemem. Aralarına karışmalıyız. Malikânenin etrafını saran insanlarla bile sayımız tamamen az."

"Anlıyorum." Dudağımı çiğnedim. "Kyle ve Chris dışarıdaydı. Onları yakalayan oldu mu?"

"Hayır. Neden buradaydılar? Hayır. Boş ver onu. Önce sana odaklanabilir miyiz?" Ama yine telefonu çalıyor ve sözümüzü kesiyor.

"Şimdi mi?" Tobias cevap verir. "Beni *dinle* Barry, seni orospu çocuğu, burada iki ölü muhafızım var ve daha fazlasının gelmesi sadece birkaç dakika sürer. Ya sen güvenli bir yol bulursun ya da ben kendim bulurum. İhtiyacım var. ihtiyacım var. İhtiyacım var. Onu. Çıkarmalıyım."

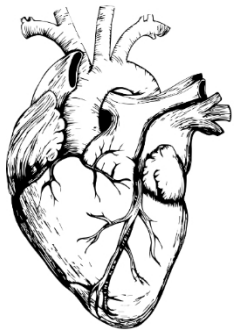
Kendimi kucaklıyorum, geri adım atarken neredeyse ölü muhafızlardan birine takılıyordum. Kıpkırmızı bir sıvı birikintisine basıyorum, Tobias yeni kaçış planını hızlıca tartışırken ayağımdaki kanı silkeliyorum - hangi rotayı izleyeceğimizi ve yolda kaç muhafızdan geçeceğimizi.

Telefonu kapatıyor ve elimi tutarak beni başka bir şey düşünmeden odadan dışarı çekiyor. "Gitmemiz gerek. Birini gördüğümüzde korkmuş gibi davran. Seni, rızan olmadan mümkün olan her pozisyonda becermeyi planlıyormuşum gibi tutmam gerekiyor."

"Tanrım, Tobias."

OceanofPDF.com

4

STACEY

A Köşeyi dönüp bir kat yukarı çıkar çıkmaz iniltiler duyuyoruz. İnlemeler. Küfrediyor ve adımlarımda sendelediğimde beni kenara çekiyor. "Korkarsan kaçamazsın. İtaatkar bir ödül olmalısın ve yanımda kalmalısın, tamam mı?"

Omurgamı dikleştiriyorum ve ona başımı sallıyorum. "Evet." "Seni çok kötü tedavi etmem gerekecek."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, bir adamın güldüğünü duyduğumda gözlerim yana kayıyor.

"Şimdiden özür dilerim."

Sesi gerçekten korkmuş gibi geliyor, ben de sesimi yumuşatıyorum. "Tobias, sorun yok - sadece acele et."

Kolumdan tutup beni koridor boyunca çekiyor, ben de ayak uydurmaya çalışıyorum.

Bir köşeyi daha dönüyoruz ve ben daha nefesimi bile veremeden sırtım duvara çarpıyor. Tobias kendini ön tarafıma yapıştırıyor ve başını boğazımın çukuruna doğru indiriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor maskenin ağzındaki delikten yumuşak bir nefesle. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim," diye tekrar tekrar nefes alıyor ve kalçamı tutup yanına çekerek rolünü oynuyor. "Affet beni."

Archie üç korumayla birlikte geçiyor. Telefonla konuşuyor ve bizimle hiç ilgilenmiyor. Birini kontrol altına almak için birine bağırıyor.

Görüş alanından çıktıklarında bacağımı bırakıyor ve onu yakmışım gibi geri çekiliyor. "Özür dilerim." Beni düzeltti ve başını çevirdi.

"Sence Kade hakkında mı konuşuyordu?"

Tobias biraz titriyor ve kontrol etmekte zorlandığı bir öfkeyle titrediğini biliyorum. "Muhtemelen," diye homurdanıyor, Archie'nin gittiği yöne bakıyor. "O piçin boynunu kırmamak için kendimi zor tutuyorum ama seni riske atamam. Gel hadi. Malikâneyle birlikte onun da yanmasını sağlayacağım."

Bileğimden tutuyor ve beni bir kez daha koridor boyunca çekiyor. Can sıkıcı bir şekilde, purolu bir adam elinde müzayede küreklerinden biriyle bize doğru yürüyor. Tobias elini kalçama indiriyor ve uyum sağlamaya çalışarak adamı selamlıyor.

El yanıyor.

Adam gittiğinde, dokunuşu kaybolur.

Elini elime alıyorum, başparmağı tenime sürtünerek bana güvende olduğumu hatırlatıyor, onu başka bir koridora kadar takip ediyorum, soğuk ve nemli, duvarın bir tarafında kapılar sıralanıyor, odalar kilitli ve daha fazla iniltiyle dolu.

Bir kapı açıldığında ve içeride ellerini itaatkâr bir şekilde kucağına koymuş bekleyen bir kız gördüğümde sızlanıyorum ve başımı eğiyorum. "Peki ya diğerleri?"

"Seni sağ salim çıkardıktan sonra Barry, adamları ve Ruslar oraya saldıracak. Yakıp yıkmadan önce geri kalanları dışarı çıkaracaklar. İkincisi hemen saldırmak istedi ama senin zarar görmeni göze alamazdım. En güvenli yol bu."

Merdivenleri çıkarken elim bir kez daha onun elinde, müzik yavaşça kulaklarımı dolduruyor. Orkestra müziği - Alexandre Desplat. Genelde dans ederken ya da kitap okurken onun müziğinden keyif alırım, ama şu anda tüm bu

durum daha da kötüleşiyor. Tepeye çıktıkça ses daha da yükseliyor, merdivenler ana fuayeye açılırken melodi "Statues" ile birleşiyor.

Açık alanda elimi bırakıp tekrar koluma giriyor ve beni köşelerden sürükleyip itiyor. Bana bu şekilde davranmaktan nefret ettiğini biliyorum ama kimsenin onu ya da ne yaptığımızı fark etmesine izin veremeyiz.

Diğer alıcılardan bazıları etrafta dolaşıyor, yeni evcil hayvanlarını sergiliyorlar, hepsi de benimkiyle aynı beyaz elbiseleri giymiş. Bazıları benden biraz daha genç, bazıları daha yaşlı görünüyor ve bazıları da düpedüz korkmuş ve hıçkırarak ağlıyor.

Giriş kapısından geçmek yerine sağa dönüyoruz, temizlik yapan işçilerle dolu müzayede odasını atlıyoruz. Yavaş yürüyor, böylece ben de çıplak ayaklarımla ona ayak uydurabiliyorum. Elbisemin ve yüzümün her tarafına sıçrayan kıpkırmızı lekelere rağmen kimse bana doğru göz kırpmıyor.

Sanki bu onlar için normalmiş gibi.

Yan tarafta göğsüne silahını dayamış bir muhafız duruyor. Tobias'a başıyla selam veriyor. "Ödülünüzün tadını çıkarıyor musunuz efendim? Hoşunuza gitti mi?"

Tobias beni önünde durmam için çekiştirirken vücudum kaskatı kesiliyor, kulağıma saldırı sözcükleri fısıldar gibi yapıyor, eli göğsümün hemen altında, aslında ona göz teması kurmamamı ve bir kez daha üzgün olduğunu söylüyor. "Oh, o benim hoşuma gitmekten çok daha fazlası. Çok güzel, değil mi?"

"Konferans odasında diğerlerine katılacak mısınız?"

"Belki bir dahaki sefere," diyor ve saçımdan bir tutam tutup beni bir sonraki koridora sürüklüyor.

Görüş alanından çıktığımızda ona dirsek atıyorum. "Saçımı çekmene gerek yoktu." "Saç çekmeyi severim."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki biliyorsun."

Göz kırpıyor ve telefonunu çıkarıyor. "Yaklaşıyoruz. Adamlarını hazırla." Telefonu kapattı ve bana baktı. "Bu katta hiç muhafız yok. Neredeyse geldik ufaklık."

Lobideki küçük bir oyukta duruyoruz ve maskeyi bir kenara atıyor, kaşları çatılıyor. Takım elbisesinin ceketini çıkarıyor, bir bıçak ve bir silah çıkarıp beline sokuyor.

"İşte," diyor, ceketi üzerime geçiriyor, kollarımı iki yanıma sokmama yardım ediyor ve açıkta kalan tenimi daha fazla gizlemek için önünü ilikliyor. "Bu çok daha kötü olabilirdi. Dürüst olmak gerekirse oldukça kolaydı. Sana dokunmak zorunda kalmam dışında. Kusura bakma ama bu bende üzerine kusma isteği uyandırdı."

Bunun korkunç bir şey olduğunu düşündüğü için ona psikopat demek istiyorum, ama o bir psikopat, bu yüzden sadece bariz olanı belirtmiş olurum. O benim hissettiğim gibi hissetmiyor; onun duyguları öğrenilmiş, değiştirilmiş ve benimkilerden tamamen farklı.

"Sanırım beni etrafa fırlatmaktan biraz fazla zevk aldın. Seni satrançta yendiğim onca zamanın intikamı mı?"

Alay ediyor. "Bunun biraz bile eğlenceli olduğunu düşünerek kendinizi kandırmayın. Aria'yı etrafa fırlatmayı tercih ederim, tercihen o giyerken-"

"Dur! Bazı şeyleri kilitli bir kutuda saklamak en iyisidir, seni aptal. Ve eğer bu seni öldürmezse, Aria kaçtığı için öldürecek," diyorum. "Onu gördün mü?"

"Onu izledim ama gidip görmeye cesaretim yok. Siktir, hayır. Beni Amerika'ya geri gönderir. Sanırım bundan sonra benimle ilişkisini tamamen kesebilir."

"Sanırım anlayacaktır," diyorum, üzerimdeki takım elbise ceketini çekiştirirken şaşkın bir *uhh* çıkarıyorum, böylece göğsüne yapışıyorum, başımı saçlarımdan geriye çekerken yüzü boğazıma düşüyor, tam bir koruma geçerken beni ısırıyormuş gibi yapıyor.

Sonra beni zehirli bir şeymişim gibi itti. "Barry'nin lanet işinde iyi olması gerekiyor, orospu çocuğu. Ve tekrar söylüyorum, alınma ama bir kişi daha gelirse yakalanmamıza izin vermem gerekebilir."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Ben... bu şekilde davranmaktan çok rahatsızım," diyor gözlerini kaçırarak ve ellerini ceplerine sokarak. "Oğluma ve Aria'ya ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum."

"Bu gerçek değil."

"Farkındayım," diye tıslıyor. "Bu beni hala rahatsız ediyor."

Telefonu tekrar çalıyor ve Tobias bir dakika boyunca çıldırdıktan sonra Barry ona neredeyse hazır olduklarını ve yerlerini aldıklarını söylüyor. Atlayacağımız pencereyi tarif ediyor ve orada kimse olmadığı için arka taraftan kaçacağımızı söylüyor.

"Dürüst olmam gerekirse Aria'nın beni affedeceğini sanmıyorum. Muhtemelen onu kaybettim. Dünyanın geri kalanı gibi o da benden nefret edecek." Tekrar iç geçiriyor ve burnunu sıkıyor. "Ama başka seçeneğim yoktu; ziyarete gelmedin. Kaçmak zorundaydım."

İnanılmaz bir kahkahaya yakın bir şeyle Kade'in babasına, sürekli kendisiyle savaşmaktan gözlerindeki yorgunluğa bakıyorum. "Dünya

senin kim olduğun hakkında hiçbir fikri yok. Biraz çatlaksınız ama ailenizi çok önemsiyorsunuz. Kendine sevmeyi öğrettin - kendi yöntemlerinle, evet - ama bu bile herkesin senin hakkındaki düşüncelerine ters düşüyor. Sen kalpsiz değilsin, Tobias. Dünyanın ne düşündüğü kimin umurunda?"

Yüzünü buruşturur; iltifatlardan ve yumuşaklıktan nefret eder. "Kapa çeneni yoksa seni geri götürürüm."

Kıkırdıyorum. "Seni özledim." "İşin bitti mi?"

Gözlerimi deviriyorum ve elimi tutup beni tekrar koridora götürüyor. Sola dönüyoruz ve adımlarımızda duraklıyoruz.

Bir kız duvara dayanmış, iki adamın durması için ağlıyor. Onlar gardiyan değil. Takım elbise giymişler. Teklif verenler. Biri kızın elbisesini yukarı çekmeye çalışırken diğeri yüzünü tutuyor ve parmaklarını kızın ağzına sokmaya çalışıyor.

Yüzünü göremiyorum ama Tobias beni yavaşça arkasına çekerken ve aynı anda belindeki bıçağı çıkarırken enerjinin karanlık bir boşluğa düştüğünü hissediyorum.

Kız bir dilden kaçmak için yüzünü çeviriyor ve onun Bernadette'in kızı Cassie Sawyer olduğunu gördüğümde neredeyse bir adım öne çıkıyorum.

Parmakları kabzanın üzerinde esniyor ve karşı duvara çarpana kadar geri çekilmeme neden olan sessiz bir parıltıyla en yakındaki adamın saçını yakalıyor, başını geriye çekiyor ve bıçağı boğazına saplıyor.

Hayvani sesler koridoru dolduruyor, hırıltılı boğulmalar, Tobias'ın yüzüne sıçrayan kızıllık, kurbanının kafatasını bıçakla iyice deliyor. Ceset yere düşerken bıçak saplı kalıyor, cansız, görmeyen gözleri üzerimde.

Canavar arkadaşı hıçkırarak ağlayan Cassie'yi bırakır, Cassie artık kanlar içindedir. Cassie yavaşça yere yığılır, gözleri donuklaşmıştır, dudakları ısırmaktan çiğnenmiştir. Tırnaklarından biri çekilmiş, derisi kesilmiş, sanki pençelerinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi.

Ona doğru koşuyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve onu onlardan uzaklaştırıyorum, bu sırada diğer adam yumruğunu Tobias'a savurmaya çalışıyor, bileğini yakalayıp hızlı bir hareketle kırdıktan sonra ona kafa atınca başarısız oluyor.

Adamın burnu kırıldı.

Tobias adamın kolunu iter ve suratına duvara çarpmasına neden olacak kadar sert bir yumruk atar - adam suratına tekrar **tekrar** vurduğu için karşılık veremez. Bu acımasız, sürekli bir dayaktır ve

aşağılık insan tanınmaz hale gelene kadar kıpkırmızı bir fıskiye gibi etrafımıza fışkırıyor.

Tobias yüzünü tamamen kapatmış.

Cassie'nin bilinci yerinde ama kelimeleri geveliyor, yanaklarında kan kuruyor. Elbisesi terleyen vücuduna yapışıyor ve kolunda büyük bir delik var. Bana bakıyor, beni zar zor görüyor - sonra gözleri başının arkasına kayıyor ve kollarıma yığılıyor.

Tobias'ın dudakları düzleşir. "Bu çok talihsiz bir durum. O bir düşman." Kalkmama yardım ediyor ve onu omzunun üzerinden atıyor. "Neyse ki buradan çıkmak üzereyiz. Telefonunu al - şurada yerde."

Aldım ve ona verdim, o da cebine soktu. "Onu nereye götürüyoruz?"

"O bir yem. Ya da şantaj. Bir çocuğa karşılık diğeri. Tabii bu yer yandığında hepsi ölmezse."

Ellerimizi tekrar birleştiriyor ve bizi lobinin sonuna götürüp bir pencereyi açarken baygın Cassie'yi omzunda tutuyor. Barry'nin yüzü belirince rahat bir nefes alıyorum.

Ben gülümsediğimde o da bana sırıtıyor. "İyi akşamlar, bayan." Kıkırdıyorum. "Bana öyle demeyi kes."

Kade'in babası homurdanıyor. "İkiniz de çenenizi kapayın. Bunu alın." Cassie'yi neredeyse ona fırlatacaktı. Barry Cassie'nin gevşek bedenini yakalar ve onu adamlarından birine vererek arabasına götürmesini emreder.

Tobias pencere pervazına çıkmama yardım ediyor, Barry'nin adamlarından biri de beni aşağı indiriyor. Ayaklarım yumuşak çimlere basar basmaz Barry beni kendine çekiyor - ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir sarılma daha. Ben de kollarımı ona sımsıkı sarıyorum.

"İyi olmana sevindim. Senin için çok endişelendim. Size bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim, Bayan Stacey."

Tobias bize kaşlarını çatıyor ve gözlerini Barry'ye dikiyor. "Onu bırak ve git. Biri bizi görmeden önce."

Barry, araziden geçip küçük bir ağaçlık alana girerken bizimle birlikte yürüyor. Ayaklarım acıyor ve biraz irkiliyorum ama bir şey söylemiyorum. Çıplak ayaklarımdan daha fazla endişelenmemiz gereken şeyler var.

Yanlışlıkla bir dalı tutmayı unutuyorum ve dal Tobias'ın yüzüne çarpıyor. Yaltaklanıyorum ve omzumun üzerinden bakarak bir *ah* çekiyorum.

Beni bıçaklamak istiyormuş gibi görünüyor.

Ağaçların arasından hızla geçiyoruz ve ahırların yanından geçerken müzik kesiliyor.

Hiç at yok. Bernadette'in bir ata baktığını hayal bile edemiyorum.

Arazinin kullanılmayan arka girişinden çıkıyoruz, metal kapı sertçe gıcırdıyor ama karanlıkta dikkat çekecek kadar yüksek değil.

Henüz rahatlayamayacak kadar korkuyorum, çünkü her zaman bir şeyler ters gider. Barry bana başıyla hafifçe selam veriyor ve arabalardan birinin kapısını benim için açıyor.

"Seni tekrar görmek güzel," diyorum. "Umarım Eva ve Lisa iyidir?"

"Güvende ve saklanıyorlar. Ve seni görmek de gerçekten çok güzel. Ancak, sensiz oldukça huzurluyuz."

Başımı sallıyorum. "Yalan söylediğinde yanakların kızarıyor."

Araba hareket ettiğinde Barry bize Rusların malikâneye saldırmak için hazırlandıklarını ve bir saat içinde alevler içinde kalacağını söyler.

Umarım Sawyers yanar.

Kızları bagajda olsa bile.

Kulübeye vardığımızda güneş çoktan doğmaya başlamıştı ve ben bitkin düşmüştüm. Neredeyse Tobias'ın omzunda uyuyakalacaktım ama o beni omuzlarından silkti ve iPad'ine dokunarak Barry'nin hacklediği güvenlik görüntülerinden Kade'in yerini bulmaya çalıştı.

Tobias'ın kendini ne kadar toparlamaya çalıştığını izlemeye devam ediyorum - tablet ekranını kapatıp boş boş pencereden dışarı bakarken bir kabuk gibi, her zamankinden daha fazla göz kırpıyor, sonra bir değişiklik olup olmadığını görmek için ekranı kontrol edip tekrar bakmaya devam ediyor.

Arabadan indiğimizde kabuğu paramparça oluyor. Kulübenin kapısı açılıyor ve Aria dışarı fırlıyor, vücudu Tobias'a çarparken gözleri kıpkırmızı oluyor ve bir dizi hıçkırık döküyor.

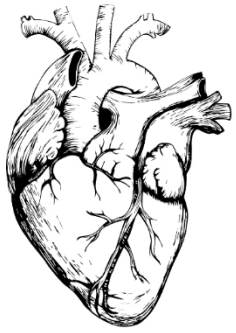
"Bebeklerimiz," diye ağlıyor. "Onlara yardım etmeliyiz. Lütfen onlara yardım edin."

Saçlarının arkasını okşuyor, kolunu sırtının alt kısmına doluyor. "Alacağız. Söz veriyorum çocuklarımızı geri alacağız."

Kapı tekrar açılıyor ve gözlerim Jason'a takılıyor.

OceanofPDF.com

5

STACEY

Gözlerimi araladığımda başım bulanık, hem pencereden sızan güneş ışığından hem de kaslarımdaki ağrıdan dolayı irkiliyorum.

Kade'in kucağına kıvrılıyorum ve göğsümde dövme olmadığını fark ettiğimde buz gibi su çıplak bedenimi ıslatmış gibi her tarafım donuyor. Kalçamda duran el, erkek arkadaşım olmayan birine ait. Ve gözlerimi o kişinin yüzünü görmek için kaldırdığımda midem bulanıyor.

Ben Jason.

Kade'in ağabeyi.

Erkek arkadaşımın kardeşinin yatağındayım. Üzerimde kıyafet yok.

Bacaklarımın arası hayal edilebilecek en kötü acıyla zonkladığında ölecek gibi hissediyorum.

"Hayır," diye cılız, kuru bir sesle mırıldanıyorum ve ondan uzaklaşıyorum - kalbim anında hızlanıyor ve paramparça oluyor. Vücudum kaskatı kesildiği için içten içe irkiliyorum. "Hayır, hayır, hayır, hayır. Lütfen hayır."

İnliyor ve bana uzanmaya çalışıyor. Gözleri kapalı, beni kendine çekmeye çalışırken kaşlarının arasında bir kaş çatma çizgisi var. "Uyumaya devam et, Giana. Daha sonra test almaya gideriz."

Verdiğim nefes yarıda kesiliyor ve eli kıçıma doğru inerken her yerim geriliyor.

Bir çığlık atarak kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve çıplak bedenimi yorgana saklayarak yorganı tamamen üzerinden çekiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve uyanmak için kendime yalvarıyorum - bir masa sandalyesine geri dönüp içine düşerken bu kabustan kurtulmak için.

Yatağın kaydığını duyduğumda onları yarıklara kadar açıyorum. Alt bölgesini saklamak için elimi yukarıda tutuyorum.

Boğazımda safra birikiyor.

Tek düşünebildiğim Kade'in beni asla affetmeyeceği - onun güvenini kırdım ve birlikte geleceğimizi mahvettim. Ben böyle biri değilim. Kade'i dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Nefes almamı sağlayan tek kişi oydu. Açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerimin havasıydı.

Göğsümdeki çentiklere, göğüslerimdeki ısırık izlerine ve meme ucumdaki kesiğe bakınca, kalçalarımdaki ve iç bacaklarımdaki morarma ve kurumuş kandan bahsetmiyorum bile, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum.

Jason yatağın üzerinde dik oturur, bir gözü hâlâ kapalıdır. "Bebeğim, ne yapıyorsun?

-" Sesi kesildi ve başını bana doğru eğdi - yatağa baktı, sonra tekrar bana döndü, tamamen kaybolmuştu. "Sen nesin...? Kim...? Stacey mi?"

Bir yastık kapıyor ve kendine doğru tutuyor, terli saçlarını tararken eli titriyor. "Ne oluyor lan?"

Titreyip duvara bakarken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Hıçkırmamak için kendimi zor tutuyorum, yere düşüp top gibi kıvrılmak ve bağışlanmak için çığlık atmak istiyorum.

Kade'e ihanet ettim. Ben... onu aldattım. Jason'la.

Bunu neden yapayım ki?

Ben yapmazdım. Kade benim her şeyim. O benim insanım. Birlikte büyük bir aile kuracağım, birlikte yaşlanacağım kişi.

Gözümü kırpmıyorum, sandalyeden kalkarken bedenim titriyor, yatakla arama mümkün olduğunca mesafe koyarken yorganı göğsüme bastırıyorum. Vücudum izin verse koşardım ama zar zor ayakta durabiliyorum.

Kaburgalarım hala kırık. Chris'in odamda ultrason fotoğrafını bulup beni öfkeyle sağa sola fırlatması ve kızım ölene kadar karnıma defalarca tekme atması.

Ayağa kalkıp bir şekilde "Bana dokundun mu?" diye sorarken kendi sesimi zar zor tanıyorum. Kelimelerim kırılırken cevabı zaten biliyorum. "Biz...? Sen...?"

Jason'ın gözleri büyür. "Bekle. Bir dakika bekle. Seviştik mi? Ben mi seni becerdim? Senin Giana olduğunu sanıyordum." Ağzı açık kalır ve karnının alt kısmındaki kurumuş kana bakar. "Bu senin kanın mı?"

Yutkunmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, başımı sallıyorum. "Sanırım öyle."

"Kahretsin, ben... Biz..." Durur, başını sallar ve bırakır. "Bu gerçek değil. Lütfen bana bunun olmadığını söyle. Benim lanet olası bir nişanlım var! Sen benim küçük kardeşimin kız arkadaşısın!"

Tekrar yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım şişmiş. "Neden buradayım, Jason?"

Başını kaldırıp bakıyor, saçları dağınık, gözleri kıpkırmızı. "Bilmiyorum amına koyayım. Neden buradasın? Neden benim yatağımdaydın?"

Geri adım atarken irkiliyorum ve bacaklarımın arasında korkunç bir sızı hissediyorum. Dizlerim bükülüyor - dik durmaya çalışan bedenimin baskısı yüzünden omurgam kırılmak üzere.

Gözümün önüne flaşlar geliyor ve göğsüm içe doğru çöküyor, üstümde farklı yüzler görüyorum. Bedenler. İçimde ve etrafımda.

Farklı kokular hatırlıyorum. Homurdanmalar. Isırıldığımı.

Biri iri elini yüzüme bastırarak kafamı yatağa bastırdı, kafatasımın çatlayacağını sandığım kadar sertti.

Görüşüm kaybolana kadar boğuldum.

Biri bana tokat mı atıyor, yoksa kafa mı

atıyor? Üvey kardeşimin sesi.

Kaçma ve çığlık atma ihtiyacı ama bedenimin kontrolünü kaybetmek. Zihnim zar zor oradaydı ama bazı kısımları hatırlıyorum. Kaybolmuşluk hissini. Boş olma hissini. Erkek arkadaşımın ya da diğer kardeşimin kapıdan girip buna bir son vermesini ne kadar çok istediğimi.

Dehşeti hatırlıyorum. Birden fazla insanın... Ve onlar...

Jason'ın görüntüsü beynimde canlanınca kalbim sıkışıyor ve onun da onlarla birlikte olduğunu hatırlayınca gözlerim yanıyor. Jason'ın tepesindeydi.

beni ve altımı. Elimle ağzımı kapattım ve odanın köşesine, ondan uzağa doğru geri çekildim. "Bana tecavüz mü ettin?"

Bir çift boxer giyer ve ayağa kalkar. "Ne dedin? Hayır. Yapmam... Asla yapmam... Ben... Bekle, herifin biri bana boktan bir yüz verdi ve... Kahretsin, sanırım biz..." Dudağını ısırıyor ve umutsuzca bana bakıyor. "Kaç yaşındasın sen? Kade ile aynı yaşta mısın?"

"On dokuz," diye cevap veriyorum, çenem titriyor ve yorganı bedenimden daha fazla acıyana kadar kavrıyorum.

"Sana tecavüz etmedim. Lütfen bana inan. Bunu asla yapmam."

Zaten şişmiş ve kesilmiş dudağımı çiğniyorum. "Tecavüze uğradım. Tecavüze uğradığımı hatırlıyorum. Durması için çığlık attım ve karşı koymaya çalıştım. Seni hatırlıyorum."

Yatağa, oradaki sıvı lekelerine bakıyor ve göğsü inip kalkarak ağırlaşıyor. "Sanırım biz sadece... Sana tecavüz etmedim, Stacey. Sana söz veriyorum. Ben tecavüzcü değilim."

Yanaklarım sırılsıklam. "Ama sen üstümdeydin," diyorum hıçkırarak, tırnaklarımı avucuma batırarak. "Üstümdeydin. Ben istemedim. Kade'i seviyorum."

Jason bana bakıyor, yüzü solgun. Bir parçam onun masum olduğuna inanıyor. "Biz gerçekten...?" diye soruyor, gözleri parlıyor.

"Sanırım öyle." Kuru dudaklarımı ıslatıp bakışlarımı kaçırıyorum. "Sanırım yaptık. Ben... Ben gerçekten ağrıyorum."

Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde yüzü düşüyor. "Kızgın mısın?"

Başımı salladım. "Göğsümde ve kalçalarımda derin ısırık izleri var. Morarmışım." Arkamdaki ve etrafımdaki acıdan bahsetmiyorum. Zaten perişan haldeyim.

Adım atıyor, saçını çekiyor, ortağı hakkında kendi kendine mırıldanıyor, Kade'in onu nasıl öldüreceğini düşünüyor ve gerçekten seks yapıp yapmadığımız konusunda kendini sorguluyor. Kötü bir rüya olup olmadığını merak ediyor.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım. "Çok özür dilerim. Gitmem gerekiyor. Gitmem gerek." Yürümeye çalışıyorum ama ciğerlerim sıkışıyor ve her yanımdaki birleşik acıdan nefesim kesiliyor ve kambur duruyorum.

Jason bana yardım etmeye çalışırken irkiliyorum, dudaklarımdan dehşet dolu bir ses kaçıyor. Geri çekilip iki elini de kaldırdı.

"Sana bir şeyler getireyim." Jason avucuyla yüzünü ovuşturur ve şifonyerinin çekmecelerini açarak giysilerini çıkarır. "Bunları giy." Yığını kucağıma bırakıyor ve ben onları giyerken başucundaki üniteyi açıyor. Sırtı dönükken yorganı indirip üstünü çekiyorum, o da aceleyle

banyoya girip bana bir bardak su doldurdu. "Bunları al. Eğer ağrın varsa, yardımcı olurlar."

Eline, iki beyaz hapa bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır."

"Sana söz veriyorum," diyor, yavaşça önümde diz çöküyor ama yine de mesafesini koruyor. "Sen olduğunu bilmiyordum. Ben... pek hatırlamıyorum ama ben... seni Giana sandım. Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Bunu düzelteceğim."

Elimi tutup hapları içine koyarken irkiliyorum.

"Hastaneye gitmek ister misin? Kade'e? Eğer... Eğer rızan olmadan seninle yattığımı düşünüyorsan, beni ihbar etmek ister misin? Kade'e elimden geleni yaparım ve teslim olurum."

Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor. Ona inanıyorum. "Bu senin hatan değildi. Sanırım ağabeyim beni buraya ceza olarak getirdi."

Dün geceyi düşününce başım ağrıyor. Chris ve arkadaşlarıyla kulüpteydim ve bana zorla bir hap yutturdu, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Çenemi tuttu ve ilaçları temizlemek için içmemi söyledi.

Beni dans ettirdi.

Birinin parmakları... Hayır dedim.

Ve sonra her şey karardı.

Jason... O nereden geldi?

Onu kulüpte gördüğümü hatırlıyorum. Chris beni dans pistine sokmaya çalıştığında kısa sürmüştü, yoksa pistin dışında mıydı?

Başımı ellerimin arasına alıyorum. "Çok özür dilerim," diyorum. Onu bu işe Chris bulaştırdı. Sadece benim ilişkimi mahvetmekle kalmadı, Jason ve Giana'nınkini de mahvetti. "O benim kardeşim. O bir canavar. Bunu o ayarlardı. O böyle biri. O kötü ve çıkarcı. O... Kade'le birlikte olduğum için benden intikam almak için bana bunu yaptırırdı."

Hıçkırıyorum ve boğazıma bir yumru tırmanıyor.

"Ben... Ben haplarımı bıraktım çünkü Kade ve ben başka bir bebek deniyorduk. Ya öyle olsaydı? Ya biz-" Cümleyi bitirmekte zorlanıyorum, bu yasak soru beni hasta ediyor. "Kade'i seviyorum. Uyandığımda senin Kade olduğunu sandım. Ona söylemem gerek. Bunu ondan saklayamam."

"Burada başka kimsenin olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım... Sanırım buraya yeni geldik. Bilmiyorum. İkimiz de Kade'e anlatacağız. Kendimizi açıklayacağız. Kardeşime söylediğim son şey seni güvende tutması ve başını dik tutmasıydı." Tiksintili bir homurtu çıkarıyor, kendi gözleri de sulanarak kızarıyor. "Ve bu *oluyor."*

"Peki ya nişanlın?"

Jason bana bakıyor. "Bunun için beni asla affedeceğini sanmıyorum. Koşullar ne olursa olsun. Şu anda işte." Saate baktı. "Birkaç saat içinde evde olur." Ayağa kalkıyor. "Seni hastaneye götüreceğim."

"Hayır!" Uzanıp kolunu tuttum. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Gi ile konuştuktan sonra seni alırım. Kade ile konuşacağız." Yanağını siler, burnunu çeker ve başını sallar. "Özür dilerim, Stacey."

Dudağım titriyor. "Ben de özür dilerim."

Beni eve bıraktığında, acı içinde kıvranmadan evime zar zor girebildiğimde, göğsümde bir ağırlık hissediyorum. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak.

Dünyamın sona ermesini bekliyorum.

Chris odasında müzik çalıyor. Nora babamla bir hayır etkinliğinde. Kyle da üniversitede.

Yavaşça merdivenleri çıkıyorum, son katı sürünerek çıkıyorum ve odamın kapısını arkamdan kilitliyorum. Duş kaynıyor, tenimi kıpkırmızı yapıyor ve tüm pisliği yıkarken daha fazla dayanamayana kadar hıçkırıyorum.

Su kırmızıdan açık pembeye ve berraklığa dönüyor ve ben soğuduktan sonra bile burada kalıyorum. Dışarı çıkıp giyinmemin ne kadar sürdüğünden emin değilim, sonra yatağa uzanıp tavana bakıyorum ve Kade'in benden sonsuza dek nefret etmemesini sağlayacak milyonlarca yol düşünüyorum.

Onu kaybedeceğim.

Kapının çalınması beni korkutmaz. Üvey kardeşimin dışarıdan kilit açma konusundaki sinir bozucu yeteneği sayesinde açıldığında bile. Kıkırdıyor ve belli belirsiz, "Zor bir gece miydi?" diye sorduğunu duyuyorum.

Gözlerim tavandan ayrılmıyor.

"Bunu kulüpte unutmuşsun," diyor ve telefonumu göğsüme bırakıyor. "Gerçekten içmemelisin. Dün gece oldukça dağınıktın."

Yanıt alamayınca yanağıma bir öpücük kondurup gidiyor.

Bir damla gözyaşı yüzümün kenarından kayıyor, kulağımı geçiyor ve yastığımı ıslatıyor. Bir saat geçiyor. Ve acı daha da kötüleşiyor. Jason birazdan beni alacak,

ve Kade'e gideceğiz.

Bir ara telefonumu kontrol ediyorum ve Kade'den gelen mesajları görünce kalbim göğsümde sıkışıyor. Bazıları arkadaşlarımdan. Tylar, Ewan'ın malikânede inşa etmekte olduğu stüdyonun planlarını gözden geçirmemi istiyor. Luciella sürekli sıkıldığı ve Base onu rahatsız ettiği için ziyaret etmem gerektiğini söylüyor.

Babam bana Nora'yla sabah evde olacaklarını söyledi.

Chris hala hayatta olup olmadığımı soruyor.

Bir tane de Jason'dan, iyi olup olmadığımı soruyor ve henüz Kade'le yüzleşemeyeceğini söylüyor. Özür diliyor. Bana Giana'nın işte fazladan birkaç saat çalışmak zorunda kaldığını ve bu gece geç saatlerde geleceğini söyledi.

Tekrar özür diliyor.

Kade'in son mesajı geliyor.

Benim insanım: Yoksunluk çekiyorum, Freckles. Evine gelip seni sağlığına kavuşturmamı ister misin?

Ben: Hayır!

Ben: İyiyim, sadece çok yorgunum. Ben ve Tylar daha sonra Ewan'la Luciella'ya yapmak istediği sürpriz stüdyonun planlarını gözden geçirmek için geleceğiz. Biz sadece burada kalacağız. Ty uyuduktan sonra gelip seni görebilir miyim? Seninle konuşmam lazım.

Gözlerim yüzüncü kez sulanıyor, bir mesaj daha yazarken boğazım düğümleniyor.

Ben: Seni özledim.

Benim insanım: Tabii. Ben de seni özledim, Çilli.

Daha fazla ağrı kesici yutuyorum ve Tylar'la buluşabilmek için bacaklarımı çalışmaya zorluyorum. Dün geceden kalan tüm izleri gizlemek için balıkçı yaka bir kazak ve kot pantolon giyiyorum. İyi olup olmadığımı soruyor, solgun olduğumu belirtiyor ve Ewan'la işimiz bittiğinde iyi bir uyku çekmemi söylüyor.

Jason, Ewan'a benziyor.

Ona zar zor bakabiliyorum.

Kade'le buluştuğumda, Jason'la benim bir klibimiz eline geçti ve her şey darmadağın oldu.

Bana bağırıyor. Benden nefret ediyor. Onun için öldüğümü söylüyor. Beni terk ediyor.

Aradığımda veya mesaj attığımda bana cevap vermiyor ve Jason'ı aramaya çalıştığımda reddediyor.

Her şey sadece... yavaş, ağrılı, karanlık beni örterken başımda bir ağrı. Zihnimde bir baloncuk oluşuyor ve göğsüm o kadar ağır ki bitmesini istiyorum.

Tüm bunların sona ermesi gerekiyor.

Bir saat sonra, Erskine Köprüsü'nde dururken rüzgâr saçlarımı savuruyor. Sisin içine bakıyorum, altımdaki düşüş ölümcül ama etkili. Tek yapmam gereken ileriye doğru bir adım atmak ve her şey yok oluyor.

Chris beni yakalayamaz, çünkü ölmüş olacağım.

Benim için öldün sen.

Ben de kendim için
ölüyüm.
Korkmuyorum.
Bu her şeyi durduracak.
Eve gitmekten
korkmayacağım. Küçük
kızımla birlikte olabilirim.

Arkamda bir araba gıcırdıyor, ama boş bakışlarımı ileriye doğru tutuyorum. Korkuluktaki tutuşum yavaşça azalırken her nefesim son nefesime doğru geri sayıyor, ancak çevresel görüşümdeki hareket beni bırakmaktan alıkoyuyor.

"Lütfen bunu yapma," diyor Jason ve yan gözle baktığımda yüzünün yarıldığını görebiliyorum. Kade onu yakalamış olmalı. "Atlama."

Hiçbir şeyim kalmadı. Her şey acı, karanlık ve bir sürü hiçlikten ibaret.
Bunu ona söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Gözlerimi ileri dikiyorum.

"Kendini öldürmek her şeyi ortadan kaldırmayacak. Eğer atlarsan, senin için her şey bitmiş olabilir ama sana değer veren herkes acı çekecek. Neden biliyor musun? Çünkü sen seviliyorsun, Stacey."

Başımı sallamak istiyorum. Kimse beni sevmiyor. Ben herkes için ölüyüm.

"Stacey..." Birkaç santim öne çıkıyor ve çenem titriyor. "Bunu düzeltebiliriz. Biz
onunla konuşabilirsin. Korktuğum için özür dilerim. Bunu düzeltebiliriz. Dün gece ne olduğunu öğrenebiliriz."

Rüzgar daha şiddetli ve sadece tişörtümle üşüyor olmalıydım ama hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Kade beni terk ettiği için atlamak istemiyorum. Bunu yapmak istiyorum çünkü ölmek istiyorum.

"Bana bak," diyor, sesi daha yakın. "Lütfen, Stacey. Ben de her şeyimi kaybettim."

Başımı yavaşça ona çeviriyorum.

Yüzü darmadağın. Burnu kanıyor, kaşı kesilmiş ve alt dudağı şişmiş. "Nişanlımı kaybettim, muhtemelen çoktan hamile kaldı. Kardeşimi kaybettim. Ve büyük ihtimalle ailemin geri kalanını da kaybettim. Eğer atlarsan, bunu tek başıma yapmam için beni terk etmiş olursun."

Sesim bana ihanet ediyor, yüzüm kasılıyor, "Ama acıyor." İçim ve dışım. Göğsüm ve kalçalarım yara bandı içinde. Morluklar daha da kötüleşiyor ve içim paramparça oluyor.

Parmaklıkların karşı tarafında, tam yanıma gelene kadar ellerini kaldırarak ilerliyor.

Üstümü arkadan kavradı.

"Küçük kızımı kaybettim, şimdi de onu kaybettim."

Jason dikkatle yaklaşır. "Başına bunlar geldiği için üzgünüm. Ama ölüm çözüm değil, Stacey. Hepimiz sana yardım edebilecekken, ardında çok fazla kalp kırıklığı bırakacaksın. Bu köprüden atlayarak bunu durduramazsın."

"Belki de değil," diyorum tekrar sise bakarak, sesim monoton. "Ama bu kadar acı çekmemi engelleyebileceğimi düşündüğüm tek yol bu."

Jason iç çeker. "En sevdiğin film hangisi?"

Sessiz kalıyorum, sorusu kafamı karıştırıyor.

"Benimki Dövüş Kulübü*. Sanırım bin kereden fazla izlemişimdir. Seninki ne?"*

Dudaklarımı ıslatıyorum ve cevap vermek üzereyken Kade ile yatakta yattığımız, The Greatest Showman*'i izlediğimiz, Milo ve Hopper'ın ben dans ederken benimle birlikte zıpladıkları görüntüler gözümün önünden geçiyor ve içim parçalanıyor.*

Jason devam ediyor. "Bana ailenden bahset. Ne iş yapıyorlar?"

Kaşlarımı çatıyorum ama uçuruma bakıp korkulukları bırakmak yerine, "Babam mühendis. Üvey annem Nora onunla evlendiğinde çalışmayı bıraktı." Gözlerimi kırpıştırıyorum, neden ona cevap verdiğimden bile emin değilim. "İki oğlu var. Biri iyi ama diğeri Şeytan'ın reenkarnasyonu."

"Benim babam da bir mühendis."

Yüzümü ona döndüm. "Ne tür?"

"Yapısal. İşini yıllar içinde kurdu. Baban ne tür bir mühendis?"

Büyük çıkışını yaptığı ve tanınmış bir şirket tarafından işe alındığı günü hatırlıyorum. "Kimyasal."

Mırıldanıyor ve ben korkuluktaki tutuşumu azaltırken üstümdeki tutuşu sıkılaşıyor. "İyi kardeş, nasıl biri?"

"Patronluk taslıyor," diyorum, dudağımın kenarı kıvrılıyor. "O tüm kardeşlerin olması gerektiği gibi biri. Beni öz kız kardeşiymişim gibi seviyor. O... o üniversiteye gitmek istemedi, çünkü bu beni Chris'le bırakacaktı. Chris'in bana karşı sahiplenici ve kontrolcü olduğunu biliyor ama işleri ne kadar ileri götürdüğünü bilmiyor. Bu köprüden geçmeyi hak ediyor."

Başını sallar. "O zaman onu aşağı atalım."

Yüzümü tekrar ona dönüyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve rüzgârla birlikte uçup gidiyor. "Söz mü?"

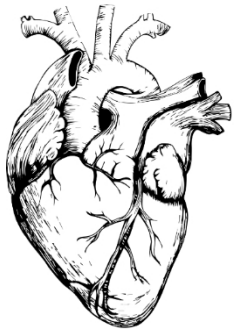
"Aşağı gel, söz veriyorum."

Köprüden inmeme yardım edip beni eve bıraktığında, bunun onu son görüşüm olacağını bilmiyordum.

Sözünü tutmadı ve bu süreçte Kade ile birlikte hayatımdan çıktı.

OceanofPDF.com

6

KADE

Metik parmağımda kalıcı bir girinti var. Şimdiye kadar hiç fark etmemiştim. Bunun her zaman orada olacağını düşünmek garip. Eğer kaçarsam
öldürdüğüm insanların sürekli bir hatırlatıcısı olacak.

Derisi pürüzlü ve kuru. Base kendi kendine bir Taylor Swift şarkısı mırıldanırken başparmağımın içiyle ovalayıp inceliyorum.

Parmaklarımda da bir titreme var; dalgın dalgın sallanıyorlar, ama en azından Ewan benden onunla çalışmamı istemeyi bırakacak, çünkü muhtemelen bir tornavida ya da su terazisini bir bok için kullanamıyorum. Artık herhangi bir hassasiyetle ateş edebileceğimden de şüpheliyim.

İşkencemin sinir bozucu hatırasını durdurmak için elimi yumrukluyorum.

Stacey bir daha elini tutmama izin verirse, neden olduğum tüm ölümleri hissedecek mi?

Şu anki halimden iğrenirdi. Özellikle de ağzımın köşesinden göğsümün ortasına kadar uzanan yara izini gördüğünde. Bana kaç kişiyi öldürdüğümü sorarsa, yalan mı söylerim? Sayısını unuttuğumu itiraf eder miyim? Cinayetlerin çoğundan zevk aldığımı mı?

Bana asla gençliğimizdeki gibi bakmasına izin vermeyeceğim.

Zihnim boşken, onun sesini duyuyorum. Bir kıkırdama. Şarkı söylerken. Ağlama. Çığlık atıyor. Yalvarıyor. Ellerim bir başkasının boğazına dolandığında, ruhum benimle dalga geçmeyi ve bana onun yüzünü göstermeyi seviyor - Stacey ciğerlerinde hapsolmuş son nefesine tutunurken altımda çırpınıyor.

Bir daha asla dudaklarını dudaklarımda hissedemeyeceğim. Birbirine bağlı ellerimizi battaniyenin altına saklarken onun parmaklarının benimkilerle birleştiğini hissedeceğim. Bir cesaret oyunu sırasında onu öpmek. *The Greatest Showman*'den şarkılar söylerken onunla birlikte gülmek.

Ne kadar yalvarsam da Stacey bana bir şans daha vermeyecek.

Neden yapsın ki? Berbat durumdayım. Onu da mahvettim. Ona bok gibi davrandım ve bana ihtiyacı olduğunda çekip gittim. Ayrıca bir sonraki vuruşunu arayan bir keş gibi titriyorum, derin bir açlıkla ağrıyorum - gerçeklikten kaçmak ve lanet aklımı kaybetmek için o yüksek hissetme ihtiyacı. Yoksunluk yaşadığım gerçeği de olabilir. Hiç bu kadar hasta hissetmemiştim... hiç.

Hala hayatta mı?

Onu kim satın aldıysa elini çabuk tutmuş mu? O şerefsize aynı nezaketi göstereceğimden değil - kişinin adını ve nerede yaşadığını öğrendiğimde, annem bile ortaya çıkaracağım şeyi durduramaz.

Karanlıkta gözlerimi kapatıyorum ve doğruluyorum.

Düşünmek beni duygusallaştırıyor ve duygusal olduğumda odağımı kaybediyorum. İşleri yanlış yapıyorum. İşimde hatalar yapıyorum. Ve hata yaptığımda, ceza alıyorum. Ya da Bernadette hıncını Base'den çıkarıyor.

Burada bile olmamalıydı - Amerika'da kız kardeşimin peşinde koşmalı, o da ilgilenmiyormuş gibi davranmalıydı. Partilerde olmalı, sarhoş olmalı, her zamanki vahşi ve hıyar halini takınmalı ve hayatını sevmeli; burada, benim yanımda, saçma sapan şeyler yapmak zorunda kalmamalı.

Hay sikeyim. Birbirimizi dövmeye bile zorlandık. Muhtemelen Bernadette en iyi arkadaşımı bana karşı kışkırtmaya çalışıyordu. Ama bize ne yaptırırsa yaptırsın, ister kavga ister başka şeyler, güçlü kaldık. Birbirimize bu işten birlikte çıkacağımızı söyledik. Birimiz giderse, ikimiz de gideriz. Güçlendik. Akıl sağlığımız için savaştık.

Hâlâ da öyle.

Ailesinin müdahale edeceğini söyledi ama onun için, bizim için geleceklerine söz vermesinin üzerinden bir yıl geçti ama onları ne gördük ne de haber aldık. Umut yavaş yavaş yok oluyor.

Gözlerimi kapatıp hücreme bir kez daha uzanıyorum ve bu bok çukuru yerine evimdeki yatak odamı hayal etmeye çalışıyorum. Ayaklarımın dibindeki şiltede köpeklerim Milo ve Hopper'ın uyuduğu bir çukur varmış gibi davranmaya çalışıyorum, bir kolum belime sarkmış, bir bacağım benimkinin arasında, parmaklarım gür saçlarıma gömülmüş.

Her şeye sahip olduğum zamanları düşünmeye çalışıyorum. Onu ve birlikte sahip olduklarımızı düşünmek beni daha iyi hissettirirdi; Stacey Rhodes'a delicesine aşık olurken içimden geçen duyguları düşünmek.

Eskisi gibi bir etkisi yok. Bana rahatlık hissi vermiyor. Aksine, şimdi onu düşünmek tüm bunları daha da kötüleştiriyor. Beni kızdırıyor. Hayal kırıklığına uğratıyor. Kaybettiriyor. Ve en kötüsü, daha fazla insan öldürmek istememe neden oluyor.

Satıldılar. Gittiler.

Bernadette hayatımdaki en önemli üç kadından ikisine tuzak kurdu ve onları sattı. Onları geri alması için ona yalvardım ama artık çok geçti. Çoktan gitmişlerdi - alıcıları kaçmaya ve üç gün önce onun malikanesini yakmaya karar verdiler.

Ne yazık ki Bernadette, kocası ve kızı kurtuldu. O kadar da üzücü değil, korumalarının çoğu öldü. Ertesi gün buraya geldiğinde yüzü berbat haldeydi. Stacey onu yakaladı, ona vurdu.

Benim kızım. Korkunun en kötüsüyle karşı karşıya kaldığında bile savaştı. Onu zaten sevdiğimden daha fazla sevmenin mümkün olduğunu düşünmüyordum ama seviyorum.

Archie bir sandalyeye bağlanmamı emretti, sonra da lanet olası pislik gardiyanları bana Stacey'nin tecavüze uğradığı kaydı izletti. Her saniyesi tekrar tekrar oynatıldı. Archie kulağını ısırmama neden olan yorumlar yaparken ben ve dört adamları onun defalarca istismar edilmesini izledik.

Tek kulaklı Archie, hıyar.

İşte bu yüzden buradayım ve açlık ve yoksunluk sancıları çekiyorum. Bir hücre. Soğuk bir hapishane. Base'in hücresini görebilmem için parmaklıklarla çevrili, penceresiz ve taş duvarlı küçük bir oda. Yeraltında. Karanlıkta. Ve bu aylardır yaşadığım en huzurlu an.

Görünüşe göre, alıcılarımız hizmetlerimizi almak için gelecek aya kadar beklemeyi kabul ettiler.

Umarım o zamana kadar biri sikimi keser, yoksa Stacey'nin daha da iğrenmesi için elimde bir ölüm daha olacak.

Kapıyı yumruklayıp Stacey'i arıyor olmalıydım. Ama yapamıyorum - bayılmadan on adım bile atabileceğimi sanmıyorum. Enerjim tamamen tükendi ve bilincim sürekli gidip geliyor.

Beni yanlış anlamayın, gidip onu aramak isterdim. Öfkeliyim. Bu duvarları yıkmak ve onun için tüm dünyayı havaya uçurmak, onu elinde tutan adamın boynunu kırmak istiyorum.

Önce onu yakardım ama her acı dolu saniyeyi hissedecek kadar canlı tutardım. Ellerime düşen her kurbanın adını derisine kazırdım - en azından hatırladıklarımın. Gözlerini oyar, her parmağını kırar, sonra her tırnağını çekerdim. Her uyluğunu deler ve onu bir sandalyeye çivilerdim.

Kafamda pek çok senaryo canlandı. Her birinin ne kadar ayrıntılı olduğu biraz endişe verici.

Christopher Fields'ı elime geçirdiğimde ona yapacaklarımın yanında bunlar hiçbir şey.

Base bu sabah bayılmadan önce açıklamalarımdan birini dinledi ve sarılmaya ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Ben kesinlikle istemiyorum.

Eski duvardan kopan tuğla parçalarından birini alıp parmaklıkların arasından fırlatıyorum ve Base'in kafasına vuruyorum. Buradayken vakit geçirmek için bunu çok yapıyorum. Buna alıştı ve beni görmezden geliyor.

Arkadaşıma baktım. "Uyanık mısın?"

"Hayır," diyor.

Gözlerinin üzerindeki kolunu ve çıplak göğsünün üzerindeki kanlı bandajı seçebiliyorum. Kırk sekiz saattir pansuman yapılmadığı için yara muhtemelen enfeksiyon kapmış.

"Sanırım yine ölüyorum. Göremiyorum."

"Çünkü burada neredeyse hiç ışık yok," diyorum homurdanarak. "Hâlâ acıyor mu?"

"Üç gün önce göğsümde açılan delikten mi bahsediyorsun? Hayır, sağlamım" diye alaycı bir şekilde cevap veriyor, sesi bana doğru yankılanıyor. "Biraz zonkluyor ve şişmiş gibi hissediyorum, bu iyiye işaret olamaz." Bir süre sessiz kalıyor. "Yaran hâlâ kaşınıyor mu?"

Parmak uçlarımla kabarık deride hafifçe iz bırakıyorum. "Evet, biraz."

"Ben her zaman grubumuzun yakışıklısıydım ama bence insanlar yara izinden dolayı sana daha çok ilgi duyacaklar. Senin için üzülecekler. Unutma bebek Tobias, sen tüm dikkatleri üzerine çekerken, doğal olarak yakışıklı olan benim."

Gözlerimi deviriyorum. "Bazen neden arkadaş olduğumuzu merak ediyorum."

"Çünkü ben komiğim." Kendi kendine homurdanıyor. "Hey, hiç sigaran kaldı mı?"

Doğrulup yatağımın altındaki pakete bakıyorum, çakmak onun içinde. "Evet."

Dün bize fırlatıldılar. Bernadette'in bizi tatlı tutmak için verdiği bir hediye - yiyecek, su ya da sağlıklı bir şey değil. Bizi ayıran parmaklıklara yaslanmak için hareket ediyorum ve Base inleyerek doğruluyor, yüzünü buruşturarak göğsünü tutuyor, sonra aşağı inip benimle birlikte parmaklıklara yaslanıyor.

"Sence iyiler mi?" diye soruyor, benden bir sigara alıp yakarken. "Kızlar."

"Bilmiyorum."

"Lütfen bana o piçlere bir ders vereceğimizi söyleyin."

"Yapacağız. Söz veriyorum." Kendi dumanımı yakıp üzerimize bir bulut üflüyorum. "Sence Dez'i bu işe karıştırırlar mı?"

"Hayır. Dez muhtemelen şu anda Tylar'la evlidir ve üç ya da daha fazla çocuğu onlara zincirlenmiştir. Sence seyahat ediyorlar mıdır?"

"Son bildiğim Tayland'da olduklarıydı."

"Orada kalmak daha iyi," diyor nefes alıp vererek. "Berna kaltağının onu bize karşı kullanacağına şüphe yok."

Bir süre sessiz kaldık, sigara dumanı kokusu hücreleri dolduruyordu. Tek ses, lavabolarımızdan damlayan musluklar ve üstümüzdeki çakıllı yolda giden bir arabanın gürültüsü.

"Ölmeden önce Luciella'yı bulmalıyım."

Başımı eğip başımı sallıyorum. "Ölmeden önce ikisini de bulmalıyız."

"Sen ölürsen, ben de ölürüm."

"Sen ölürsen ben de ölürüm," diyorum, ellerimdeki ve yüzümdeki kontrol edilemez seğirmeyi durdurmak için bir nefes çekiyorum. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıyorum.

rahatsız hissediyorum ve bir duman bulutu daha üflüyorum. "Sadece daha iyi olmaya çalış ve bir plan yapalım."

Hücre döndüğü için yatağıma geri dönüyorum - Base yerinde kalıyor, muhtemelen hareket edemeyecek kadar zayıf, sigarası dudaklarının arasında. "İnsanları güvende tutmaya çalışmak çok yorucu," diyor. "Tüm tehditlerden nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

"Öldürerek. Son üç yıldır yaptığım her şey herkesi güvende tutmak içindi. Ve Stacey'i anlatamayacağım kadar çok özlüyorum. Ama bunu gösterirsem? Bernadette için daha fazla cephane olur. Artık bunu gösteremem. Göstermemek için kendimi eğittim, sen de aynısını yapmalısın. Eğer kız kardeşimi daha fazla hedef haline getirirsen, seni de öldürmem gerekir."

Sessiz, sigarasının kalanını içiyor ve izmaritini hücresine doğru savuruyor. "Bana ondan bahset."

"Stacey'nin kim olduğunu biliyorsun," diye homurdandım. "Beni onun hakkında konuşturma."

"Yapacak başka işimiz yok," diye yanıtlıyor, tekrar uzanırken şilte gıcırdıyor. "Hadi ama. Sikini emdim, Tanrı aşkına. En azından seni kimin sertleştirdiğini söyleyerek beni yatıştırabilirsin."

Yüzümü buruşturuyorum. "Eğer bir daha bundan ya da diğerlerinden bahsedersen kalbine bir kurşun sıkarım."

Zorlandık. Aramızdaki her şey zorlamaydı. Bernadette için eğlence. Sadece bizi kırmasına izin vermiyoruz. Base'in berbat ve karanlık bir mizah anlayışı var ve ne zaman canı sıkılsa bunu gündeme getirmeyi seviyor. Bu beni her şeyden çok kızdırıyor.

"Kabul etmelisin ki, kız kardeşinle evlendiğimde yemek masasında garip bir sohbet olacak. Sence baban iki çocuğunu da getirdiğimi öğrenince beni ikiye böler mi?"

Gözlerim kapanıyor. "Lütfen düşüncelerini yüksek sesle söylemeyi bırak. Bir daha kız kardeşim hakkında böyle konuşursan parmaklıkları kırıp sana vururum."

Base alay ederek ve "Bana Stacey'den bahset, bir daha asla ama asla bahsetmeyeceğim" diyerek onu öldürdüğüm görüntülerini durduruyor. Göremediğinizi biliyorum ama elimi kaldırarak Tanrı'ya yemin ediyorum ki ne kız kardeşinizle geçirdiğim o gecelerden ne de kız kardeşinizin orgazmlarından bir daha asla yüksek sesle bahsetmeyeceğim."

Başımı sallıyorum. O tam bir deli. Birlikte çalışırken acımasız bir katil, genellikle işleri benden çok daha hızlı bitiriyor, ama sonra kız kardeşime kalp gözüyle bakan aptal bir pislik.

Cesetlerle dolu bir hendekte parlayan güneş gibi.

Bernadette onun iş ahlakını ve atış hassasiyetini seviyor ve bana sık sık onun gibi olmamı söylüyor. Yumruk yumruğa bir kavgada Base'in canına okurum ama bir çatışmada ben daha tetiği çekemeden o beynimi uçurur.

Arkadaşımı vuracağımdan değil.

"Gençken hep birlikte cesaret oyunu oynadığımız gece. Onu ilk kez o zaman öpmüştüm - ilk kez birini öpmüştüm."

Mırıldanıyor. "Hatırlıyorum. Hayatımın en güzel gecesiydi. En azından birini öpmeni çok istiyordum. Onu becerirken de hızlı davrandın mı? Orada sadece beş dakikadan az kaldın."

Buraya kilitlendiğimizden beri milyonuncu kez gözlerimi deviriyorum. "Onu sadece öptüm."

"Ah. Bir süre daha bakire olduğunu unutmuşum. O senin ilkin miydi?"

Onaylar gibi bir ses çıkardım. "Evet."

"Londra'daki gece mi? O geceden sonra garip bir şekilde neşeliydin."

"Evet."

"Rhodes ile bir ilişki yaşadığına ve bunu kimseye söylemediğine hâlâ inanamıyorum."

"Evet."

"Dostum, bana tek kelimelik cevaplar vermeye devam edersen, bu bandajı çıkarıp sana onunla vurabilirim." Kendi kendine kıkırdıyor, sonra bir irkilmeyle kesiliyor. "Hayır, ama cidden. Belirsiz konuşmayı bırak. Bana onunla olan ilişkini anlat. Bir bok sorduğumda asla cevap vermiyorsun. Stacey hamileydi, tecavüze uğradı ve sen onu terk ettin. Babası birkaç ay sonra öldü, değil mi? Ona bu şekilde davranırken nasıl orada yatıp dünyaya savaş ilan edebiliyorsun?"

"Base, kapa çeneni."

Hay sikeyim. Onun benim için öldüğünü haykırdığım an göğsüm sıkışıyor. Kız arkadaşımın kardeşimi siktiğine inanıyordum ama sikmemiş. İkisi de uyuşturulmuştu ve bu yüzden seks değildi. Uydurmaydı. Tecavüzdü.

Ve bir yalan yüzünden ikisini de evlatlıktan reddettim.

Tehditkâr baskıyı uzaklaştırmak için gözlerimi kapatıyorum. "Bana Jason'la sikiştiği bir video gönderildi. Beni isteyerek kardeşimle aldatıyormuş gibi göstermek için montajlanmıştı. Kızımızı birkaç hafta önce kaybettik, bu yüzden beni suçladığı için bunu yaptığını düşündüm."

"Ve açıklamasına izin vermedin mi?" Sesi alçak ve şu anda benden iğrendiğini biliyorum. "Ya da Jason'a?"

"Gidecektim," diyorum yutkunarak ve neredeyse boğazımdaki yumruda boğuluyordum. "Onun evine gittim ve... ve... arabası onun evinin önündeydi. Kadın kendini öldürmeye çalışmış, adam da ona yardım ediyormuş ama o sırada bunu bilmiyordum. Etrafta gizlice dolaşmadan nihayet birlikte olabiliyorlarmış gibi görünüyordu. Kendimi kaybettim ve oradan ayrıldım."

Başım dönerek doğruluyorum ve dirseklerimi uyluklarıma dayıyorum.

"Bernadette beni bir sandalyeye zincirledi ve Stacey'nin üvey kardeşi de dahil olmak üzere birçok erkek tarafından tecavüze uğradığı saatlerce süren görüntüleri izletti. Chris Fields. Ondan haberim yoktu. Onu benden sakladı çünkü o istismarcı ve manipülatif biriydi ve Stacey korkuyordu." Onun kızımın yakınında olduğunu düşününce vücudumun gerildiğini hissediyorum. "Küçüklüğünden beri onu istismar etti. Kızımızı öldürdü."

"Bu çok acımasızca, dostum. Ölene kadar işkence görmeyi hak eden biri varsa, o da odur." "Evet. Ve onun yanında olmak yerine, onu hayatımdan çıkardım." I

Kramp giren karnımın acısını bastırmak için başımı öne eğdim. "Jason'ı dövdüm, ona benden uzak durmasını söyledim ve Amerika'ya gittikten sonra beni bıraktığın gün mü? Bernadette beni o zaman buldu. Babası öldüğünde Stacey'e ulaşamadım bile. O zamandan beri kapana kısılmış durumdayım."

Base birkaç dakika konuşmadı.

Gözlerim yanıyor.

"Anladığım kadarıyla onu sevmişsin."

Çok sevdim. Geçmiş zaman. Bu kelimeyi söyleme şekli beni neredeyse ürkütüyor. Üç yıldır ayrıyız ama onu sevmekten vazgeçtiğimi hiç sanmıyorum. Onu nasıl sevmeyeceğimi bilmiyorum. Onu terk ettiğim için kendimden nefret etmediğim bir gün bile geçmiyor.

Muhtemelen şimdiye evli ve çocuklu olurduk.

Hayatımın şimdikinin tam tersi olması gerektiği, üniversiteye gidebilseydim bir baba, koca ve mühendis olacağım fikri, tüm bunları uyuşturmak için bir çizgi çekmek istememe neden oluyor.

"O benim her şeyimdi. Sanırım hâlâ da öyle," diyorum sessizce ve ne kadar dürüst olduğumu düşünerek kaşlarımı çatıyorum. Sonra da *düşündüğümü* söylediğim için kendimden nefret ediyorum. "Hayır, o hâlâ benim her şeyim."

"Derin."

Alay ederek, gölgelerin arasından ona parmağımı gösteriyorum. "Siktir git."

Base kıkırdar. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, beni bir kez bile sevmemiş birini seviyorum ve yine de onun için ölürüm. Kız kardeşin bu arada." Karanlığa doğru iç geçirir. "Ve onu bulduğumda, çünkü bulacağım, gözümün önünden ayrılmasına izin vermeyeceğim. Bir gün beni sevecek. Sevmek zorunda. Sadece benden hoşlandığını söylese bile bu yeterli olur."

"Senden hoşlanıyor - bana senin hakkında çok şey sorardı,"

diyorum. "Onu kurtardığımda bunu bana söyleyebilir."

Ciddi davranıyor ve dürüst olmak gerekirse, kız kardeşim için daha iyi birini düşünemezdim. Mutluluk haplarıyla yürüyen bir baş ağrısı olsa bile. "Sadece dayan. Eninde sonunda kendine gelecektir. Sadece hissettiklerinden korkuyor."

"Bir keresinde birini nasıl seveceğini bilmediği için kalbimi kıracağından bahsetmişti ama sanırım göreceğiz."

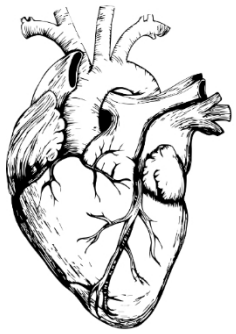
Beni gerçekten göremiyor olsa da başımı sallıyorum.

Ardından, "Stacey'i bir daha gördüğünde özür dilesen ve bir daha asla amcıklık yapmayacağına söz versen iyi edersin" diyor.

"Yok artık," diye karşılık veriyorum, sesim boş çıkıyor. "Onu bir daha gördüğümde dizlerimin üzerine çöküp af dileyeceğim."

OceanofPDF.com

7

KADE

Ne kadar zamandır burada olduğumuzdan emin değilim - bir hafta, birkaç gün, lanet olası yıllar, ama topuk sesleri duyuyoruz, yaklaşıyoruz, ben ve Base son sigaramızı paylaşırken ses sinirlerimi bozuyor. Mideler gurulduyor, ikimiz de hiç olmadığımız kadar zayıfız.

Ayakkabı seslerinin yanı sıra, erkekçe bir öksürük duyuyorum. Harika. Archie geldi. Genelde yaptığım gibi ona yumruk atacak durumda olmadığımı bildiğim için bana birkaç yorum yapmasını bekleyemiyorum. Önce karısı içeri giriyor ve gardiyanlar hücreyi dolduruyor.

"Uslu duracak mıyız çocuklar?" diye soruyor, ayağını yere vururken eli dışarı fırlamış kalçasında. "Yoksa ikinizi de kendi pis kokunuz içinde biraz daha çürümeye mi bırakayım?"

"Senin için davranmaktansa göğsümdeki enfeksiyondan ölmeyi tercih ederim. Bekle, daha da mı çirkinleştin? Şanssızsın, Archie-pops. Sikim için açgözlü bir fahişe gibi davrandığında yüzüne bir torba geçirmeyi yararlı buluyorum. Onu memnun etmekte pek iyi değilsin, değil mi?"

Sözleri ne kadar kesici olsa da, Base'in ne zaman onun odasına gönderilse ya da kız onun odasına girse kendinden nefret ettiğini biliyorum. O mide bulandırıcı hissi iyi bilirim. Eğer ölümü üzerine ailelerimizin ve sevdiklerimizin öldürülmesini sağlayacak bir arıza emniyeti olmasaydı, onu şimdiye kadar boğmuş olurduk.

Koridorun ışıklarıyla parlayan gözlerini kısarak Base'e dikti. "Dikkatli olun Prens, yoksa ailenize trajik bir şekilde yaralarınıza yenik düştüğünüzü söylemek zorunda kalabilirim."

İkimiz de birbirimize bakıyoruz. Kaşları çatıldı. "Ne?"

İç çekiyor. "Görünüşe göre büyükbaban, şu ana kadar başarılı bir şekilde kaçındığım biri, benim gözetimimde olmandan pek memnun değil."

Ben olsam *özen* kelimesini kullanmazdım.

Base ayağa kalkıp parmaklıklara doğru ilerliyor ve bir eliyle parmaklıkları kavrıyor. Küçümsüyor. "Konuşmaya devam et."

Ona ters ters bakıyor. Ama sanırım onun kendisine karşı açık sözlülüğüne ve tavrına alışmış. "Bir anlaşmaya vardık. Bu gece onlara döneceksin."

Arkadaşım geride duruyor, benimle son bir yıldır onu korkutan kadın arasında bakışıyor. Hiç de memnun görünmüyor. "Kade benimle geliyor ya da ben onunla kalıyorum."

Hınzırca gülümsüyor. "Hiç sanmıyorum. Kade benim. Anlaşma şuydu: İki yüz dolara sen. *Sadece* sen."

İkimiz de sessiz kaldığımızda kaşlarını çatıyor. Base patlamanın eşiğinde gibi görünüyor. "İki yüz milyondan vazgeçmeyeceğim. Bu gece gideceksiniz. Bu tartışmaya açık değil."

İki yüz milyon mu? Kahretsin, Base ailesinin zengin olduğunu söylemişti, ama *bu kadar zengin* mi?

Vay be. Dünyanın o tarafında krallar ve kraliçeler gibi olmalılar.

Yine de - nerede olduğunu biliyorlar ve onu geri almak için dünyayı havaya uçurmak yerine bir anlaşma mı öneriyorlar? Hiç mantıklı değil.

Base dişlerini sıkarak, "Hayır," diyor.

"Seninle ilgili elimdeki tüm kanıtları yok edeceğim. Temiz bir sayfa. Anlaşmanın bir parçası. Gideceksin, Sebastian."

"Kade'i arkamda bırakmayacağım."

Uzun bir iç çekiyorum. "Dramatik olmayı bırak ve anlaşmayı kabul et. Ben iyi olacağım." "Seni terk etmiyorum," diye reddediyor. "Böyle bir şey olmayacak. Sen ölürsen, ben de ölürüm,
hatırlıyor musun?"

Bernadette ilerleyerek çantasından Base'in telefonunu çıkarıyor. "Bunu duyduğunuzda da aynı şeyi söyleyecek misiniz merak ediyorum. *Prenses* adında bir kişiden..."

Taban düzleşir.

Sadece kendisinin bildiği şifreyi giriyor ve hoparlöre veriyor, sesli mesajı çalıyor. Base göğsündeki acıyı görmezden geliyormuş gibi parmaklıkları yine iki eliyle kavrıyor.

Kız kardeşimin sesi ölümcül sessizliği doldurur doldurmaz gıcırtılı, metal yatağımda doğruluyorum.

"Sebastian," diye hıçkırıyor Luciella, sesi boğuk, etrafında bir araba motorunun sesi uğulduyor. "Ben... Aman Tanrım. Ben... Ben sadece senin mesajını aldığım için oradaydım ve sonra - ve sonra - ve sonra..." Ağlıyor ve nefes nefese kalmaya başlıyor. Bu benim ayağa kalkmama neden oluyor, öfke bana bir kez daha güç veriyor. "Çok korkuyorum. Onlar... beni bir sandığa kilitlediler." Sesi değişiyor, motor kesilip bir kapı açılırken ağzını kapattığını biliyorum. "Sanırım beni öldürecekler. Sana gerçekten nasıl hissettiğimi söyleme şansım olmadı. Seni kendimden uzaklaştırdığım için çok üzgünüm."

Arka planda derin, anlaşılmaz bir ses duyuluyor ve bagajı açmak üzere oldukları belli oluyor.

"Lütfen beni bulun... lütfen, lütfen, lütfen."

Bagaj açıldığında nefesi kesilir, çığlık atar ve onları kendisine dokunmamaları konusunda uyarır. İçlerinden biri acı içinde bağırır ve birine yanağını ısırdığını söyler. Telefonu geri almış olmalı, çünkü sesi bir kez daha yakın. "Sebastian, beni şantaj için sattılar!" Onlara karşı savaşarak daha da çok ağlıyor. "Büyükbaban sattı-"

Aniden sustu ve bu benim boş midemi bulandırdı. Arama sona eriyor.

İleriye doğru adım atarken bir muhafız kolumu tutuyor, ama ben kolumu onun elinden çekip alıyorum. "Bırak lan beni."

Bernadette kollarını kavuşturup Base'e gülümsüyor. "Eminim onun kimde olduğunu zaten biliyorsundur. Kendi ailenin seni benden satın alması ama değer verdiğin kadını kolayca takas etmesi oldukça tuhaf - neden acaba? Belki de onun senin için önemli olduğunu gördüler. Mide bulandırıcı bir şekilde

Ona takıntılıydı ve benim bile önünde durmak istemeyeceğim biri tarafından tanınmasını sağladı."

Gözlerimi ona dikip çok sessiz ve solgun Base'e bakıyorum, sonra tekrar Bernadette'e dönüyorum. "Kim?"

"Kapa çeneni. Sen bu işe dahil değilsin."

Yumruklarımı sıkarak ileri doğru bir adım atıyorum ama kafama dayanan bir silahla durduruluyorum. "O benim kız kardeşim. Kimin elinde?"

"Kan sadece kandır... kan. Anlamsız. Kızım senin için savaşmaya karar verdi ve açık artırma gecesi babasına vurdu - onunla sadece sana daha az ilgi göstermemi istediğin için yatıyor olmana rağmen, onu önemsediğin için değil. Zavallı küçük kuzu muhtemelen senin eski fahişenden daha kötü bir durumda." Gözlerini benden ayırmadan kuru kuru kıkırdıyor. "Sanırım artık düğün falan yok. Çok hayal kırıklığına uğrama - yine de benim olacaksın."

Avucuyla yanağıma dokunmaya çalıştığında irkiliyorum.

"Sen delisin," diyor Base boş boş.

"Ve sabırsız. İlgilenmemiz gereken önemli bir mesele var. Onu tıbbi kanada götürün ve yarasına baktırın. Enfeksiyonun kokusunu buradan alabiliyorum."

Biri onu tutarken Base bana "Onu bulacağım," diyor. "Büyükbabama geri dönmem ve şartları neyse kabul etmem gerekecek. Ben... pozisyonumu alıp onu bulacağım." Sonra arkadaşım Bernie'ye kaşlarını çattı. "*Togda ya ub'yu tebya*."

Sözlerini tercüme ederken gözleri parlıyor. Biraz Rusça biliyor. "Beni öldürmeye çalışacağınıza eminim. Prens ailesi beni öldürmeden önce daha fazla sorun çıkarır ve yoluma çıkarsan, bu akşam yemekten sonra ayrılacaksın. Seni Kade'nin bize çok nazikçe verdiği jetle Moskova'ya göndereceğiz ve seni bir daha görürsem öldüreceğim."

Base cevap vermiyor - yavaşça hücresinden çıkarılırken gözleri kocaman açılmış bana bakıyor. "Siktir. Özür dilerim, dostum."

"Üzülme," diyorum, kolumu tekrar tutmaya çalışan bir gardiyandan omuz silkip titrek bacaklarımla hücremden çıkarken, zayıf ve bayılmanın eşiğinde görünmemek için elimden geleni yapıyorum. "Sadece lanet kız kardeşimi bul."

Yıkandıktan sonra, gardiyanlar bizi izlerken duş odasını paylaşıyoruz, bize kıyafetlerimizi veriyorlar. Base'in tedavi edilmesi için tıbbi bölümde bekliyorum, ana yemek alanına götürülmeden önce şişe şişe su içiyorum. Bakıyorum

süslü dekorasyonlara bakmak yerine pencereden dışarı bakıyorum - sadece ağaçlar üzerine ağaçlar var.

Bernadette'in birçok evinden birindeyiz.

Ama evimden çok uzakta değil - gücümü geri kazandığımda yarım saat içinde buradan kaçıp oraya koşabilirim. Bisikletime atlayıp Stacey'i aramaya başlayabilirim. Sonuçlarını siktir et.

Güneşin yüksekliğine bakılırsa öğlen civarı ve gözlerim günlerce karanlıkta kilitli kaldıktan sonra gün ışığına alışmakta zorlanıyor. Geçmiş cezalara kıyasla çok az.

Bir keresinde Bernadette Base'i bahçesine gömdü ve onu bulmam gerekti. Eğer bir dakika bile geç kalıp onu topraktan çıkarmış olsaydım, şimdi ölmüş olacaktı. Bunun için Archie'yi dövdüm. Sanırım Bernadette onu morarmış ve kanlar içinde görmekten zevk alıyor. Base'e bir hafta izin verdi çünkü o çok travmatikti ve tüm görevlerini bana yükledi. Sanırım her zamankinden daha fazla öldürdüm.

o haftaki ceset sayısı.

Önümüzde oturuyorlar, garsonlar gümüş tabaklarda yemek getirirken işçiler ve korumalar duvarlar boyunca ayakta duruyor. Hepsi süslü ve saçma. Tam Bernadette'in sevdiği gibi.

Zenginlik içinde doğmuş, ağzında gümüş bir kaşık varmış. Base de öyleydi.

Kahretsin, bir bakıma ben de öyleydim. Ama annem bu konuda şımarıklık yapmamıza asla izin vermedi ve bir şey istediğimizde beni ve Luciella'yı çalıştırdı.

Bir garson önümdeki tabağın kapağını kaldırıyor ve midem acıyla gurulduyor.

Yiyecek yutarak ya da zehirli su içerek uyuşturulmayı umursamayı geçtim. Biftek ve patates püresine bakarken bile midem ağrıyor - muhtemelen herkes hırıltısını duyabilir. Hepsini mideye indiriyorum, Base de aynısını yapıyor - bu kadar uzun süre aç kaldıktan sonra lanet olası hayvanlar gibiyiz.

Bizi ilk kez aç bıraktığında ve kilitlediğinde, üçüncü gün öleceğimi düşünmüştüm. Sonunda buna alıştım. Ama şu anda her lokmayı yutarken ve sudan biraz daha içerken tek düşünebildiğim tatlıda ne olduğu.

Son birkaç ayda çok kilo verdim. Kas kütlem hala iyi durumda ama aynı şekle yakın bile değilim. Hacimli olmaktan çok zayıfım, eskisi kadar egzersiz yapmıyorum, çünkü zamanın yarısında bize izin vermeyi reddediyor ve tabii ki yeme alışkanlıklarımız berbat oldu. Uyuşturucu kullanımından bahsetmiyorum bile.

Stacey'nin bana bakıp aynı şekilde hissedebileceğinden bile şüpheliyim. Ben çöplüğüm, lekelenmişim ve zihnim bozuk - neden benden hoşlansın ki?

Artık mı?

Kafamı kaldırdığımda Bernadette bana gülümsüyor. O gülümsemeyi biliyorum. Aklımdan çıkmaz oldu. İşimi bitirir bitirmez yatak odasına gitmemi emredecek, muhtemelen Archie de onu takip edecek ve Base Rusya'ya ailesinin yanına gönderilecek.

En azından güvende olacak. Sanırım.

Eğer Luciella Ruslarla birlikteyse, Stacey nerede?

Omurgamı dikleştiriyorum ve çatal bıçak takımımı bırakıyorum. "Stacey'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

Bana bakıyor, gülümsemesi yavaş yavaş daha sahte ve şeytani bir hal alıyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Saçmalamayı kes ve bana söyle."

"Yangın başlamadan önce alıcısı tarafından malikâneden çıkarılırken güvenlik kameralarında görülmüş. Şu anda yerini bilmiyorum ama ekibim araştırıyor."

İştahımı anında kaybediyorum.

Base diziyle beni dürtüyor. O görmeden burada olduğunu söylemek için bir işaret. Bunu hep yaparız, bir boşluğa zorlandığımızda ya da doğru düzgün düşünemeyecek kadar berbat olduğumuzda diğerinin yalnız olmadığını bilmesini sağlarız.

Parmaklarını şıklatır ve bir sunucu üç dosya getirir. Onları Bernie'nin önüne indiriyor. "İşte işin eğlenceli kısmı. Teklif verenin parasını iade edeceğim ve seni küçük bir maceraya göndereceğim."

Bir, iki, üç kez göz kırpıyorum. Birkaç haftadır öldürme sözleşmesi yapmadım.

Bir başkasının canını almak benim için o kadar normal hale geldi ki, gözlerindeki ışığın söndüğünü görmenin gücünü neredeyse özlüyordum, özellikle de kötü insanlarsa. Ki çoğu öyledir.

Bana verilen ilk sözleşmede ne yapacağımı bilemedim. Kaçmak, yardım istemek ya da sadece hayır demek istedim ama kimse Bernadette Sawyer'a hayır demedi. Dosyayı elime aldım ve yakmaya, en yakın karakola teslim etmeye, o kişiye kaçıp saklanması için yalvarmaya çalıştım.

Ama adamı öldürdüm. Soğukkanlılıkla.

Tetiği çektim, silahın geri tepmesiyle tüm vücudum sarsıldı ve kaçtım. Bernadette bu kadar dağınıklık bıraktığım için beni azarladı. Sonra bana başka bir dosya verdi. Sonra bir tane daha. Sonra eğitim. Daha fazla sözleşme. Sonu gelmiyordu. Tanıdık.

Aramızdaki yemek masasının üzerinde üç Manilla klasörü duruyor. Son birkaç gündür duyularımdan mahrum kaldığım için görüşüm hala net değil ve tam olarak ayarlanamıyor, bu yüzden üzerlerindeki isimleri okuyamıyorum.

"Sanırım bir karar vermenin zamanı geldi. Dikkatin dağınık. Hem de çok. Ve bu hoşuma gitmiyor. Bana odaklanmıyorsun ve görevlerine kendini vermiyorsun. Ben de bu dikkat dağınıklığı konusunda bir şeyler yapmaya karar verdim."

Kollarını kavuşturuyor, arkasına yaslanıyor ve sırıtıyor. Neden bahsettiğini açıklamayınca kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Base hâlâ yanımda yemek yiyor ama gözleri Bernadette'in üzerinde.

"Onlardan birine suikast düzenlemen gerekiyor, Kade." İlkini açıyor ve dosyayı bana doğru itiyor.

Açılıyor ve "Baban" dediğinde gözlerim açılıyor.

Bir sonrakinde de aynısını yapıyor. Base'in bir resmi. "En iyi arkadaşın."

Gözlerim ona kayıyor ve üçüncüyü açtığında ters ters bakıyorum. "Ya da sevgilin."

Aşağı bakıyorum ve köşeye sıkıştırılmış çok sayıda resim gördüğümde dişlerim birbirine çarpıyor. Bunlar CCTV'den alınmış görüntüler. Stacey alıcısı tarafından duvara yapıştırılmış, kalçası adamın böğründe, adamın maskeli yüzü kadının boynuna gömülmüş.

Yanındaki resim lobide çekilmiş. El ele tutuşuyorlar.

Kısa boylu ya da Bernadette'in yüzüme fırlattığı gibi kilolu, terli bir adam değil. O... yapılı, kaslı ve benim boyumda. Saçları gri değil, kahverengi ve Bernadette onun yanında neredeyse rahat görünüyor. İkinci resimde, yarı gülümsüyor gibi görünüyor.

Paniğimin bir kısmı yatışıyor.

Kim olduğunu çok iyi biliyorum ama Bernadette'e babamın Stacey olduğunu söyleyerek ona koz vermeyeceğim. Tekrar yukarı bakıyorum. "Hmm."

"Hmm? Hepsi bu mu?" Omuz silkiyorum.

Fotoğraflara dönüp bakmayacağım, çünkü onlar sahte. Babam bunu bana ya da anneme asla yapmaz. Onu oradan çıkarmak için numara yapıyor.

Dudaklarımın köşesi neredeyse kıvrılıyor. Malikaneyi de yakmış.

Siktiğimin psikopat dahisi.

Bakışlarımı boş tutuyorum. Base hâlâ yemek yiyor - muhtemelen babam ya da sevdiğim kadın olmadığı için onu seçeceğimi düşünüyor.

"Bekliyorum, Kade." Akrilik tırnaklarını sabırsızlıkla masaya vuruyor. "Kimi?"

Öne doğru eğildim. "Üs neden burada?" Dosyasını gösteriyorum. "Eğer bir anlaşma yaptıysanız, o neden burada?"

"O bir bozguncu. Onu öldürürsen, bu benim suçum değil. Buradan ayrıldığına dair kanıtım olduğu ve ölümü benim elimde olmadığı sürece ben sorumlu değilim, siz sorumlusunuz."

"Ve sen benim kendi babamı öldüreceğimi mi düşünüyorsun?" Onunla alay ediyorum. "Ne kadar hastasın sen?"

Babamın tam bir tank olduğundan bahsetmiyorum bile. Gözünü bile kırpmadan beni yere sererdi.

"Kan sadece kandır," diyor yine omuz silkerek. "Seçin, yoksa hepsinin öldürülmesini emredeceğim."

Dik oturuyorum. Çok ciddi. Bu yönden korkunç. Eğer birini seçmezsem, kesinlikle hepsini dışarı çıkaracak ve bunu da bir gösteri haline getirecek. Hepsine hiçbir suikastçının reddedemeyeceği yüksek değerli vuruşlar emredecek. Bunu reddedersem, zaten hepsi ölecek.

Üç dosyaya tekrar bakıyorum, dudağımı gergin bir şekilde çiğniyorum, birine uzanıp dururken kendimden nefret ediyorum, diğerine uzanıp elimi geri çekiyorum.

Kahretsin, yapamam. Eğer birini seçer ve tamamlamazsam, işi bitirmesi için başka birini gönderirler.

Ama başarısız olursam hepsini öldürecek.

Archie uzun bir iç çekiş salıverir. "Sadece seç, evlat."

Onu bıçaklamak istiyorum. Bir gün onu bıçaklayacağım. Çenesini koparacağım.

Her dosyaya bakarken yara izini kaşıyorum. Kimi seçersem seçeyim, bu onun için son cinayetim olacak. Eğer babamı seçersem, bana yardım edebilir. Beni ve Stacey'i saklayıp Bernadette'le ilgilenebilir. O Tobias Mitchell, Tanrı aşkına.

Base'i seçersem kız kardeşimi kurtaramaz. Ayrıca, o benim en iyi arkadaşım.

"Bunu yapıyorum, özgürlüğümü istiyorum."

Bernadette sırıtıyor ve "Anlaştık" derken bir yanım yalan söylediğini biliyor. Derin bir nefes alıyorum ve ben dosyalardan birini alırken Base suyunu tükürüyor.

Base Rusya uçağını beklerken, ben dirseklerimi dizlerime dayayarak yatakta oturuyorum. Altmış dakika içinde en iyi arkadaşım jete binecek. O kız kardeşimi bulacak ve ben de avıma başlayacağım.

İyi olup olmadığımı soruyor, ama ben ayaklarımın arasındaki halıya bakmaya devam ediyorum, dizlerim zıplıyor, parmaklarım seğiriyor, gözlerim kırpışıyor.

Göz kırpmayı durduramıyorum. Bu yeni ve sürekli. "Seni bu durumdan kurtarmak için elimden geleni yapacağım, tamam mı?"

Cevap vermeyeceğim. Bernadette'in beni bu cehennem çukurundan çıkarmasını sağlayacak hiçbir şey yok.

"Ben... Size nasıl ulaşabilirim?" diye soruyor, dikkatimi çekmek için önümde çömeliyor. "Sana ne olduğunu bilmeden oraya gitme şansım yok."

"Numaranı biliyorum," diyorum fısıltıyla. Hâlâ ona bakmıyorum - aslında, zihnim hızla ilerlerken doğrudan ona bakıyorum. "Başka bir telefondan arayacağım."

"Önce nereye gideceğini biliyor musun?"

Başımı salladım. "Motosikletimi alacağım. Evimin önünde park halinde."

"Ve sen gerçekten öldüreceksin..." Sözünü kesiyor, söylemek istemiyor.

Başımı sallayarak, titremelerini engellemek için parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Başka seçeneğim yok. Çabucak halledebilirim. Eğer bunu yapmazsam Bernadette işi uzatacak."

Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve o da kalçalarına doğru çöküyor. "Seni bırakmak istemiyorum, dostum. Ben... Biz bir takımız, biliyor musun? Sen olmadan ben, ben olmadan sen olmaz. Nasıl... Nasıl öylece çekip giderim ve endişelenmem?"

Boynunun arkasını tutup alnımı onunkine bastırıyorum. "Benim durumumu unutmanı ve kız kardeşimi bulmaya odaklanmanı istiyorum." Onu sarsıyorum. "Lütfen onu bul."

Alt dudağı titriyor. "Siktir, dostum. Siktir."

"Belki düğününde sağdıcın olarak yanında olurum," diye yalan söylüyorum, onu güldürmek için saçmalıyorum. "Kız kardeşimi al, onunla evlen, ikinizin de hak ettiği hayatı ona ver, zamanının yarısında sana sürtüklük yapsa bile."

Orada olmayacağım - bunu yaptıktan sonra yaşamam için hiçbir neden kalmayacak. Homurdanıyor. "Zamanın yarısından fazlası." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı kayıyor.

Kapı çalındı ve omzumu tuttu. Sıktı. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur," diyor alçak bir ses tonuyla. "Çünkü ben kesinlikle bilmiyorum."

Onu kucaklayıp sırtını tokatlıyorum. "Senin iki yüz milyon değerinde olacağını kim bilebilirdi ki?" Ben gülüyorum, o da gülüyor. "Aklımı biraz olsun başımda tuttun, Base. Teşekkür ederim."

Geri çekilir ve sağlam eliyle gözlerini siler. "Ben çok daha değerliyim, sadece söylüyorum."

Muhafızlar daha ağır ve sabırsız bir şekilde kapıyı tekrar çalarken ikimiz de ayağa kalkıp çantalarımızı alıyoruz. Kapıya doğru adım atıyoruz ve ben bir kez daha Base'i tutuyorum, en iyi arkadaşıma daha sıkı sarılıyorum ama göğsündeki yarayı incitmemeye dikkat ediyorum. Ona son kez sarılacakmışım gibi sarılıyorum.

"Sen ölürsen, ben de ölürüm,"

diye fısıldıyor. Ben de karşılık

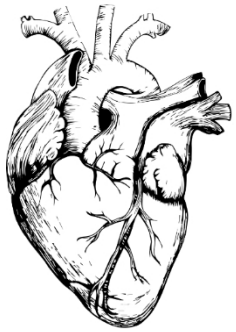
veremiyorum.

Geri çekiliyorum ve yeni siyah kumaşı ağzıma kadar çekerek herkesi ürküten yara izini gizliyorum. Kumaş boynumu da örtüyor.

"Görebiliyor musun?" Base'e soruyorum ve o başını sallayınca rahatlayarak iç çekiyorum. "Güzel."

OceanofPDF.com

8

STACEY

W Bir zamanlar Nora'nın babasıyla birlikte telaşlı aile ortamından uzaklaşıp biraz huzur bulmak için gittiği tatil evi olan bu yer artık Barry'nin "güvenli ev" dediği yer.

Teknik olarak, o benim. Ya da öyle olmalı. Nora'yla tanışmadan çok önce ailem buranın sahibiydi. Ama o öldüğünde, Nora her şeyi aldı.

Kulübenin etrafında bir çember oluşturuldu. Bir zamanlar Kade'in adamları olan Barry'nin bazı adamları, herkesi dışarıda tutmak için mekanın etrafında dolaşıyor, gökyüzüne dronlar gönderiyor ve yaya olarak devriye geziyor.

Tobias hala çok aranan bir adam olmasına, manşetleri ve sosyal medyayı hala domine etmesine rağmen, tüm sahte görülmeler göz önüne alındığında, durumu hakkında daha sakin olamazdı.

O bir psikopat. Gerçek bir psikopat - sadece insanların psikopat olarak etiketlediği çılgın, saplantılı eğilimleri olan bir deli değil. O farklı düşünüyor. Son iki gündür sanki sabahları birbirimizi nasıl selamladığımızı ve konuşmaya nasıl başladığımızı öğreniyormuş gibi bizi izliyor. Sanki her birimizi inceliyormuş gibi dinliyor.

Aria onunla konuşurken, sesini son kez duyuyormuş gibi her kelimeyi içine çektiği belli oluyor. Kıkırdadığında gözleri parlıyor. O da her zaman onun yanında olmak istiyor. Her zaman ona bakıyor. Onu her zaman ilgisinin merkezinde tutuyor.

Geçmişte yaptığı hatalardan dolayı pişmanlık duyan ve asla sahip olamayacağı bir kadını seven bir adam.

Ve kız kanepede uyuyakaldığında, onu kendi odasının karşısındaki tahsis edilmiş odasına taşımadan önce yanında kalıyor.

Aşk romanlarında tasvir edildiği gibi aşkı hissetmeyen biri için, sadece ona gülümseyerek kesinlikle bayılmasına ve genç bir aşık gibi kızarmasına neden oluyor. Ewan'ın söylediği bir şeye güldüğünde Ewan'ın gözleri parlıyor. Ve kontrolsüzce göz kırpmaya başladığında ve kontrolü elinde tutmanın bir yolunu bulmak için kendini odadan uzaklaştırmayı bildiğinde, onunla birlikte oturuyor, sessiz, sadece orada.

Geri kalanımıza uyum sağlamak için çok çabalıyor, ancak tüm ilaçlarının aniden sisteminden çıkması paranoya ve uyku bozukluğuna neden oldu.

Adam ellili yaşlarına merdiven dayamak üzere ama yine de yirmili yaşlarındaymış gibi deli gibi çalışıyor. Son iki sabahtır Ewan'ı kendisiyle birlikte koşmaya zorluyor, bir yandan da bölgeyi izliyor, bir durum ortaya çıkarsa ve kaçmamız gerekirse olası kaçış yollarını planlıyor. Kas üstüne kasları var ve gözleri mavi ama oğlununkiyle aynı tonda değil.

Kade annesinin gözlerine sahip. Geceler karanlık olduğunda zihnimde canlanan birçok olayda ona bu kadar yakın olduğum için, gözlerindeki gümüş benekleri hatırlıyorum, bana birlikte bir ailemiz olacağını söylerken bana bakan okyanusun yanardöner tonlarını.

Müzayededе ekranda aynı gözler boştu. Oradaydı ama yoktu. Kalbim onun için kırılıyor. Onun iyi olmasını istiyorum.

Güvenli ev ormanın ortasında, geniş ağaç tepeleri ve güzel küçük derelerle çevrili. Yağmur yağıyor ama her yer parlak, yemyeşil. Chris beni buraya getirdiğinde manzaranın tadını tam olarak çıkaramıyordum ama şimdi kendime dünyanın enginliğine bakıp nefes almak için birkaç dakika veriyorum.

Hava soğuk ama Tobias ve Ewan gece gündüz ateşin yanmasını sağlıyor. Aria dolaplarda bulabildikleriyle yemek pişiriyor ve Cassie kanepede sızlanıp dururken hepimiz o yokmuş gibi davranıyoruz. Buraya geldiğimizde ona Aria baktı - muhtemelen kendi annesi tarafından uyuşturulmuştu ve bir kez bile kimse onu aramadı.

Üzücü ama umurumda değil. Cassie'den nefret ediyorum. Tobias kadar olmasa da - onun varlığına sadece Bernadette'e ulaşmak için bir noktada onu kullanabilme ihtimaline karşı katlanıyor.

Yatak odama gitmek için koltuktan kalkıyorum, Jason'ın verandada durmuş, elleri cebinde beni izlediğini görünce duruyorum.

Çok zayıf, yüzü çizilmiş, saçları uzamış. Gözleri boş, sanki dünyanın yükü üzerindeymiş gibi. Onu zar zor tanıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor bana, sesi derin ama tereddütlü. Son kırk sekiz saattir benden kaçıyordu. Ben bir odaya girsem, o odadan çıkıyordu. Buraya geldiğimizde merhaba demeye çalıştım ama kusacakmış gibi baktı ve ortadan kayboldu.

Aria bana sadece zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Başımı sallayıp kollarımı kavuşturuyorum. "*Sen* iyi misin?"

Bana bakıyor ve sonra yere bakıyor. "Evet." Ayaklarının üzerinde kayıyor, yüzünü ovuşturuyor ve tekrar bana bakıyor. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Sözümü tutmadım. Senin için orada olacağımı söylemiştim. Baban öldü ve ben yoktum. Kade gitmişti. Kalıp sana yardım etseydim, belki de bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Sen yapman gerekeni yaptın. İnsanlar durumlara farklı tepkiler verir."

Nefes nefese kalıyor ve başını sallıyor. "Giana ile ilişkim için savaşmadım ya da kardeşimi geri almaya çalışmadım - kendi tarafımı açıklamak için ona bakmaya bile yüzüm yoktu. Evimi sattım ve her kuruşunu uyuşturucuya harcadım. Yapmam gerekeni yapmadım; tam tersini yaptım."

Dışarıdaki esintinin sesiyle yutkunuyorum. "Özür dilerim."

Omuz silkiyor. "Benim hatam, senin değil."

"Şimdi temiz misin?"

"Üç ay. Babam beni rehabilitasyona yatırdı ve Giana ayık olmam gerektiğini söyledi." Bakışlarını yere indiriyor. "Ondan bir mesaj almam iki buçuk yılımı aldı. Birkaç hafta önce onu ilk kez gördüm ve tekrar denemeyi konuştuk ama bana güvenmiyor. Ne de olsa ben bir dolandırıcıyım."

"O geceye ait tüm görüntüler elimde," diyorum ona. "Chris, üvey kardeşim, ikimize de ilaç verdi. Bize bunu o yaptırdı. İkimizin de aklı başında değildi, hatta bilincimiz tamamen yerindeydi. Sen bir dolandırıcı değilsin, Jason; sen bir kurbansın."

Jason'ın kaşları çatılır. "Bize ilaç mı verdi?"

Kendime sarılıyorum ve onunla birlikte verandaya çıkıyorum. "Kade'e bizim kurgulanmış bir klibimiz gönderilmiş. İsteyerek yapmışız gibi görünüyordu..." Başımı sallayarak durakladım.

"Ona anlatmaya çalışsam bile bana inanmayacaktır. Neden inansın ki?" "O zaman sana inanmasını sağla," diyorum, tekrar öne çıkarak

Gözlerinde yorgunluk vardı. "Saldırıya uğradık. Tam kayıtta gün gibi ortada. Bunu ona kanıt olarak gösterebilirsin."

Uzaklara bakarken gözleri kızarıyor. "Ona bir ergenle sikiştiğimi göstermeyeceğim."

"Rızaya dayalı değildi, Jason."

Bir dakika sonra bana tekrar baktı. "Seni dışladığım için özür dilerim," diyor. "Seni engellememeli ve kaçmamalıydım. Sadece dışarı çıkmam gerekiyordu. Kaçmak. Birkaç gün sonra işimi kaybettim ve tüm bunlarla başa çıkamadım. Bu bir mazeret değil. Seni hayal kırıklığına uğrattım. Sözümü tutmadığım için özür dilerim," diyor tekrar.

"Benden özür dilemene gerek yok."

"Bunu hep yapar mısın?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum. "Neyi?"

"Başkalarınınkini karşılamak için kendi şeytanlarınızı görmezden mi geliyorsunuz? Tanık olduğum kadarıyla, etrafınızdakilerin peşinden koşuyor, onların yanında oluyor, kendinizi onların travmalarına odaklıyorsunuz ve kimse sizin için aynı şeyi yapmıyor gibi görünüyor."

Omuz silkiyorum ve sıkı bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim."

Ama yorumu beni çok etkiledi. Kendi acımı görmezden gelip başkalarına mı odaklanmalıyım? "Her şey daha kolay olacak," diyorum. "İstersen Giana konusunda sana yardım edebilirim?

Belki gerçekte ne olduğunu açıklayabilirim?"

Gözlerini kapatıp burnunu çekiyor ve koluyla yüzünü siliyor. "Yardımınızı hak etmiyorum."

"Pekala, sana veriyorum. Haydi - çaydanlığın kaynadığını duyabiliyorum." Aria mutfaktan çıkıp bir fincan çay isteyen olup olmadığını sorarken ince bileğinden tutup onu evin içine çekiyorum.

Sonraki hafta boyunca Barry çevre güvenliğini sağlamak ve Chris'i aramakla

meşgul olur. O ve Kyle Fields malikanesine geri döndüler ve

Paketlenmişti. Ama üvey kardeşim onu takip eden sinyale sızınca izini kaybettiler. Babasının emirleri doğrultusunda Luciella'yı da izlemeye çalışıyor.

Son duyduğumuza göre Rusya'daymış. Tobias Base'in büyükbabasıyla bir anlaşma yaptı ama şimdi hiçbir e-postaya veya telefona cevap vermiyor. Tüm Rus muhafızlara patronları tarafından evlerine dönmeleri emredildi ve tüm iletişim kesildi.

Tobias bu konuda aklını kaçırıyor.

Şu anda her şeyden çok Aria'ya dikkat ediyor, muhtemelen zihninin bozulmasını önlemek için. Aria banyoya yürüyor, o da onu takip ediyor. Çamaşırları asıyor, o da yardım ediyor. O yemek yapıyor, o temizliyor. Ormanda yürüyüşe çıkıyor, Tobias da onunla gidiyor.

Garip bir şekilde, Ewan bunu umursamıyor gibi görünüyor; karısı ve çocuklarının babasının bu kadar yakın ve dokunaklı olmasından hiç rahatsız olmuyor. Kanepedeyken bile, biri elini tutarken diğeri saçıyla oynarken aralarında duruyor.

Bu kadar ilgi gördüğünü hayal edebiliyor musun? Patlardım.

Belki de Kade'in biz gençken düşündüğü şey doğruydu ve onlar ortalığı karıştırıyorlardı. Üçü de.

Sekizinci gün, Sebastian'ın büyükbabası geri aradığında Barry ve Ewan, Kade'in nerede olduğuna ya da kardeşlerimin izini sürüp sürmediğine dair herhangi bir iz bulmak için Bernadette'in veri tabanını taramaktadır.

Adam kalın Rus aksanıyla konuşup Aria parmaklarını birbirine bağlarken ona sadede gelmesini söylerken Tobias huzursuzdur.

Luciella hala Rusya'da.

Yaşlı adam Base'in Bernadette'in pençelerinden kurtulduğunu bildirir. Tobias'a Luciella'nın kaçırıldığını ancak tekrar onlarla birlikte olduğunu, güvende olduğunu ve yakında bir jetle eve döneceğini söyler.

Ama sadece Base onu kurtarmak için tüm hayatından vazgeçtiği için.

Telefonu kapattıklarında ailesinin yüzündeki rahatlamayı görebiliyorum. Aria mutlu bir şekilde Tobias'ın göğsüne doğru hıçkırırken Ewan onun elini tutuyor. Gülümsüyorum çünkü en iyi arkadaşım iyi ve eve dönüyor. Jason bile bu haberden sonra biraz daha canlı görünüyor.

"Üvey kardeşlerin nerede olduğunu biliyor muyuz?" Tobias Barry'ye sorar. "Yoksa hâlâ beceriksiz bir sik kafalı olmaya devam mı ediyorsun?"

Barry gözlerini kısar. "Pek bir şey yapmıyorsun, değil mi? Eski karına bakmakla meşgulsün."

"Biz hiç evlenmedik," diyor Aria, didişmelerden hiç etkilenmeden. Buraya geldiğimizden beri yaptıkları tek şey bu.

Barry ona "Onu yakalayıp öldüreceğiz, merak etme" diye güvence verir.

Tobias bir adım öne çıkarak aralarındaki mesafeyi biraz kapatıyor. "O pisliği bulduğumda, canlı canlı derisini yüzüp kendi etini yemesini sağlayacağım."

"Bu biraz insanlık dışı, sence de öyle değil mi?" Cassie'nin sesi içime işliyor ve ona ters ters bakıyorum. "Kimse bunu hak etmiyor." Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Hepiniz canavarsınız."

Dişlerimi sıkıyorum. Sessizken onun varlığını görmezden gelmek çok daha kolay. "Bunu senden duymak biraz zenginlik."

Son birkaç gündür beni rahatsız ediyor, Kade ve ailesinin onun için geleceğini söyleyerek böbürleniyor. Kade şöyle, Kade böyle. Evlilik şu, evlilik bu. Bir daha yüzük takmasın diye nikah parmağını kesmeyi bile düşündüm.

Barry oturma odasındaki büyük televizyonu kurar ve malikanede bulduğu görüntüleri oynatır. Bu sefer ipucu aramak için - ne hakkında, hiçbir fikrim yok.

Tobias yanımda oturuyor, kollarını kanepenin arkasına dayamış, parmağıyla Aria'nın bir tutam saçını döndürüyor. Ewan onun elini tutuyor. Cassie karşımda dizlerine sarılmış, Luciella'nın hantal bir adam tarafından koridorda sürüklenişini izliyoruz.

Benim gibi bir odaya gitmiyor - başına bir torba geçiriliyor, elleri arkadan kelepçeleniyor ve Bernadette'in sahip olduğu çok sayıdaki garajdan birinden hızla çıkan bir arabaya götürülüyor.

"Bu arabayı hızla çıkarken gören oldu mu?" Barry odanın etrafında duran muhafızlardan birine sorar.

Başlarını sallıyorlar ve o da ofluyor. "Bu konuda daha fazla bilgi istiyorum. Prensler açık artırma sırasında Luciella'yı kimin kaçırdığını açıklamadıkları için, bu klipte onu kaçıran kişiler hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Adamlardan biri başını sallar ve telefonu kulağına götürerek odadan çıkar.

Jason yine verandada sigara içiyor. Sürekli sigara içiyor, neredeyse hiç konuşmuyor ve gecede belki bir saat uyuyor. İzlemek istemiyor.

Yutkunuyorum ve bakışlarımı ekrana yöneltiyorum.

Tobias, birinin göğsüne bir bıçak saplayıp onu bir odaya sürüklerken beyaz, yüzü olmayan maskesini takıyor. Dört muhafıza ulaşmadan önce bunu üç kez daha yapıyor, ikisi onu benim bulunduğum odaya götürüyor.

Görüntüler Tobias'ın beni odadan çıkarmasına atlıyor.

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Her şeyi herkesin önünde tekrar izlemek utanç verici. En kısa beyaz elbisemin içinde onun itaatkâr evcil hayvanı gibi davranıyorum.

Bu benim için çok garip. Belli ki rol yapıyorum ama hepimiz Tobias'ın beni kalçamdan duvara bastırdığını görebiliyoruz. Beni lobiye doğru sürüklerken el ele tutuşuyoruz. Seyircilerin onun olduğumu düşünmesini istiyordu.

Göz ucuyla Tobias'ın Aria'nın omzunu öptüğünü ve bir şeyler fısıldadığını görüyorum. Bir özür. Tobias'ın beti benzi atmış, Aria ona her şeyin yolunda olduğunu söylerken yüzünde acı okunuyor. Yanlış bir şey yapmadığını söylüyor.

Görüntüler başka bir sahneye geçiyor ve Kyle'ın Chris'in suratına yumruk atıp ona bağırdığını görünce omurgamı dikleştiriyorum. Ne söylendiğini bilmiyoruz ama kardeşim paniklemiş, öfkeli görünüyor, Chris'in yakasından tutup onu yere itiyor.

Kyle ellerini saçlarında gezdirerek uzaklaşırken o da peşinden koşar. Dönüp tekrar malikâneye bakar ve Chris bir şey söylemeye çalıştığında kolu savrulur, yumruğu Chris'in burnuna öyle sert çarpar ki Chris kıç üstü düşer.

Bir kesik daha ve CCTV görüntüleri grenli, gizlice geçtiğimiz koridoru duman dolduruyor, müzayede odasında, ana fuayede ve avluda yere saçılmış cesetler.

Malikâne patlar ve görüntü durur. Tobias
sessizlikte ıslık çalar.

Saatler sonra uyandığımda, ateşin parıltısı ve çıtırtısı dışında kulübe karanlık içindeydi. Kapımı gıcırdatarak açıp bir bardak su almak için parmak uçlarımda mutfağa girerken fazla gürültü yapmamaya çalışıyorum.

Daughter'dan "Medicine" şarkısının çaldığını duyduğumda donup kalıyorum. Bu şarkıyı Kade'le birlikte Tobias ve ikizlerin Noel'i akıl hastanesinde birlikte geçirdikleri bir filmi izlediğimiz zamanlardan hatırlıyorum. Her klibin arka planında o şarkı çalıyordu. Oturma odasının girişinin üstündeki saate baktığımda saatin sabahın ikisi olduğunu görüyorum.

Yavaşça sahanlıktan geçip kapıyı tuttuğumda içeri baktığımda Tobias ve Aria'yı görüyorum... slow dans mı?

Adamın eli kızın sırtında, kız ona doğru eğilirken adamın başı kızın omzuna doğru eğilmiş, birbirine kenetlenmiş parmakları yanlara doğru uzanmış. Zar zor hareket ediyorlar ama hareket etmelerine gerek yok.

Başka bir hayatta olsalar mükemmel bir çift olurlardı ama bu hayatta birbirlerini o kadar tehlikeli bir şekilde seviyorlar ki birlikte olma şansları hiç yok. Tobias'ın bu versiyonu şimdiden çatırdamaya başladı. İlaçlarının hiçbiri yanında değil ve yirmi yıldan fazla bir süreyi kilit altında ve kontrol altında geçirmişken gerçekliğe alışmak onun için zor.

Aria ona daha sıkı tutunurken usulca ağlıyor, o da alnından öpüyor. Bakışları benimkilerle çarpışmak için kalkıyor ve geri çekilmeden önce ona yumuşak bir gülümseme veriyorum.

Odama döndüğümde rastgele bir numaradan cevapsız bir çağrı aldığımı fark ediyorum. Yatağa oturuyorum ve Luciella olabileceğini düşünerek geri arıyorum. Karşımdaki kişi ilk çalışta cevap veriyor ama konuşmuyor.

"Um, merhaba?"

"Ah, Freckles. Sesini duymayalı uzun zaman oldu."

Ciğerlerim çalışmayı bırakıyor ve elim altımdaki yatak çarşaflarını tutarken göz kırptığımdan bile emin değilim. "K- Kade?"

Bir an için her şey aydınlanmaya başlıyor. Hatta dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sen iyi misin?" Hiçbir şey söylemeyince soruyorum. "Neredesin?"

O sessiz kaldığında yutkunuyorum ve sesim kırılırken bana ihanet ediyor. "Kade?"

"Ayağa kalk."

Kaşlarımı çatarak odaya baktım. "Ne?"

"Dedim ki..." Metal şıngırtıları duyduğumda duraklıyor. Silah mı dolduruluyor? "Kalk lan ayağa."

Bacaklarım beni yarı yolda bırakıyor, sesim de öyle.

Kapıda parlayan kırmızı noktayı gördüğümde tüm vücudum kaskatı kesiliyor. Odanın içine mi nişan alıyor? Ne yapıyor? Dudaklarım kıpırdıyor ama ses çıkmıyor.

"Ayağa kalk," diye tersledi. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

"Hayır," diye mırıldanıyorum, yüzüm buruşuyor. Bu
gerçekten oluyor mu? "Korkuyor musun?" diye fısıldıyor,
sesinde bir eğlence. Ama cevap vermiyorum. Cevap
veremiyorum.

"Öldürme sözleşmelerini kabul etmenin en iyi yanı ne biliyor musunuz? Kovalamaca. Birinin dehşete düştüğünü, kaçtığını ve ertesi günü görmeyi umduğunu bilmekten gelen adrenalin. *Seni* koşturacağım. Ve bu şekilde değil.

Sen partide benim için fahişelik yapmadan önce yaptım." Sigarasından bir nefes çekerek derin bir nefes alıyor. "Sana kaçman için bir gün veriyorum. Benim için heyecan verici olsun. Çünkü seni bulduğumda, sikimi içine gömmeyeceğim - seni nefes alamayana kadar öpmeyeceğim."

Duman soluyarak derin derin kıkırdarken betim benzim atıyor. "Seni öldüreceğim, Çilli."

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim sıkışıyor. Belki de tükettiği tüm uyuşturucular, sebep olduğu ölümler ve maruz kaldığı istismar sonunda hepimizin bir zamanlar tanıdığı Kade'i yok etti.

"Bunların hiçbirini kastetmiyorsun," diyorum sessizce, ayağa kalkıp kapının koluna uzanıyorum. Barry ya da Tobias'a ulaşmam gerekiyor. "Sana yardım etmek istiyorum, Kade. Lütfen sana yardım etmeme izin ver."

"Sakın kıpırdama," diye tersledi. "Olduğun yerde kal."

Dimdik duruyorum, arkamı dönüp göğsümdeki kırmızı noktayı görmek için aşağı bakarken gözlerim kocaman açılıyor. "Bana zarar veremezsin."

"Uzaktan bile ne kadar kaltak olduğunu görebiliyorum." Gülüyor, sigarasından bir nefes daha çekerken kendini eğlendiriyor. "Benimle küçük bir oyun oyna. Gözlerini yanana kadar açık tut. Gözünü kırparsan Barry ölür." Göğsümdeki kırmızı nokta kayboluyor. "Ona da temiz bir atış yaptım. Hazır, başla."

"Kade..." Duruyorum, gözlerim yan taraftaki küçük tepede, ormanda ve nehrin yanındaki çimenlikte geziniyor. Hâlâ gözümü kırpmıyorum. "Zor olduğunu biliyorum ama biz sadece sana yardım etmek istiyoruz. Seni onlardan uzaklaştırabiliriz."

"Evet, yapabilirsin. Sadece bu süreçte ölmen gerekiyor. Anlaşmamız böyleydi. Özgürlüğümü kazanmak için sen, babam ve Base arasında seçim yapmak zorundaydım. Sen bariz bir seçimdi. Göz kırptığını mı gördüm?"

Başımı salladım. "Blöf yapıyorsun."

Tetiği çektiğinde cam kırılıyor ve ben yere düşmeden önce bir mermi beni sıyırıp geçerken yanağımda yakıcı bir yanık oluşuyor.

Silah sesi dışarıda ve içeride yankılanıyor. Telefondan kıkırdıyor, başımın yanında yatarken duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Beni hafife alma, Stacey. Ben sana aşık olan o aptal çocuk değilim. Kaçarsan gelip seni bulurum. Bu benim son uyarım. Kalırsan hepsini öldürürüm. Söz veriyorum."

Kapı patlayarak açıldığında çağrı kesiliyor ve biri beni yerden kaldırıyor. Bu Tobias. Anlayabiliyorum. Parmakları acıyan yanağıma sıcak bir şekilde dokunuyor.

Yüzümden boynuma sıvı damlıyor. Biri Aria'yı çağırmak için bağırıyor. Barry pencereye koşuyor, ayakkabıları halının üzerindeki kırık camları eziyor.

Cassie'nin "Jason kaçtı," dediğini duydum. "O iyi mi?"

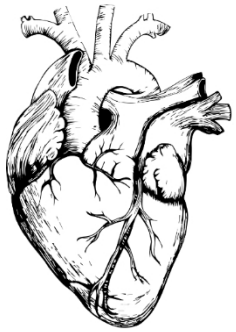
Tobias beni yerden kaldırıp odasına taşırken dudağım titriyor. Ben boş gözlerle tavana bakarken Aria yanağımı temizlemeden önce uyluğumdan küçük bir cam parçasını güvenli bir şekilde çıkarmaya çalışıyor.

Sanırım şoka girmiş olabilirim.

Kade Mitchell'a aşıktım ve şimdi o beni öldürecek.

OceanofPDF.com

9

KADE

Ormanlık alanda koşarken ağır botlarım ve nefes patlamalarım kalbimin sert ve düzensiz atışlarıyla bastırılıyor. Kulübeyle arama olabildiğince mesafe koyarken dallar altımda kırılıyor.

M

insani olarak mümkün.

Aniden duruyorum, yüzümü örten örtüyü indiriyorum ve ormanın zeminine kusuyorum. İçimi yakıyor. Gözlerimin yanmasına ve baskı hissetmeme neden oluyor ve yanlara doğru sendeleyip bir ağaca çarpıyorum.

Bunu hak ediyorum.

O tetiği çekmem ve onunla konuşma şeklim... Beni asla affetmeyecek.

Tek istediğim onun beni affetmesi.

Gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi oluncaya kadar kustuktan sonra tükürüyorum, nefes alıyorum ve elimin tersiyle ağzımı siliyorum, başımı bir ağaç gövdesine yaslarken nefes nefese kalıyorum.

Kulağımda bir çıtırtı var ve sesi geldiğinde çenemi geriyorum. "Iskaladın,"

diye bağırıyor, sesi sinirlerimi bozuyor.

"Hayal kırıklığına uğradım."

Gözlerimi kapatıyorum ve sanki şeytanın sesinden kurtulacakmış gibi başımı sallıyorum. Lanet olası bir migrenim var. Bernadette oflarken kulaklığa, "Yaptım," diye cevap veriyorum. "Bir daha olmayacak."

Yalan.

Yine de içimdeki korku onu gördüğümde hala burkuluyor.

Tetiği çektiğimi fark ettiğinde gözlerinin açılma şekli.

Bernadette'in eski sevgilimi öldürme konusunda ciddi olduğumu düşünmesini istiyorum, bu arada Stacey'nin ödünü koparmak pahasına da olsa. İşe yaradı, bundan eminim. Dehşete kapılmıştı ve sesindeki o titremeyi hâlâ duyabiliyorum.

Sanki onun her santimini, yaptığımız her konuşmayı zaten hatırlamıyormuşum gibi, dürbün aracılığıyla onunla ilgili her şeyi zihinsel olarak ezberlerken ona iğrenç şeyler söyledim.

Kaçacak. Herkesi öldürmekle tehdit ettikten sonra kaçacaktır. O kız asla herkesin güvenliğini riske atmaz. O böyle çekilmez biri, her zaman başkalarını kendinden önce düşünür.

Ve kulübeden ayrıldığında, onu bulacağım. Yer ve zaman bildiren bir mesaj göndereceğim ve yakaladığımız huzur dolu dakikaları buna değecek hale getireceğim.

Tek duyması gereken benim özrüm. Kabul edip etmemek ona kalmış. Ne olursa olsun, benim için her şey aynı bitecek.

En azından bitmeye yakın olacak. Stacey'i dinlemeye zorlayacağım, sonra da üvey kardeşini avlayıp yavaşça öldüreceğim. O zamana kadar Bernadette ordusuyla beni arıyor olacak. Değer verdiğim herkesi öldürmesini izlememi isteyecek. Kendimi, Bernadette'i ve onun boktan kocasını ev yapımı bombalarımdan biriyle ortadan kaldıracağım.

Ve ekibinin benim yaptığımı fark edip misilleme yapmaması için dua etmem gerekecek.

Eğer yakında bitirmezsem, devam edecek ve ben çok yoruldum.

"Hiç ıskalamıyorsun," diyor, tsking. "Şu titremelerini kontrol altına almamız lazım. Çalışmanı engelliyorlar." İç geçiriyor ve bir dalın kırıldığını duyduğumda arkama bakıyorum ama orada hiçbir şey yok. "Sende oldukça

ekip seni arıyor. Etrafta dolanmayı bırakıp motoruna geri dönmeni öneririm. Görevin hâlâ devam ediyor."

Gözlerimi kapatıp dik duruyorum. "Keskin nişancı tüfeğini orada bıraktım. Onunla kaçamam."

"Belli ki sen de yürüyemiyorsun. Neden hareketsiz duruyorsun?"

Kusmuğuma bakıp tekrar yukarı çıkarken midem çalkalanıyor. Tepenin dibinden belli belirsiz sesler duyabiliyorum. Eğer üzerimde bir ağaç gölgesi olmasaydı, dronlardan biri beni bulurdu.

Bernadette tekrar konuşur. "Kendini yakalatma, Kade. Bu bir emirdir. Yakalanırsan, mümkün olduğunca çoğunu öldür. Bıçağın botunda mı?"

Beni göremediğini bildiğim halde başımı sallıyorum. Ben sadece onun ekranındaki dijital haritada bir noktayım. "Anlıyorum."

"Yanınızda beş kişilik bir ekip var. Kımıldayın."

Örtüyü tekrar ağzıma kapatarak, tekrar harekete geçmeden önce birkaç sessiz nefes alıyorum, küçük bir dereye ulaşana kadar dalları tokatlayarak yolumdan çekiliyorum. Buz gibi su botlarıma doluyor ve siyah pantolonumu ıslatıyor.

Bitkinim ama vücudumda dolaşan adrenalin ve Bernadette'in evimden çıkmadan önce bana içirdiği haplar sayesinde soğuktan kaynaklanan acıları görmezden gelebiliyorum. Mümkün olduğunca çabuk bisikletime ulaşmaya odaklanıyorum. Çim bir eşiğin altında saklı, dallar ve çalılar kaplamış.

Bernadette'in emri açık ve basitti: Kulübeye git ve Stacey'i vur.

Buraya gelirken tek düşünebildiğim, Bernadette duymadan Stacey'ye bunların hiçbirinde ciddi olmadığımı nasıl söyleyeceğimdi.

Son anda kasıtlı olarak yana nişan aldım ama tetiğe baskı uygulayıp ateşlediğimde parmağım kasıldı. İçimi burkan çığlığını duyana kadar kalbim saatlerce durmuş gibi hissetti. Onu kafasından vurmadığımın tek işaretiydi bu.

Babam kapıyı açtı ve onu kızımın yanına koşarken görünce gözlerim büyüdü. Ona değer veriyordu, bu çok açıktı. Barry de içeri koşmuştu ve oradan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum.

Ama ona vurdum. Stacey'e

vurdum. Onun yaşaması lazım.

Beni bu kadar uzun süre hayatta tutan tek kişiyi öldürmeyeceğim. O olmasaydı, yıllar önce bitirmiştim. Amcık kardeşinin ona, kızımıza ne yaptığını öğrendiğimden beri, kendimi kaybetmemek için her şeyi yaptım, böylece onu mahvedecek kadar güçlü olabilirdim.

Bu beni affedeceği anlamına gelmiyor. Ama o hayatta olduğu ve o olmadığı sürece sorun yok.

Sözleşme her şeyi değiştiriyor. Ya o, ya ben ve kimi seçeceğimi biliyorum.

"Biri var-"

Biri bana sağdan saldırıp beni sarınca ve çatlamış kaburgalarıma acı şokları gönderince sesi kesiliyor. Çamurlu çimlerin üzerinde kayıyoruz ve küçük bir tepeden aşağı yuvarlanıyoruz, ta ki ben sırt üstü yere düşene kadar, göğsümdeki sıkışıklıktan dolayı inliyorum.

Ayağa kalkıp kendimi savunmaya çalıştığımda bir el yakamı kavrıyor ve beni uzun otların arasına itiyor. Her zamankinden daha güçsüzüm. Uyuyamadım ve çoğu zaman yemeğimi zorlukla tutabildim.

Ayrıca kafam çok iyi.

Bir yumruk yanağıma çarpıyor ve üstümdeki kişiye ters ters bakıyorum.

Ama sonra ciğerlerim tutuldu.

Jason.

Tek kelime edemeden çenemi yakalıyor ve dişlerimin neredeyse kırılacağını hissedebileceğim kadar sert bir şekilde kavrıyor. "Ne oluyor, Kade?"

Sonra bana tekrar vurdu.

"Ona ateş ettin!" diye bağırıyor. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

Gecemin böyle geçmesini istemezdim. Eğer onunla ilgilenmezsem Bernadette onu öldürtecek.

Boğazını sıktım ve kardeşime kafa attım. "Bırak lan beni."

Jason kanayan dudağıyla geriye düşüyor ve tekrar üzerime gelirken elinin tersiyle dudağını siliyor. Bu sefer göğsüne bir tekme atıyorum ve o bir kez daha geriye düşerken ayağa kalkıyorum.

Çenemi yuvarlıyorum. "Kendi şeridinde kal, Jason. Bu işe karışma."

Berbat görünüyor. Zayıf, solgun, gözleri çökmüş - bir yıl uyumaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

Ağabeyime ne oldu? Bernadette

kulağıma "Öldür onu," diye hırlıyor.

Bu iki kelimeden sonra her şey sessizleşir.

Öldür onu.

Kardeşini öldür.

Dövüp geride bıraktığın kardeşini öldür.

Stacey ile aynı gece her şeyini kaybeden kardeş.

Çenemi tekrar döndürüyorum ve o ayağa kalkarken yumruğumu yüzüne doğru savuruyorum. Bir, iki, üç kez, parmak eklemlerim kızarıp yarılana kadar. Jason darbeleri engellemeye bile çalışmıyor, her biriyle birlikte kafası geriye savruluyor.

Yere düşüyor.

Karşı koymasını engellemek, onu durdurmak için üzerine tırmanmaya çalıştığımda, kaburgalarıma tekrar diz çöküyor ve kemiklerimi çatlatan acıyla neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum.

Stirling'deki daireme vardığımda, Bernadette çevredeki tüm muhafızları ön bahçemde beni bekler hale getirmişti. Beni eşek sudan gelinceye kadar dövdüler ve çamurda yatar halde bıraktılar.

Bernadette, *onu hırpala* demişti. *Görevini hatırladığından emin olun.*

Şimdi Jason beni kenara fırlatıyor ve tekrar yumrukluyor. "Benimle dövüşmeyi bırak!" diye bağırıyor. "Kes şunu!" Suratıma indirdiği bir sonraki darbe karşılık vermemi engelliyor ve devam etmesine izin veriyorum - orada öylece yatıp katlanıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?" Kaşlarım çatıldı. "Neden?"

Bernadette'in sesi üzerinden bağırıyor. Bana bıçağımı kullanmamı ve onu öldürmemi söylüyor.

"Stacey seni aldatmadı," diyerek saldırısını durduruyor ve çenemi sıkıca kavrıyor. "Tecavüze uğradı. *Biz* tecavüze uğradık, Kade."

Bernadette ofluyor. "Yemin ederim, bu kızın adını bir kez daha duyarsam, oraya gidip o kaltağı kendim öldüreceğim."

Çenesini kapatmasını söylemek istesem de onu görmezden geliyorum.

Jason'ın beni tutuşu gevşiyor. "Onun bir üvey kardeşi var. Christopher Fields.

Hamile olduğunu öğrendiğinde kızın canına okudu." Ben ona bakarken bana tokat atıyor. "Beni duyuyor musun lan?"

Beni sarsıyor ve tekrar tokatlıyor. "Beni dinliyor musun?" Bir tokat daha.

"O pisliği bulmama yardım et," diye bağırıyor. "Lütfen." "Dur," diyorum sessizce.

Ama Bernadette beni duyuyor. "Neyi durdurayım?"

Gözlerimi kapatıyorum, Jason'ı itmeden önce acıyana kadar dişlerimi sıkıyorum. "Geri dön," diyorum. "Arkanı dön ve lanet olasıca geri git."

"Onu öldürmeni emrettim."

Jason'la konuşmadan gitmesi için iletişim kurmaya çalışarak başımı sallıyorum. Arkasını işaret ediyorum, kişisel alanına giriyorum*, "Lütfen geri dön" diyorum*. Gözlerimle ona yalvarıyorum, benden uzak durması için yalvarıyorum.

Kaşlarını çatarak bana şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

İç çekiyorum ve yumruğumu sıkıp kafasının yan tarafına olabildiğince sert bir tokat atarak onu yere sererken dünyanın beni affetmesini umuyorum. Ayaklarımın dibine düşüyor ve göğsümde bir şeyler çatırdıyor.

Çok özür dilerim.

Telefonunu arıyorum ve Ewan'a yerini gönderiyorum. Mesajda başka bir şey söylemek istiyorum ama bunu tartışmaları ve Bernadette'in onları duyması riskini göze alamam, çünkü zaten kulübenin sistemini hacklemişler.

"Sağır mısın?"

Çenemi üçüncü kez döndürüyorum ve elimi sallıyorum. Jason'a çok sert vurduğum için zonkluyor. "Hayatında bir kez olsun konuşmayı kes Bernadette."

Sonra pişman olurum.

Yeni telefonuma mesaj on iki saat sonra geldi.

Nerede?

Dairemdeki kanepeye uzanmışım, yarı uykulu, yarı hat almaktan vızıltılı. Kelime bir saniyeliğine rastgele harflerle karmakarışık oluyor ama odaklandığımda düzgün bir şekilde görebiliyorum.

Tek gözümü kapatarak odanın köşesindeki kameraya bakıyorum. Doğrulduğumda buz torbası kaburgalarımdan kayıyor, cildim soğuktan kızarıyor. Jason'ın yumruklarıyla beni dövmesinden dolayı yüzümün her yerinde morluklar var.

Gömleksiz, dik duruyorum ve boynumu soldan sağa doğru kırıyorum, kollarımı üstüme uzatırken esniyorum. Uyumak istememiştim - mesajın geleceğini biliyordum, bu yüzden beklerken yaralarıma buz koyuyordum.

Uyuyakalmış olmalıyım.

Evim bomboş. Dekorasyon yok, duvarda asılı resim yok. Mutfaktaki köpek kapları ve en son Milo ve Hopper'ı buraya getirdiğimde salonun zeminine saçılmış oyuncaklar olmasa, biri buranın boş olduğunu düşünebilirdi.

Köpekleri özledim. Onlara annem bakıyordu, ama pansiyona gitmek için ayrıldığından beri malikânedeki görevliler onlara bakıyor. Milo kaybolmuş gibi görünüyor, Hopper da sürekli etrafı arıyor. Ya beni ya da Stacey'i.

Umarım ben öldüğümde ikincisi onları alır.

Mutfak tezgahıma yaslanıyorum, sinirlerimi yatıştırmak için bir satır hazırlıyorum ve koklayarak cevap yazmaya çalışıyorum. Mesajı doğru heceleyebilmem on denememi alıyor.

Aklının başına geleceğini biliyordum, Çilli.

Ona üzgün olduğumu ve söylediklerimde ciddi olmadığımı söylemeyi ya da ona ateş etmeyi tercih etsem de, mesajlarım da izleniyor. Bernadette babamı ve Base'i kurtarmak için Stacey'i öldüreceğimi düşünüyor.

Hızlı bir ölüm. En büyük fedakarlık.

Aptal sürtük.

Yeraltı dünyasından bir grupla toplantıdadır - yanlış insanları kızdırmıştır ve şimdi Archie bir gölge gibi yanında dururken bunu düzeltmeye çalışmaktadır.

Nerede?

İç çekerek ve biraz da gergin bir şekilde onu arıyorum, telefonu kulağıma tutuyorum ve yatak odama doğru ilerlerken her bir zil sesini dinliyorum. Açmadığında telefonu yatağa fırlatıp elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Fena halde kesilmesi gerekiyor - siyah dalgalar boynumu gıdıklıyor ve neredeyse gözlerimi kapatıyor.

Ne anlamı var ki?

Yatağın ayak ucuna oturup kalçalarıma yaslanıyorum ve geri aramasını bekliyorum.

Bekliyorum. Ve beklerim. Ve biraz daha beklerim.

Sonunda geri aramayacağını kabul ediyorum ve duş almaya karar veriyorum. Su çok sıcak, spreyin altına girdiğimde cildimi haşlıyor ve anında saçlarımı ıslatıyor.

Gözlerimi kapatırken alnım fayanslara yaslanıyor ve onun dürbünden yansıyan görüntüsünü zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Dehşeti. İhaneti. Tetiği çektikten sonra attığı çığlığın sesini.

Lanet olsun. Stacey'e ateş ettim.

Sebebi ne olursa olsun, ona ateş ettim.

Duştan çıkmam neredeyse bir saatimi alıyor ve saçlarımı bir havluyla kuruttuktan sonra bir diğerini ince belime sarıyorum. Verdiğim kilolar sayesinde on sekiz yaşımdaki halime benziyorum, ilk kez düzgün bir şekilde çalışmaya ve forma girmeye başladığım zamanlardaki halime.

Bir çift şort almak için şifonyerimin çekmecesini açıyorum, yıllar önce burayı ilk satın aldığımda içine tıkıştırdığım kutuyu görünce duraksıyorum. Malikânede olmasını istememiştim ve burada çok az kalıyordum, bu yüzden burada saklamak en iyisi gibi görünüyordu.

Tekrar yatağa yerleşip kutuyu yanıma koyuyorum. Titreyen bir el kapağı kaldırıp pembe patikleri ve Stacey'nin resmini ortaya çıkarıyor ve gözlerimi kapatarak kapağı hızla geri kapatıyorum.

Kalbim çok hızlı atıyor ve aptal tarafım gözlerimi açarak kapağı bir kez daha kaldırıp yere bırakıyor.

Yutkunuyorum, ultrason fotoğraflarından birine uzanıyorum. Bunlardan birini ilk kez gördüğümde, Stacey'nin ilk taramasında, sanki bir ömür önceymiş gibi hissediyorum. Parmaklarımın arasındaki narin kağıt, benden alınan kızımın görüntüsünü taşıyor - öldürülmüş.

O zaman içimde bir şey çatlıyor. Başparmağımı çarpıtılmış görüntünün üzerinde gezdirirken beni titreten sert ve acı verici bir şey.

Neredeyse dört yaşında bir çocuk şu anda Stacey ve bana sarılmış, biz ona masal okurken yatağında olmalıydı. Göğsümde uyuyakalırdı ve ben onu kendi yatağına taşırdım, ancak ben ve annesi uyurken gizlice geri dönerdi.

Resmi ve kutuyu bırakıp odanın bir ucundan diğerine fırlatıyorum, içindekiler duvara çarpıyor ve orada asılı duran aynayı kırıyor. Öfkeyle şifonyeri deviriyorum ve lambayı kaptığım gibi fırlatıyorum, kendimi kaybederken elime geçen her şeyi yok ediyorum.

Kırık aynada kendime bakarken, dönüştüğüm kişiden iğreniyorum. Bir katil. Bir seks kölesi. Uyuşturucu kullanmadan bir gün bile geçiremeyen yaralı, hasta, akli dengesi bozuk bir orospu çocuğu.

Silahıma uzandığımda, namluyu kafama dayamadan ve tetiği çekmeden önce durup düşünmüyorum.

Tıklayın.

Sırtım duvara çarpıyor ve kıçımın üstüne düşene kadar kayıyorum. Silahın elimden düşmesine izin veriyorum ve yanağımdan bir damla yaş süzülürken bedenim gevşiyor.

Tek duyabildiğim kalp atışlarım. Güçlüler. Sert. Hızlı. Dolu silahım ateş almadıktan sonra bir şekilde hayatta olduğumun kanıtı.

Ölmeye hazır olmadığımın kanıtı.

Elimin altındaki kumaşa bakıyorum - yıllar önce aldığım pembe prenses elbisesinin etiketleri hala üzerinde; hala giyilmemiş, hala taze. Kumaşı yumruk yapıp göğsüme kaldırıyorum, daha fazla gözyaşı dökülürken ona sarılıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, iki kelime kırık. "Seni kurtaramadığım için çok üzgünüm."

Yaşasaydı hayatlarımız ne kadar farklı olurdu. Herkes tarafından çok sevilirdi. Annesi gibi şımartılır, tapılır ve vahşi olurdu.

Telefonum yatakta çalıyor - bir şekilde odamın uğradığı öfke kaynaklı yıkım sarmalından kurtulmuş. Elbiseyi bırakmaya cesaret edemeyerek öne doğru eğiliyorum ve Stacey'nin beni aradığını görmek için telefonumu elime alıyorum.

Cevap veriyorum ama yer değiştirip yere uzanırken tek kelime etmiyorum, elbise hâlâ göğsümde.

"Kade?"

Sikeyim. Onun sesi. İçimdeki karanlığı ne kadar rahatlattığını bilmiyor. Sanki kalbimin parçaları yavaşça bir araya geliyor - ta ki gözyaşlarını tutmaya çalışırken çıkardığı yumuşak iniltiyi duyana kadar ve her şey yeniden yıkılıyor, çünkü o gözyaşlarına ben sebep oldum.

"Kade? Orada mısın?"

Nefes alışımın ne kadar düzensiz olduğunu duyabiliyor mu?

Eğer konuşursam, her şeyi berbat ederim. Üzgün olduğumu anlayacak.

Benim sessizliğimle karşılaştı. "Sana neler olduğunu bilmiyorum ama özgürlüğün için bu görevi yapman gerekiyorsa, yapmana izin vermeye hazırım. I..." Sesi kırılıyor ve kalbim de kırılıyor. "Benim uğruna yaşayacak bir şeyim yok, ama senin var."

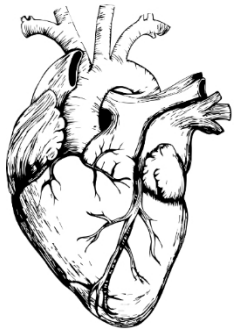
Yutkunarak gözlerimi kapatıyorum, hâlâ konuşmayı reddediyorum. Sesi o farkında bile olmadan çok rahatlatıcı.

Stacey Rhodes. Benim kızım. Bensiz okyanusun dibine batan çapam.

"Bana yeri gönder, geleceğim. Sadece... şu işi bitirelim." Hat kesildi ve telefon kulağımdan kaydı.

OceanofPDF.com

10

STACEY

Herkes masanın etrafında oturmuş, konuşuyor, tartışıyor, Kade'e nasıl yardım edeceklerini bulmaya çalışıyor. Tek yapabildiğim kucağımda kıpırdayan parmaklarıma bakmak.

"Yıllardır onunla çalışıyorum ve onu hiç böyle görmemiştim."

Aria gözlerini siler ve öne doğru eğilir. "Yoksunluk yaşıyor. Oğlum hep uyuşturucu kullanır mıydı?"

Barry önce Tobias'a, sonra bana ve Aria'ya bakıyor. "İsteyerek değil. Kade bu faaliyetlere katılmak istemiyordu. Ancak bir yıl önce Rusya'ya gidişine yakın kilo kaybettiğini, eskisi gibi yemek yemediğini ya da spor yapmadığını ve vücudunda çok fazla kasılma olduğunu fark ettim. Bunu travmaya bağlıyordum ama daha sonra Bernadette'in kocasının daha önce ona her gün iğne yaptığını öğrendim..." Devam etmek istemeyerek sözünü kesiyor.

"Neyden önce?" Tobias iter.

Barry kollarını kavuşturarak, "Daha fazla ayrıntı vermekten çekiniyorum," diyor. "Eğer Kade sana anlattıklarımın yarısını anlattığımı bilseydi beni öldürürdü."

Hâlâ morarmış olan Jason konuşur. "Archie kardeşime ne yaptı?"

Barry sessiz

kalıyor.

Ama tıklıyor.

Archie de Kade'e kötü davranıyor.

Hasta olacakmışım gibi hissediyorum.

Cassie'nin babasının bir erkeğe cinsel saldırıda bulunmayacağını savunması dışında odayı sessizlik dolduruyor ve kalbim yavaşça sadece Kade'in onarabileceği milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Tobias ayağa kalkar. "Burada daha fazla oturmayacağım. İkisini de bulacağım ve çok acı çektireceğim. Sen" - Cassie'yi işaret ediyor - "beynini dağıtmadan önce gözümün önünden kaybol."

Cesur Barry, Cassie'ye doğru ilerlerken onun önünde durur. "Sawyers'ın peşinden gitmek iyi bir fikir değil. İnan bana, başından beri Kade'i bu işten uzak tutmaya çalışıyorum. Kendini ortaya atarsan onun sırtına bir hedef koymuş olursun."

Alay ediyor. "Oğlum uyuşturulup tecavüze uğrarken hiçbir şey yapmamamı mı bekliyorsun?"

Herkes onun gerçekçi sözleri karşısında irkilir.

"Sizden onu canlı çıkarmak için benimle ve oğlunuzun ekibiyle birlikte çalışmanızı istiyorum, içeri girip isyan çıkarıp herkesin ölmesine neden olmanızı değil. Kızınız Prince sayesinde Ruslardan kurtulmuş olabilir ama Sawyer'ların her şey üzerindeki kontrolü sayesinde Luciella'nın uçağı yarın Edinburgh'a inemeyecek. Oğlunuzu bir daha asla göremeyeceksiniz ve sırada Aria var. Hepsini riske atmaya hazır mısın?"

"Benim yerime onu seçti," diyor Tobias, Barry'ye doğru adım atarak, belindeki silahını kaydıran muhafızlardan birini görmezden gelerek. Ama Aria'nın ilerlediğini, ateş edememesi için aralarındaki yolu kapattığını görüyorum. "*Beni* seçmeliydi. Çünkü peşimden gelmeye kalkışsaydı, onu tüm bunlardan uzaklaştırır ve ona yardım ederdim."

Tartışma uzayıp gidiyor ve sonunda ayağa kalkıp bir kez daha verandaya çıkan Jason'a katılıyorum. Sigaramı

Kulağının arkasında, ve benim için yakıyor. Ciğerlerimi ölümcül dumanla doldurup uzaklara doğru üflüyorum.

Kade ile görüştüğümü onlara söylemedim.

Hiçbiri dikkat etmediğinde, gizlice kaçacağım. Konumla ilgili bir mesaj aldığımda, her şey biter. Her şey biter.

Kade'in ağabeyine bakıyorum. Yanağında morluk ve dudağında yarık var.

Ay uzaktaki bir tepenin arkasından görünüyor ve o sakinlikte gözlerimin sulanmasına izin veriyorum. "Bundan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Her şeyden nefret ediyorum."

Jason konuşmuyor ama dirseklerimizi ahşap korkuluklara dayadığımızda bana daha da yaklaşıyor.

Nefes alıyorum, veriyorum ve yakıcı nikotinin ciğerlerimi bir kez daha doldurmasına izin veriyorum. İçerideki tartışma duruyor ve Aria ile Cassie'nin verandaya çıkıp küçük nehrin önünde durmalarını izliyoruz.

Ağlıyor. Aria onu sakinleştirmeye çalışıyor, Cassie bir sürtük ve oğlunu taciz edenlerin kızı olmasına rağmen her zaman tarafsız davranıyor.

Sonunda Jason boğazını temizler ve "Eğer kardeşimi gerçekten kaybettiysek, senin için bir kurşun yemek anlamına gelse bile sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." der.

"Onu kaybettiğimizi mi düşünüyorsun?" "Sana ateş etti, Stacey."

Gözlerimi kapatıyorum, sigara parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Çünkü haklı olabileceğini düşünüyorum. Ve Kade'i sonsuza dek kaybetme fikri beni çok derinden yaralıyor.

Hepimiz buraya nasıl geldik? Neden geldik? Muhteşem bir dakikada, Kade'in eli kalçamı kavramış, dünyaya benim olduğunu söylemeye hazır bir şekilde Yunanistan'dan dönen bir uçaktaydım ve şimdi buradayız. Aile evimde saklanıyorum, tacizci kardeşimin nerede olduğundan emin değilim, Luciella'yı bekliyorum ve Kade az önce beni vurdu ve kardeşini dövdü.

Kendi hayatını benimkine tercih ettiği için onu suçlamıyorum. Özgürlüğü hak ediyor. Girmek için şifre gerektiren bir dosyası vardır. Bir gece.

Eva beşiğinde uyurken kahve içiyor ve Barry'nin bana verdiği dizüstü bilgisayara göz atıyordum, *Freckles0907* yazdım - çadırda ilk öpüştüğümüz tarih - ve açıldı.

The Greatest Showman'deki her şarkıyı söylemeye çalışırken onun güldüğü görüntülere ve video kliplere saatlerce göz attım. Ben

peşimden koşan köpeklerle malikane arazisinde koşarken. Lunderston Bay sahilinde piknik yaparken yanağımdan öpmesi.

Beni çok dans ederken kaydetmiş. Bir çemberin, bir direğin etrafında hareket ediyorum ve onu fark ettiğimde kızarıyorum.

İkimiz de Yunanistan'da sarhoş, terli yüzler ve kocaman gülümsemelerle "Kings and Queens" şarkısını söylüyorduk.

Kade gülümsememi çok yakınlaştırdı. Ve kıçıma.

Sildiği klipler vardı. Fırsatım olsa utanarak tekrar tekrar izleyeceğim mahrem videolar ve görüntüler ama o her şeyi saklamış.

Şimdi de benim adımın geçtiği cinayet sözleşmelerini kabul ediyor.

"Bir planı olabilir," diyor Barry yanımda belirerek ve Aria bir elini omzuma koyup beni rahatlatırken irkiliyorum. Tobias onun arkasında duruyor.

Görünüşe göre tartışmalar durdu ve herkes bizi dışarıda takip etti.

Ewan arkamızdaki duvara yaslanıyor ve Cassie titriyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Annem bir canavar. Onun iyi bir insan olmadığını biliyordum ama..." Boğuk bir hıçkırıkla ağzını kapatıyor. "Babam..."

"Kaç yaşındasın sen?" Tobias soruyor. "Yirmi iki," diye yanıtlıyor.

"Neden?"

"Ailenin ölmeyi hak eden bir çift pislik olduğunu anlaman yirmi iki yılını mı aldı?"

Timsah gözyaşları çabucak kaybolur. "Ben öyle bir şey demedim," diye karşılık verir.

"Hayır, ben yaptım. Sen umurumda bile değilsin. Anneni bir daha gördüğümde onu öldüreceğim, kocasına işkence edilmesini izlemeye zorladıktan hemen sonra. Söyleyeceğin hiçbir şey beni durduramaz. Müdahale etmeye çalışırsan, sen de aynı kaderi paylaşacaksın. Ailemin yakınında olmana sabrettim."

Aria gözlerini devirir. "Tobias. Terbiyeli ol."

"Kusura bakma ama tatlım, söz konusu çocuklarımız olduğunda hiç kimseye göre davranmam."

Ellerini havaya kaldırır ve etrafta volta atmaya başlar. "Tamam. Ama küçük bir kızı tehdit etmene gerek yok."

Gözleri kararıyor. "O küçük değil. Ailesinin ne kadar kötü olduğundan habersiz de değil. Bernadette'in oğlumuza uyuşturucu verdiğini biliyordu ama yine de peşinden gitti. Ona kötü davranıldığına şahit oldu ve yine de onunla evlenmesini istedi. O da en az orospu annesi kadar şeytan ve aynı muameleyi hak ediyor. Peki ya Archie'yi gördüğümde? Kafama sıkılan bir kurşun bile beni durduramayacak."

Cassie yüzünü siler. "Kade beni seviyor."

Tobias gülerken irkiliyorum ve onlardan uzaklaşıyorum. "Annenden daha hayalperest olabilirsin."

Omzumun üzerinden sessizliğe bakıyorum. Gözlerini Tobias'a dikmiş. "Ve yine de bir gün senin gelinin olacağım. Şimdi beni tehdit etmeyi bırak."

Bir an için parmaklarıma bakıyorum. Şiddetli bir rüzgârda kırılgan yapraklar gibi titriyorlar. Tekrar yukarı bakıyorum ve ellerimi yumruklayıp üzerlerine oturuyorum. Ona vurmak istiyorum.

"Oğlumla evlenmeyeceksin." Ölümcül ve soğuk Tobias, dudaklarında bir hırıltıyla ona bakıyor. "Sana ve bu odadaki herkese söz veriyorum, eğer yoluma çıkarsan, seni tehdit etmem endişeleneceğin en son şey olacak. Hâlâ nefes alıyor olduğun için şanslısın."

"Annem benim için gelecek. O gelecek ve sen de ait olduğun yere, hapse geri atılacaksın, seni psikopat!"

"Eğer annen gelirse, ölümüne en ön sıradan bilet alacaksın ve sen de onu takip edeceksin." İki kez göz kırpıyor, sertçe. "Benimle taşak geçme."

Aria eski sevgilisinin elini tutmadan önce ikisinin arasında durur. "Benimle gel, Tobias."

Ewan ayağa kalkar, Jason ıslık çalarak bir sigara daha içmek için evin yan tarafına yönelir ve Cassie mazeret bildirerek kendisine ayrılan odaya kaçar.

O gider gitmez Tobias'ın gözlerinde bir pırıltı beliriyor ve Aria bahçeye çıkarken bana göz kırpıyor. O da peşinden gidiyor, geçerken saçlarımı karıştırıyor.

Ewan şişmiş kırmızı gözlerimi fark ederek bana bakıyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, hayatında yaşadığın onca şeye rağmen bence güçlüsün. Sadece bunu bilmeni istedim."

Aşağı bakıyorum. "Hissetmiyorum."

"Öylesin. Bu, tüm bunlar, ikizler için istediğimiz şey değildi. Ben ve Aria üç çocuğumuzu da başkalarına saygı duyacak şekilde yetiştirdik ve Kade'in hâlâ masum olduğuna inanıyorum. O... seni önemsiyordu. Başlangıçta bunu inkâr etmek için çok çaba sarf etti çünkü kalbini kıracağını düşünüyordu ama seni çok önemsiyordu. Hâlâ da önemsediğine inanıyorum."

"Umarım haklısındır," diye cevap veriyorum ve gözleri başımın üzerinden bahçede konuşan çifte kayıyor. Omzumun üzerinden bakıyorum, Aria yine Tobias'ın göğsüne sarılmış ağlıyor. "Bunu söylediğim için beni affet ve eğer

Haddimi aştığımı düşünüyorsunuz ama... o ikisi, hala oldukları gibi..." Dudağımı ısırdım. "Daha iyisini hak ediyorsun."

Sanki bunu binlerce kez duymuş gibi kıkırdıyor.

"Bana bunu söylüyor. Sık sık. Onu bunu kabul edemeyecek kadar çok seviyorum. On sekiz yaşımızdan beri birbirimiz için önemliyiz. Ben... İlk birlikte olduğumuzda onu aldattım. O zamanlar tam bir pisliktim. Bir kereydi ve hâlâ en büyük pişmanlığım. Birlikte olduğumuzda Jason sadece birkaç aylıktı ve ara verdiğimiz dönemde Tobias'a hamile kaldığında birbirimizin hayatında aktif olarak yer aldık. Onu asla terk edemezdim, onu hala seviyor olsa bile."

Ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır, o da mutlu, ben de... Başlangıçta muhtemelen ayrılırdım ama aralarındaki bağ... Bilmiyorum. Açıklaması zor. İkisine de yardımcı oluyor. Ama teşekkür ederim," diye yanıtlıyor. "Sonunda her şey yoluna girecek. Bunu hissediyorum. O geri dönecek. Kade'i geri alacağız ve Luciella yakında eve dönecek. O zaman tek yapmam gereken Jason'ı o kabuğun içinde bir yerlerde bulmak."

"Giana ile konuşacağım. Her şey bittiğinde."

Bana kısa bir süre gülümsüyor, sonra içeri girip gözden kayboluyor.

Herkes meşgul. Şimdi kolayca sıvışabilir ve Kade'in mesajını bekleyebilirim.

Bunun işe yarayacağını düşünmek aptalca olabilir ama hayatımdan vazgeçmek Kade'in özgürlüğüne kavuşması anlamına geliyorsa bunu yapacağım. Benim hiçbir şeyim yok. Gerçek bir ailem yok. İşim yok. Devam etmek için bir nedenim yok ama Kade'in sahip olduklarına bak. Onun her şeyi var.

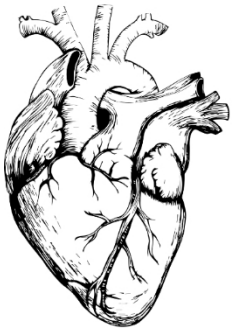
Saatin farkına vararak hızla kendi odama doğru ilerliyorum. Birkaç dakika nefes alıp kendimi toparlamam gerekiyor ama kıyafetlerimi giyip dişlerimi fırçalamayı başarıyorum.

Telefonum titriyor.

Haritalar uygulamasının bir ekran görüntüsünü gönderdi ve buluşacağımız yeri işaretledi. Hiçliğin ortasında bir tepenin dibinde küçük bir park yeri. Sanırım gizliliğe ihtiyacı var - kafatasıma bir kurşun sıkarken tanık yok.

OceanofPDF.com

11

KADE

W Burayı satın aldığımda ve öldüğümde sistem tarafından yutulabilecek çok fazla param olduğunu fark ettiğimde, bir vasiyetname hazırladım. Zamansız ölümüm gerçekleştiğinde, paramın yarısını ailem arasında paylaştıracağım. Aralarında kimin ne kadar alacağını tartışabilirler.

Diğer yarısı ise köpeklerin, Stirling'deki dairemin, bisikletimin ve arabamın mülkiyeti ile birlikte Stacey'e gidecek. Amerika'ya taşındıklarında Barry'nin ona verdiği birkaç hesabım zaten onda.

Birikimlerimin tamamı - ayrı bir banka hesabında saklı otuz milyon dolar - Barry'ye gidiyor. Bu, kızının ve gelecekteki çocuklarının üniversite masraflarının tamamen karşılanacağı ve işimin ve tüm korumalarımın tam kontrolünün onda olacağı anlamına geliyor.

Base kraliyet ailesinden daha zengin ve Dez de muhtemelen Tylar'la evlenecek, Tylar da ailesinin bir mimarlık imparatorluğuna sahip olmasından dolayı çok zengin. Benim saçmalıklarıma ihtiyaçları yok.

Mutfak tezgâhında oturuyorum, Toby Mai'nin "Cities" şarkısı (Two Feet ile birlikte) evin her tarafındaki surround ses hoparlörlerinden yankılanıyor ve telefonumun ekranını izliyorum - köpekler arka bahçede çılgınca koşuyor ve malikâne çalışanları onları yakalamaya çalışıyor. Mutlu görünüyorlar, havlıyorlar ve birbirleriyle yuvarlanıyorlar.

Onları özlüyorum.

Bir mesaj beliriyor ve iç çekiyorum.

Bernadette*: Bu sefer onu öldür, anlıyor musun? CCTV'den görebilirim ve telefonundaki böcekle seni izleyebilirim ve kulaklıktan seni duyabilirim - herhangi bir komik iş deneyemezsin.*

Bernadette*: Anlaşma anlaşmadır. Dosyalarındaki tüm suçları temizleyeceğim ve sen de özgür olacaksın. Sadece ondan kurtul.*

Benden kızını sormamı isteyeceğini düşünürsünüz - ailem Cassie'yi neden kulübede tutuyor ve neden hala nefes alıyor? Babam orada, bu yüzden sabırsızlığı ve ilaç eksikliği göz önüne alındığında Cassie'nin şimdiye kadar sığ bir mezara gömülmemiş olmasına şaşırdım.

Stacey bana mesaj atıyor ve bu ruh halimi tamamen değiştiriyor. Kalbim kulaklarımda hızla atıyor. Gönderdiği tek şey konumu. Harita üzerinde küçük mavi bir nokta, A9'da ilerliyor. Uygulamayı açık tutuyorum ve bir bardak su alıp birazını içiyorum ve yüzümü ve saçımı kontrol etmek için banyoya koşuyorum.

İkincisini düzeltmek mümkün değil; çok uzun ve dalgalı ve yüzüm çürüklerle, Jason'ın bana vurmasından kaynaklanan küçük kesiklerle ve muhtemelen onu korkutacak iğrenç yara iziyle parçalanmış durumda.

Onu korkutmak istemiyorum.

Bağırsaklarımdaki ani bükülme beni klozete kusturdu - sanırım bugün sekizinci kez hasta oluyorum. Bu bir süredir oluyor ama biraz sonra geçiyor ya da mide bulantısını bastırıyorum.

Ayrılmadan önce dişlerimi fırçalıyorum, sonra elimde bir kâğıt ve kalemle tekrar mutfak tezgâhımın başına oturuyorum. Sanırım herkese hitap ediyor. Her birkaç paragrafta bir duraksamama neden olan kelimeleri karalıyorum ve Stacey'ye yazdığımda mürekkep bitiyor.

Kader olmalı.

Stacey mekâna yakın olduğu için başka bir kalem bulacak vaktim yok.

Zaten söyleyeceklerimle ilgilenmeyecektir.

Notu tezgâhın üzerine bırakıp ışıkları söndürüyorum, telefonumu bisikletimin gidonuna sabitliyorum ve eldivenlerimi giyiyorum. Malzeme ağzımı kapatıyor, kaskı takıyorum ve garaj kapımı açmak için uygulamamdaki düğmeye basıyorum.

Arabayı sürerken, onun küçük mavi noktasının bana yaklaşmasını izliyorum.

Bu beni daha da germemeli ama geriyor. Endişe göğsümü tırmalıyor, beni parçalara ayırmak için yalvarıyor. Yavaşlıyorum, hızlanıyorum, arabaların arasından geçiyorum, parmak eklemlerimin çatlamış derisi eldivenlerime sürtünüyor.

Yirmi dakika sonra, benden çok uzak olmayan bir benzin istasyonuna girdi. Onu yakalamak için hızlandım, içeri girdim ve depoyu doldurmak için depolardan birinin yanında durdum.

Siyah bir SUV istasyonda tek başına duruyor. Benimkilerden biri. Herkesin burnunun dibinden sıvışmış olmalı, çünkü burada olduğunu bilselerdi şimdiye çoktan kızarmıştım.

Ben ateş ettikten sonra Stacey'e koştuklarında yüzlerindeki ifadeyi hatırlıyorum da, gerçekten de onu öldürmek istediğime, çılgına döndüğüme inanıyorlar. Öz kardeşim bile bu yüzden beni dövdü.

Artık bana güvenmiyorlar.

Deri ceketimi düzeltiyorum ve ödeme yapmak için binaya girerken kaskımı çıkarmıyorum. Onu gördüğümde nabzım atıyor. Sanki geçmişteki gençlik aşkım geri dönüyor ve ben onun karşısında tek bir kelime bile edemiyorum - hayatımızın geri kalanını birlikte geçirdiğimizi hayal etmeden gözlerinin içine bakamıyorum. Ellerim titriyor ve onları yumrukluyorum.

Bir yılı aşkın bir süredir, yapacağımız konuşmayı hayal ettim. On iki ay bekledim, ona ulaşmak için farklı yollar buldum. Barry ve ekibim onu güvende tutarken elli iki haftalık işkence. Her şey omzunun üzerinden bana baktığı ve benim olduğumu bilmeden dostça gülümsediği o ana kadar geldi.

Ona ateş eden kişi.

Onun için dünyayı yakıp yıkacak eski erkek arkadaşı. Ona

olan aşkından asla vazgeçemeyen pislik.

Küçük gamzesine, yanaklarını ve burnunu kaplayan çillere bakarken neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. O gerçekten bir sanat eseri. Bir başyapıt. Ve onun ilk aşkı olduğumu söylemekten gurur duyuyorum.

Kasiyerle konuşmak için bana arkasını dönüyor, ödemeyi yaparken hoşbeş ediyor. Parmaklarımı esnetiyorum, çenemi döndürüyorum ve aradaki mesafeyi kapatmak için kendimi toparlayıp ona doğru yürüyorum.

Ne yazık ki, Stacey'i tekrar korkutmam ve acele edip buluşma yerimize gelmesini sağlamam gerekiyor. Barry'nin onun gittiğini fark edip peşine düşmesi uzun sürmez. Mahremiyete ihtiyacımız var. Her şeyi içimden atmam için birkaç dakikaya ihtiyacımız var.

Ne kadar yaklaşırsam, o kadar içinde boğulmak istiyorum. Her şeyiyle. Kollarımı ona dolamak ve bu boktan dünyadan saklanmak istiyorum. Her şey için üzgün olduğumu söylemek ve benimle kaçması için yalvarmak istiyorum.

Arkasına geçer geçmez duruyorum. Kaskımın içinden bile şampuanının kokusunu alabiliyorum. Başının üst kısmı çenemin hemen altına ulaşıyor ve onu arkasından tuttuğum tüm anılar gözlerimin önünden geçiyor.

"Teşekkür ederim," diyor kasiyere ve para üstünü alıyor.

Hay sikeyim. Sesi telefondakinden bile daha iyi geliyor. Onun konuşmasını duyunca kendimi ergenlik çağındaki bir genç gibi hissedecek kadar ileri mi gittim? Tüylerim diken diken oldu, Tanrı aşkına.

"Başka bir şey var mı?" diye soruyor kasiyer, gözleri beni süzdükten sonra tekrar Stacey'ye kayıyor.

"Hayır. Teşekkür ederim."

Sinirlerimin bozulmasına rağmen kendimi ileri itiyorum, dirseklerimi onun yanındaki masaya dayarken vizörümü aşağıda tutuyorum. Para üstünü cebine koyarken bana çarpıyor ve temas yüzünden kalbim duruyor.

"Ah, özür dilerim."

Ölümcül bir yavaşlıkla, ona bakmak için başımı çeviriyorum. O beni göremiyor ama ben onu görebiliyorum.

Gözlerinde bir ormanın içindeki kış harikalar diyarını görebiliyorum, rimelle dokunulmuş uzun kirpikleri, dudaklarını kaplayan dudak kremi, sırtından aşağıya yumuşak dalgalar halinde dökülen saçları, parmaklarımı içlerinde gezdirmek istememe neden oluyor.

Cildi her zaman hafif bir bronzluğa sahipti, çilleri her santime dağılmıştı ve dudakları, o lanet olası dolgun dudakları, karartılmış vizördeki yansımasına bakarken ayrılıyordu.

Ellerim tezgâhın üzerinde, deri eldivenler çıtırdıyor, bir tutam saçı kulağının arkasına itmek, vizörümü açıp onu hemen şimdi ve burada bir özrü kabul etmeye zorlamak için ağrıyor.

Bir özrün bile yeterli olacağından değil ama şu noktada elimdeki tek şey bu. Onu geri kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacak zaman ayrıcalığına sahip değilim. Aylarca, yıllarca, bir ömür boyu ayaklarına kapanamam.

Onu öpmeyeceğim. Onu kırmadan öpmeyi hayal bile edemiyorum. Ona dokunma, altımda çözülmesini sağlama düşüncesi gerçekçi değil. Bernadette ve ekibi bunu içimden tamamen söküp attı.

Çok üzgünüm, Freckles, söylemek istiyorum. *Yaşadığın her şey için. Benim ve diğerlerinin eliyle.*

Ama yaptığım her şeyi Bernadette şu anda duyabiliyor ve görebiliyor.

Bunun yerine, kasiyer bana yardım edip edemeyeceğini sorarken başımı ona doğru eğiyorum. Midem bulanıyor, kusma ihtiyacı başımı döndürüyor ama aldırmıyorum. Saçımdaki ter tabakasını, çift görmeyi görmezden geliyorum. Oturmam gerektiğini hissetmenin yoğunluğunu.

Kahretsin.

Stacey farkına vararak gözlerini kırpıştırıyor ve herhangi bir paniğe yol açmadan geri çekilirken dikkatli adımlar atmaya çalışıyor. Kasiyer bana tekrar soruyor ama ben dirseklerimi tezgâha dayayıp dönüyorum ve kızımın beyazın en beyaz tonuna dönüşünü izliyorum.

Benden üç adım uzaklaştı. Ben o mesafeyi bir adımda geçerim.

Kim olduğumdan ya da benimle tanıştığında gerçek niyetimin ne olduğundan emin olmasa bile kalmasını istiyorum. Onun bu kadar yakınımda olması yaşamak istememe neden oluyor.

Bu kadar uzun, boktan bir süre yaşamak istememiştim.

Bir yıl önce Rusya'ya gittiğimde tek düşünebildiğim oydu. Aslında onunla on beş yaşında tanıştığımdan beri aklımda olmadığı bir gün bile olmadı.

Düşüncesizliğimin galip gelmesine izin veriyorum ve gevşek bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırmak için öne uzanıyorum, ama ben temas etmeden önce aceleyle nefesini geri çekiyor. Gözleri açılıyor ve dönüp arabaya doğru koşuyor, bu sırada devirdiği meyve rafını toplama zahmetine bile girmiyor.

Yakıtımı ödemek için tezgâha notlar koyduktan sonra, kasiyerin bir sorun olup olmadığını sormasına aldırmadan yavaş adımlarla onu takip ediyorum. Stacey aceleyle arabanın kapısını açıp kilitliyor, gaza basıyor ve hızla istasyondan çıkıyor.

Aferin kızıma.

Motosikletimle ona yetişmem üç dakikadan az sürdü.

O olabildiğince hızlı giderken, ben peşinden ayrılmayacağım. Bernadette'in son dakikaya kadar tüm bunlara inanmasını sağlayacak kadar dehşete düşmesini istiyorum. Görevi iptal ettiğimi anlamadan önce mümkün olduğunca çok zamana ihtiyacım var.

Yoldaki bir dönüşü neredeyse kaçırdığında nefesim kesiliyor.

Lanet olsun, Freckles. Dikkatli sür.

Hızlanıp sağ tarafına yaklaşıyorum. Dramatik bir etki yaratmak için, yetmiş sınırı olan bir yolda sadece elli ile gittiği için, silahımı çıkarıp penceresinin yanına kayarken görüş alanımda tutuyorum ve ona doğru nişan alıyorum.

Yan tarafa bakıyor ve gözleri açılıyor. Aniden

bir sonraki dönüşe geçer.

Güzel. Zaten bu yolda buluşacaktık.

Hâlâ her zamanki gibi berbat bir sürücü. Ama o ne kadar hızlı giderse gitsin, ben de ona ayak uyduruyorum, ona bakmak için başımı her çevirdiğimde onunla alay ediyorum. O ise gözlerini ileri dikmiş, direksiyonu can havliyle kavrıyor.

Sonunda yavaşlıyor ve ikimiz de buluşma yerimizde kenara çekiyoruz, o duraksamadan arabanın kapısını açıyor. Selam vermek yerine kapıyı arkasından çarptı. "Şu işi bitirelim."

Yutkunuyorum ve motosikletin motorunu kapatıyorum, gözlerim Bernadette'in otoparka kurduğu kameraları buluyor ve bir anlığına ona dönüp bakıyorum.

Kollarını kavuşturuyor ve gözyaşlarını tutuyor olması beni öldürüyor. Titriyor. Dizlerindeki titremeyi ve tüm vücudunun nasıl kaskatı olduğunu görebiliyorum.

Vizörü kaldırıyorum ve benimle göz teması kurmuyor; biri silahı ona doğrultmak için kalkarken, diğeri kulağımdaki düğmeye basmak için kaskımın boşluğuna girerken sadece ellerime bakıyor.

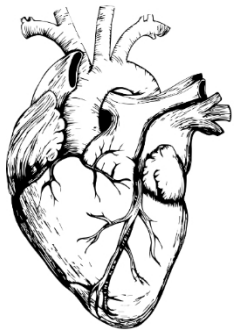
Lanet olsun, affet beni.

Lütfen beni affet, Stacey.

"O bende," diyorum sert bir ses tonuyla. Kontrol edilemeyen göz kırpmalarım başlıyor, yüzümde bir ter tabakası oluşuyor. "O tam önümde."

OceanofPDF.com

12

KADE

Stacey başını sallıyor ve kollarını kendi etrafında sıkıyor, şimdi uzaklara bakıyor, tetiği tekrar çekmemi bekliyor. Bir şey koymak için hayatının sonu. Özgürlüğümü kazanmak için her şeyden vazgeçmeyi bekliyor.

Bernadette'in sadist kahkahası kulaklığımdan Stacey'nin duyabileceği kadar yüksek bir sesle geliyor. "Yemeğinle bilerek mi oynuyorsun?"

"Kovalamacayı sevdiğimi biliyorsun," diyorum, parmağım kasılırken tetikten çekiyorum.

Kazara onu kafasından vurmak en büyük korkularımdan biri. Özellikle de daha önce yaptığım hatadan sonra. Ona vurduğum yerde yanağında bir kesik var ve onu incittiğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Oyun oynayacak havada değilim, Kade. Senin yapman gereken bir iş var. Ve ben meşgulüm."

Gözlerim seğiriyor, çenem titriyor ve sertçe yutkunuyorum. "Bunu yaparsam benimle tüm bağlarını koparacak mısın?"

Stacey gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor, sonra tekrar açıp bana bakıyor. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

"Eğer bu Bernadette'se, ona günlerinin sınırlı olduğunu söyleyin. O yaşlı kaltağı bulduklarında bir gün bile dayanamaz. O şeytani, aşağılık, iğrenç *tecavüzcü* kadın."

Lanet olsun.

"Alıngan biri. Daha önce size hitap etmesini anlıyorum. Güzel, cesur, biraz da tavırlı," diyor Bernadette. "O zaman bize bir gösteri yap, Kade. Vur onu. Seni kardeşinle aldatan sürtüğü vur."

"Beni aldatmadı," diye çıkıştım.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun." diye eklediğimde

Stacey kaşlarını çattı. "Pardon?" Bernadette şaşkınlıkla

cevap veriyor.

Stacey'den nişanımı alıyorum ve bisikletime doğru yürüyorum, telefonumu kapıyorum ve parçalanana kadar yere çarpıyorum. Kulaklığı çıkarıp kabloyu ayırıyorum ve yakındaki bir çalılığa atıyorum.

Stacey bana deliymişim gibi bakıyor. "Ne yapıyorsun?"

Kameraları çekerken yanıt vermiyorum, hem ilk kez hem de Bernadette'in nerede olduğuma, ne söylediğime ve bundan sonra ne olacağına dair son bağlantısını koparıyorum.

Ses sağır edici, silah sesleri hala uzaklarda yankılanıyor ve Stacey'nin şok içinde bana bakarken omuzlarının gerildiğini görmek için dönüyorum.

Kolumu yanıma bıraktığımda kulaklarım çınlıyor, silah seğiren parmaklarımdan yere düşene kadar sallanıyor. Uzun bir dakika boyunca nefesim kesiliyor, sadece ona bakıyorum.

İşte bu kadar.

Bu, bir yıl önce ona ulaşmaya çalışırken arabamı çarptığımdan beri kafamda oynattığım an. Onunla yüz yüze konuşmak için ilk şansım.

"Sesli mesajımı aldın mı?"

Bir heykel gibi hareketsiz duruyor, kafası karışırken ne diyeceğini bilemiyor. Elini arkasına götürüp arabanın kapısının kolunu arıyor. Korkuyor. Benden korkuyor.

Bir ipliğe bağlı kalan son parçamızı da kırdım. Ama yapmak zorundaydım. Bernadette'i onu inciteceğime inandırmak zorundaydım, böylece bu anı hemen şimdi yaşayabilirdim.

Gözyaşları yanaklarını lekeliyor ve ben onları silmeyi çok istiyorum.

Ama muhtemelen bana tokat atacak - ya da çığlık atacak. İkisi de kabus olur. *Ne bekliyordun ki?*

"Sesli mesajımı aldın mı?" Tekrar soruyorum, çaresizce bir adım öne çıkıp arabaya geri dönmesine neden oluyorum ve donup kalıyorum. "Bir yıl önce. Sana ulaşmaya çalışırken arabayı çarptım. Seni aradım. Sesli mesaj bıraktım. Dinledin mi? Her kelimesinde ciddiydim."

Kaskımı çıkarıp bir kenara atarken saçlarım darmadağınık, ağzımı kapattıktan sonra iki elimi de üzerimde bir şey olmadığını göstermek için kaldırıyorum.

"Çiller..."

"Bana öyle demeye cüret etme! Sakın!" Gözyaşlarıyla savaşırken yüzü buruşuyor, parmağıyla beni işaret ederken çenesi titriyor. "Beni *vurmaya* çalıştın."

Sesim alçak, sessiz. "Bilerek ıskaladım."

Öne doğru bir adım attı ve ben geri çekildim. "Bana vurdun." Gözlerim yanağındaki kesiğe kaydı. Oldukça derin. Muhtemelen yara izi kalacak. "Neden?"

"Gerçek gibi görünmesini sağlamak zorundaydım," diye cevap veriyorum sessizce.

"Gerçek gibi göstermek mi?" diye karşılık veriyor. "Tüm zaman boyunca gösteri mi yapıyordun?

Bana söylediğin her şeyi mi? Jason'ı *tekrar* dövdüğünde?"

"Çiller," diyorum tekrar, göğsüm sıkışıyor. Zamanım tükeniyor. "Lütfen. Sadece sesli mesajımı duyup duymadığını söyle."

"Hayır. Başka bir tehdit miydi? Kendini kurtarmak için beni öldürmek için başka bir anlaşma mı? Senin için üzülüyorum, Kade. Gerçekten üzülüyorum. İçinde bulunduğun bu karmaşadan çıkmanı istiyorum ve sana özgürlüğünü vermek için hayatımdan vazgeçmeye hazırım ama sakın bana o ismi takmaya kalkma."

Yaklaşıyor ve kızarmış, şişmiş gözleri ve yüzündeki tiksinti ifadesi karşısında içim daralıyor. "Stac-"

Tokat yüzümü yana yatırdı. "Kaçıp beni yatak odanın zemininde dizlerimin üzerinde bırakmadan önce sana anlatmaya çalıştım. Beni bir daha susturamayacaksın. Daha önce dinlemedin ama şimdi konuşuyorum. Tecavüze uğradım. Kendi üvey kardeşim ve onun arkadaşları tarafından tecavüze uğradım. Jason'a ilaç verildi ve o da tecavüze uğradı! Ve sen..." Ağzını kapatır ve geri çekilir.

bir kez. "Sana ihtiyacım olduğunda beni terk ettin. Babam öldü ve ben yalnız ve korkmuştum."

"Biliyorum," diyorum sessizce, bir adım öne çıkıp ellerini tutmaya çalışıyorum, ama o geri çekiyor. "O gecenin tüm görüntülerini izledim. Seni bulmaya çalıştığım ve arabamı çarptığım zaman. Seni aradım. Sana sesli mesaj bıraktım."

Ellerini avuçlarımın içine aldığımda bir daha geri çekilmiyor. Eldivenlerim takılı olduğu için ellerinin ne kadar yumuşak olduğunu hissedemiyorum.

"Özür dilerim," diyorum sesim titreyerek. "Çok üzgünüm, Stacey. Gittiğim için üzgünüm. Evde istismara uğradığını fark etmediğim için özür dilerim. Sana vuruyordu, seni kontrol ediyordu ve benim hiçbir fikrim yoktu. O-" Yutkunuyorum. "O orospu çocuğu kızımızı bizden aldı ve ben de gittim. Bir yıl önce de seni terk ettim. Çok üzgünüm ve bunu nasıl telafi edeceğime dair hiçbir fikrim yok."

Alnı göğsüme doğru iniyor; kalbimin ne kadar hızlı ve sert attığını hissediyor olmalı. "Lütfen beni vur ve özgürlüğünü al, Kade. Bunu dinleyemem - pes etmeye hazırken olmaz. Lütfen bana uğruna yaşayacağım bir şey verme."

Başımı sallıyorum ve elimi saçlarına götürüyorum. "Seni vurmayacağım. Seninle beni duyamayacağı bir yerde konuşmak istedim," diyorum dudaklarımı ıslatarak. "O sözleşmeden beri yaptığım her şeyde o da oradaydı. Kafamın içindeydi ve beni izliyordu. Onun bunu öğrenmesi ihtimaline dayanamadım.

-" Duruyorum ve işte o zaman dudaklarımdaki tuzlu gözyaşlarımın tadını alıyorum. "O benim..."

Benden uzaklaşıyor. Solgun ve bitkin görünüyor. "Neyi öğreneceğim?"

Beni boğmakla tehdit eden bir yumruyu yutuyorum ve ağzımı örten malzemeden boğuk boğuk çıksa da kelimeleri zorla çıkarıyorum. "Sana hâlâ aşık olduğumu."

"Değilsin," diye cevap veriyor, yanakları sırılsıklam. "Eğer bana hâlâ aşık olsaydın, yıllarımızı cehennemde geçirmezdik Kade. Bana aşık olsaydın, bir yıl önce sana gerçeği söylemeye çalıştığımda yanımda kalırdın. Beni sevmiyorsun - ben sadece hayatının normal olduğu zamanlarda sahip olduğun biriyim, bu yüzden beni düşünmeye devam ediyorsun."

"Bu biraz bile doğru değil. Eğer geri dönebilseydim, seninle birlikte en başa dönerdim. Seni ve kızımızı korur ve ikinizi de dünyanın çirkinliklerinden saklardım."

"Geri dönüş yok," diye cevap veriyor, sesi hem etrafımızdaki soğukluktan hem de ona yaşattığım dehşetten titriyor. "Kızımız öldü, ilişkimiz de öyle."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Seni seviyorum."

"Lütfen bunu söylemeyi kes Kade," diyor burnunu çekerek, çenesi titriyor. "Sawyer'lardan kurtulmanı istiyorum - acele edip sözleşmeni tamamlayabilir misin? Benim hiçbir şeyim kalmadı ama senin eve dönmeni bekleyen bir ailen var. Lütfen. Lütfen bunu sana vermeme izin ver."

Botlarım dikkatlice tekrar ilerliyor ve sırtı cipe değene kadar beni ona doğru taşıyor. "Kendimi öldürmeyi tercih ederim. Bizi buraya getirmek için yapmam gerekeni yaptım. Senden özür dilemek zorundaydım. Sözleşmeyi tamamlamayacağım."

Stacey başını sallar. "O zaman seni öldürür."

"Farkındayım."

Bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdığımda irkildi.

"Bernadette'le ben ilgilenirim. Sadece özür dilemem gerekiyordu. Beni affetmek zorunda değilsin ama bilmeni isterim ki dünyadaki tüm zamana sahip olsaydım, bunu seni geri kazanmak için harcardım. Sana layık olduğumu kanıtlardım, Stacey. Çünkü beni ayakta tutmadığın tek bir gün bile olmadı. Aşkım senin için yeterli olmayabilir, ama elimde kalan tek şey o. Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki yaşamak istiyorum."

Elini çekmiyor. "O zaman yaşa. Görevini bitir." Titrerken nefesleri düzensizleşiyor. "Lütfen benim için yaşa."

Gözlerimi kapatıyorum. "Yapamam."

Uzaktan lastik sesleri geliyor ve ikimiz de kafalarımızı bize doğru gelen arabaların olduğu yöne çeviriyoruz.

"Görevini bitir, Kade," diyerek elimden kurtulmaya çalışıyor. "Birlikte bir geleceğimiz yok ama senin bir geleceğin olabilir. Aşk bizi düzeltmek için yeterli değil. Senin aşkın bile." Başını çevirip bize doğru hızla gelen ciplere bakıyor, sonra yalvaran ifadesi tekrar bana dönüyor. "Lütfen vur beni. Lütfen. O bize ulaşmadan önce."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu Bernadette değil. Barry telefonunu takip etmiş olmalı." Dönüp bisikletime yöneliyorum ve silahımı yerden alıyorum. "Orospu çocuğu."

Kaskımı kapıp bacağımı bisikletin üzerine attığımda Stacey koluma giriyor. "Lütfen kal. Bunu tek başına yapmana gerek yok." Gözleri çaresizdi.

"Lütfen." Çekiştiriyor. "Sana yardım edebilirler. Görevini hâlâ bitirebilirsin. Ben iyi olacağım. Söz veriyorum seni kurtarmak için ölebilirim."

Kolumu silkerek kurtarıyorum, kayınca ağzımdaki örtüyü düzeltiyorum. "Seni vurmayacağım, Stacey. Ve onların yardım etmesi sadece herkesin ölmesine neden olur."

Stacey bisikletin kollarından birini tutuyor. "Bana sesli mesajda ne dediğini söyle."

Anahtarı çevirmeye çalışmayı bırakıp başımı öne eğiyorum. "Artık biraz anlamsız, sence de öyle değil mi?" Ona bakıyorum ve vizörümü indiriyorum. "Dediğin gibi, işimiz bitti. Zaten hiç şansımız yoktu. Bugün ölen ya sen ya da ben olacaktım ve sana bir şey olmasına asla izin vermem. Sadece çok geç olmadan üzgün olduğumu söylemek için zamana ihtiyacım vardı."

Eli eldivenli parmaklarımı yakalamak için uzanıyor, diğeri de vizörümü yukarı çekiyor. "Sesli mesajda ne dediğini bilmek istiyorum."

Uzaktan kapılar açılıyor. Çizmeler yere çarpıyor - insanlar bize doğru koşuyor - ama benim gözlerim Stacey'de.

Yaklaşıyor, elimi sanki oracıkta yok olacakmışım gibi kavrıyor. Alnı neredeyse kaskıma değecek. "Sesli mesajda ne dedin?"

Boştaki elimi yüzüne götürüyorum, parmaklarım yanağındaki yaranın üzerinde kasılıyor. Ona ne söylediğimi anlatmak yerine, ağzımı göremese de gülümsüyorum. "Seni ilk gördüğümde senin olmuştum. Her zaman senin olacağım, Çilli. Kızımız dönüştüğün kadınla gurur duyacak. İkiniz de her zaman benim kızlarım olacaksınız."

O cevap veremeden, bakışlarımı omzunun üzerinden kaldırıp Barry'nin bize doğru geldiğini görüyorum, silahını kaldırmış, doğrudan bana doğrultmuş. "Ondan uzak dur," diye uyarıyor. "Kim olduğunuz umurumda değil efendim. Benim önceliğim Stacey."

Kaşlarımı kaldırıp Stacey'e bakıyorum, o da başını sallıyor ve sesini onun duyabileceği kadar yükseltiyor. "Hayır, ateş etmeyin! O iyi!"

Barry duruyor, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, onu öldürmeye çalışmadığımı anlıyor - ve nişanını düşürüyor. Bir şey söyleyemeden babam onu ensesinden yakalıyor ve bir daha asla oğluna silah doğrultmamasını emrederek onu kenara itiyor.

Annem ağlıyor. Jason ve Ewan onu teselli etmek için ellerini tutarken, babam bana doğru yürüyor ve çok kızgın görünüyor.

Kendimi hasta hissediyorum, sanki ani bir baş dönmesi beni ele geçirmiş gibi - kusacağım.

Bernadette beni soğuk hindi yapmaya zorladığında hissettiklerimin aynısı - mide krampları, terlemeler ve diğer her şey. Sonunda bayılıyorum ve kusmuk içinde uyanıyorum - ne olduğunu bilmeden. Bunu yoksunluk belirtilerine bağlardım ama bugün birkaç kola içtim, o yüzden olamaz.

Stacey bana doğru eğiliyor - öne doğru katlandığımı bilmiyordum - kaskımı tutup başımı yukarı çekerken gözlerimiz çarpışıyor. "İyi misin?"

Öfkeyle doğrulmak için kendimi zorluyorum, gözlerim Stacey ve aileme kayıyor. Elimi kurtarıyorum ama Stacey beni tekrar tutmaya çalışıyor. "Bırak beni," diye çıkışıyorum. "Bu hepiniz için tehlikeli. Bernadette'in beni geri almak için neler yapabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"O zaman hepimizin içinden geçebilir. Lütfen, Kade. Lütfen gitme," diye fısıldıyor, bana yalvarıyor. "Sana ihtiyacım var."

Her şey rahatlıyor. Kahretsin, onunla savaşmayı bıraktım. Onu tekrar nasıl bırakabilirim?

Artık onlardan kaçma şansım yok. Ve beni kurtarmaya çalışmaktaki aptallıkları hepsinin ölmesine neden olacak. Onlara bir gün veriyorum. Barry'nin bir planı olsa iyi olur - bir yıl önce ayrıldığımdan beri gösteriyi o yönetiyor, görevler, atamalar ve tüm muhafızlarla ilgileniyor.

Ama daha yeni bir kızı oldu. Ve o hala burada mı? Hay sikeyim.

Hiçbiri bunca yıldır onları güvende tutmaya çalıştığımı ve şimdi planımı mahvettiklerini anlamayacak.

Ama sonra ciyaklayan bir ses havayı doldurduğunda Stacey'nin yüzü allak bullak oluyor ve sinir uçlarımın her biri büzüşüyor. Jason sinir bozucuyu yakalamaya çalışıyor ama Stacey onun kollarının altına giriyor.

"Kade!" Cassie bağırıyor. "Aman Tanrım! Seni çok özledim! Onlara evleneceğimizi ve bana zorbalık etmeyi bırakmalarını söyle! Oh ve o pis ellerini onun üzerinden çek, seni fahişe!"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum ağzımı kapatan malzemenin arasından.

Stacey kaşlarını çatıyor, elini yumruk yapacakmış gibi sıkıyor. Bunu görmeyi ne kadar istesem de Stacey'i daha fazla strese sokmayacağım.

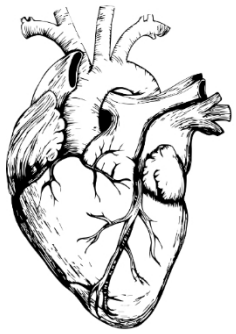
Cassie koşarak bize doğru geliyor ama gözlerimi deviriyorum ve o bana ulaşamadan kafasına bir kurşun sıkıyorum.

Cassie'nin bedeni bir patates çuvalı gibi yere düşerken Stacey irkilir ve tiksintiyle arkasını döner. Gitmişti. Öldü. Güle güle.

Babam onun cesedinin üzerinden geçip kafasını bana doğru salladı. "Pislik gibi davranmayı bırak ve arabaya bin."

OceanofPDF.com

13

STACEY

Kade bisikletinden inerken kendinden geçecek gibi görünüyor ve başını sallıyor. "Hepiniz lanet olası aptalsınız."

Tobias oğlunu kaskından tutup öne doğru sürükleyerek kafalarını birbirine çarptırır. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Stacey'i öldürebilirdin."

"Ona zarar vermeyecektim. Sadece her şeyi açıklamak için onunla zamana ihtiyacım vardı," diye cevap verir ve Barry'ye kaşlarını çatmadan önce kendini geri çeker. "Ailemi bu işe karıştırmaman gerektiğini daha iyi bilmelisin."

Asistanı geri adım atmıyor. "Tüm saygımla efendim, buraya Bayan Rhodes'u korumak için geldim. Artık gitmeliyiz. Sanırım burası dolup taşmadan önce sadece birkaç dakikamız var."

"Silahı bana ver," diyor Tobias, adamın silahı hâlâ sertçe tuttuğunu, parmağının tetiğe dayandığını fark ederek.

Kade'in parmakları silahın etrafında seğiriyor ama gözleri bana kayıyor ve teslim oluyor. Silahı Tobias'ın avucuna bırakan Kade başını eğiyor, babası onu tekrar kaskından çekip sırtını sertçe sıvazlarken itmiyor.

"Sen ve ben, evlat," diyor Tobias, fısıltı olacak kadar alçak sesle, ama duyabileceğim kadar yakınım. "Bunu artık tek başına yapmayacaksın. Ben buradayım. Bunu yalnız yapmana izin vermeyeceğim. Sen ve ben, beni duyuyor musun?"

Kade cevap vermiyor.

Tobias onu sallar. "Beni duyuyor musun lan?"

"Tek duyabildiğim senin ölümü istediğin," diye yanıtlıyor Kade. "Seni öldürecekler."

Babası kıkırdar ve omzunu kavrar. "Belki, ama her biri bedelini ödemeden olmaz. İntikam almak, evlat, yapacağımız şey bu olacak. Elimde bir liste var ve Christopher Fields en tepede. O orospu çocuğunun canını yakmama yardım et."

Kade bu ismi duyunca başını kaldırır. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Bulunduğu yere doğru yola çıkan adamlarımız var zaten," diyor Barry, kaşlarımı çattığımda bana bakarak. Ben sıvışmadan önce bilgiyi almış olmalılar. "Artık gidebilir miyiz?"

Tobias bana baktı. "Berbat bir sürücüsün. Bir daha asla direksiyon başına geçme."

Gözlerimi deviriyorum.

Aria burnunu çekerek oğluna doğru yürür. "İyi misin?" diye sorar, çenesi titrerken çukurlaşır ve yerdeki ölü kıza bakar. "Ah, oğlum, iyi misin?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece miğferini çıkarıyor, kaskını bir kenara atıyor ve ona doğru yürüyor.

Kade'in annesine sarılmasını izlemenin beni ağlatacağını hiç düşünmezdim ama işte buradayım.

Tobias onları kapıya götürürken Kade hıçkıra hıçkıra ağlıyor, ona sarılıyor ve arabaya binmesi için yalvarıyor. Kade'in daha yaşlı versiyonu oflayıp pufluyor ve kapının yanında durup kapıyı açık tutuyor. Tam gözlerimin altındaki rimeli silerken bana bakıyor.

"İyi misin?" Tobias soruyor.

Başımı sallayıp kolumu ovuyorum ve şu anda bana doğru akan kan nehrine bakmamaya çalışıyorum. "Ben iyiyim."

Barry Cassie'nin cesedinin yanına çömelir ve nabzını kontrol eder. "Ölmüş."

Tobias sanki bir çocuk bacağına tekme atmış gibi kaşlarını çatıyor. "Tabii ki öldü. Gözlerin çalışıyor mu? Beyni yere saçılmış, seni geri zekâlı."

Barry kendi kendine mırıldanıyor ve sonra Kade'in babasına bakıyor. "Ben sadece bir gerçeği ifade ediyordum."

"Faydasız bir gerçek," diye karşı çıkıyor. "Başka var mı? Hazır başlamışken bana gökyüzünün mavi olduğunu da söylemek ister misin?"

Aria ikisine de tartışmayı bırakmalarını söylüyor, çünkü yaptıkları tek şey bu. Biri ne derse diğeri ona karşı çıkıyor, sonra da Barry geri adım atana ya da Tobias sıkılana kadar sidik yarışına giriyorlar.

Tobias Barry'ye cesedi Bernadette'in bulması için bırakmasını söyler. Barry bunu reddeder ve biraz daha tartışırlar, sonunda Barry cesedi yerde bırakmayı kabul eder, böylece ceset bulunup rapor edilebilecektir. Görünüşe göre, bu Bernadette'in üzerine spot ışıklarını çekecektir ve şu anda ihtiyacı olan şey bu değildir. Halk onun için üzülecek, katil zanlısının peşine düşecek ve umarız yeraltı dünyasıyla ilgili bazı kirli sırlar bulacaklardır.

Kade'le aynı arabaya binmiyorum - Barry'yi başka bir arabaya kadar takip ediyorum ve Jason diğer herkesi takip ederken yolcu koltuğuna oturuyor. Bacağım zıplıyor ve gözlerimi kaldırdığımda Kade'in ağabeyinin bana baktığını görüyorum.

"Bu riskliydi," diyor. "Ya seni gerçekten öldürdüyse?"

Omuz silkiyorum. Tek yapabildiğim omuz silkmek.

Başımı eğip arabanın camına yaslıyorum, kulübeye dönene kadar arabayı sessizlik dolduruyor. Durduğumuzda Jason arabadan iniyor ve ben kendi kapımı açamadan Barry kapıları kilitliyor. "Bunu bir daha asla yapma, anladın mı?"

"Ona yardım etmeye
çalışıyordum." "Hayatını riske
atarak mı?"

"Eğer kontratı tamamlarsa-"

"Umurumda değil, Stacey. Eğer benden gizlice kaçar ve kendini öldürtme riskini alırsan, seni kendim öldürürüm."

Gözlerimi kısıyorum. "Lisa'ya beni tehdit ettiğini
söyleyeceğim." Alay ediyor ve emniyet kemerini açıyor.

Arabadan indiğimde, Kade'in öndeki arabadan çıktığını görünce duraksıyorum. O da duraksıyor, üstünü örtmek için kumaşı yukarı çekerken bana bakıyor.

ama ağzının köşesinden aşağıya doğru inen mor çizgiyi şimdiden görüyorum. Konuşmak istiyormuş gibi görünüyor. Aria ona bir şeyler söylüyor ve o da gözlerini benden ayırmadan başını sallıyor.

Tamamen bitkin ve hayattan bezmiş göründüğünde bile yakışıklı. Saçları daha uzun, dalgalı ve her zamanki gibi temiz traşlı yüzü kirli sakallarla kaplı.

Bunu sevdim.

Onu seviyorum.

Olayların bu şekilde gelişmesi hâlâ başımı döndürüyor. Birbirimizden sadece birkaç adım ötedeyiz ve her şey ortada. Artık sır yok. Artık yalan yok. Bernadette'in yaklaşan tehdidinden başka bir şey yok.

Benimle birkaç dakika yalnız kalabilmek için kaltakla olan bağlantısını kesmesi şok etkisi yarattı ve bunu hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Şimdiye kadar ölmüş olurum sanıyordum.

Birini öpmek, ona sarılmak ve son birkaç yılı unutup her şeyin eski haline dönmesi için yalvarmak istemek şimdiye kadar yaşadığım en zor şeylerden biri olmalı.

Kade'e kızgın değilim; ben... kayboldum. Hiçbirinin onun hatası olmadığını biliyorum. Ağaçların tepesinden saldırıya uğradığımı, kardeşimin bir deli olduğunu haykırabilirdim, yani tüm bunlarda masum değilim.

O kulübün dışında bir cesedin yanında seviştiğimiz gece Kade'in Bernadette ile başının dertte olduğunu öğrendiğimde yardım isteyebilirdim. İstemeliydim. Tobias'a gittim çünkü bana tavsiye verebileceğini düşündüm; kaçıp onunla kendi başına başa çıkmaya çalışacağını hiç düşünmemiştim.

Ama kaçtı. Bu da mı benim suçum?

Tacizim hakkında konuşmuş olsaydım, bu durumda olur muyduk?

Küçük kızım burada olur muydu?

Kade ayaklarının üzerinde kayıyor. Parmakları kasılıyor ve gözlerini kırpıştırıyor. "Beni affedebileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor ve aldığı ilaçların etkisinin geçmeye başladığını söyleyebiliyorum - kıpır kıpır, terliyor ve dizleri zıplıyor. "Beni affetmene ihtiyacım var. Her şeyi yaparım. Sadece söyle, yapacağım."

Hıçkırıklarımı bastırmak için dudaklarımı düzleştiriyorum. "Bunun affetmekle ilgili olduğunu sanmıyorum. Yıllar önce kardeşim hakkında bir şeyler söyleyebilirdim ama söylemedim."

"Korkmuştun."

"Peki neden kimseye Bernadette'ten bahsetmedin?"

Kade sessiz kalır.

"Çünkü sen de benim gibi korkmuştun. Bu birbirimizi affetmekle ilgili değil, Kade. Bu hayatta kalmakla ilgili."

"Ama hayatta kaldığımı hissetmiyorum," diyor sessizce, neredeyse güçsüzce.

Bana gerçekten zarar vereceğine inandığım için kendimden nefret ediyorum ama nasıl inanmayabilirdim ki? Bana ateş etti ve ayakkabısının altındaki boktan başka bir şey değilmişim gibi benimle konuştu. Her kelimeyi söyleme şekli şiddet içeriyordu.

Bir bakıma şiddet yanlısı, çünkü Cassie ne kadar sinir bozucu olsa da, hiçbir şey hissetmeden onu kafasından vurmasını beklemiyordum.

Tobias kolunu Kade'in omuzlarına atıp onu kulübeye doğru çekiyor, ben de hâlâ burnunu çekip gözlerinin altını silen Aria'nın peşinden gidiyorum.

"Bu konuda çok yardıma ihtiyacım olacak. Bir şeylerin peşinde, bunu söyleyebilirim."

"Yardım edeceğim," diyorum tereddüt etmeden.

"Tek ihtiyacımız olan Luciella'nın eve dönmesi ve aileyi düzeltmek için çalışabiliriz. Belki Tobias'ın kaçtığı için ağır bir ceza almaması için bir yargıçla anlaşmaya varabiliriz. Bence... eğer nedenlerini bilirlerse, anlayışla karşılarlar."

Bu imkansız. Tobias bir katil ve toplum içine çıkmaya uygun değil. Güvenli değil - herkes ve kendisi için bir tehlike. Nerede olduğunu öğrendikleri anda, gördükleri yerde vurmazlarsa, Tobias bir daha asla ziyaretçi kabul etmeyecek ya da gün yüzü görmeyecek.

"Geri dönmeye niyeti olduğunu sanmıyorum," diyorum dürüstçe. "Yirmi yılı aşkın süredir insan içine çıkmadı ve her ayrıntıyı değerlendirdiğini söyleyebilirim. Geri dönmek onun için zihinsel intihar olur."

Verandada durduğumuzda bana döndü. "Başka ne yapabilirim ki? Sonsuza kadar kaçak kalamaz. Tekrar hastalanacak. O... Şu anda sahip olduğumuz versiyonu yıllar süren terapi, ilaç tedavisi ve eğitimden sonra. İlaçlarını gizlice almaya çalışmam gerekecek ve o zaman bile sonunda ben de yakalanacağım. Daha önce nasıl biri olduğunu görmediniz. Ondan korkuyordum."

Anlayışla çenemi indiriyorum. "İçinde bulunulacak korkunç bir durum. Ona değer verdiğini biliyorum."

Küçük bir kahkaha atıyor ve pencereden bakıp Tobias'ın Kade'e bir bardak su doldurduğunu, Kade'in başını salladığını, Barry onu incelerken boynunu ve ağzını gizleyen kumaşı aşağı çektiğini görüyor - gözlerine ışık tutuyor ve tansiyonunu kontrol ediyor.

Jason kenara çekilmiş, gergin görünüyor. Küçük kardeşinin yanına son iki kez geldiğinde dayak yemişti. Ama onunla konuşmak istiyor gibi görünüyor ve iyi ki de istiyor.

"Tobias'ı kelimelerin anlatamayacağı kadar çok seviyorum," diyor Aria. "Ama onun buraya ait olmadığını da biliyorum. Kendini kaybetmesi an meselesi."

Söz konusu adam bize doğru bakıp Aria'ya yumuşak bir gülümseme veriyor. *"İyi olacak" diyor* ve Kade'e bir bardak uzatmaya devam ediyor.

Bana yirmili yaşlarındaki bir çifti hatırlatıyorlar. Aptal ve asabi olsalar da aralarındaki aşk yenilmez. Ewan için utanç verici bir durum, her ne kadar bunu kabul etse de.

Ewan, Barry ve Tobias gardiyanlarla konuşmak için dışarı çıkar ve Chris'in yakalanıp yakalanmadığına dair haber ararlar. Henüz bir şey yok ama nerede olduğunu biliyorlar. Cassie hakkında da konuşurlar, ardından Kade'in sistemindeki uyuşturucuları ve onu bir odaya kapatıp soğuk hindi yapmamız gerektiğini tartışırlar.

Düşündükçe ürperiyorum ve içeri giriyorum. Kade'i mutfakta durmuş, tezgâha yaslanmış, beni izlerken buluyorum. Başını merdivenlere doğru eğiyor, benimle tekrar özel olarak konuşmak için sessiz bir istek. Ağzındaki örtüyü hâlâ çıkarmayı reddediyor.

Onu seksi bulmak için çok kötü bir zaman ama buluyorum. Gözleri kan çanağına dönse ve bir saniyeden fazla hareketsiz duramasa bile.

Hafifçe başımı sallıyorum ve önce benim çıkmayacağımı anlayınca merdivenlere yönelip çıkıyor. Ben hareket ediyorum ama Jason'ın duvarı itip küçük kardeşini takip ettiğini fark ediyorum.

Yine de fark etmez, çünkü Jason zirveye ulaşır ulaşmaz yardım için bağırmaya başlar.

Aceleyle yukarı çıktığımızda Kade yerde kriz geçiriyordu. Aria herkese onu rahat bırakmalarını söylüyor ama ben eline uzanıp nöbet durana kadar sıkıca tutuyorum. Tobias onu benimkinin karşısındaki yatak odasına taşırken ya da Ewan ve Aria Tobias'ın eskiden geçirdiği nöbet türlerini tartışırken yatağının yanına oturduğumda elini bırakmıyorum.

Terli, solgun ve uykusunda sürekli titriyor.

"Kade sadece bir kez nöbet geçirdi," diyor Aria kendine sarılarak. "Sekiz yaşındaydı ve doktorlar buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Yüksek kaygı düzeyinden kaynaklanmış olabileceğini söylediler. Onu izleyecek ve bir dahaki sefer olduğunda kaydedecektik." Oğluna bir bakış attı. "O iyi olacak. Çok şey yaşadı, bu yüzden zihinsel olarak yorgun olduğunu düşünüyorum."

"Ya da uyuşturucular yüzünden," diye ekliyor Barry. "Bernadette yıllar boyunca vücuduna çok şey soktu."

Hepimiz sessiz kalıyoruz.

On iki saat boyunca yatağının yanında oturdum. Bir kez bile kımıldamadı, yer değiştirmedi ya da uyanmadı. Kade tamamen tükenmiş durumda - baygın, uyuyor, olması gerektiği gibi dinleniyor. İyileşmeden önce daha da kötüleşecek, demişti Aria herkese.

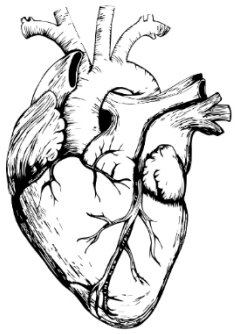
Ama bu sefer onun yanında olacağız. Bunların hiçbirini tek başına yapmasına gerek yok.

Jason pencereye doğru yürüyene kadar dışarıda duran arabaları fark etmiyorum. "Kahretsin. Onları yakalamışlar."

Başparmağımı Kade'in nemli elinin üzerinde gezdirirken iç çekiyorum. Üvey kardeşlerim burada.

OceanofPDF.com

14

STACEY

I Chris'in kanından bir sıçrama daha neredeyse ayakkabılarıma çarpacaktı. "Bana vurmayı kes."

Chris yere tükürüyor, yüzü kıpkırmızı, burnu yamuk. Bodrumun ortasında bir sandalyeye bağlanmış durumda ve gözleri Tobias'ın iki elinin parmaklarını esneterek yavaşça etrafında dolaşmasını takip ediyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi avını takip ediyor.

"Neden ona sahip olduğunuzu düşündüğünüzü tekrar söyleyin."

Chris cevap vermeden önce bana bakınca yutkundum, "Aa, *tabii*. Onu gördün mü?"

Bir tutsak olarak bile, alaycı bir topuz olması gerekiyor.

"Evet." Bir yumruk daha atınca kafası yana savruldu ve bir dişi kirli zeminde yuvarlandı. "Şimdi tekrar deneyelim. Ona sahip olduğunu düşünüyorsun. Bana geçerli bir sebep söyle."

Kyle yanımda oturuyor, dizleri zıplıyor, başı eğik. Bizi bundan vazgeçirmeye çalışmıştı ama Tobias onu da bir sandalyeye bağlayacağını söyleyince Kyle korktu ve pes etti. Bir otelde kalıyorlardı, beni kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorlardı, zaten kurtarıldığımı bilmeden.

Bunu neden yaptığımızı biliyor ama Chris'in hasta olduğu ve Tobias Mitchell'den başkası tarafından işkence görmemesi gerektiği konusunda ısrarcı. Ama bu asla olmayacak.

Tobias Jason'a temiz bir vuruş teklif eder, ancak Jason geldiklerinden beri Kade ile oturmaktadır. Ewan, Kade ve Jason arasındaki durumun farkındadır, bu yüzden Chris'i de öldüresiye dövmek için sabırla fırsat kollamaktadır.

Bıkkın bir halde ayağa kalkan Ewan'a dönüyor kafam. "Oğlumu neden bu işe bulaştırdın?" diye soruyor, gözlerinde öfkeyle. "Neden mi?"

Chris sırıtıyor. "Fark eder mi? İşe yaradı."

Tobias göğsüne sert bir tekme atarak sandalyeyi geriye savurur. Ağzından bir hava fırlıyor ve dişlerini sıkıyor. Kade'in babasının onunla uğraşmasına izin verdiğimiz için çok mutluyuz - Chris Tobias'tan çok korkuyor. Kafasından torba çıkarıldığında ve yaşlı Mitchell'ı gördüğünde yüzündeki ifadeyi hâlâ görebiliyorum.

Arkadan bağlı olan kolları ve parmakları yerle sandalye arasında ezilir. Ewan çizmesini üzerine vurduğunda omzu dışarı fırlar. "Siktir!"

Barry oflayıp pufluyor ve köşesine dönmeden önce sandalyeyi kaldırıyor.

Chris başını iki yana sallayıp boynunu kırıyor, sonra da ters ters bakıyor. "Gerçekten bana vurmaya devam etmek zorunda mısın? Şiddet uygulayarak ne elde ediyorsun?"

"Joy," diye yanıtlıyor Tobias kollarını kavuşturarak. "Kanamanı izlemek hoşuma gidiyor. Seni öldürdüğümde bundan çok daha fazla zevk alacağım."

Chris'in yüzü soluyor ve çaresizce bana bakıyor. "Bunun olmasına izin mi veriyorsun?" Gözleri Kyle'ı buluyor. "Ya sen? Sen benim kardeşimsin."

Kyle sadece "Ben yokum" der ve Tobias belinden bir silah çıkarıp Chris'e doğrulturken oradan ayrılır.

Silahı doğrultuyor. "Bernadette Sawyer hakkında onun istediği hangi bilgiye sahiptiniz?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Tobias silahın namlusunu yanağına dayayıp sertçe bastırıyor. "Stacey'nin ona takas olarak vermesini sağladığın USB. İçinde ne vardı?"

Chris sessiz kaldığında, Barry öne çıkar. "Onun sistemine mi girdin?"

"Belki."

"Nasıl?" Tobias zorlar. "İçeri nasıl girdin?" "Çünkü senin

aksine, seni lanet psikopat, benim bir beynim var."

Hakaret Tobias'ı korkutmuyor. "Hâlâ onun sisteminde misin?"

"Evet." Kaşlarını kaldırıyor. "Neden? Bilgi alışverişi mi yapmak istiyorsun?" Sırıtıyor. "İtiraf etmeliyim ki, Luciella'yı görmek ve tekrar bacaklarının arasına girmek anlamına gelecekse sana bazı kodlar vermekten çekinmem."

Gözlerim açıldı. *Yine mi?*

Tobias uzun zamandır ilk kez anında bir tepki vermiyor. Öfkesi, yaşadığı şoku ortaya çıkaracak kadar azalır. Sonra: "Az önce ne dedin sen?"

"Kızın lanet bir melek gibi inliyor."

Tobias silahla kafasının yan tarafına vurur.

Chris gözlerini kapatıyor, kafasındaki yarıktan boynuna doğru bir damla kan akıyor. "Bu hiç hoş değildi. Ona karşı iyiydim, söz veriyorum. Tıpkı Stacey'e iyi davrandığım gibi. Kız kardeşimin nasıl hissettiğini biliyorsun, değil mi? Hiç içine girdin mi? Sıcak. Yumuşak. *Kullanılmış*. Luciella da aynıydı."

Tobias öne doğru adım atar ama Ewan önce davranır.

Onu boğazından yakalıyor ve hava akışını kesiyor. "Kızım hakkında böyle konuşmayı kes, seni bok parçası!"

Barry onu Chris'ten ayırmaya çalışır ama başaramaz. Ona bir süre daha canlı ihtiyaçları var - bu noktada Sawyers hakkında bilgi her şeyi değiştirebilir.

O zaman onu öldürebiliriz.

Gözleri şişmeye başlayınca Ewan onu bırakıyor ve Tobias'a kıkırdamadan önce nefesini tutuyor. "*Senin* kızın olduğunu sanıyordum? Dostum, hepiniz bir avuç doğuştan pisliksiniz. Ama soruma cevap vermedin koca adam. Stacey'i sikiyor musun, sikmiyor musun?"

Aria yukarıda mutfağı temizliyor, yoksa o da şu anda benim kadar utanırdı.

Tobias bana baktı. "Bunca yıldır uğraşmak zorunda kaldığın şey bu mu? Sinir bozucu biri."

"Evet."

"Biliyordum," diyor Chris, ağzından kan damlıyor, dişleri kıpkırmızı. Onları yalıyor. "Kız kardeşimi beceriyordun."

Tobias yüzünü buruşturur. "Ona kız kardeşim

deme." "Bunu inkâr etmedin."

Tobias sandalyenin kollarını kavrayarak eğilir. "Ya ö y l e y s e m ?
Bu konuda ne yapacaksın?"

Tobias'a çenesini kapatmasını, onu yemlemenin bir işe yaramayacağını söylemek istiyorum ama gözlerindeki öfke her şeye değiyor.

"Eğer yaptıysan seni öldürürüm. O benim."

"O kimseye ait değil," diyor Tobias. "Bitti mi? Sesin içime işliyor."

Chris kaşlarını çatar. "Seni öldüreceğim."

Kade'in babası kıkırdıyor ve parmaklarını esneterek elini tekrar yumruk yapıyor. "Kesinlikle deneyebilirsin." Barry'ye bakar. "Telefonunu inceledin mi?"

"Evet. Telefonu otomatik olarak silen bir program yaratmış. Adamlar oraya vardığında dizüstü bilgisayarını kırmış ama bir yerlerde yedek dosyaları vardır." Sonra Kade'in asistanı Chris'e bakar. "Tıpkı senin planladığın gibi onları alaşağı etmeye çalışıyoruz. O dosyaları nereden bulabiliriz?"

Ewan ve Tobias onu tekrar yumruklamaya başlayınca gitmeye karar veriyorum. Üst kattaki mutfağa çıkıyorum ve Aria'yı ellerini düzensiz bir şekilde ovalarken buluyorum. Yanına gidiyorum ve beni görünce duraksıyor. "Ah, tatlım. Sen iyi misin?"

Elindeki kanı temizlemeye çalışıyor. Gözleri ıslak ve çöküşün eşiğinde görünüyor. "*Sen* iyi misin?" Onun yerine ben sordum.

"Eve gitmek istiyorum," diyor dudağı titreyerek. "Tobias'ın iyi olmasını, Kade'in iyileşmesini ve kızımın benimle olmasını istiyorum. Eve gitmek istiyorum."

Eski sevgilisi bodrumdan çıkar, ellerinde ve kıyafetlerinde kırmızı lekeler vardır. "O uyuyor."

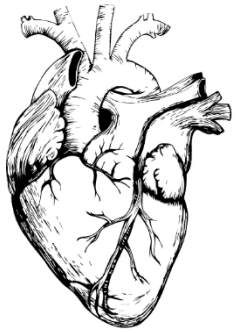
Hayır, bayıldı.

"Ağlıyor musun?" Tobias Aria'ya soruyor. Aria yüzünü saklamaya çalışır ama Tobias çoktan ona yaklaşmış ve yüzünü avuçlarının arasına almıştır bile. "Bunu düzelteceğim. Söz veriyorum yapacağım."

Gülümsemeye zorluyor ama sonunda kollarında parçalanıyor, göğsüne sarılıyor.

OceanofPDF.com

15

STACEY

Gece tekrar çöktüğünde Ade hâlâ baygındır. Tobias ve Aria ormanda yürüyüşe çıkmış, Barry ve Ewan da
yemek masasında. Muhafızlardan bazıları uyurken diğerleri görevlerini devralıyor ve kulübedeki sessizlik beni huzursuz ediyor.

Ben kahve yaparken Kyle mutfak tezgahının üzerine oturdu. "Sana daha erken ulaşamadığım için özür dilerim. Sen burada olduğunu bağırır bağırmaz evden çıktım."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Ben iyiyim. Sen de iyisin. Chris aşağıda kilitli. Daha kötü bir şey olamaz."

"Bernadette Sawyer nerede olduğumuzu biliyor olabilir."

"Öyle," diye cevap veriyorum. "Yine de Kade için neden buraya gelmediğinden emin değilim. Sanırım bir planı olabilir."

"Arayabileceğimiz biri var mı? Polis mi? Sosyal medyaya başvurabilir miyiz?

Herhangi bir şey?"

"Çok riskli." Ona kupasını uzattım. "Nora'yla konuştun mu?"

"Hâlâ Chris'i aradığımı sanıyor. Ona aklını kaçırdığını ve seni öldürmeye çalıştığını söyledim." Sıcak içeceğinden bir yudum alarak iç geçirdi. "En iyi dileklerini gönderdi."

Homurdanıyorum. Nora beni umursamayacak. Tek istediği oğlunun kollarına geri dönmesi - onu kırılgan bir cam parçasıymış gibi balonlu naylonla saracak.

"Ben yatmaya gidiyorum. Biraz uyu," diyorum ona, gözlerinin altındaki torbalara ve dağınık saçlarına dikkat ederek. "Ve duş al. Leş gibi kokuyorsun."

"Çok konuşuyorsun." Bana doğru bir koklama numarası yapıyor ve yüzünü buruşturuyor.

Koluna bir tokat atıp yukarı çıkıyorum, Kade'in odasının önünde durup Jason'ın konuşmasını dinliyorum. Ne söylediğinden emin değilim ama Kade'in hâlâ baygın olduğunu biliyorum. Bir koklama duyuyorum, "Seni onlardan koruyamadığım için üzgünüm" diyor ve onu yalnız bırakmak için kapıdan uzaklaşıyorum.

Uyumayı nasıl başardığımdan emin değilim. Oda soğuk ve battaniyeler ince. Belki de zihinsel ve fiziksel olarak paramparça olduğum içindir.

Yine de birkaç saat sonra uyanıyorum. Daha fazla uyuyamayacağımı biliyorum, bu yüzden oturup geriniyorum ve duşu açıyorum. Kıyafetlerimi çıkarırken yatak odamın kapısının açıldığını duyuyorum ve hemen yerden pijamalarımı alıp çıplak bedenime tutuyorum.

Dış hatlarından Kade'in kapıma yaslandığını, başını tahtaya yasladığını anlıyorum. Düzensiz nefes alıyor, elini saçlarında gezdiriyor.

Yavaş ve dikkatli adımlar atıyorum, hâlâ kendimi saklıyorum. "Kade?" Gözleri bana kayıyor ama kıpırdamıyor.

Yüzünün alt kısmını kaplayan malzeme de yok. Aksine, biraz kendinden g e ç m i ş görünüyor - sanki zihni burada değil ama bedeni burada.

İlerleyip ışığı açmaya gidiyorum ama bileğimi yakalıyor. "Hayır."

"Neden?"

"Hayır."

Göz kırpıyorum ve yutkunuyorum, başımı sallıyorum.

"Christopher Fields," diyor sessiz bir tonda. "Nerede o?"

Nefes alışım durdu. "Neden?"

"O burada mı?"

Yavaşça, karanlıkta, pijamalarımı geri çekiyorum. "Bodrumda bağlı. Senin almanı istedik-"

Ben sözümü bitiremeden kapıdan çıktı, belli ki adrenalinle doluydu.

İçimden küfrediyorum ve peşinden koşuyorum.

"Woah!" Barry sandalyesinden fırlar ve Kade'in aniden bodrumun kapısını tekmeleyerek açtığını görünce elindeki aleti yere düşürür. "Hayır, patron. Bekle!"

Tobias, Aria, Ewan ve Kyle mutfağa akın ediyor ve hepimiz onu takip ediyoruz, çünkü aşağıya inip doğruca Chris'e yöneliyor ve yumruğunu yüzüne indiriyor; acı dolu bir çığlıkla kendine geliyor.

"Uyan, orospu çocuğu."

Tepesinde kimin yükseldiğini fark ettiği anda korkuya kapılıyor ve koltuğunda debelenmeye başlıyor, bacaklarını tekmeliyor ve hiçbir yere varamıyor.

Hepimiz merdivenlerin yanındaki duvarın dibinde durmuş, Kade'in kontrolsüzce göz kırpışını ve zihnindeki seslerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi yüzünü buruşturuşunu izliyoruz. "Bunun için ne kadar beklediğimi tahmin bile edemezsiniz. Kim olduğumu biliyor musun?" Kendini işaret ediyor. "Ben öldürdüğün çocuğun babasıyım."

Kade yakındaki bir masadan bir bıçak alır, sapından yakalamak için elinde çevirir ve Chris'in omzuna saplar.

O kadar yüksek sesle bağırıyor ki

kulaklarım çınlıyor. "Seni lanet-"

Kade ağzını kapatır ve eğilip bıçağı çekerek çıkarır. Chris onun avucuna karşı acı dolu bir nefes verir ve sonra bıçağı diğer omzuna batırıp bükerken sessizce çığlık atar.

"Nasıl bir his? Nasıl mı? Çaresiz olmak nasıl bir duygu? Acını kontrol edememek? Almak ve verememek." Bıçağı daha da iter ve Kyle arkasını dönerken Tobias kıkırdar. "Bu, tam burada, kızım için, seni bok parçası."

Aria iniltiyle ağzını kapatır ve yukarı koşar. Tobias ve Ewan ilk kez onun peşinden koşmuyor.

Kade bıçağı tekrar çıkarır ve yüzüne bir tokat atarak kanlı bıçağı pantolonuna siler.

"Çektiğiniz o küçük kayıtta kelimelerle doluydunuz. Şimdi neden bu kadar sessizsin? Kız arkadaşımı ya da kardeşimi uyuşturup merhametine bırakmadığın için mi?"

Chris cevap vermiyor, elleri bağlıyken olabildiğince eğiliyor, iki bıçak yarası üstünden aşağıya ve kirli zemine fışkırıyor.

Bir keresinde bu bodrumda oturup *Twister* oynamıştık. Kimse fark etmeden göğüslerime dokunabileceği bir pozisyona girdim. O andan itibaren, onlara dokunmayı takıntı haline getirdi. Sürekli bakıyor, yakalamaya çalışıyordu. Onun yanında sütyen giymeme asla izin verilmezdi.

O maçtan saatler sonra beni buraya sürükledi, genç ve çaresiz bir halde, kendisi dokunurken beni soyundurdu. Fotoğraflarımı çekti. Babam için ağlarken ve iç çamaşırımı çıkarana kadar yüzüme yumruklar yerken bile bana onun olduğumu söyledi.

On beş yaşındaydım.

Kade çekilip cihazlarla dolu masaya yöneldiğinde anılardan uzaklaşıyorum. Buraya ilk geldiğimizde Tobias kurmuştu. Çekici kapıyor, bıçağı yaptığı gibi elinde çeviriyor, sonra birkaç çivi kapıyor ve avını takip eden bir panter gibi Chris'e doğru ilerliyor.

"Onu gördün mü?" Bir eliyle başını tutuyor, parmakları ve başparmağı şakaklarında ve onu bana bakması için çeviriyor. "Bu onu son görüşün olacak."

Chris acısına rağmen güldüğü için bunun mecazi anlamda olduğunu düşünüyor olmalı ama Tobias arkasına geçip gözünü açıyor. Kade bir çivi çakarken hızla arkamı dönüyorum.

Çığlık, sonsuza dek içime kazınacak.

O bunu hak ediyor. Bunu hak ediyor. O bunu hak ediyor.

Diğer gözüne de aynı şeyi yapıp onu kör ettiklerinde arkamı dönüyorum. Soluduğu hızlı nefeslerden titrediğini anlayabiliyorum ve bir kez daha ona döndüğümde boğazımda safra yükseliyor. Kanlı gözyaşları döküyor ve bu dehşet verici bir manzara.

Kade lafı dolandırmıyor ve Tobias kollarını kavuşturarak oğlunun bir sonraki hamlesini bekliyor. Kade, Chris'le benim aramda adım atıyor. Hızlı hızlı göz kırpıyor. Başının arkasındaki saçları çekiştiriyor - tedirgin.

Chris acı ve korkudan titriyor, tırnakları tahta sandalyenin kollarına batarken şok onu tüketiyor.

Kade volta atmayı bırakıp bana baktı. "Yukarı çık."

Başımı eğdim. "Ne? Hayır."

"Acı çekeceğini biliyorsun - bunu acı verici hale getireceğim - o yüzden yukarı çık. Bunu görmene gerek yok."

"Bunu görmem gerekiyor," diye karşılık veriyorum. "O benden her şeyimi aldı."

Kade bana bakıyor, hırlıyor ve gözlerini kırpıştırıyor. Çok fazla göz kırpıyor, volta atıyor ve nefesinin altında mırıldanıyor. Tacizcimden intikam almaktan çok onun ruhsal durumu hakkında endişeleniyorum.

Sonra eline küçük bir demir testeresi aldı ve tekrar önümde durdu. "Sana ilk dokunduğunda ne yaptı?"

Konuşmaya çalışıyorum, sesim kesiliyor. "Ben... baygındım." Chris ertesi sabah kahvaltıda bana anlattı.

Kade'in gözleri daha da kararıyor, bunun imkânsız olduğunu düşünmüştüm.

"Boş ver - benim daha iyi bir fikrim var."

Kade babasına dönerken kaşlarımı çatıyorum. "Elini sabit tut. Önce sol elini."

Tobias, bırakın kaotik oğlundan emir almayı, emir almaktan bile hoşlanmıyor gibi görünmektedir ama yine de itaat eder. Tobias bileğini tahtaya tutarken Chris yine çırpınıyor ve Kade dört parmağını kesiyor.

Rakamlar mermi kovanları gibi yere düşüyor ve ben neredeyse her yere kusuyorum.

Chris'in sesi kesilen bir hayvan gibi çıkıyor.

"Artık ona bakamayacaksın ya da dokunamayacaksın." Barry,

"Az önce altına işedi," diyor.

"Bunu görebiliyorum," diye tersliyor Tobias, botuna değen küçük bir sidik damlasını kovmak için botunu dışarı fırlatıyor. "Sadece orada dur, seni işe yaramaz pislik."

Barry omuz silkiyor. "Onun kirli kanının üzerime bulaşmasını istemiyorum."

Kade'in üzerine kan fışkırır, ama o diğer eliyle devam eder, Chris daha fazla üzücü çığlık atarken tam olarak ayırmayı başaramadığı parmakları çeker.

"Seni öldürmeyeceğim," der ona sıkılmış bir ses tonuyla. "Yaşamanı ve onun güzelliğini asla göremeyeceğini ya da mükemmelliğine dokunamayacağını bilmeni istiyorum. Çaresiz olmanı ve yürüyememeni istiyorum." Son sözünde Chris'in dizine bir kurşun sıkıyor ve ben ondan gelen sesle gözlerimi kapatıyorum. "Onu geri kazandığımda sana söyleyebilmem için duymanı sağlayacağım, böylece onun benim lanet olası adımı inlediğini duyabileceksin. Onunla evlendiğimde. Lanet olası çocuklarımı doğurduğunda. Ve tahmin et ne olacak? Bunların hepsine sahip olacağım. Sen alamayacaksın. Çünkü Stacey Rhodes onunla tanıştığım günden beri benim."

Tobias ıslık çalarken Chris'in diğer dizine ateş eder.

Chris'in ağzından tükürük damlıyor, yüzü acı ve öfkeden kıpkırmızı. "O. Benim kızım."

"Senin mi?" Kade elinin tersiyle gözündeki kanı siler. "Herkes dışarı çıksın."

Tobias homurdanır ve Barry'yi yakasından tutup dışarı çekmeye çalışır ama Barry omuz silkip kaşlarını çatar. "Kendimi dışarı çıkarabilirim, seni barbar otuzbirci."

Önce Ewan yukarı çıkıyor ve ben dudağımı çiğneyerek Kade'in elini saçlarında gezdirmesini, her yere kan bulaştırmasını, ensesinden aşağı küçük damlalar akmasını izliyorum.

Barry takip etmem için eliyle işaret ediyor ve ben bir adım attığımda Kade, "Sen değil," diyor.

Bir an tereddüt ettim. Barry de öyle. Bana ateş ettikten sonra Kade'in yanında tereddüt ediyor, sanki biraz güveni kaybolmuş gibi, ama sonunda başını sallayıp yukarı çıkıyor, beni ve Kade'i Chris'le bırakıyor.

Merdivenlerin başındaki kapı kapandığında Kade Chris'e, "Neredeyse senin için üzüleceğim," der. "Hayır, aslında senin için üzülüyorum."

"Neden?" Chris cevap veriyor, kelime kırık, zayıf ve bulanık. Birçok yerinden kanadığı düşünüldüğünde cevap vermesine bile şaşırıyorum.

Göz kapaklarının tamamen kapanmasını engelleyen çivilerden bahsetmiyorum bile.

Kade başka bir sandalye kapıyor, Chris'in önüne yerleştiriyor ve üzerine oturmadan önce gözleri bana kayıyor. Elini uzattı. "Buraya gel."

Kendime sarılıp bir adım öne çıkıyorum ve Kade beni kucağına çektiğinde nefesim kesiliyor. Dokunuşuyla, kalçalarını altımda hissetmemle, silahı yanımıza yerleştirirken bir kolunu bana sarmasıyla sinirlerim canlanıyor.

"Bana güveniyor musun?" Kade kulağıma

fısıldıyor. Hafifçe başımı sallıyorum.

Beni saran kolu gevşiyor, aynı anda dudakları enseme yapışıyor. Eli çıplak bacaklarımdan pijama şortuma doğru kayıyor, iç uyluğuma ulaştığında durmuyor ve devam ediyor.

Dokunuşuyla kalbim hızla çarpıyor, parmak uçları iç çamaşırımın üzerinde gezinirken içimde bir karıncalanma hissediyorum. Belki uzun zamandır dokunulmadığım için, belki de Kade olduğu için, ama Chris'in gözlerinden ve ellerinden akan kanı izlerken ona daha iyi erişim sağlamak için anında bacaklarımı ayırıyorum.

Kade'in dudakları ensemden kulağıma doğru hafifçe sıyrılıyor. "Seni bu bok parçasının önünde boşaltacağım."

Cevap verme şansım yok. İç çamaşırımı kenara itip iki parmağını içime soktuğunda dişlerim alt dudağımı ısırarak inliyor. "Oh Tanrım."

Ağzım açılıyor, göz kapaklarım hafifçe kapanıyor ve onun yavaşça derinlere indiğini hissediyorum.

"Bunu duydun mu?" Kade parmaklarını ritmik bir şekilde sokup çıkarırken alay ediyor. Vücudum yapabildiği tek şekilde tepki veriyor ve kalçalarımı sallıyorum; kıçıma karşı sertleştiğini hissediyorum. "Onun güzel ağzından çıkarabildiğim sesleri duyuyor musun?"

Chris bağlarını çekiştiriyor. "Sakın ona dokunma."

Üçüncü bir parmağını daha sokup, kanla kaplı dudaklarıyla tenimi emmek ve tacizcimle alay etmek arasında gidip gelirken beni onlarla becerirken inliyorum.

Parmaklarını kıvırıyor ve başım omzuna düşerken bacaklarımı daha geniş açarak inliyorum. "K-Kade," diye inliyorum, eline karşı hareket ediyorum. Elim başının arkasındaki saçları kavrıyor, onu eline sürtünmek ve kıçımı sikine doğru itmek için kaldıraç olarak kullanıyorum.

Daha fazlasını. Daha fazlasını istiyorum.

Ama bu romantik ya da Kade'in beni Chris'in şahit olması için sahiplenmesinden başka bir şey değil - ona ne olursa olsun her zaman onun olduğumu göstermek. Chris'in değil, bana tecavüz ettirdiği adamların da değil - ki onlardan ikisi hâlâ serbestçe dolaşıyor. Gerçi Tobias, oğlu yapmazsa onlarla ilgileneceğini söylemişti.

Dişler boynuma batıyor ve derimi sertçe emerek çığlık atmama neden oluyor. "Ona kime ait olduğunu söyle," diye emrediyor Kade. "Söyle ona."

"Sen," diye nefes alıyorum.

"Öyle deme lan!" Chris bağırıyor. "Onu rahat bırak. Ona dokunmayı kes!"

Kade tenime karşı derin bir kıkırdama çıkarıyor. "Sana dokunmamı istiyorsun, değil mi?"

"Uh-huh," diye inliyorum başparmağını klitorisime sürterken. "Seni istiyorum Kade, onu değil. Asla onu değil."

"Stacey, lütfen," diye hıçkırıyor Chris, gözlerinden hâlâ kan akıyor. "Lütfen dur. Lütfen."

"Kızımızı öldürdü," diyor Kade elime bir bıçak tutuştururken. "Canını yak."

Kade bana dokunmaya devam ederken, diğer eli göğsümden yukarı, göğüslerimin arasından geçerek boğazımı tutana kadar bana, bize yaptığı her şeyi hatırlayarak dişlerimi sıkıyorum.

"Onu benimle birlikte incit, Çilli. Hayatlarımızı mahvetmenin bedelini ödet ona."

Bıçağın Chris'in kalçasına saplandığını ya da Kade'in parmaklarının benimkilere dolandığını zar zor fark ediyorum, şimdi ikimiz de bıçağın sapını tutuyoruz. Üvey kardeşim haykırıyor, sonra kanlı dişlerini gıcırdatıyor, bağlarından kurtulamıyor.

Nefes alıyorum, bıçağı çekip tekrar yapıyorum, ama Kade bırakıyor, elini kalçamdan yukarı sürüklüyor ve diğer parmakları beni becermeye devam ederken klitorisimin etrafında dönüyor.

Chris'in kalçalarına her saplayışımda biraz daha yüksek sesle ağlıyor, sesi kısık ve kuru, durmam için yalvarıyor ama kolum yorulana kadar devam ediyorum, devam ediyorum, devam ediyorum. Bıçağı yere bırakıyorum ve kanla kaplı elimi Chris'in boğazına dolayarak havasını kesiyorum.

Onu tek elimle öldürecek kadar güçlü değilim, ama Kade pantolonunun içinden sikini bana doğru çekerken yüzünde oluşan baskı bana keyif veriyor, bir "siktir" ve bir "devam et" bırakıyor.

Elime kramp girdi, ben de Chris'in boğazını bıraktım. Nefes nefese kalıyor, kanı sandalyenin altında birikirken tüm vücudu titriyor.

Kade parmaklarını çekip ensemden tutuyor ve beni öne doğru eğiyor, başım tehlikeli bir şekilde Chris'in dizine yaklaşıyor. Şortumu tekrar çekiştiriyor ve beni arkadan parmaklayıp klitorisimin etrafında dönmek için öne doğru eğildiğinde coşkuyla geriliyorum.

"O benim için çok iyi bir kız, Christopher," diye takılıyor Kade. "Çok iyi, çok iyi bir kız."

Daha da sertleşiyor ve ben sandalyenin kollarına tutunmak zorunda kalıyorum, görüşüm bulanıklaşırken Chris'e dokunmamaya dikkat ediyorum ve şu anda içime giren parmaklara tutunan çekirdeğimde sıcaklık toplanıyor.

"Yani," diye devam ediyor Kade, "söylediğim şeye geri dönelim çünkü dikkatimiz dağıldı."

Parmaklarını daha hızlı itiyor ve bir zevk dalgası bana çarptığında haykırıyorum. Bu tekrar tekrar oluyor, ta ki orgazmım duygularımın önüne geçene ve yıldızları görüp inleyene kadar.

"Kahretsin, sırılsıklam ve parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor, Christopher. Bahse girerim benim yerimde olmak isterdin. Eminim hep benim yerimde olmak istemişsindir. Kız

Benim için sırılsıklam oldu. Onun tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Onunla bir gelecek görmek? Çocuğunun büyümesini izlemek, ama onu kıskanç bir pislik yüzünden kaybetmek?"

Chris titriyor, hala bağlarını çekiştiriyor - onlara karşı savaşarak... ne? Kade'in bana dokunmasını engellemek için mi? Kendini ele geçirmesini mi?

Chris söz konusu olduğunda kimse bilemez.

"Siktir git," diye tükürür.

Sonunda çok fazla olduğunda nefes nefese kalıyorum ve her tarafım geriliyor. Kade parmaklarını çekiyor ve ben nefesimi tutmaya çalışırken beni saçlarımdan tutup tekrar üzerine oturtuyor.

"İyi misin?"

Gözlerim yaşarıyor, dudaklarım titriyor. "Artık gidebilir miyim?"

Korkuyorum. Uzun zamandır ilk defa Kade'den korkuyorum. Bana dokunduğu için değil, sadece Chris'ten intikam almak için olsa bile, ama onda farklı bir şeyler var. Sanki derin, karanlık bir çukura düşmüş ve kendini oradan çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

Bana bakıyor, şaşkın bir ifadeyle yüzümü inceliyor. Sonra beni bıraktı ve ben kaçmak için bir saniye bile beklemedim.

Kapının açıldığını duyuyorum - Tobias ve Barry orada duruyor - sonra Chris adımı haykırmaya başlıyor, beni merdivenlerde durduruyor, ama Kade yüzünün yan tarafına bir çekiç indirince susturuluyor.

Onun acısının tadını çıkarıyor olmalıydım ama onca kan, ayaklarımın yanında yuvarlanan başparmak ve yerde yatan diğer parmaklar... Kade başka bir aleti kaldırırken öğürmemeye çalışıyorum. Yine küçük demir testeresi.

Barry, Kade'in Chris'in parmaklarından birini kaldırıp kenara atmasını izler - yan gözle vurdumduymaz Tobias'a bakar ve iç geçirir.

Sonra gözleri bana kaydı.

"İyi misin?" Barry bana soruyor, bakışları elimi kaplayan kanla Kade arasında gidip geliyor. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," diyorum sessizce. "Ben odama gidiyorum."

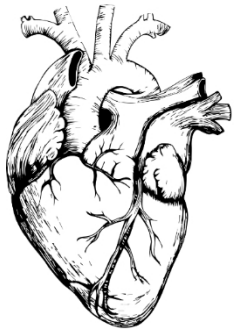
Barry başını sallayıp kenara çekilirken Tobias bıçaklarla dolu masaya gider ve en büyük bıçağı alır.

Kade merdivenleri ikişer ikişer çıkarken beni izliyor ve gerçekten dehşet verici görünüyor. Bir elinde testere, diğerinde çekiç var ve yüzü kandan kıpkırmızı olmuş, gözlerinin akında sadece ışık var.

"Benden korkma Çilli," diye sesleniyor, ağzına sızan kanı tükürerek. "Bu bizim için."

OceanofPDF.com

16

STACEY

I Üst kattaki banyoya ulaşıp bağırsaklarımı kusana kadar durmuyorum. Chris'in kanı ellerimde, şimdi de tuvalet kapağını boyuyor. Onu ben bıçakladım. Birden çok kez. Onu bıçakladım ve bu hoşuma gitti. Onu tekrar bıçaklamak, canını yakmak istedim ama odaklanamadım.

Ben bir canavar mıyım?

Tobias'ın güldüğünü duyabiliyorum. Gülüşünün ne kadar şeytani olduğunu hiç fark etmemiştim.

Gözlerimi kırpıştırıyorum, ağzımı siliyorum ve tuvaletten uzaklaşıp duvara yaslanıyorum. Tenimde kan, iç çamaşırımda orgazmımın izleri, içimde Kade'in parmaklarının hissi...

Yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sakin kalmaya çalışıyorum. Kapı çalınıyor ama duymazdan geliyorum. Bir kez daha çaldı ve mırıldandım, "İçeri gel."

Jason kafasını içeri sokar. "Seni duydum- Ne oldu lan?" Hemen içeri girip önüme düşüyor ve kanı inceliyor. "Bu senin değil."

Başımı salladım.

"Hayır." "O öldü mü?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum."

Bir havlu alıp ıslatarak elimi ve kolumu temizliyor. "Tobias Aria'ya onu canlı tutmasını söyledi. Onun acı çekmesini istiyor."

"Onun ölmesini istiyorum," diye fısıldadım. "Tüm bunların sona ermesini istiyorum."

"Ben de," diye yanıtlıyor yanağımdaki kanı silerken. "Barry, Bernadette'in buraya saldırmayı planladığını düşünüyor. Gitmeliyiz - saklanacak başka bir yer bulmalıyız."

Başımı sallıyorum, şaşırmadan. "Aşağı inmek istemiyor musun?"

"Hayır." Jason önümdeki küvete yaslanarak iç geçiriyor. "Bu beni zayıflatıyor mu? Oraya inememek?"

"Hayır. Herkes insanların acı çekmesini izlemekten hoşlanmaz."

"Onun acı çekmesini istiyorum," diyor. "Ama bunu yapanın kardeşim olduğunu bilmek beni huzursuz ediyor. Olması gerektiği gibi üniversitede olmalıydı." Mırıldanıyorum. "Evet. Chris olmasaydı hepimizin hayatı çok daha farklı olurdu. Kade'e 18 yaşındayken söylemeliydim. Belki de hepimiz güvenli."

"Bernadette, Christopher yüzünden Kade'i hedef almadı. Umarım bu karmaşa için kendini suçlamıyorsundur."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Nasıl farklı hissedeceğimi bilmiyorum. Chris benim yüzümden sana geldi. Sadece kendi ilişkimi mahvetmedim; seninkini de mahvettim."

Jason öne doğru eğilip elimi tutuyor. "Dur. Kendini suçlamayı bırak."

"Onu geri kazanacağına söz ver."

Başını sallar. "Söz veriyorum. Temiz kalacağım ve kendimi toparlayacağım. İhtiyacım var- O-" Durur. "İkisi için de iyileşmem gerek. Kardeşimi geri almak daha önemli."

"Sen iyi bir insansın Jason. Hayat bize böyle korkunç bir el uzattığı için üzgünüm. İkinizin de oturup konuşması gerek. Tercihen ikinizin de kafası yerindeyken. Kade seni seviyor; biz birlikteyken hep senden bahsederdi. Seni örnek alırdı."

Jason bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Deneyeceğim. Daha önce yapamadım çünkü... çünkü ben bir korkaktım."

"Ben de öyleydim."

Kalkmama yardım ediyor ve saçımdaki kanı temizlemem için havluyu uzatıyor ama ben vazgeçiyorum. O yatağa gidiyor, ben de üzerime kapüşonlu bir tişört ve spor ayakkabı giyiyorum.

Mutfağa geri döndüğümde oda karanlıktı ve alt kattaki çığlıklar kesilmişti ama bodrum kapısının altından geçen bir ışık şeridi görebiliyordum. Kyle'ın Chris'in önünde, Aria'nın onun yanında, Tobias'ın da köşede oturduğunu görmek için parmak uçlarımla aşağı iniyorum.

Her yerde kan var. Chris'in kırmızı olmayan bir yeri olduğunu sanmıyorum. Derisinin her yeri yarılmıştı. Merdivenlerin yarısına kadar indiğimde hepsi bana bakıyor.

"Üst katta," diyor Aria, bir hayalet kadar beyaz. "Lütfen git ve onu gör. O... o iyi bir yerde değil."

Gözleri Chris'in parçalanmış yüzüne, parmaksız ellerine, Kade ve Tobias'ın çıldırmış ve bıçakları körlemesine etrafa fırlatmaya başlamış gibi vücudunun her tarafındaki kesiklere takılır.

Dizlerinde delikler var ve bir ayağı yana doğru uzanıyor.

Bu kadar kan kaybıyla Chris'in hayatta kalacağını sanmıyorum. Göğsü hızla inip kalkıyor. Nasıl hala hayatta?

Silahlarla dolu masa devrilir ve Tobias köşede oturup kanlı bir bezle eline bakar.

"Ne oldu?" Elini başımla işaret ederek sordum.

Tobias avucundaki küçük yarayı açıyor. "Onu durdurmaya çalıştım. Kendini kaybetti ve onu cezalandırmamız gerekiyordu."

"Sana zarar mı verdi?"

"Bilerek değil. Git gör onu," dedi bana. "Silahlı değil." Aria'ya dönüp bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Solgun görünüyor.

"Bunu oğlum için istemedim. Ne yapacağımı bilmiyorum," diyor Chris'in parmaklarının olduğu delikleri dikerken.

"Gidip onu göreceğim," diyorum ona, Chris'e bir kez daha baktıktan sonra gıcırtılı merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Barry ve korumalardan ikisi şu anda yemek masasının etrafında, ellerinde iPad, kâğıtlar ve bir dizüstü bilgisayarla durmuş, Bernadette'in nerede olduğunu ve arkasında takım elbiseli korumaları olmadan onu buraya getirmenin yollarını tartışıyorlar.

Onu ve kocasını öldürmek istiyorlar.

Cassie'nin cesedi bulundu. Yakında annesinden haber alırız. Bundan eminim.

Aşağı indiğimde bu kan yerde miydi? Işıklar kapalıydı ama şimdi açık. Ayağım kayıyor ve Barry kafasını kaldırıyor. "Odalara kadar giden bir iz var," diyor, sanki normal bir şeymiş gibi. "Adımına dikkat et."

Merdivenlerin dibinde bir kusmuk birikintisi ve tırabzanda, sanki kusarken tutmuş gibi kıpkırmızı lekeler var.

Üzerinden geçiyorum ve duvardaki sıvada bir çatlak gördüğümde duruyorum. Bariz bir delik, etrafında kan lekeleri var.

Yakut kırmızısı çizme izleri beni merdivenlerin geri kalanına götürüyor; sanki kendini dik tutmaya çalışıyormuş gibi duvara yaslanmış bir elin dış hatları var. Koridorun sağında, odamın karşısında, kapı kapalı ama onu duyabiliyorum.

Ağlamıyor, ama sesi acı çekiyormuş gibi geliyor, sanki dişlerini sıkıyor ve onu boğmakla tehdit eden iç burkan bir hıçkırığı tutmaya çalışıyor.

Kapıyı yavaşça, sessizce iterek açıyorum ve Kade'i odanın köşesinde, başını eğmiş, bacaklarının arasında, kanlar içinde ileri geri sallanırken görüyorum. Elleri saçlarını avuçluyor, canını acıttığını bildiğim kadar sert kavrıyor.

"Kade," diyorum kapıyı arkamdan kapatıp odanın ortasına geçerken. "Kade."

İrkilir ama ileri geri sallanmayı bırakmaz, koyu renkli, kan lekeli saçlarını daha sert çekiştirir.

Adını tekrar söylüyorum, olabildiğince nazikçe. Kendimi onun önünde alçaltıyorum. Parmaklarım bileklerinin etrafında kıvrılıyor ve sallanışı donuyor ama gözleri aşağıda kalıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, ayrılmış bacaklarının arasına yerleşiyorum, saçlarını çekmesini engellemek için hâlâ bileklerini tutuyorum. "Chris bana bir daha asla dokunamayacak. Bana bir daha *bakamayacak* bile."

Dakikalarca, belki de saatlerce bu şekilde kaldık. Ben onun önündeyim, onu dikkatle tutuyorum, beni savunduğu için onu överken yumuşak sesimi duymasına izin veriyorum. Bana bir yanıt vermiyor ya da gözlerini bana doğru kaldırmıyor ama dinlediğini biliyorum.

Parmakları kontrolsüzce kasılıyor - vücudu geriliyor ve kendini destekliyor.

Bileklerini bırakıyorum ve daha da yaklaşıyorum, yanaklarını avuçlarımın içine alıp başparmaklarımla gözlerinin altını okşarken kalçalarımın üzerine oturuyorum. Bazıları

Yüzündeki kan hala ıslak, bazı kısımları kurumuş.

Titriyor, kriz geçirmek üzereymiş gibi seğiriyor ve çok ama çok üşüyor. Titriyor.

"Bana bak Kade," diyorum usulca. "Lütfen bana bak ve iyi olduğunu söyle."

Hiçbir şey.

Konuşmaya devam ediyorum. "Ben duşu açacağım. Konuşmana gerek yok, ama sana göz kulak olmama izin ver. Lütfen."

Kade yavaşça ellerini saçlarından çeker, başı hâlâ öne eğiktir. Titrek parmaklarıyla üst dudağını örtmek için yüz örtüsünü yukarı kaydırıyor ve gözlerini kapatıyor. Sanırım az önce yüzünü saklamadan Chris'i mahvettiğinin farkında değil.

Saklanmasını istemiyorum.

Ben bitişikteki banyoya girip bir havlu, biraz sabun ve keseleyici ararken ve duşu açarken o odanın köşesinde oturmaya devam ediyor. Isınmasını bekliyorum ve arkamı döndüğümde Kade tekrar sallanmaya başlıyor, nefesinin altında mırıldanıyor.

Sanırım Rusça fısıldıyor. Söylediği tek kelimeyi bile anlayamıyorum.

Havluyu lavabonun üzerine bırakıyorum ve sözlerini duymaya çalışarak yaklaşıyorum. Duş, cam panele çarparak gürültünün çoğunu bastırıyor ve hafif aralık pencereden bir tıkırtı geliyor.

Kade'in omuzları titriyor ve sanki o n a musallat olan bir hayaletmişim, onu takip ediyormuşum ve elimde bir bıçakla saldırmaya hazırmışım gibi bana bakıyor. Dehşet. Korku. Pes etmiş ve merhamet için yalvaran birinin bakışı.

Sonra fısıldadığı kelimeler yine İngilizce oluyor ve kasılmış vücuduyla birlikte daha da bozuluyor.

Söyledikleri bir yaz günü kadar netleştiğinde hareket etmeyi bırakıyorum.

"Orada değil. Orada değil. Orada değil." Sesler düzensiz, her birini zorla çıkarırken yüzü kıpkırmızı. "Bakmayı kes. Orada değil. Asla orada değil. Orada değil. Hayır. Orada değil."

Ben o odada onunla birlikteyken, kulağıma fısıldarken, parmakları içimdeykenki halinden çok farklıydı bu. Ta ki her şey çok fazla gelene ve ben ayrılmak zorunda kalana kadar. Kendini kontrol edebiliyordu, yarı aklı başındaydı ama şimdi sanki balonu patlamış ve tüm dünya onun omuzlarına binmiş gibi.

Mesafemi koruyarak yatağa oturdum. "Kade..."

İrkiliyor ve kendi içine kıvrılıyor, köşeye biraz daha saklanıyor. Sanki karanlık bir gölge onu çekiyormuş gibi, aramıza mesafe koymak için elinden geleni yapıyor ve ben ne yapacağımdan emin olamadan dudağımı çiğniyorum.

Bana bakması için onu zorlamayacağım ama güvende olduğunu bilmesini istiyorum. Ben Bernadette değilim. Archie değilim. Vermek istemediğinde ondan alan müşterilerden biri de değilim. Ondan kimseyi öldürmesini, uyuşturucu almasını ya da onu bu hale getiren maddeleri enjekte etmesini istemiyorum. Sadece güvende olduğunu bilmesini istiyorum.

Korkmuş küçük bir çocuk gibi görünüyor ve onu bu şekilde bırakmayı reddediyorum. "Ben buradayım. Benim, Stacey. Sana zarar vermeyeceğim."

Başının yan tarafını tokatlıyor, mırıltıları giderek artıyor ve ben ilk ve tek aşkımın kendini yok etmemeye çalışmasını izlerken gözlerim yanıyor. Bir cesaret oyunu sırasında beni öpmek için gergin olan - beni kanepeye bastırıp öptüğünde gergin bir şekilde titreyen - tüm ilklerimi paylaşan ve bana bir prenses gibi davranan on sekiz yaşındaki çocuk.

Sesim çatlıyor. "Ben senin Freckles'ınım, unuttun mu?"

Başının yan tarafına vuran eli durur ve iki koluyla dizlerini tutabilmek için elini bırakırken parmakları avucunun içine kıvrılır.

"İki köpeğimiz var. Milo ve Hopper." Malikâne personelinin yanındalar ve sabırla sahiplerinin dönmesini bekliyorlar. "Onları arazide gezdirdiğimiz ve bizi ormanda sürüklerken çamur içinde bıraktıkları zamanları hatırlıyor musun? İpleri hep sen tutardın çünkü kaçtıklarında onları bırakırdım ve malikane boyunca onları kovalaman gerekirdi."

Bana bir yanıt vermesine gerek yok ama dinlediğini biliyorum.

Ben de ayakkabılarımı çıkarıp yatağında bacak bacak üstüne atarak devam ediyorum. Geçirdiğimiz zamanları düşündükçe gülümsüyorum.

"Şarkı söyleyen sesimi hep sevdin, sevmediğini söylemene rağmen. Seni güldürürdü. Çok gülerdik. Sarhoşken ve Yunanistan'da karaoke yaparken ya da sadece yatakta uzanıp konuşurken bile. Bu hep vardı, biliyor musun? Birbirimizi gülümsetmeye devam ettik. Kendimi çoktan ölmüş gibi hissettiğimde bana yaşamak için bir sebep verdin."

Yutkunuyorum, taze gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başladı bile.

"Beni hala gülümsetiyorsun. Seni düşündüğümde yaşadığımı hissediyorum. İlk randevumuzu çok düşünüyorum. Londra'da. Akşam yemeği. Otel odaları ve başka ilkler. Onlar *bizim*. Tüm bu anılar bizim. Kade ve Stacey. Stacey ve Kade. Yaşadığımız şey özeldi."

Kade bir yaprak gibi titremeyi bırakır, başı hâlâ eğiktir.

Onu inceliyorum. "*The Greatest Showman*'i ağlamadan izleyemedim. 'From Now On' sırasında şarkı bile söylemiyorum - buna inanabiliyor musun?"

Duş hala çalışıyor, odada buhar oluşuyor ve pencerenin buğulanmasına neden oluyor. Yerdeki kana bakıyorum, kayarak düştüğünü ve düştüğü yerde kaldığını gösteren bir iz.

"Benim için bazı dövmeler tasarladığına sevindim. Onlar hâlâ bende," diyorum, hafifçe ayağa kalkarak, ama bu hareket hâlâ ona vurmuşum gibi irkilmesine neden oluyor. Ona yer açmak için geri çekiliyorum ve kapüşonumu arkadan aşağı çekerek yaptığı tasarımla birlikte çarpıtılmış baş harflerimizi gösteriyorum. "Bunu asla kapatmayacağım. Bu benim favorim."

Hâlâ gözlerini bana çevirmiyor, parmaklarını büküyor ve başını eğerek duvara bakıyor. "O orada değil. Onunla konuşma. O orada değil. Sen deli değilsin. Biz deli değiliz. Çünkü o orada değil."

Yanağımın içini çiğniyorum.

"İlk tanıştığımızda bir sigarayı paylaştık. Sana adımı söyledim ve sen bana öylece baktın. Seni arıyordum ve havuz evine ulaştığımda vazgeçtim. Oraya ilk gittiğimde Jason Luciella'yı stüdyoya bıraktı ve sen de kamyonetteydin."

Luciella'nın doğum günü partisi sırasında ikiz kardeşini aramak için malikânede nasıl amaçsızca dolaştığımı hatırlayıp kendime gülümsüyorum.

"Lu sınıfta senden çok bahsetti. Bir erkek kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu duymak güzeldi - kız kardeşine iyi davrandığını bilmek, seni daha tanımadan senden hoşlanmamı sağladı. Seninle tanışmak istedim." Ona bir bakış attım. "Ve sonra tanıştım."

O gece eve gitmiş, kendimi banyoya kilitlemiş ve sanki benimle flört etmiş ve bana güzel demiş gibi kıkırdamış olabilirim. Belki de kaba olması onu daha çok sevmeme neden olmuştu.

"Ve öpüşmeye cesaret ettiğimizde içimde kelebekler uçuştu. Senden hoşlanıyordum ve ilk öpücüğümde kendimi utandırmak istemiyordum." Tekrar yatağın kenarına oturuyorum, ayaklarımız birbirine değecek kadar yakın. "Ama ben de senin ilk öpücüğündüm, bu yüzden rahattım. Cehennemde olduğum zamanları bana cennet gibi hissettirdin. Birçok kez ölmek istedim, her şeyin bitmesini istedim ama sen vardın, o yüzden buna değdi. Yaşamak buna değerdi. Tüm ilklerimde sana güvendim, tıpkı senin bana güvendiğin gibi."

Bir yumruyu yutuyorum ve gözyaşlarımı saklayarak yana bakıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz son gecenin sonuçlarını silmeye çalışıyorum. Telefonuna gönderdiği görüntüleri; ona Chris'ten bahsetmeyi ihmal edişimizi

tüm ilişkimi ve o evde ne kadar istismar edildiğimi.

Eğer ona söyleseydim, bu durumda olmayabilirdik.

Ona söyleseydim, kızımız yanımızda olabilirdi.

Sonuçta bu benim hatam.

Ama korkuyordum. Chris içime mutlak bir korku salmış ve Kade'e sahip olmama rağmen kendimi yalnız hissetmeme neden olmuştu. Bana kendimi küçük, işe yaramaz ve onunmuşum gibi hissettirdi.

Bir keresinde babama söylemeye çalıştım ama bu onunla olan ilişkimi mahvetti. Chris'i seçti - ben bir yalancıydım.

O gece ilk kez yatağımı paylaştı ve Chris bana sarılmış, iğrenç aleti bana karşı sertleşirken sabaha kadar ağladım. Ama babama söyleyemedim. Bana inanmazdı. Beni koruması gereken tek kişi yalancı olduğumu söylerse kimseye söyleyemezdim.

Travma beni bir kabuk haline getirdi ama yavaş yavaş kabuğumdan sıyrıldım ve Chris artık bana dokunamıyor, hatta bana bakamıyor.

Ama bu süreçte Kade'i kaybettim.

Hüzün dalgasıyla savaşıyorum ve parmaklarımı gergin bir şekilde birbirine geçiriyorum. "Sonumuz ne olursa olsun, aramızda her zaman büyük bir güven vardı. O gece olanları çarpıtılmış bir şekilde gördüğün için üzgünüm ve sana Chris'ten daha önce bahsetmediğim için de üzgünüm. Sana bir şey yapacağından ya da beni çok çok uzaklara fırlatacağından korktum. Seni kaybetmek istemedim, bu yüzden istismarı kendime sakladım."

Ona bakıyorum ve dağınık, dalgalı saçlarının arasından bana baktığını, mavi gözlerinin içimi yaktığını gördüğümde dudaklarımdan çıkan nefes kesiliyor. Sanki benim parçalanmış ruhumu kendi ruhuyla birleştirmeye çalışıyor.

"Kendini yalnız hissediyorsun," diyorum, sesim kırılarak. "Ben de öyle." Başka tarafa bakmayınca daha da bastırıyorum, yataktan yere kayıyorum. "Kırılmış hissediyorsun." Bir vuruş sonra ekliyorum, "Ben de öyle."

Kendimi daha yakına sürüklüyorum ve dokunmadığımızdan emin olarak onun yanındaki duvara yerleşiyorum. Bakır, ölüm ve Kade'e dair her şey gibi kokuyor ama ben onun yakınında olmanın verdiği güçlü varlığa odaklanıyorum.

"Keşke hamile olduğumu öğrendiğimiz güne geri dönebilseydik. Bazen onun neye benzeyeceğini hayal ediyorum. Seninki gibi mavi gözler, benimki gibi saçlar ve baban gibi bir tavır ve kişilik." Kendi kendime homurdanıyorum. "Kesinlikle bir dinsiz olurdu. Sonsuz sevdiğimiz üç yaşında bir dinsiz."

Yavaşça, titreyerek elini aramıza bırakıyor, parmakları kasılıyor, derisi kanın altında solgun, dövmeler ve yara izleri, tırnaklarının çoğu morarmış. İşte

Şu anda nasıl hissettiğimi tarif etmenin bir yolu yok. O ele, altı yaşındayken Noel'de istediğim hediyeymiş gibi bakıyorum.

Kendi elimi indiriyorum, aramızdaki halının üzerinde onunkine yaklaştırıyorum, serçe parmaklarımız hafifçe sürtünüyor. Dört yıl öncesine dönüyorum, ailesiyle birlikte film izlerken kucağımızda bir battaniye, dokunuşlarımız elektrikleniyor. Ama şimdi sanki kalbime trilyonlarca yıldırım düşmüş gibi.

"Elini tutabilir miyim?" Serçe parmağı benimkinin yanında kasılırken ona soruyorum. Vücudu hâlâ benden uzakta kıvrılmış, kolları hâlâ dizlerine sarılmış, başı eğik ve uzakta. "İstersen elimi tutabilirsin."

Kapı açılıyor ve Tobias'ı görmek için gözlerimi kaldırıyorum. Önce oğluna, sonra bana bakıyor ve tekrar uzaklaşıyor. Umarım diğer herkese uzak durmalarını söyler. Kade'in yalnız kalmaya ihtiyacı var - herkes onu bu kadar savunmasız görürse bundan nefret eder. Burada olmamalıydım bile. Ama onun yalnız kalmasını da istemiyorum.

Dakikalarca -sanırım on dakika- sessiz kaldık, duş hâlâ akıyordu, banyodan buhar çıkıyordu, su damlacıkları pencereden aşağı süzülüyordu.

Kade'in tüm vücudu bir spazmla geriliyor ve elimi demir gibi kavrıyor, parmak uçlarım sıkılaşıp karıncalanana kadar sıkıyor, kendisi de beni ne kadar sert tuttuğundan bembeyaz oluyor.

Nefes nefese kaldım, dudağımı ısırdım ve tutuşunun acısını görmezden geldim.

Bir kez daha titreyen Kade başının yan tarafına bir tokat atmaya çalışıyor ama boştaki elimle hedef bölgeyi kapatarak onu durduruyorum. Onun yerine benim elime vuruyor ama fark ettiğinde donup kalıyor ve kafasını kaldırıyor. Hâlâ diğer elimi tutuyor.

Kırmızı, şişmiş gözler dehşet içinde bana bakıyor, sanki rüyalarına dadanan bir iblismişim, yatağının altında ona kabuslar ve işkenceler fısıldayan bir canavarmışım gibi.

"Buradayım," diyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirirken yutkunarak. Diğer elimle hâlâ onun elini sıkıca tutuyorum, parmaklarımız birbirine geçmiş. "Ne yapman gerekiyorsa yap ama ben buradayım. Konuşmamıza ya da bir şey yapmamıza gerek yok."

Malzeme çenesinden sarkıyor ama bunu belli etmiyorum ya da ağzının köşesindeki koyu mor çizgiye bakmıyorum. Sadece saçlarını okşamaya devam ediyorum, parmaklarım kuru kana takılıyor.

Kade başını yavaşça omzuma indirirken kalbimi kırıyor. Saçları burnumu gıdıklıyor. Chris'in kanı yüzünden yer yer yapışkan ve karışık - bir kısmı tamamen kurumuş, bir kısmı teriyle karıştığı için hala ıslak - ve parmaklarımı aşağı ve yukarı doğru gezdiriyorum, nefesi daha az ağırlaşırken sert kümeleri ayırıyorum.

"Benden nefret ediyorsun," demeyi başarıyor, boğazı kuru ve sert. "Benden her zaman nefret edeceksin."

"Senden asla nefret edemem, Kade."

Baraj patlıyor ve saçındaki kurumuş kanı almamı engellemek için bileğimi kavrıyor, omuzları geriliyor ve sonsuza dek zihnimde yer edecek derin bir hıçkırık çıkarıyor.

Onu en son böyle duyduğumda çarşafta kanı görmüştük - kızımızı kaybettiğimizi anladığımız an. Ve o zaman bile kendini kontrol etti. Artık yeterince güçlü değil.

"Beni affedecek misiniz? Lütfen. Lütfen beni affet." Sözleri kırık dökük ama her birini anlıyorum, omzumdan çekilip başını dizlerimin arkasına sararak kucağıma bıraktığında boğuklaşıyor. "Her şeyi yaparım. Yaşadıklarımızı geri getiremeyeceğimizi ve bir daha asla o on sekiz yaşındaki çocuk olamayacağımı biliyorum ama lütfen benden nefret etme. Lütfen beni affet. Böyle olmak istemedim, Stacey. Bunu ben istemedim. Ben... Ben... Stacey."

Başını tekrar öne eğiyor, hıçkıra hıçkıra ağlarken konuşamıyor, ta ki cam gibi kırılmadan zar zor nefes alabilene kadar.

Konuşamıyorum. Ona s a r ı l ı r k e n kendimi tutmaya çalışıyorum.

Sonunda uykuya dalıyor, ama onu duşa sokacak kadar uyandırıyorum ve yıkanırken kabinin dışında durarak ona alan tanıyorum. Sonra yatağa uzanmasına yardım ediyorum ve orada sırt üstü, yan yana, el ele uzanıp sessiz geceyi dinliyoruz.

Sarılmıyoruz, yakınlaşmıyoruz ya da birbirimize iyi geceler öpücüğü vermiyoruz. Nedenini anlıyorum. Chris'in önünde bana sahip çıkmasına rağmen buna hazır değiliz. Kade'in zihni, bedeni ve ruhu son üç yılda çok şey yaşadı. Elini tutmak bile onu ürkütüyor.

Tekrar uykuya daldığında onu izliyorum. Göğsünün inip kalkışını, yüzündeki gerginliği, bayılmış olmasına rağmen rüyalarının onda belli ki stres yaratmasını izliyorum.

Uykuda kalacağından emin olduğumda elini kaldırıyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Seni bırakmayacağım," diye söz veriyorum. "Sen de beni bırakmaya cüret etme."

Barry, TSSB'sinin şiddetli olacağını ve yıllarca kullandığı ilaçları aniden bıraktığını, bu yüzden önündeki yolun karışık olacağını düşünüyor. Kade'in istismar sırasında birkaç kez ayrışmış olabileceğinden korkuyor, ancak bu geceye kadar herhangi bir belirti göstermedi.

Dürüst olmak gerekirse, onun bu versiyonu korkunçtu.

Ondan korktuğumu görmekten nefret ettiğini biliyordum. Sahte tehditlerden ya da kafama dayadığı silahtan değil. Onun aşırı manipülasyonla yaratılmış versiyonunu gördüm.

Uyandığında beni müşteri sanmadan önce yanında sadece birkaç saat kalabiliyorum.

Dehşete kapılmış bir sesle dışarı çıkmamı söylediğinde çıkıyorum. Tobias'la birlikte odanın dışında oturup kapıya yaslanıyoruz ve ikimiz de onun sakinleşmesini bekliyoruz.

Bir saat içinde dört kez bağırarak uyanıyor. Gerçek

Kade'i geri istiyorum.

Bu Kade Mitchell evrendeki bir aksaklık. Ama o *benim* hatam, Bernadette'in değil, Archie'nin değil, zorla hizmet etmesi için para ödeyen ve onu uyuşturmak için iğnelerle delik deşik eden kadın ve erkeklerin değil.

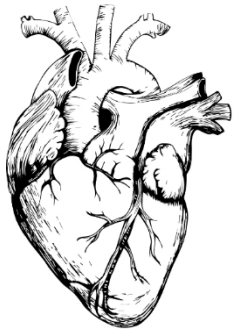
Yarattıkları şeytanın derisinin altında, hapsolduğu karanlığın lanet boşluğuna gömülmüş, insanlığının bir parıltısını bulacağım.

Neden?

Çünkü o benim.

OceanofPDF.com

17

STACEY

Arkamda büyük pembe bir bavulla Fields malikânesine ilk girdiğimde yeni bir başlangıç için heyecanlıydım.

Annem ölmüştü ve babam Nora adında bir kadınla tanışmıştı, iki oğlu vardı ve benim onlarla yaşamam için sabırsızlanıyorlardı.

Yirmi iki yaşındaki yeni kardeşim Kyle, odama kadar bana eşlik etmiş, odamı istediğim gibi dekore etmeme yardım etmiş ve beni dans derslerime götürmeye başlamıştı. Eve dönerken her zaman fast food yiyorduk ve her zaman en yeni teknolojiye sahip olduğumdan emin oluyordu. Bodrumlarına koymak için bana bir hava çemberi aldı ama Nora tavanı delmesine izin vermedi.

O iyi bir ağabeydi. Hep istediğim biriydi. Chris en kötüsüydü.

Beni ilk gördüğünde elimi sıktı, çok sert sıktı, sonra gözlerini bıraktı, düz göğsümde oyalandı.

Öğle yemeğini yarılamıştık ki tüm zaman boyunca bana baktığını fark ettim. Ayağımı tekmelemeye devam etti, kalçasını benimkine bastırdı ve eve gittiğimizde beni odama götürdü ve elbisemi çıkarmak için yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Ona dışarı çıkmasını söylediğimde hissettiğim tiksintiyi hatırlıyorum ve o anda kiminle yaşadığımı fark ettim.

O gece duşuma daldı. Kendisiyle uğraşırken soyunmamı emretti, izledi, baktı, vücudumu ve saçımı yıkamaya zorladı.

Masum ve gençtim ama bana dokunmadan bile kendimi kirli hissettirdi. Kafama o yaşta olmaması gereken düşünceler soktu. Dua etmek hiç yaptığım bir şey değildi ama geceleri odama gizlice girdiğinde ölmesi için dua ederdim.

Sonunun gelmesi için dua ederdim.

Bana yardım edecek birine ihtiyacım vardı. Dinleyecek birine.

Babam sahip olduğum tek şeydi ve bana inanmadı, bu yüzden hiçbir şeyim yoktu. Nora onun bir numarası oldu ve Kyle, Chris'in küçük bir kız kardeşe sahip olma konusunda takıntılı olduğunu düşündü. Kendi babam inanmazken o neden bana inansın ki?

Eninde sonunda çok ileri gideceğini biliyordum.

On dört yaşımdan itibaren her gün o canavarın en sert darbesini indirmesini korku içinde bekledim. Ve on dokuz yaşıma geldiğimde, bunu aynı ay içinde iki kez yaptı.

Doğmamış çocuğumu öldürdü, sonra bana ilaç verdi, tecavüz etti ve hayatta elimde kalan tek iyi şeyi yok etti.

Kade taşındıktan ve babam öldükten sonra şiddet daha da kötüleşti. Kendisine ait olduğunu düşündüğü şeye başkalarının dokunmasını engellemek için göğsümden aşağı bir anahtar sürüklemesinden dolayı göğüslerimin arasında bir yara izi ve her zaman başkalarının göremeyeceği yerlerde bana doğru uçan yumrukların anılarından dolayı çok sayıda zihinsel çürük var.

Ailece tatile gittiğimiz ve ben neredeyse bayılana kadar başımı suyun altında tuttuğu, sonra da iyi bir ağabey gibi görünmek için beni boğulmaktan "kurtardığı" zamanı unutmayalım.

Ona Chris'ten bahsettiğimde babamın bana bakışı hala aklımdan çıkmıyor - "*Sana cinsel saldırıda bulunduğuna gerçekten inanmamı mı istiyorsun*?" diyen bir bakış.

Chris hastaydı. Kandırılmış. Korkunçtu. Acımasız. Yanımdan ayıramadığım bir dikendi.

Ondan çok korkuyordum.

Şimdi Aria geride durmuş, kanamayı durdurmaya çalışırken elleri kan içinde kalmışken ben o bok parçasına bakıyorum.

Kulübede bulabildiklerini kullanarak bazı yaralarını dikmeyi başardı, ama yine de o bir tıp doktoru değil, bir bilim insanı.

Faydası yok. Kade'in öfkesinin kanıtı odanın her yerinde. Kesik bir ayak, her yerde kesikler ve kasıkta belirgin bir bıçak yarası. Kendi bıçak yaralarım uyluklarında, hâlâ koyu kan sızıyor.

"Çok fazla kan kaybetmiş," diyor Aria ellerini bir beze silerken. "Hâlâ nasıl hayatta olduğundan emin değilim. Ama uzun süre hayatta kalamayacak."

Beni izlerken hayalet gibi solgun, yorgun gözleri Chris'e kayıyor. Ölümü görmüş. Tobias bundan emin oldu.

Deli olabilir ama en azından bizim tarafımızda.

Hayatlarımızda o kadar çok travma var ki, yine de buradayız, savaşıyoruz.

Aria'nın elleri titriyor, bir tanesini omzuma koyup sıkıyor. "Luciella yarın evde olacak ve bence o geldiğinde hepimiz eve gitmeliyiz. Barry malikânenin etrafına ekstra güvenlik koyabilir. Biz... Tobias için ne yapacağımıza karar veririz. Kade'in evde olması gerekiyor."

Dudağımı çiğniyorum. "Bernadette onun için gelecek."

"Medya çılgınlığı ve kızının ölümüyle uğraşmakla meşgul."

Doğru. Kade'in kafasına bir kurşun sıkmasından birkaç saat sonra Cassie'nin fotoğrafı haber kanallarında ve sosyal medyada dolaşmaya başladı. Haberlere *göre Sawyers korkunç bir kaybın yasını tutuyor*.

Mümkün olan en nazik şekilde, kızın ölmesi daha iyi.

Chris'in hayatta tutulması ve Kade'in tarif ettiği gibi acı çekmeye zorlanması fikri ne kadar cazip olsa da, Jason'a söylediklerimde ciddiydim. Onun gitmesini istiyorum. Benimle aynı dünyada yürümediğini bilmek beni çok daha rahatlatacaktır.

Aria'nın omzumdaki elini okşuyorum. "Özür dilerim," diyorum. "Bütün bunlar için. Birlikteyken Kade'e Chris'ten bahsetseydim, şu anda üvey kardeşimin pisliğinin içinde duruyor olmazdık." Yutkunuyorum ve başımı eğiyorum. "Belki çocuğumuz da burada olurdu."

"Bunların hiçbiri için kendini suçlayamazsın, Stacey. Canavar olan o. Senden çalan o. Ve bu nedenle, hatalı olan o. Hayatta kalanlar

istismarla farklı şekilde başa çıkabilir ve herkes konuşamaz. Bunu senden bir daha duymak istemiyorum."

"Babam Chris'in beni taciz ettiğine inanmadıktan sonra, kimseyle konuşabileceğimi hissetmedim. Kade'i hedef alacağını düşündüm. Onu güvende tutmak istedim," diye itiraf ediyorum, dudaklarımı ıslatarak, on sekiz yaşındayken Kade'in ne kadar masum ve hayat dolu olduğunu hatırlayarak. "Ona çok çabuk aşık oldum ve Chris'in bunu mahvedeceği düşüncesi beni sessiz kalmaya itti."

Chris'in yavaş yavaş ölmekte olan bedeniyle beni duyabildiğini biliyorum.

"Chris onu sevmemi istedi ama hep Kade'i sevdim."

Aria'nın ağzının kenarı yorgunluk ifadesiyle hafifçe kıvrılıyor, gözlerinin kenarındaki çizgiler sıkılaşıyor. "Biliyorum, tatlım."

Yavaşça dönüp Chris'e doğru yürüyorum. "Bana bir dakika izin verir misin?" Ona soruyorum, o da başını sallayarak gülümsüyor ve beni üvey kardeşimle yalnız bırakarak merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Bağlı olduğu sandalyeyi tekmeliyorum ama yerinden kımıldamıyor. "Kade kulaklarına dokunmadı, bu yüzden beni duyabildiğini varsayıyorum."

Hiçbir şey, bir seğirme bile yok.

Etrafında dolanırken sandalyeyi tekrar tekmeliyorum ve o da acı dolu bir inilti çıkarıyor. "Yirminci doğum günümü hatırlıyor musun?" Sandalyenin etrafında dolaşıyorum, ama

Ayakkabılarımın yapışkan kanla kaplanmasını önemsiyorum. "Annen İtalya'ya gittiğinde ve Kyle üniversiteye gittiğinde beni kısa bir elbise giyip senin için dans etmeye zorlamıştın?"

Cevap vermiyor. Bunu yapabilecek kadar güçlü olduğundan değil.

"Beni izlemeleri için iki arkadaşını da davet ettin. Üçünüzle birden seks yapmayı reddettiğimde ne yaptığınızı hatırlıyor musunuz?"

Öfkem artıyor. Sandalyenin etrafında bir kez daha dönerken kulaklarımda kanın uğuldadığını hissedebiliyorum. Saçından tutup başını geriye çekiyorum.

"Bana hap yutturdun, neredeyse çenemi kırıyordun ve saatler sonra senin yatağında uyandım. Bana dokunmadığını söylemiştin, ama dokundular mı?"

Beni uyuşturmasından dolayı kırılmış çok fazla anım var ve şimdi bana birden çok kez tecavüz ettiğini bildiğim için ne zaman olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sayamayacağım kadar çok kez bayıldım.

Nedense, içimde kaydığı videoyu görmeden önce bana dokunmadığına inanmıştım. Bununla övüneceğini, yüzüme karşı bağıracağını düşünmüştüm ama o bunu kendine sakladı.

"Ya da gemi seyahatine gittiğimizde Kyle'ın beni havuzda çırılçıplak boğulmak üzereyken bulduğunda parmaklarını boğazıma sokmak zorunda kaldığı zaman? I

iç bacaklarımda ısırık izleri vardı, hatırladın mı?"

Neyse ki Kyle fazla bir şey görmedi, çünkü vücudumun üzerine bir havlu fırlatmıştı. Babam öleli üç ay olmuştu, bu yüzden onun ölümüyle başa çıkma yöntemimin sarhoş olmak olduğuna karar verdiler.

Düşündükçe daha da sinirleniyorum.

Ayağım metale çarpıyor ve Kade'in onu parçaladıktan sonra düşürdüğü bıçağı alıyorum. Etrafında dolaşmaya devam ederken bıçağın ucu işaret parmağımın pedine değecek şekilde elimde çeviriyorum ve bana kazık attığı tüm zamanları sayıyorum.

Bana verdiği acı.

Zihinsel olarak beni becerdi.

Fiziksel olarak da.

Bana ilaç vermeden bunu yapacak kadar cesur değildi. Bilincim yerinde olsaydı son nefesime kadar savaşırdım.

"Bilmelisin ki, şu anda çok çirkin görünüyorsun. Ve bence ölüm senin için fazla nazik. Acı çekmelisin. Sensiz hayatımın nasıl olacağını görmelisin. Ama gelecekteki çocuklarımla aynı havayı solumayı hak etmiyorsun."

Merdivenlerin tepesindeki kapı açılıyor ve Tobias gözlerini bana dikmiş, aşağıya doğru yürüyor. Chris'in arkasında durup Barry'nin de aşağı inmesini izliyorum.

"Kade yine uyuyor," diyor Tobias, dudağının kenarı yarılmış. Oğlunun ona zarar vermek istemediğini biliyorum. "Cesedini götürmek için geliyorduk. Hâlâ hayatta mı?"

"Şimdilik," diyorum boş boş, Chris'e dönüyorum, bana yaptığı her şeyi görüyorum.

Kendimi görüyorum. Masum. Sessiz. Aşık olmuş bir genç kız - erkek arkadaşıyla mutlu. Çürükleri, korkuları ya da yatağının altında canavarları yok. Babamın öldüğünü söylediğinde Chris'in bana gülümsediğini görüyorum. Aniden. Açıklanamayan. Birdenbire.

Koyu renk saçlı, mavi gözlü, dünyayı aydınlatabilecek bir gülümsemeye, yıldızları parlatabilecek bir kıkırdamaya sahip küçük bir kız görüyorum ve tek bir kilometre taşına bile ulaşamadan ondan koparılan bir gelecek.

Ben hamileyken ona aldığı prenses elbisesini giyerken Kade'in onun elini tuttuğunu görüyorum.

Ve zihnim benimle biraz daha uğraşırken, Chris onu tutarken kızımın çığlıklarını duyuyorum. Benim için, babası için ağlıyordu. Ta ki hıçkırıkları kesilip karanlık çökene kadar.

Kafamın içinde her şey sessizleşiyor. Ona bakarken kulaklarımda donuk bir zonklama var.

Bıçak elimde, ama onu hissetmiyorum. Kaybetmekten başka bir şey hissetmiyorum.

Küçük prenses, bu senin için.

Bıçakla çenesini yukarı kaldırdığımda gözlerim doluyor, artık göz yerine kullandığı çekiçlenmiş tırnakları bana bakıyor, göz kapakları kapanmıyor. Boğazı yavaşça sallanıyor, kıpkırmızı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Dudakları hareket etmeye çalışıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Belki de çenesi ezildiği içindir.

Dişlerimi sıkarak başımı sallıyorum. "Şimdi konuşamazsın. Yeterince zarar verdin." Bunları söylerken sesim titriyor, başını geride tutmak için saçlarından tutuyor, bıçağı yeniden ayarlayarak ucunu boğazına bastırıyorum.

Tobias ve Barry hiçbir şey söylemiyorlar ama onları odada benimle birlikte hissedebiliyorum. Ailem gibi olan iki adam.

Onlar burada ve ben yalnız değilim. Artık değilim.

"Seni öldürenin ben olacağımı bilmeni istiyorum. Kade sana hak ettiğin tüm acıyı yaşatmış olabilir ama hayatına son veren *ben* olacağım." Sağ tarafa doğru sertçe kesiyorum, bıçağın keskin kenarı deriyi, eti ve kasları kesiyor. Kan yüzüme çarpıyor, gözyaşlarıma karışıyor. "Senden nefret ediyorum, Chris. Ve eğer bir mucize olur da cennete gidersen, umarım annem kıçına tekmeyi basar. Yoksa..." Gurultu kesilince kulağına fısıldamak için öne doğru eğildim. "Cehennemde görüşürüz."

Ayağa kalktım ve bıçağı bıraktım. Bıçak yere düşüyor, çenem titriyor ve Chris'in başının düşüşünü, bağlı olduğu sandalyenin altında daha da fazla kan birikmesini izliyorum.

En uzun an boyunca sessizlik içinde duruyorum, rahatlamanın yerleşmesini, omuzlarımdaki ve göğsümdeki ağırlığın kaybolmasını, midemdeki rahatsızlığın geçmesini, beni rahatlatan nefesi bekliyorum.

Gelmiyor. Hiçbiri gelmiyor. Sebep olduğu her şey hâlâ orada.

Tobias yanıma geliyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Gel hadi. Bir duşa ve iyi bir uykuya ihtiyacın var. Burayı temizleyeceğiz. Artık seni yakalayamaz, ufaklık."

Barry odanın etrafına bakar. "Bunu temizlemek korkunç olacak." "Ne diyebilirim ki? Oğlum bir sanatçı."

Hepimiz yüzümüzü buruşturuyoruz.

Tobias eğilir ve kopmuş ayağı alır. Barry'nin yüzüne doğru fırlatırken "Hızlı düşün," der.

Otomatik olarak yakalıyor, sonra geri sıçrıyor ve yere bırakıyor. "*Ne oluyor lan*?"

Tobias bana göz kırparken dudağımı ısırıyorum ve sadece beni neşelendirmeye çalıştığını biliyorum.

Bazen çok şapşal oluyor. Aria onun daha önce hiç böyle olmadığını ama yıllar ve yıllar süren terapi, ilaçlar ve diğer kaynaklardan sonra kendini bulduğunu söyledi.

Sanırım tüm bu değişimle başa çıkma yolu bu.

Görünüşe göre, Tobias o karanlık olmadan da böyle biri. Ama orada. Yaklaşıyor. Onu bir kez daha ele geçirmek için bekliyor.

Kapı açılıyor ve Kyle'ın yavaşça merdivenlerden indiğini görmek için arkamı dönüyorum. Beni görünce duruyor, gözleri bodrumun ortasındaki sandalyeye ve Chris'in kesik boğazına kayıyor.

O konuşamadan ben öne çıktım. "On dört yaşındaydım, Kyle. On dört yaşında ve dehşet içinde. Hayatımı ne kadar cehenneme çevirdiğini ve her şeyimi elimden aldığını bir anlayabilseydin..." Elimin tersiyle ağzımı kapatıyorum. "Yapmak zorundaydım. Onu öldürmek zorundaydım. Buna bir son vermeliydim."

Paniğin neden aniden kalbimi bir yumruk gibi sardığını bilmiyorum ama Kyle'ı önemsiyorum. O her zaman iyi bir kardeşti. Ve ben az önce onun gerçek, kan bağı olan kardeşini öldürdüm.

Kyle sanki cevabı belliymiş gibi kaşlarını çatıyor. "Yapmak zorunda olduğunu biliyorum.

Sana kızgın değilim. Sadece... keşke böyle olmasaydı diyorum."

"Lütfen benden nefret etme."

Bir an için kafası karışmış gibi görünüyor ve hepimize bakıyor. "Küçük kardeşim seni yıllarca taciz etti. Onunla uğraştığınız için sizden neden nefret edeyim?"

"Çünkü o *senin kardeşindi*," diyorum, alt dudağım titreyerek. "Ve o öldü. Onun ölmesini istemedin."

"Tabii ki yapmadım. Ama neden olduğu hasara baksana. Chris'i severdim ama dönüştüğü şeyi değil. Bisiklete binmeyi öğrettiğim ya da ödevlerine yardım ettiğim bir çocuk değildi çünkü babamız tembelin tekiydi. Ona her şeyi ben öğrettim ve iyi biri olarak büyümesini sağlamaya çalıştım, böyle değil..." Cesedi işaret ediyor. "Babamıza çok benziyordu."

Tobias gözlerini deviriyor. "Baban tecavüzcü, katil ve tacizci bir pislik miydi?" Bir adım öne çıkıyor. "Baban on dört yaşında bir kıza damat mı oldu?"

Kyle bembeyaz kesilerek başını sallar. "Hayır. Ama bizi yendi."

Susuyor ve başını eğiyor. "Karşılaştırma yok, evlat."

Tekrar Chris'e, sonra da kardeşine bakıyorum. "Chris kendi yatağını kendi yaptı; içinde ölebilir." Merdivenlerde onun yanından geçiyorum. "Kade'i görmeye gidiyorum." Yarı yolda duruyorum. "Eve gitmelisin. Nora endişelenecek. Cesetten kurtulacaklar."

"Peki ya sen?" diye sorar. "Benimle gelmiyor musun? Sen benim kız kardeşimsin. Fields malikanesi senin evin."

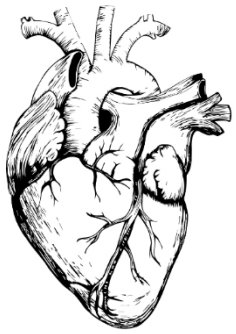
"Ben ait olduğum yerdeyim. Sen her zaman benim kardeşim olacaksın ve seni seviyorum ama bir daha asla o eve adımımı atmak istemiyorum."

Ben daha tepeye ulaşamadan, "Bekle. Onu alamaz mıyım?"

dedi. "Barry'ye sor," diyorum kapıyı açarak. "İşim bitti."

OceanofPDF.com

18

STACEY

Kanlar içinde odama doğru aceleyle ilerlerken kimse benimle konuşmuyor ve Kade'in kapısının karşısında durup hafifçe açarak kafamı içeri sokuyorum. Sırt üstü yatmış, kolunu gözlerinin üzerine koymuş, diğer elini göğsüne dayamış uyuyor. Cildini parlak bir ter tabakası kaplıyor ve kaşları birlikte çekildiler.

Tobias pencereleri kilitledi, her ihtimale karşı dışarı atlamaya çalıştı.

Daha önce de yoksunluğa tanık oldum ama Kade'in durumu farklı. Son üç yılda yaşadığı her şeyden dolayı travma geçirmiş durumda. Güvende olduğuna ve ailesiyle birlikte olduğuna inanmıyor.

Sanırım en korkutucu kısmı bu. Ayrışırken ve zihninde başka bir yere giderken gözlerindeki ışığın kayboluşunu izliyor. Bir duvar örüyor ve kapanıyor.

kendini gerçek dünyadan soyutladı.

Çatlak bir kabuk.

Uyuşturucu buzdağının sadece görünen kısmı.

Tobias ve Aria vücudunda otuz altı yara izi buldular; tedavi edilmemiş dört yara. Çoğunu kapatan dövmeleri var ama bazıları hâlâ görülebiliyor.

Kapısını kapatıp odama gidiyorum, duşu açıyorum ve ellerime bakarken donuyorum. Tırnaklarımın altında kan kurumuştu.

Spreyin altına girdiğimde cildim çiğ olana kadar keseleniyorum, yeterince temiz hissedene kadar saçımı üç kez yıkıyorum. Dişlerimi fırçalıyorum ve saçlarımı kurutmak için neredeyse bir saat harcıyorum.

Kade'in odasına geri döndüğümde uyanıktı. Gözleri tavana sabitlenmişti. Sersemlemişti. Kapıyı arkamdan yumuşak bir tıkırtıyla yavaşça kapatırken bana bakmıyor.

Hala mesafemi koruyarak oturduğumda şilte altıma çöküyor. Odadaki tek ışık lambadan gelen bir parıltı; yüzünün yan tarafına bir gölge düşürüyor ve vücudundaki kasları daha belirgin hale getiriyor.

Evet, kilo vermiş ve her zamankinden daha solgun, ama hala zayıf, çekici ve başımı göğsüne yaslayıp sonsuza kadar orada kalmayı çok istiyorum.

Kas kütlemin çoğunu kaybettim. Uzun zamandır dans etmedim, antrenman yapmadım ya da çalışmadım. Kulübenin etrafında kısa bir koşu yapıyorum, Tobias genellikle bana katılıyor ve yavaşlamamı söylüyor, ama hepsi bu.

Hayatlarımız biraz durdu.

Şu anda onun için sınırların nerede olduğunu bilmediğimden, yüzümü ona dönmek için yan yatıyorum. "Bu iyi mi?"

Çenesi onaylarcasına eğiliyor ama gözlerini kırpmıyor, hâlâ tavana bakıyor. Başka biri göğsüne vurduğunu düşünebilir ama ben bunun bir spazm olduğunu biliyorum. Bazen o kadar kötü olmuyor, bazen de titremeden hareket edemiyor gibi görünüyor.

Sadece iki gün oldu. Ve tek düşündüğüm Bernadette'in onun için geleceği. Ona tekrar işkence edecek. Archie'ye de.

Onu tekrar kaybetmek istemiyorum. Onu kaybetmekten çok sıkıldım.

Aradan on dakika geçer ve bir heykel gibi hareketsiz duran Kade elini göğsüne bastırarak parmaklarını etkileyen ani titremeyi durdurur.

Aniden burada olduğumu fark edince, sanki ben fark etmeden yapmaya çalışıyormuş gibi yüz örtüsünü yukarı çekiyor. Siyah malzeme üst dudağına, yüzünün altına oturuyor.

ve göğsünde durur.

Keşke benden saklanmak zorunda hissetmeseydi.

"Luciella gelir gelmez malikâneye geri döneceğiz ve burası güvenli," diyorum ona. "Gidecek başka bir yerim olmadığı için ben de gelecektim."

Bu son kısım beklediğimden daha çok acıttı. Kyle ile geri dönemem, yani gerçekten gidecek hiçbir yerim yok. Evim diyebileceğim bir yer yok.

"Köpekleri birlikte gezdirebiliriz."

Yastığın köşesiyle oynayarak başımı tekrar yastığa yerleştiriyorum. Benimle konuşmayacağını biliyorum ve bu sorun değil. Burada olduğumu ve hep olacağımı biliyor.

"Barry'nin bilgisayarından *The Greatest Showman*'ı izleyebilirim. İzlemek ister misin? Şarkı söylemeyeceğime söz veremem."

Başını yana çevirip gözlerini bana diktiğinde kalbim yeniden atmaya başlıyor. Çenesi tekrar düşüyor, ama ben dizüstü bilgisayarı almak için doğrulamadan önce mırıldanarak "Kal" diyor.

"Tamam," diyorum yumuşak bir sesle ve elini göğsünden alıp dudaklarıma götürüyorum. Parmak eklemlerine bir öpücük kondurup tepkisini bekliyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Vücudu birkaç kez geriliyor ve "Neden?" diye sormadan önce hızla gözlerini kırpıştırıyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden ne?"

Dudaklarını ıslatıyor, elini saçlarında gezdirip karıştırıyor. Kelimeleri bulanık, gözleri odaklanmamış. "Neden burada olduğunu bilmiyorum. Kötü hissettiğin için mi? Seni burada hayal mi ediyorum? Stacey burada olduğunu biliyor mu? Bana ödeme yaptın mı? Seni kaybettim mi?"

"Kade. Ben Stacey." Sorular akılsızca dudaklarından dökülmeye devam ederken elini sıkıca kavrıyorum. "Ben senin sonsuzluğunum, unuttun mu?"

Başını sallayarak elimden kurtulmaya çalışıyor, tekrar tekrar bir şeyler mırıldanıyor.

Hayır. Terli eli elimden kayıyor ve hızla ayağa kalkıyor.

Duvara çarpana kadar geri geri gidiyor, sonra duvardan aşağı kayıyor ve bana doğru bakıyor. Tobias bu olduğunda sakin kalmamı, ona yalnız olmadığını hatırlatmamı söyledi. Ama konuşmaya çalıştığımda sesim boğazımda düğümleniyor. "Kade, ben... Ben buradayım."

Sessiz ve yataktan kalkıp ona yaklaştığımda gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü, yüzünün acıyla buruştuğunu görüyorum. "Durdur şunu," diyor,

yalvarıyor, bana yalvarıyor. "Lütfen durdur şunu. Lütfen, lütfen, lütfen. Silahım sende mi? Alabilir miyim? Onları öldürmem gerek."

Halüsinasyon görüyor, biri ona bir şey fırlatmış gibi irkiliyor.

Keşke bunu durdurabilseydim. Eğer her şeyi ondan alabilseydim, tüm şeytanları ve kötü anıları, alırdım. Hepsini mezara götürür ve benimle birlikte gömülmelerini sağlardım, böylece bir daha asla acı çekmezdi.

Kusmadan önce zar zor tuvalete gidebildik. Sırtını küçük daireler çizerek ovuyorum ve ağzını silmeye çalışırken yüzüne bakmamam konusunda beni uyarıyor. Yerde bir demet halinde duran malzemeyle çenesini ve boynunu koluyla kapatıyor.

"Benim de yaralarım var. Bak," diyorum geceliği önden aşağı çekip ona Chris'in anahtarla yaptığı geceliği gösterirken. "Benden saklanmana gerek yok, çünkü ben de aynıyım."

Ona kalçamı, kulağımın arkasını ve kafa derimi gösteriyorum.

Birlikteyken hiç yara izim yoktu. Chris tacizlerini sadece çürüklerle sınırlı tutmaya özen gösterirdi. Sanırım şu an toplamda dokuz tane var.

Kade titreyerek parmağını kaldırıyor ve geceliğimin önünü tekrar aşağı çekiyor. Başka biri olsa bunu cinsel bir şey olarak görürdü ama ben öyle olmadığını biliyorum. Çıplak göğüslerime bakmıyor; parmağını mor çizgide gezdirirken onlara dikkat bile etmiyor.

"Bunu kardeşin mi yaptı?"

"Hepsi ondan," diye yanıtlıyorum.

"Onu öldüreceğim," diyor, sanki onu çoktan parçaladığını hatırlamıyormuş gibi. "Barry onun yerini tespit etti mi?"

Kalbim Kade için kırılıyor. "Bence dinlenmelisin. Artık beni yakalayamaz."

Buğulu gözlerini yüzüme kaldırıyor, diğer eli hâlâ çenesini saklıyor. "Benimle olduğun için mi? Seni güvende tutabildiğim için mi?"

"Evet. Beni bir daha asla incitemeyecek. Söz veriyorum."

Kade'in gözleri kararıyor ve iki elini ayırdığı dizlerine götürüyor. Üzerindeki tek giysi gri eşofmanları. "Onu gördüğümde öldüreceğim."

Yutkunuyorum ve başımı sallayarak ayağa kalkmasına ve banyodan çıkmasına yardım ediyorum. Dışarıdaki ayın hafif ışıltısı dışında oda karanlıkta.

O yatağa girdiğinde gizlice çıkmaya çalıştığımda telaşlı parmaklar bileğime dolanıyor. Gidip Aria'ya sanrı aşamasının genellikle bu kadar aşırı ve ani olup olmadığını ya da anıları kapatmak için bir travma tepkisi olup olmadığını sormak istiyorum.

Chris'e yaptıklarını nasıl unutmuş olabilir?

"Stacey beni affetmeyecek," diyor bileğimi sıkıca kavrarken. "Benim iğrenç biri olduğumu düşünecek."

"Bilmiyorum."

"Çok şey yapmak zorunda kaldım," diyor. Tekrar bana bakarken göz bebekleri büyüyor. "Archie'nin bana ne yaptığını bilseydi, bir daha asla yanıma yaklaşmazdı."

"Hayır, bu doğru değil." Alt dudağım titriyor ve onu dişlerimin arasında yakalıyorum, kulaklarımda acı veren bir ses. "Ben... Stacey seni seviyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Amerika'da Kade'i otel odasına götürmek zorunda kaldığım o geceye geri döndüm. Uyuşturulmuştu ve beni müşteri sanıyordu. Stacey olduğumu ve benim hakkımda konuştuğumu bilmiyordu. Belki de uyuşturucu yüzünden değildi; belki de zihni ona oyun oynuyordu.

Déjà vu şu anda kıçımı tekmeliyor.

Stacey'nin Kade'i sevdiğini düşünüyor muyum? Sonsuz kere evet.

Bernadette'ten korumak için beni alıp götürdükten dakikalar sonra özel jetinde kendime ona aşık olup olmadığımı sordum. Emin olmadığımı söyledim.

Ama Kade'e hiç aşık olmamıştım.

İçinde bulunduğu bu zor dönemi birlikte atlatacağız. Kade'imi tekrar görebilmem yıllar alsa bile. Onun da benim için aynısını yapacağını biliyorum.

Kade'in yanındaki yastığa uzanıp yüzümü ona döndüğümde yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Evet, seni çok ama çok seviyor. Senin güçlü ve cesur olduğunu düşünüyor ve tek istediği-" Sesim kesiliyor. "Tek yapmak istediği sana sarılmak."

Mırıldanıyor, sonra yüzü kasılırken sessizleşiyor, vücudunda başka bir spazm titreşiyor. Karnını tutuyor ve irkiliyor, sonra her nefesini kontrol etmeye çalışırken sakinleşiyor.

Taş gibi hareketsiz, hiçbir şeye bakmazken açıkta kalan göğsü inip kalkıyor. Nefes aldığına dair tek ipucu bu. Uzanıp yan tarafındaki yeni yara izlerinin izini sürmek istiyorum, kaburgalarında yeni olmayan büyük bir girinti var.

Üzerinde bir dövme var ve ne olduğunu anladığımda göğsümde bir şeyler kasılıyor.

Bir yarayı gizlemek için kaburgalarına bir demet ölü gül çizilmiş. Benim sırtımda da aynısından var.

"Senin tarafına ne oldu?" Sorumdan geri adım atmayacağını umarak soruyorum.

Orta parmağı girintinin üzerinde geziniyor. "Rusya'ya gitmeden önce arabamla kaza yaptım. Ben... Ben ona ulaşmaya çalışıyordum. Ama çok geç kalmıştım."

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra bana bakıyor ve buğulu gözleri biraz parlıyor. Kafası karışmış bir şekilde, "Sen misin Çilli?" diye sordu.

Yorganı elime alıp üzerime çekiyorum ve çenemin altına sıkıştırıyorum. "Evet," diye nefes alıyorum karanlığın içinde. "Benim."

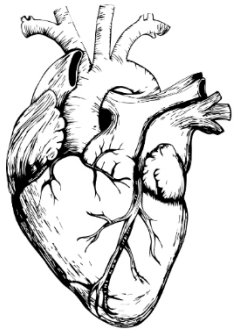
İç çekiyor ve yüzüme bakarken, kan çanağına dönmüş gözleri beni incelerken, kendimi mutlu hissediyorum. Öyle ki eli yanağımdayken, başparmağının gözümün altını okşadığını belli belirsiz hissederek uykuya dalıyorum.

Duyduğum son şey Rusça fısıldanan kelimelerdi.

"*Moya vechnost*."

OceanofPDF.com

19

STACEY

"I Yüzüme osurursan Kade'e söylerim."

Tobias boynuma bir kamera bağlayarak beni ağacın tepesine doğru iterken alay ediyorum. "Kade beni birçok kez osururken duydu, Çok teşekkür ederim."

Aşağı baktığımda başını sallıyor ve sonra gülümsüyor. "Aria bir keresinde yanlışlıkla osurdu ve çok utandı. Berbat kokuyordu ve odadan kıpkırmızı bir suratla çıktı. Bunu sevimli bulmuştum."

Burnumu yukarı kaldırıyorum. "Kimsenin osuruklarımdan sevimli diye bahsettiğini sanmıyorum."

Tobias homurdanıyor. "Sen Aria değilsin."

Zayıf bir dala takılıp neredeyse kayıyordum, beni kalçalarımdan tutup kaldırırken tekrar aşağıya baktım. "Her şeyi onunla ilişkilendiriyorsun."

Omuz silkiyor. "Onu benim gördüğüm gibi görmüyorsun. Her şey bana Aria'yı hatırlatıyor."

Ayağım kayıyor, neredeyse yüzüne çarpıyor ve kıkırdayarak özür diliyorum. "Tatlı ama saplantılı. İnsan sizin bir psikopat olduğunuzu düşünüyor, Bay Mitchell."

Tobias şakalaşmalarımıza alışkın olduğu için derin derin kıkırdıyor. "Hizmetindeyim ufaklık. Biraz acele eder misin? Pek hafif sayılmazsın."

Sahte bir nefes alıyorum. "Aylardır bir stüdyoda antrenman yapmadım." Çok uzun zamandır. Özlüyorum. "Ve sen ve Aria gelmiş geçmiş en yağlı yemekleri pişirip duruyorsunuz."

"Beni bağışla. Kımılda, yoksa seni kasten düşürürüm."

Kalın bir dalı yakalayıp onu tuttuğu yerden çekerken yüksek sesle gülüyorum. Kendimi güvenli bir şekilde oturtuyorum, kamerayı boynumdan çözüyorum ve kayışı kalın gövdeye sarıyorum. Açık olduğuna dair bip sesi geldiğinde, nehre bakarak Tobias'a baş parmağımla onay verip aşağı iniyorum.

Aşağı inerken Tobias bana Aria'nın yiyecek ve Everest Dağı'nın bin parçalık yapbozuyla ziyaret ettiği bir zamanı anlatıyor. Aria başka bir şey yapmanın en iyisi olduğuna karar vermeden önce sadece dört kez çevirmiş. Pişman ve keşke daha sabırlı olsaydım diyor.

Altımda bir dal kırıldığında ve ben can havliyle diğer dallara tutunduğumda çırpınışımı tamamen görmezden geliyor. Gövdeye yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamış, ben ölmemeye çalışırken anılarını anlatmaya devam ediyor.

Sonunda sallanmakta olduğumu fark edip aşağı inmeme yardım ettiğinde ofluyor ve ayaklarım orman zeminine değdiğinde kendimi on kat daha güvende hissediyorum.

Saçımdan bir dal koparıp kenara attı ve "Gidelim" dedi.

"Sırada ne var?" Ona ayak uydurmaya çalışarak soruyorum. Ben tırmanmaktan nefes nefese kalmışım, o ise sanki acele etmeyen baş belası bir çocukmuşum gibi devam ediyor.

Bir sonraki ağaca tırmanabilir.

Daha fazla gizli kamera yerleştirmek için kulübenin etrafında dolaşıyoruz ve sonunda ormanın otuz dakika içine giriyoruz, yol boyunca altı tane daha kurarken paranoyası artıyor - hepsi alçak dallarda veya tırmanma gerektirmeyen çalılarda. Bernadette nerede olduğumuzu biliyor - sonuçta beni vurması için Kade'i gönderdi - o zaman neden burada değil? Kafamızdaki en büyük soru işareti bu. Kızı öldü - onu Kade'in öldürdüğü açık, çünkü kafatasındaki onun kurşunu. Bernadette bilecektir.

O bilir.

Onun hareketini beklemek beni huzursuz ediyor. Bu yüzden tüm kameralar.

Barry bunu yapması için birini bulacağını söyledi ama benim ve Tobias'ın biraz nefes almaya ihtiyacı vardı ve benimle Kade'in şu anki ruhsal durumu hakkında konuşmak istedi.

Başarılı olması zaman alacak ve hepimiz beklemeye hazırız - yolun her adımında ona yardım etmek için. Hepimiz onu seviyoruz ve yaşadığı zorluklar onu yıldırmayacak. Bundan emin olacağız.

Bana zar zor baksa, yanında oturduğumu fark etse ya da benimle konuşsa bile hayatımın geri kalanını onun yanında geçireceğim. İhtiyacı olduğunda elini tutacağım. Sadece... orada olacağım.

Her zaman.

Kyle, Chris'in cesedini aldı ve eve gitmeden önce onu ormanın ortasına gömdü.

Kardeşim gitmeden önce beni kucakladı ve yabancılık çekmemem için yalvardı. Ona ne zaman ihtiyacım olursa, sadece bir telefon uzağımda olduğunu söyledi. Her şey için özür diledi ve Chris'ten başımıza bir bela gelmeyeceğinden emin olacağına söz verdi.

Tobias ona elini uzattığında elini sıkmadı ama kardeşim anlayışla karşıladı. Kyle yıllarca benimle aynı evde yaşadı ve kardeşinin bana takıntılı olduğunu biliyordu. *Ne kadar* takıntılı olduğunu anlamaması onun suçu değildi. Ama Tobias olaya farklı bakıyor.

Kızımı kaybetmek sonun başlangıcıydı. Ve hepsi Chris yüzünden oldu.

Doğum yapmış olsaydım Kade ve benim için hayat nasıl olurdu diye hep merak etmişimdir. Kızımız, Milo ve Hopper'ımız ve bizim için inşa etmek istediğini söylediği evimiz olsaydı.

Her şeye sahip olmaya çok yaklaşmıştık.

Ama sonra onun şu anki durumunu düşünüyorum ve kalbim parça parça kırılıyor.

Terliyor. Hem de çok. Ve her yerinde ağrılar var. Yemek yemiyor ve sürekli hastalanıyor - zar zor su içiyor. Aria bugün de iyileşmezse ya doktor arkadaşlarını pansiyona getireceğini ya da onu hastaneye götüreceğini söyledi.

Ancak bunun da bir riski var.

Sabah uyandığımda çıldırdı ve gözlerini kapattı, defalarca kendine gelmesini söyledi. Ancak odanın karşı tarafına oturup Tobias'ın telefonundan müzik çaldığımda sakinleşti.

Chris benimkini aldı ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kade, Bernadette'in benden özür dilediğini duymasını engellemek için onunkini kırdı. Barry bize brülör aldı, ama ben

benimkini pek kullanmadım.

Tylar ile daha önce kısa bir süre konuşabildim - o ve Dez hala seyahat ediyorlar. Ailesinin Roma'da tasarımlarından biri için bir açılış günü vardı. O mutlu ve Dez'le birlikte çok eğleniyorlar. Ona evde neler olduğunu anlatıp içinde bulunduğu balonu bozmak için bir nedenim yok.

Bununla birlikte, Dez'in arkadaşlarına ulaşmaya çalıştığını, ancak herhangi bir yanıt alamadığı için onların da hayatlarını kendisi gibi yaşadıklarını varsaydığını ve üç ay sonra İskoçya'ya döndüklerinde onları görmek için sabırsızlandığını söyledi.

Kade şu anda uyuyor. Odasından çıktı ama Tobias onu yere yatırmak zorunda kaldı çünkü iradesi dışında tutulduğunu düşünüyordu.

Halüsinasyonlar. Kade'i yok ediyorlar.

Tobias, kendini öldürmeye kalkışırsa diye odasındaki tehlikeli her şeyi kaldırdı ve biz de sırayla kapısının önünde oturuyoruz.

Tobias ve ben geniş derelerden birini geçip ayakkabılarımızı ıslattıktan sonra çantayı açıp iki fotoğraf makinesi daha alıyoruz. "Oraya tırmanmayacağım," diyorum ağaca bakarak. "Hayatını riske atma sırası sende."

İç çekiyor. "Çok dramatiksin."

Onu tokatlamak istiyorum.

Barry Tobias'ı arıyor ve tüm kameraların henüz yerleştirilip yerleştirilmediğini soruyor, böylece hepsini dizüstü bilgisayarına programlayabilecek. Tartışıyorlar ve sonunda telefonu kapatıyorlar ve Tobias bana bakıyor. "Neden gülümsüyorsun?"

"Hakaret etmeden vedalaştın. Bu ikinizin gelecekteki dostluğu için bir ilerleme."

"Siktir git."

Gülüyorum. "Tırmanacak mısın yoksa beni zorlayacak mısın?"

Kollarını kavuşturuyor. "Tavrına bakılırsa, bunu yapabilirsin."

"Neden zamanımı seninle harcıyorum?"

"Baban öldü ve yerine ben geçtim diye mi?" Gözlerimi

devirerek bir kamera kaptım ve tırmanmaya başladım.

İşimiz bitince kulübeye doğru yürüyoruz. "Luciella ne zaman burada olur?"

Tobias gülümsüyor, tüm ifadesi değişiyor. "Saat yedide iniyor. Barry onu benim almam yerine şoförün buraya getirmesini önerdi." Başını sallıyor. "Pislik herif."

"Yakalanmanı istemiyor. Dürüst olmak gerekirse bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım. Yakalanacağından endişelenmiyor musun?"

"Hayır. Saklanmakta iyiyimdir." Sırıtıyor ve dirseğiyle beni dürterek neredeyse ayaklarımı yerden kesiyor. "Kanun bile beni Aria'dan uzak tutamaz." "İkinizin arasında neler olduğunu bana anlatacak mısın? Eskiden ziyarete geldiğimde, Kade sana ondan uzak durmanı söylediği için ilişkinizin bittiğini söylerdin. Şimdi de ergenler gibi birbirinize düşmüşsünüz. I..." Yüzümü buruşturuyorum. "Geçen gün ikinizi kanepede gördüm. Ağartmak istedim gözbebekleri."

Bu şekilde olmalarıyla ilgili bir sorunum olduğundan değil. Sadece onun incinmesini istemiyorum. O Ewan'la evli ve Ewan da akıl hastanesinden kaçmış, aranan bir suçlu.

Cehennemde yaratılmış mükemmel bir eşleşme.

Dudağını çiğneyerek iç geçiriyor. "Uzun zamandır özgür değildim. Tek bildiğim Aria. Her sabah uyandığımda beni ziyaret edip etmeyeceğini merak ediyorum. Bütün mektuplarını tekrar okuyorum. Dişlerimi fırçalarken onun da yanımda dişlerini fırçaladığını hayal ederim. Uyuduğumda şampuanının kokusunu alabiliyorum ve gerçekten denersem gecenin bir yarısı kıkırdadığını duyabiliyorum. Artık tüm bunları hayal etmeme gerek yok."

Kendisine kızdığı için biraz duygusal hissederek ona bakıyorum.

Başını iki yana sallar. "Acınası bir durum, biliyorum ama elimde değil. Gençken ona çok şey yaptım. Birçok kez çuvalladım ama o hâlâ burada. Onu banyoya kilitlediğimi ve ikimiz içerideyken evini havaya uçurmaya çalıştığımı söylemiş miydim?"

Gözlerim şişti. "Yapmadın." Bazı detaylar raporların dışında tutuldu. "Bu biraz berbat bir durum."

"Bir saat önce onun için polise teslim olmaya tamamen hazırdım. Ama bayılmışım ve görünüşe göre bir sürü boktan şey yapmışım. Sanki aylarca uyanmamışım gibi hissettim."

"Seni affetti," diyorum. "Ayrıca sana geçmiş hakkında konuşmayı bırakmanı da söyledi, değil mi?"

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Yine de garip, değil mi? Benim yaşımdaki bir adamın yirmili yaşlarının başından beri deli gibi aşık olduğu bir kadına hâlâ kafayı takmış olması?"

"Psikotik aslında," diyorum sırıtarak.

"Kapa çeneni."

Omzum kalkıyor. "Peki ya Ewan?"

"O anlıyor. Ben ve Aria fiziksel olarak birlikte olmayı hiç planlamamıştık ama Ewan ilişkisinin dağıldığını hissetti ve bunu düzeltmek istedi. İzlemesini öneren oydu..." Bana bakıyor, düzleşen dudaklarımı görüyor; sessizce ona detaylara girmemesi için yalvarıyorum. "Her neyse, *bak*, her zamankinden daha mutlular."

Tepeden kulübeye baktığımda Aria'nın konuşurlarken kocasına gülümsediğini, diğer pencerede Barry'nin muhtemelen Lisa ve Eva'sıyla telefonda konuştuğunu ve Jason'ın verandada sigara içtiğini görüyorum. Benden daha yorgun görünüyor. Jason pek konuşmuyor, tabii kapıdan Kade'e küçük kardeşinin ehliyet sınavına girerken ne kadar gergin olduğunu ve nehirde balık tutmaya gittiklerini anlatmıyorsa. İçerideki gürültü kesilene ve Kade'in sinir krizi tekrar derin bir uykuya dalana kadar devam ediyor.

"Burada olmamam gerekiyordu," diye devam ediyor Tobias, dik ve çamurlu yokuştan inmeme yardım ederken. "Aslında cezamın onuncu yılında ölüm cezası istedim ama Aria reddedilene kadar mücadele etti. Deli ve intihara meyilli olduğuma, mantıklı bir talepte bulunamayacağıma karar verdiler."

Kaşlarımı çattım. "Ölmek mi istedin?"

"Her gün aynı şeyi yapmak yaşamak istediğim bir hayat değildi. Akıl hastanesine geri dönmeyeceğim. Sonsuza kadar saklanmayı tercih ederdim ama bunu Aria ve çocuklarımdan isteyemezdim. Ölüm her zaman nihai hedefim oldu."

Yürümeyi bıraktım ve kolunu tuttum. "Ne diyorsun sen?"

Tobias bana yarım bir gülümseme veriyor - oğlununkiyle eşleşen gamzeleri çukurlaşıyor. "Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Lu geri döndüğünde ve Kade iyileştiğinde Bernadette ve Archie'nin peşinden gideceksin, değil mi? Bu intihar olur. Lanet olası bir kaleleri ve sınırsız güvenlikleri var."

"Seni kurtarmayı başardım, değil mi?"

"Bu aynı şey *değil.* Kimseyi kurtarmıyorsun. İskoçya'yı yöneten kadını öldüreceğinizi söylüyorsunuz. O ve kocası aşağılık, yozlaşmış ve yeraltı dünyasının derinliklerinde. Delirdin mi sen?"

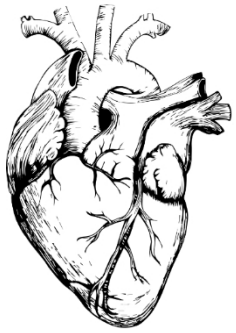
"Evet," diye açık açık

yanıtlıyor. "Tobias..."

Bir an için burnunun kenarını sıkıyor ve elini bırakıyor. "Bak oğluma ne yaptılar. Seni ve kızımı satmaya çalıştılar. Elbette hepinizin intikamını alacağım." Kolunu omuzlarıma atıyor ve bizi verandaya yönlendiriyor. "Halkımı korumak için her şeyi yaparım, küçüğüm."

OceanofPDF.com

20

KADE

I Gözlerimin yüzümde parlayan lambaya alışması için gözlerimi kırpıştırdım.

Oda çok sıcak. Yavaşça doğruluyorum, hareket ettikçe kemiklerim ağrıyor. Her yerim ağrıyor ve şimdiye kadarki en kötü migrenim var. Sanki odada manuel bir saat varmış gibi bir tik tak sesi geliyor ama gözlerim etrafı tarıyor ve bir tane bile göremiyorum. Yatağın kenarından eğilip altına bakıyorum.

Hiçbir şey.

Bu bir saat mi? Ya değilse?

Barry ne olduğunu bilir. O her şeyi tamir eder.

Titreyerek ayağa kalkıyorum, dengemi korumak için şifonyeri tutuyorum ve tik tak sesini takip etmeye çalışıyorum. Ses giderek yükseliyor, benimle alay ediyor, gözlerimi kapatıp başımın yan tarafına vuruyorum ama ses hâlâ orada.

Banyonun ışığı neredeyse beni kör ediyor, bu yüzden hemen ışığı kapatıyorum ve sırtımı duvara yaslıyorum.

Tik.

Kene

.

Kene

.

Sesi tekrar takip etmeye çalışıyorum, ne olduğunu anladığımda donup kalıyorum. Burada bir bomba var.

Nerede?

Görebildiğim her şeyi tersine çeviriyorum ama göremiyorum. Nerede?

Penceremi açmaya çalışıyorum, kapı açıldığında etrafımda dönüyorum, yüzü olmayan bir adam bana doğru geliyor. Bir yumruk savurmaya çalışıyorum ama ıskalıyorum ve adam beni yakalayıp yere yatırıyor.

"Hepimiz... öleceğiz..." Bomba. Bombayı getir.

"Ben Jason," diyor adam. "Lütfen sakin olun. Kimse ölmeyecek. Lütfen kendine vurmayı bırak Kade, lütfen."

Sesi çaresiz, sakinleşmem için yalvarıyor, ben elimi yumruk yapıp onu itmeye çalışana kadar - ama sonra orada başka biri var, bir kız.

Önümde diz çöküyor ve avucunu yanağıma koyuyor. "Kade. Bana bak."

"Bul onu," diye tükürdüm. "Onu... bulman gerekiyor."

Koyu renk saçlar ve güzel bir yüz bana doğru eğiliyor, vanilya ve hindistan cevizi kokusu duyularımı dolduruyor. "Kade. Nefes al. İyisin." Yanağımı, alnımı, saçlarımı okşuyor, yüzümden uzaklaştırıyor. "Bir şeyin yok. Ben ve Jason buradayız. Sen iyisin."

Tik.

Kene

.

Kene

.

Tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik, tik.

Kolları beni sarıyor, kız yanımda yan yatıyor. "Buradayım," diyor yumuşak sesi, kendini daha da yakınlaştırırken. "Ben buradayım. Kendini benimle toprakla. Bana en sevdiğin üç şeyi söyle."

Saçlarımı okşayan, yüzümden aşağı süzülen ve omzumu yoğuran eli yumuşak. Bu duygu... rahatlatıcı. Tik taklar sessizleşmeye başlıyor ve tek yapabildiğim onun sesine, diğer kişinin sesine odaklanmak,

En sevdikleri renklerden, filmlerden, en güzel anılarından bahsederken. İkisi de beni içeriyor.

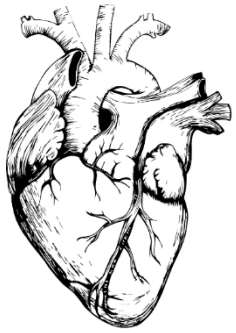
Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı öne doğru bastırıyorum. "Stacey," diye nefes alıyorum. "Her şeyi."

"Ben biraz su getireyim," diyor diğer kişi. "Onunla konuşmaya devam et."

Bomba gitti, kafatasımı neredeyse parçalayan baş ağrısı azaldı ve Stacey'nin kollarında kalıyorum, o bizi ileri geri sallarken sesi beni uyutuyor.

OceanofPDF.com

21

STACEY

"Luciella ve Sebastian neredeyse geldiler."

Gözlerimi açtım ve gözlerimi kısarak Tobias'a baktım, uyanmam için bana bir saniye bile vermeden yataktan yorganı fırlattı ve Perdeler.

"Uyan."

Tobias'ın ve uykularımı mahvetme alışkanlığının canı cehenneme.

Geçici körlükten dolayı irkilerek doğruldum ve eklemlerimle gözlerimi ovuşturdum. "Ne?"

"Luciella az önce geldi. Araba şimdi geliyor."

Tobias bana bakıp sabırsızlıkla bekleyince yorganı Kade'in üzerine çekip yataktan kalkıyorum ve kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Üssün Kade ile birlikte olduğunu mu söyledin?

onu?"

"Evet. Görünüşe göre Rus sik kafalı kızımı bir saniye bile yalnız bırakamıyor."

Tobias gülümsüyor; sadece dudaklarında hafif bir kıvrım var ama gözleri sıcak. "Boktan bir arkadaş olmaya devam mı edeceksin, yoksa hazırlanıp kızımı evde mi karşılayacaksın?"

"Bazen neden arkadaş olduğumuza dair nedenler bulmakta zorlanıyorum." "Biz arkadaş değiliz. Biz bir aileyiz. Şimdi yataktan çık."

En iyi arkadaşımın burada ve güvende olduğunu anladığımda kalbim daha hızlı atıyor. Barry'nin bana getirdiği bavula koşup giysilerimi çıkarmaya ve düzgün bir şeyler bulana kadar omuzlarıma atmaya başladığımda Tobias kaşlarını çatıyor.

"Bir saat önce indiler. Bence Sebastian yolculuğu uzatmak için her trafik ışığında bilerek durdu."

Kade'e bakıyor ve gülümsemesi düşüyor. Büyük, kötü psikopatın bir kalbi var, çünkü çocuklarına, Aria'ya her baktığında onu görüyorum ve eminim Aria ona sırıttığında Grinch'inki gibi büyüyor. Kıkırdadığında. Uzanıp onu yanağından öptüğünde.

Kade uykuya daldığında Jason onu yatırmama yardım etti. Odasını toparladık ve Jason bana çocukluklarını anlatırken onunla oturduk. Birbirlerine ne kadar bağlı büyüdüklerini. O da tıpkı küçük kardeşi gibi kırık bir ruh.

Uyumak için odama gittiğimde Kade uyanmıştı. Jason onu buraya getirdi ve yanımda tekrar uykuya daldı.

Sarılmak yok. Dokunmak yok. Sadece yan yana. Şu anda.

"Luciella iyi mi?" Bir çift taytla dalgın dalgın yüzüne vururken ve bir çift kabarık çorap aramaya devam ederken soruyorum. "Yaralanmadı mı?" "Dehşete kapılmamış, dedi Barry. Son üç gününü Rusya'da gözlerden uzak bir evde Sebastian'la geçirmiş," diye onaylıyor ve eğilip Bana bir çift kıvrılmış çorap uzattı.

Ona sorgulayan bir bakış attığımda, "Şartlarından biri de vedalaşabilmekti. Çekilmez piç onu böyle bir yere götürmenin sorun olmayacağını düşündü."

"İç karartıcı bir veda o zaman," diyorum kıyafetlerimi kollarımda toplarken, kulübenin çakıllı garaj yolundan gelen bir arabanın sesini duyuyorum. Banyoya doğru yürüyorum. "Bana bir dakika ver."

Dişlerimi fırçalıyorum, yüzümü yıkıyorum ve deodorant sıkıyorum, ardından kapüşonumu, tozluklarımı ve kabarık çoraplarımı giyiyorum.

"Bırak uyusun," diyor ben banyodan çıkarken Kade'e başıyla işaret ederek. Yüzü yastığa gömülmüş, yüzünü gizleyen kumaş boynunun arkasına bağlanmış, yüzüstü uyuyor.

Uykumuz sırasında iki kez uyandı, birine uzaklaşması, tetiği çekmesi için bağırdı. Ona dokunmaması için. Bana zarar vermemesi için.

Onu bu şekilde görmek kalbimi kırıyor.

Çok yorulmuş. Üç yıl boyunca sürekli kullanılmış ve istismar edilmiş, uyuşturulmuş ve tecavüze uğramış, bir katile dönüştürülmüş. Hepsi dengesiz bir kadının eğlencesi için.

Kimse onun Kade'i hedef alma nedenini bilmiyor. Hasta, sapık kadın gücünü kötüye kullandı ve karşılığında on dokuz yaşındaki Kade özgür iradesini kaybetti. Her şeyini kaybetti. İnsanlığı paramparça oldu. Geride kalan duygular soluk ve karanlıktır, eski Kade'in sadece bir damlası hâlâ parlamaktadır.

Bernadette için yaptığı her şeye rağmen onu seviyorum. Onu her zaman seveceğim.

Tobias ve ben kaç kurbanın onun şiddetine kurban gittiğini takip etmeye çalıştık ve sayılar beş yüze yaklaştığında durduk.

Bazen binalar dolusu kötü insanı bombalarla öldürmek için anlaşmalar yapıyor, bazen de onlar acı çekerken onları takip ediyor, avlıyor ve acele etmiyordu. Ellerini boğmak, yumruklamak ve işkence etmek için kullandı.

Silahını yavaş ve hızlı ölümler için kullanırdı: ölümcül olmayan bölgelere mermi sıkarak olayları ancak saatler sonra sonlandırırdı; ya da o anki ruh haline bağlı olarak kafataslarına ateş ederek anında sonlandırırdı.

Bıçaklarını derisini yüzmek, bıçaklamak ve kesmek için kullandı.

Barry'nin Bernadette'in sisteminden aldığı görüntülere göre - Chris'in veri tabanını hacklemesine teşekkürler ama hayır teşekkürler - Kade bazen kurbanlarıyla konuşuyordu. Her zaman farklı diller kullanıyordu, sanki işkence ederken onlarla dalga geçiyormuş gibi. Dürüst olmak gerekirse klipleri izlemeyi bırakmak zorunda kaldım çünkü midemi bulandırıyorlardı.

Ama her şeyi yapmak zorundaydı. İşini elinden gelen en iyi şekilde yapmak zorundaydı. Çünkü bunu yapmazsa, ailesi - sevdiği insanlar - hedef haline gelecekti.

Anlıyorum, gerçekten. Kade gibi olmak ya da değer verdiğim herkesi kaybetmek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım, ben de ilkini seçerdim.

Tobias odadan çıkıyor ve ben de onu takip etmeden önce Kade'in yanına gidip yatağın yanında diz çöküyorum.

"Yakında döneceğim, tamam mı? Sana su ve yiyecek bir şeyler getireceğim."

Hafifçe başını salladığında yüzünü yana çeviriyor, gözleri kapalı bir şekilde bana bakıyor.

Ekliyorum, "İstersen film izleriz. Ya da sadece... burada uzanabiliriz."

Tekrar başını sallıyor ve ben de yanağını öpmek için eğilip dudaklarım tenine değmeden duruyorum. Zorlamak ve onu korkutmak istemiyorum, onun yerine parmaklarımı terli saçlarının arasından geçirip başparmağımı zonklayan şakağına vuruyorum.

Yanağını tutuyorum. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Sonsuza kadar böyle hissetmeyeceksin. Sana yardım edeceğim. Herkes yardım edecek, çünkü yalnız değilsin."

Titrek bir el kalkıp kendi elimin üzerine bastırıyor ve yüzüne doğru tutuyor. Başparmağımı gözünün altına kaydırıyorum ve beni göremese de gülümsüyorum. Yüzünü avucuma daha sert bastırıyor, belli ki bu tür bir dokunuşa aç.

Tobias beni acele ettirmiyor. Kade'in yüzüne dokunmama izin vermesi, irkilmeden ve ondan uzak durmam için bana bağırmadan elimi yanağına götürmesi bile büyük bir adım. Genelde yüzünü gizler ama ben her bir parçasını görebiliyorum.

Her zamanki gibi yakışıklı.

Nefes alıp vermesi sakinleşip eli elimden kaydığında uyuduğunu anlıyorum. Bir yumru yutuyorum ve ayağa kalkıyorum.

Babası kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Sanırım Aria haklı. Bir doktora ihtiyacı var," diyor koridorun sonuna kadar yürüyüp merdivenlerden inerken. "Gerçekten hasta görünüyor."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Bernadette'in bir hastaneye girip onu alacağından şüpheliyim. Ama kim bilir? O bir deli."

Mırıldanıyor ve Aria'nın yanından geçerken kıçını tokatlıyor. "Kızımız burada, tatlım."

Aria kızarır ve ellerindeki unu yıkamaya gider. Jason ayakkabılarını almak için yukarı koşarken, Ewan da Aria'nın sırtındaki önlüğü çözmesine yardım eder.

Gökyüzünden yağmur yağıyor ve her yerde su birikintileri bırakıyor. Bir tanesine basıyorum, arabaya doğru koşarken görmezden geliyorum.

Teknik olarak Rus mafyasının varisi olmasına ve başka bir Rus imparatorluğuyla evlenmesine rağmen, sonuçta onu yakında

Ülkesinin en güçlü liderlerinden biri olan Base, Kade'nin babasını gördüğünde hâlâ üzülmektedir.

"Sebastian Ivanovich Prens," diye selamlıyor Tobias Base'i şoför mahallinin kapısını kapatırken. "Neden güvenlik olmadan yalnızsınız?"

Üs yutkunuyor.

"Yakındalar." "Güzel."

Base, kırmızı Aston Martin'in etrafında dolanıp yolcu tarafındaki kapıyı açarken bana küçük bir selam veriyor. Kade'in ikizi dışarı tırmanıyor.

Aria ve Tobias onu hemen kapar ve sıkıca sarılırlar. Aria ağlıyor, gülümsüyor, Tobias kızının alnından öperken gözyaşları yanaklarından süzülüyor. "Artık güvendesin, bebeğim. Güvendesin."

Luciella anne babasının kollarında hıçkırarak ağlıyor, Ewan ve Jason'ı grup halinde kucaklıyor. Başını kaldırır. "Kade nerede?"

"Uyuyor. Yavaş yavaş alışıyor," diyor annesi. "Sen iyi misin?
Yiyecek bir şey ister misin? Sana banyo yaptırayım mı?"

Gözlerini siliyor. "Burada olduğuna inanamıyorum baba."

Ona tekrar sarılıyor - kadın geri çekilip yanağından öpüyor, sonra bana ve Base'e bakıyor.

Gözleri bana takıldığında çığlık atıyor.

Kendimizi birbirimize doğru fırlatıyoruz ve en iyi arkadaşım kollarımla onu sarıyor. "Aman Tanrım! Seni özledim! İyi misin? Seni bulamadım. Beni o odadan çıkardılar ve doğruca bir arabaya bindirdiler. Çok endişelendim, Stacey. Çok, çok endişelendim."

"Ben iyiyim. Ben de seni özledim."

Lu bana sarılıyor ve omzuma yaslanarak başını sallıyor. "Korkmuştum. Base'i görene kadar babamın seni aldığını bilmiyordum. Seni kaybettiğimi sandım."

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken burnumu çekiyorum ve onu kendime daha sıkı çekiyorum. Babası Base'e bakıyor. "Kızımızı bize geri getirdiğin için teşekkürler."

"Sorun değil, koca adam."

Tobias ona dudak bükemeden Barry koşarak yanımızdan geçti, peşinde de kulübenin etrafına yayılmaya başlayan çok sayıda muhafız vardı. "Kade gitmiş! Beş dakika önce arka kapıdan kaçtı!"

Base çantalarını bırakıp Ewan'la birlikte koşarken gözlerim açılıyor. Tobias ormana doğru koşarken Aria dehşet içinde bana bakıyor.

Lu, Aria, Jason ve ben hep birlikte ormanlık alanda Kade'in adını bağırarak aramaya katılıyoruz ya da birilerinin onu ana yolda ve nehir kenarında aramak için şu ya da bu yöne gitmesini istiyoruz.

Sert bir şeye takılıp yere düşüyorum ve Lu kalkmama yardım ediyor, ikimizin de gözleri bir silaha takılıyor... bir keskin nişancı tüfeğine. Beni vurmak için kullandığı mı? Burada bıraktığını söylemişti. İkimiz de kaşlarımızı çatıyoruz ve biri onun uçuruma doğru gittiğini gördüğünü bağırdığında kafalarımız yukarı kalkıyor.

Aramızdaki panik her geçen an artıyor ve Aria gözyaşları içinde durması, bizden kaçmayı bırakması için yüksek sesle yalvarıyor.

Diğerleriyle birlikte koşarken ciğerlerim neredeyse yanıyor, yağmur yüzüme vuruyor. Yosun parçalarına basıyorum, ayakkabılarım ve giysilerim sırılsıklam oluyor ve sırtımdan çamur sıçrıyor. Jason ayağa kalkmama yardım ediyor, tam o sırada bize katılmak için geri dönen Base, kayan Luciella'nın elini tutuyor.

Uçuruma ulaşıyoruz ama ondan bir iz yok. Tobias beliriyor ve dik düşüşe bakabilmek için birini iterek yoldan çekiyor. Ama alttaki kayalar temiz - sıçramış bir cesetten kan yok.

Etrafıma göz gezdirirken, birdenbire inişin yanındaki küçük ormanlık alana girme isteği duyuyorum. Orası karanlık ve saklanmak için mükemmel bir yer gibi görünüyor.

Ewan, Barry ve adamları sağanak yağmur altında aramaya devam ediyor. Artık kulübeden çok uzaktayız, hiç kamera yok ve Tobias daha uzağa daha fazla kamera yerleştirmediğimiz için öfkeleniyor.

"Telefonu var mı?" Base sorar, ancak Tobias'ın sinirli bakışıyla karşılaşır. Aria cevap olarak başını sallar ve emin olmak için uçurumdan aşağıya tekrar bakarlar.

Isırgan otlarını ve dalları kenara çekerek küçük ormanlık alana doğru yürüyorum ve Kade'in ortada oturduğunu görünce duruyorum. Başını eğmiş dizlerine sarılmış, duyamayacağım ya da anlayamayacağım kadar alçak sesle kendi kendine mırıldanıyor.

Rahatlayarak derin bir nefes alıp omzumun üzerinden bakıyorum.

"O burada." Yaklaşıyorum ve ayakkabımın altında bir sopa şaklıyor.

"Kade?"

Mırıldanmayı bırakmıyor, başını sallıyor ve ileri geri sallanıyor. Kollarında kan var, muhtemelen düşüp sivri dalların arasından geçtiği için. Çamura bulanmış, yağmurdan sırılsıklam olmuş ve vücudu her boğuk hıçkırıkta titriyor.

Bir hareket oluyor, sonra Jason arkamdan gelip ikimizin arasına bakıyor. Sırada Tobias ve Aria var, sonra Lu ve Base. Hepimiz sessiz kalıyoruz - duyabildiğimiz tek ses Kade'in durmak, durdurmak için kendine yalvarması, sesini çatlatacak kadar sert hıçkırması.

Jason yanımdan geçip yavaşça Kade'e doğru yürüyor. Onun önünde diz çöküyor. "Artık orada değilsin," diyor sessizce, sakince. "Burada, benimlesin. Güvendesin."

"Hayır. Ben... Ben..." Başını sallar ve tekrar sallanmaya başlar. "Durdur şunu. Durdur onu, durdur onu, durdur onu."

"Bana bak, Kade."

Orada değil. "Orada değil. Orada değil. Benden nefret ediyor. Benden nefret ediyor."

Jason yaklaşır. "Benim. Jason. Ve senden asla nefret edemem. Ben senin ağabeyinim. Başın derde girdiğinde ve seni kurtarmam gerektiğinde aradığın kişiyim. Sarhoş olup cüzdanını kaybettiğinde seni ben alırım. On altı yaşındayken sana gizlice bira vermiştim, hatırladın mı? Ve Aria'nın ot içtiğini öğrenmesini istemediğinde sana sakız vermiştim."

Kade sallanmayı bırakır ama bir şey söylemez ya da yapmaz.

"Sen dokuz yaşındayken seni ilk boks dersine götürmüştüm ve eve dönerken balık ve patates kızartması yemiştik. O gece ne yaptığımızı hatırlıyor musun?" Cevap gelmeyince devam ediyor. "Aria seni kontrol etmek için odama geldiğinde ona uyuyormuşsun gibi yaptım, böylece sabah beşe kadar *Grand Theft Auto* oynayabildik."

Aria öksürüyor, ama daha çok hıçkırarak gülüyor.

"On üç yaşına bastığında seni Fransa'ya kayak yapmaya götürmüştüm. Sen berbattın ama ben daha kötüydüm, hatırladın mı?"

Kade bir kez başını sallıyor ve dizlerini kendine daha sıkı sarıyor.

"Sen bizimlesin, Kade. Orada değilsin. Artık sana zarar veremezler. Söyle bunu." "Artık bana zarar veremezler," diye tekrarlıyor Kade sessizce. "Bana zarar veremezler
artık."

"Hayır, yapamazlar. Tekrar söyle."

Sessizlik, sonra Kade ellerini yumruk yaptı. "Artık bana zarar
veremezler." "Sana bir daha asla zarar veremeyecekler. Bana bak."

Lu kollarımızı birleştirirken Kade başını kaldırıyor, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, gözleri şişmiş ve kızarmış, genellikle yara izini örten kumaş ormanda bir yerlerde kaybolmuş. Herkes ona verilen zararı görebiliyor ama Jason başını sallarken kimse konuşmuyor.

"Gördün mü? Benim. Güvendesin, küçük kardeşim. *Güvendesin*. Bir süre zor olacak ama bunu atlatacaksın, çünkü hepimiz yanındayız."

Kade'in yüzü sanki inanamıyormuş gibi buruşuyor ve Lu kolumu bırakıp öne doğru yürüyerek Jason'ın yanında diz çöküyor. "Hepimize sahipsin,

Kade."

Kade ona bakar. Gözleri parlıyor ve "Luciella?" derken sesi kırılıyor.

"Evet," diye sıcak bir gülümsemeyle yumuşakça cevap veriyor, adamın kanlı elini tutup iki elinin arasına sıkıştırıyor. "Benim. Ben iyiyim. Sen de iyisin."

Aria ve Tobias, Lu ve Jason'a katılırken Base yanımda duruyor. Tobias yanına oturur oturmaz Kade hıçkırıklara boğuluyor ve tekrar tekrar özür diliyor; dördü de etrafına oturup onu kucaklıyorlar.

Luciella ağlıyor ve Base'in ona gitmeyi ne kadar çok istediğini görebiliyorum ama bu onların anı. Onun ailesi. Hepsinin bu zamana ihtiyacı var. Kade babasının kollarında hüngür hüngür ağlarken Aria da ona sarılıyor.

"Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim." Bir mantra gibi. Jason'ı yakalarken affedilmek için umutsuz bir yalvarış. "Sana vurdum. Seni... Ben... özür dilerim. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Lütfen benden nefret etme. Nefret etmek istemedim. Ben de onları incitmek istemedim. Beni onlar yaptı, beni onlar yaptı." Sözleri aceleyle ve kırık dökük. "Lütfen."

Tobias onun yüzünü tutar. "Artık yalnız değilsin evlat. Eğer o piçler sana yaklaşmaya çalışırlarsa, bunu onlara ödeteceğim. Beni duyuyor musun?"

"Ödemelerini istiyorum," diyor, çenesi ve alt dudağı titriyor. Nefes almaya çalışırken vücudu titriyor. "Bana zarar verdi, baba. Bana zarar verdi ve kendimi savunmak için hiçbir şey yapamadım. Archie. O... O..."

"Biliyorum."

Sesi çatlıyor. "Ya benim için gelirse?"

Tobias dişlerini sıkıyor, yanağında bir damla gözyaşı var. "Bir daha asla senin yanına yaklaşamayacak ve bu bir söz. Onun hayatını mahvedeceğim."

"Seni gözümüzün önünden ayırmayacağız," diyor Aria. "Daha önce bir şey yapmadığımız için üzgünüm. Başının bu kadar belada olduğunu bilmeliydik."

Base kolunu omzuma koydu. "Onları yalnız bırakmalıyız."

Başımı sallıyorum ve küçük, ağaçlık alandan ayrılmadan önce hepsine son bir kez bakıyorum. "Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum.

"Kimsenin ne yapacağını bildiğini sanmıyorum," diye cevap veriyor ve paketinden bir sigara çıkarıp bana uzatıyor. Ben de alıyorum ve beklerken ikimiz de yakıyoruz. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Yağmur durdu ama soğuktan titriyorum, parmaklarım sigarayı zar zor dudaklarıma götürüyor. Nefes veriyorum, koşmaktan ve Kade'in adını bağırmaktan zaten ağrıyan ciğerlerimi yakma hissinden nefret ediyorum. "Ne?"

"Kade ve Ella'ya göz kulak ol. Ben geri gelemem. Evliliği kabul etme koşullarımdan biri olarak onu buraya getirmeme izin verildi. Bir kez ayrılırsam, giderim."

"Gerçekten biriyle mi evleniyorsun?"

İç çekiyor. "Yapmak zorundayım. Onu serbest bırakmanın tek yolu buydu. Ailem zehirli, en hafif tabiriyle. Yıllardır benim devralmamı istediler ama ben hep hayır dedim. Bu benim tarzım değil." Başını sallıyor ve üstünden bir duman bulutu üflüyor. "Kız buna zorlanıyor. Tıpkı benim gibi."

"Bunu yapmak zorunda kaldığınız için üzgünüm ama en iyi arkadaşımı bize geri getirdiğiniz için teşekkür ederim. Onlara göz kulak olacağım," diyorum. "Sadece onlara nasıl geri döneceğini bulana kadar kendine dikkat et."

"Evet. Mucizelere inanır mısın?"

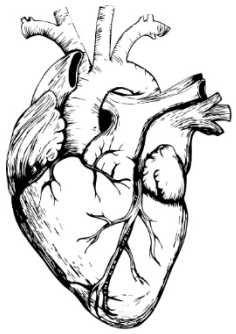
Omuz silkiyorum. "Sen inanır

mısın?"

Burnunun ucuyla gülüyor ve sigarasından bir nefes daha çekiyor.

OceanofPDF.com

22

STACEY

Aramıza bir sessizlik çöküyor ve Ewan'ın ve bize doğru yürüyen diğer herkesin cılız seslerini duyabiliyoruz. Tobias ya da Aria Ewan'ı aramış olmalı.

Ama o ağaçlara gitmiyor. Barry de öyle.

Hepimiz bekliyoruz ve yaklaşık iki saat sonra Aria ve Lu küçük ormanlık alandan çıkıyorlar ve Base onlara doğru koşup Luciella'ya sarılıyor. Tobias ve Jason Kade'in kollarını omuzlarına atmışlar. Başı aşağıda. Ewan onlara doğru gider ve Aria ona Kade'i kulübeye geri götürmemiz gerektiğini söyler.

Sertçe yutkunuyorum ve eve kadar onları takip ediyoruz. Arada bir Tobias omzunun üzerinden bana bakıyor ve "*İyi misin?*" diye soruyor. Başımı salladığımda göz kırpıyor.

Kade'i kulübeye götürüyoruz, Jason ve Tobias onu temizliyor, yeni kıyafetler giydiriyor ve kendi yatağına yatırıyorlar. Çok çabuk uykuya dalıyor ve yanına gitmeyi çok istiyorum ama yine korkmaya başlamasını, beni hayal ürünü sanmasını istemiyorum.

Geride durmak beni kırıyor ama şu anda biraz alana ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.

Aria hepimize sıcak içecekler hazırlıyor ve ben üstümü değiştirmek için kendi odama doğru yürürken Base'in Lu'nun seçtiği yatakta oturduğunu, bacaklarının arasında durup yine ağladığını görüyorum.

Yürümeye devam etmeden önce yakaladığım tek şey onun "Hadi. Üzülme prenses. Böyle veda etme."

Hızlıca duş alıp yeni kıyafetlerimi giyiyorum ve Barry'nin yemek masasının üzerine ekranları kurduğu ana oturma alanına gidip onları inceliyorum.

"Her şey neredeyse çok sessiz. Binaları bomboş."

Tobias masanın üzerine eğilir ve ekranlardan birine bakar. "Kimin arabası bu? Orada bir tek o var."

"Greyson'ın. İçeriden çalışıyor. Bütün gün bana bilgi vermedi ve yakalanmasından korkuyorum."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Tobias. "En son ne zaman-" Durur ve gözlerini diğer ekranlardan birine diker. Dört siyah cip bu pansiyona giden küçük yola girdiğinde ikisi de aynı anda küfrediyor.

"Lanet olsun!" Barry masayı tokatlayarak iter ve tüm adamlarına telsizle haber verir, ancak insanlar arabalardan ateş açar ve devriye gezen muhafızlar birer birer yere serilir.

Base ve Lu merdivenlerden koşarak inip neler olduğunu sorarken, Jason üzerinde duştan yeni çıkmış ıslak bir şortla belirir.

Tobias'ın tek söylediği "Buradalar" olur ve her şey değişir.

Kulübenin içinde ve çevresinde kargaşa patlak verir.

"Oğlumu korumak için mümkün olduğunca çok ceset istiyorum, hemen şimdi," diye emrediyor, silahlarını alan insanlara acele etmeleri için bağırıyor, kendisi de bir tane alıyor ve arkasına, beline sokuyor. "Aria, Luciella ve Stacey'i odalardan birine götür ve orada kal."

Ama artık çok geç. Arabalar çoktan dışarıda.

Kulübenin etrafını sarmışlar.

Barry, "Ewan odada Kade'le birlikte," diyor. "Onları ondan mümkün olduğunca uzak tutmalıyız."

"Ve kızlarım," diyor Tobias, Base'e bakarak. "Sen de onlarla git."

Base Luciella'nın elinden tutup onu yukarı çıkarıyor, Luciella onu rahat bırakması için bağırsa da Aria ve ben yerimizde duruyoruz.

Tobias bize "Onlarla gidin," diye bağırıyor ve ikimiz de başımızı sallıyoruz. "Lanet olsun, hemen onlarla gidin!"

Kapı açılırken bir ses "Bakalım burada neyimiz varmış?" diyor ve ses tonundan tüylerim diken diken oluyor, kanım donuyor. Arkamı döndüğümde siyah bir trençkot ve topuklu botlar giymiş Bernadette'i görüyorum, elinde silahıyla bize neşeyle gülümsüyor. "Herkesin beni gördüğü için heyecanlanacağını sanıyordum?"

Aria dişlerini sıkıyor, Jason ona saldırmak üzereyken kolunu tutuyor. "Cehenneme git, seni zalim kaltak."

"Hmm," diye cevap veriyor, gözleri yılan gibi ve şeytani. "Yani, sen onun annesisin.

Seni hemen şimdi vurmalıyım."

"Yapamayacaksın," diyor derin bir ses.

Bernadette'in gözleri yanımdaki adama takılıyor. Tobias'a bakarken sanki etrafındaki dünya yok oluyor. Bocalıyor ama adama yukarıdan aşağıya bakarken gözlerinin arkasında bir şeyler titreşiyor.

Gözle görülür bir şekilde kızarıyor ve dudaklarını yalıyor. "Ünlü Tobias Mitchell. Sizinle tanışmak için *çok* uzun zamandır bekliyordum."

Tobias'a bakıyorum, yüzüne yumruk atacakmış gibi görünüyor. Ama o sakinliğini koruyor. Çocukları burada ve eğer kendini kaybederse ölür ve onları koruyamaz.

"Seninle tanışmak güzeldi diyeceğim ama kan kaybından öldüğünü görmek daha güzel olurdu. Ne istiyorsun lan?"

Yüzünü hınzır bir sırıtma kaplıyor. "Çok istiyorum."

Aria ona yaklaşıp elini tutuyor, öfke ve korkuyla titriyor ama gözünü korkutmak istemiyor. "Yeterince zarar verdiğini düşünmüyor musun Bernadette? Bizi yalnız bırakamaz mısın?"

"Hayır," diye yanıtlıyor sırıtarak. "Hasardan bahsetmişken, oğlum nerede? Onu özledim."

"O senin değil," diye bağırıyorum, öfke damarlarıma enjekte oluyor ve başımın zonklamasına neden oluyor. "Hiçbir zaman olmadı. Sen kafasını kontrol ettirmesi gereken yaşlı, köhne bir fahişesin. Onu avladığında on dokuz yaşındaydı - *on dokuz* -. Senin derdin ne lan?"

Bernadette gözlerini deviriyor ve ofluyor. "Dünyadaki en sinir bozucu insan sen olmalısın. Neden Kade'i rahat bırakmıyorsun? O seni istemiyor. Sen kullanılmış bir çöpsün. Kade nerede?" diye tekrar soruyor ve Barry silahına uzandığında kafamın arkasına metal bir baskı geliyor; adamlarından biri

arkamızdan gizlice girdi. "Bir şey yapmaya kalkışan olursa, beyni yerde kalır."

Hepsi beni izliyor - Tobias havaya uçmak ister gibi görünüyor. Jason ellerini kaldırdı. "Onu vurmayın."

"Benimle taşak geçme, ben de geçmem."

Ama kimse ona Kade'in nerede olduğunu söylemiyor ve ben kafama doğrultulmuş silahla nefes almamaya çalışıyorum.

Tekrar Tobias'a bakıyor. Aklına bir fikir geliyor - yüz ifadesinden anlayabiliyorum. Fikir oturduğunda yüzü geriliyor. "Oğlunu seviyorsun. Onun için her şeyi yapar mısın?"

Tobias cevap vermeye tenezzül etmez ama Aria'yı arkasından iter.

"Oğluna özgürlüğünü vereceğim, işlediği suçların tüm kanıtlarını yok edeceğim ve o da özgürce dolaşabilecek. Ama karşılığında, sen benim olacaksın."

Aria bir adım öne çıkıyor ve Bernadette silahını ona doğrultunca hepimiz geriliyor. "Beni test etme," diye hırlıyor. "Senin hiçbir önemin yok. Seni vuracağım ve her halükarda onu alacağım."

Tobias, Bernadette'e kaşlarını çatarak onu tekrar arkasından çeker. "Bir daha sakın ona silah doğrultma. Duydun mu beni? Stacey'e de nişan alma."

Arkamdaki kişiye başıyla selam veriyor ve metalin başımın arkasından kaydığını hissettiğimde nefesim kesilirken ciğerlerim doluyor.

"Gideceğim ama ailemin geri kalanını rahat bırakacaksın. Anladın mı?"

Kaşlarım çatıldı. "Ne?" Bu kadar kolay mı pes ediyor? İmparatorluğu yıkıp çocuklarının intikamını almaya ne oldu?

"Hayır!" Aria onun kolunu arkadan çekiştiriyor, ama o bir heykel gibi duruyor. "Onunla gitmiyorsun! Başka bir yol bulacağız."

Bernadette yine gözlerini deviriyor ve dilini şaklatıyor. "O her zaman gerçek bir ödüldü. Ona ulaşamadım, gerçekten. O hep seni istedi," der Aria'ya, kapı arkasından açılıp daha fazla takım elbiseli muhafız ve kocası ortaya çıkar. "Ama sanırım iyi sonuçlandı. Oğlun *gerçekten* iyi bir çocuk oldu. Öyle değil mi Archie?"

Kanım dondu.

Atmosferdeki korkunç titreşimleri hissedebiliyorum; aramızdaki öfkeyi. Jason, Archie'ye dik dik bakarken gözleri şişiyor. Tobias gözlerini kırpıştırmaya devam ederken gerçeklikle bağını kaybediyor gibi görünüyor ve silahını almak için arkasına uzanıyor.

"Oğlumu incittin," diyor Archie'ye. "İğrenç vücudunun derisini yüzüp sana yedireceğim."

Tobias onu tam omzundan vurur ve canavarı bir feryatla duvara geri savurur. Muhafızlar silahlarını Tobias'a doğrultuyor ama Bernadette ofluyor. "Hedeflerinizi indirin." Kocasına ters ters bakıyor. "Sana dışarıda kalmanı söylemiştim."

Domuz dehşet içinde geri çekilir, gözleri Tobias'a dikilir, omzunu tutar ve karısının arkasına saklanır. "Burada olduğunu söylememiştin," diye fısıldıyor. "Tam şurada duruyor!"

"O bir tehdit değil. Bizim Kade ile yer değiştiriyor. Öyle değil mi, Tobias?"

"Delirdin mi sen?" Archie, Aria "Hayır!" diye bağırırken aynı anda sorar.

Tobias onu tekrar vurmakta tereddüt etmiyor, bu da bizim sıçramamıza ve onun acı içinde uluyarak tek ayağının üzerinde zıplamasına neden oluyor. "Seni orospu çocuğu! Neden buna izin veriyorsun?"

Bernadette'in umurunda değil. Kendinden başka hiçbir şeyi umursadığını sanmıyorum. Başını öne eğiyor. "İşin bitti mi, Tobias?"

Archie kapıya doğru zıplarken Tobias, "İkinize de yapacağımın yanında bu hiçbir şey," diye tükürüyor. "Kocanızı gözünüzün önünde öldüreceğim, sonra da bunu sizin için yavaş ve acı verici hale getireceğim."

"Anlaştık mı?" Bernadette artık sinirlenmiş bir şekilde sorar.

Tobias başparmağıyla Aria'nın elini okşuyor ve bir kez başını sallıyor, gözleri parlıyor, omuzları gergin, çenesi sıkı. Bakışları kararıyor ve onlarla birlikte gider gitmez kendini kapatacağını biliyorum.

Bilgisayarları işaret ediyor. "Oğlumla ilgili e l i n i z d e k i tüm kanıtları silin, sonra gideceğim. Onun özgürce dolaşabilmesini ve normal bir hayat sürmesini istiyorum."

Bernadette iç geçirir. "Sistemimde hâlâ bir ayağınız olduğunu biliyordum. İnsanların mahremiyetine saygı göstermeye ne oldu?"

Elimi yumruk yaptım. "Başka bir yol bulabiliriz,

Tobias." "Lütfen," diye yalvarıyor Aria.

Her şeyi çıkardıktan ve Barry onaylamak için kontrol ettikten sonra Tobias'a gülümsüyor. "Ayrıldığımızda, arabanın arkasında beni becermeni istiyorum. "Baba gibi oğul" diye bir şey gerçekten var mı merak ediyorum."

Tobias sadece ona bakar.

Aria'nın gözleri öfkeyle parlıyor. "İğrençsin."

Dişlerini sıkıyor. "Kade öyle düşünmüyordu."

Hiç düşünmeden, etrafımızı saran silahları görmezden gelerek Bernadette'e doğru hamle yapıyorum. Ama ben ona ulaşamadan biri beni boğazımdan yakalayıp geri itiyor ve Tobias'ın üzerine düşüyorum.

Tekrar ona doğru koşmaya çalışıyorum ama Tobias ve Jason şimdi önümdeler ve silahlar her açıdan bize doğrultulmuş halde olduğumuz yerde donup kalıyoruz.

"İndir şu lanet nişanını. Kade'le yer değiştireceğimi söyledim," diyor Tobias ve geri uzanıp Aria'nın elini tutarak sıkıyor. "Şu andan itibaren ailemi rahat bırak."

"Köpeğine tasma tak o zaman. Onun dramatizminden bıktım." Bana kaşlarını kaldırdı. "Siz, küçük hanım, hayatınıza devam etmelisiniz. O seni sevmiyor. O kızımı seviyor."

"Senin de tıpkı kızın gibi ölmen gerekiyor," diye karşılık veriyorum. "Ve umarım yavaş ve acı verici olur."

"Dediğim gibi," diyor Bernadette, benim yorumumu umursamadan adamlarına Tobias'ı getirmelerini işaret ederek. "Dramatik."

Onlardan omuz silkiyor ve hıçkırarak kalması, başka bir yol bulması için yalvaran Aria'ya dönüyor ama tek yaptığı ona gülümsemek, yüzünü tutup dudaklarından öpmek oluyor.

Bir öpücükten daha fazlası. İstediği her şey. Sahip olduğu her şey. Ve kaybedeceği her şey. Bu bir elveda. Sonra görüşürüz. Sonsuza kadar *"ya olursa*" *diye* düşünmek.

Ne yapacağını biliyorum.

Onun imparatorluğunu içeriden yerle bir edecek ve bu süreçte kendini de ortadan kaldıracak. Çünkü ailesini seviyor ve onları kurtarmak için her şeyi yapar.

Kade özgür ama Tobias asla özgür olmadı. Yirmi yılı aşkın bir süredir mahkûmdu.

Öpücükten geri çekildiğinde, dudaklarını onun alnına bastırıyor. "Seni seviyorum. Seninle tanıştığım andan itibaren her kırık parçam seni sevdi."

"Ben de seni seviyorum," diye hıçkırıyor. "Bana geri dönmene ihtiyacım var.

Lütfen.

Lütfen, Tobias."

"Bu hiçbir zaman kolay bir yol olmayacaktı. En azından şimdi ailem için iyi bir şeyler yapabilirim. Hayatınızı bensiz yaşamanız gerektiği gibi yaşayın, Doktor."

Tamamen yıkılır. "Lütfen yapma. Lütfen yapma."

Kadından uzaklaşıyor, Jason ve Barry'ye başıyla selam veriyor ve bana bakıyor. "Kendine ve çocuklarıma iyi bak." Bana sarılıyor ve ben de onun kollarına gömülüp titriyorum.

"Buna değmesini sağlayacağım küçüğüm," diye fısıldıyor saçlarıma. "Sadece izle. Cennet ve cehennem onların düşüşünün alevlerini görecek."

Tobias bir korumaya omuz atıp onları ön kapıya kadar takip ederken bana göz kırpıyor. Aria defalarca ona geri dönmesi için yalvarırken gözyaşlarımı ya da göğsümdeki çatlağı durduramıyorum. Aria peşinden koşmaya çalışırken Jason onu tutuyor.

Sonra gözden kaybolur, bir kapı açılıp kapanır ve Tobias Mitchell artık Bernadette'e aittir.

Bir koruma telsizle arabada olduğunu söylüyor. Güvende. Kilitlendi.

Girişe doğru yürürken kıkırdıyor ama durup gözlerini bana dikiyor. "Son bir şey..." Silahı kaldırıp doğrudan bana doğrulttu. "Başından beri başıma bela oldun."

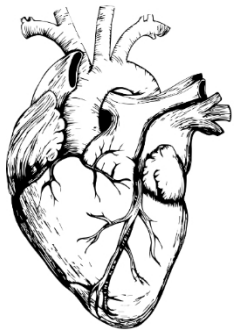
Tetiği çektiğinde gözlerim kapanıyor ve korkunç bir çığlık, kulaklarımı acıtan bir patlama ve yüzüme ve kollarıma çarpan ılık bir sıvı geliyor.

Gözlerimi açtığımda Kade'in kardeşinin önümde durduğunu görüyorum. Aria ona ulaştığında dizlerinin üzerine çöküyor ama artık çok geç.

Kurşun Jason'ın kafatasına saplanmış.

OceanofPDF.com

23

STACEY

Herkes bir noktada ölür. Bu kaçınılmazdır. Ölüm tuhaf ve kaçınılmazdır. Yaşayan her şeyin son noktası. Hayatımızda dünyanın hareket etmeyi bıraktığı, ciğerlerimizin çalışmayı bıraktığı sessiz bir an olacak. ve son kez gözlerimizi kapatıyoruz.

Ve bu beni korkutuyor.

Annem öldüğünde gençtim. Ağladım. Onu deli gibi özledim. Biraz daha ağladım. Ve taşındığımızda, her şeyi unutmaya çalıştım. Soluk tenini ve mavi dudaklarını, doktorlar ölüm zamanını söyledikten çok sonra.

Sesinin nasıl olduğunu unutmaya çalıştım.

Sarılmalarının nasıl hissettirdiğini.

Kötü günlerimde beni hep daha iyi hissettirmesi.

Hayatıma devam etmek uzun süre imkânsızdı - kendimi iyi hissedeceğim tek bir günün geçmesi aylarımı aldı. Kade'i öpmeye cesaret edene kadar asla tamamlanmış hissetmedim, sonra beni mutfakta köşeye sıkıştırdı ve beni tekrar tekrar öptü. O andan itibaren her şey yokuş yukarı gitti.

Ta ki küçük kızımı, sonra Kade'i, sonra da babamı kaybedene kadar. Sonra her şey paramparça olmuş dominolar gibi lanet bir unutuluş cehennemine düştü.

Birkaç kez ölümü istedim ama beni rahatsız eden karanlık düşünceleri asla gerçekleştirmedim. Seslerin kazanmasına izin verdiğim bir an vardı ve uçuruma atlayıp hayatıma son vermeye tamamen hazırdım. Ama Jason beni o köprünün kenarından indirdi ve yaşamayı ne kadar çok istediğimi kanıtladı.

Ve artık ölmek istemiyordum, o sırada nefes almaya devam etmek ne kadar acı verse de, bu yüzden hayata sıkı sıkıya tutundum. Kalbim kırılmış, parçalanmış ve dört gözle beklediğim her şeyi kaybettiğim için kanıyor olsa da atmaya devam etti.

Ama durum her zaman böyle değil, değil mi? İnsanlar her gün ölüyor. Her saat.

Her dakika. Her saniye.

Bir an buradayız. Sonra, değiliz. Biri öldüğünde nereye gider?

Anıları bizimle kalıyor, cansız bedenleri gömülmeyi ya da yakılmayı bekliyor. Ama gerçekte ne oluyor? Yıldız mı oluyorlar? Onlara en çok ihtiyaç duyduğumuz anda yanımızda duran hayaletler mi? Medyumlar yasal mıdır ve ölüler okumalar sırasında iletişim kurarlar mı?

Tüylerimiz diken diken olduğunda ve kollarımızdaki tüyler diken diken olduğunda, yanımızda biri var mı?

Göz açıp kapayıncaya kadar bir hayatımız, bir geleceğimiz ve bir amacımız olur. Ciğerlerimize temiz hava çekebilir ve pencereye vuran yağmurun sesini dinleyebiliriz. Harika biriyle tanışır, randevulara gider ve kelebekler dayanılmaz hale gelene kadar onu tanırız. Kitaplıklarımızda duran ve tozlanan kitapları satın alırız. En sevdiğimiz şarkıları boğazımız ağrıyana kadar dinler ve eşlik ederiz. Film izler ve uyuyana kadar kanepeye sarılırız. Soluk ay ışığı altında köpeklerimizi gezdirebilir ve anı yaşarken arkadaşlarımızla gülebiliriz.

Gelecek için planlar yapmak ve dönüm noktalarını kutlamak. Çalışmak ve hayalimizdeki işe girmek. İpotekler ve araba finansmanı bizi daha fazla borca sokar. Aşık olmak, evlenmek, çocuk sahibi olmak ve onların kendi hayatlarını yaşamalarını izlemek. Kendi başarılarını ve hatalarını yapmalarını izleyin. Kendi aileleri ve

kariyerler. Ya da daha az tatmin edici olmayan tamamen farklı bir yol seçebiliriz.

Bir anda dünyayı ve tüm renklerini görebilir, okyanusları ve çiçekleri koklayabiliriz. Karnımız doyana kadar abur cubur yiyebiliriz. Ve bir stüdyoda, bir kalabalığın önünde ya da mutfakta yemek yaparken dans edebiliriz. Havaya girersek belki duşta da dans edebiliriz.

Ve bir sonraki adımda, hepsi kötü bir karar, bir hastalık, ölümcül bir kaza, yaşlılıkla elinizden alınabilir.

Bu durumda, ölümcül bir tetik çekişi.

Jason temizleniyordu. Terapiye gidiyordu, spor salonuna geri dönmüştü ve daha iyi olmak için bir hedefi vardı. Sadece sevdiği kadın için değil, kendisi için de.

Yaşaması gerekiyordu. Hayatını geri almak için. Kade'*in* hayatını geri almasına ve kardeşiyle ilişkisini düzeltmesine yardım etmek için. Gitmemesi gerekiyordu. Benim için bir kurşunun önüne atlamaması gerekiyordu.

Ama yaptı. Ve şimdi o öldü.

Benim için olan bir kurşun Jason'ın kafatasını deldi ve o öldü. Son göz kırpışını yaptı. Son anını. Kilometre taşları ve başarıları aniden durdu.

Etrafımda boğuk sesler yankılanıyor ve kulaklarımda öyle güçlü bir çınlama var ki görüşüm bulanıklaşıyor. Gözümü kırpmıyorum. Ciğerlerim hava almam için yalvarsa da nefes bile almıyorum.

Ölüm gördüm. Daha önce öldürdüm ve Kade'in cinayetini izledim ama hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Göz kapaklarım etrafımdaki kaosu yeniden başlatan tek ve sert bir göz kırpmayı başarırken vücudum titriyor.

Çok fazla kan var.

Ellerim, giysilerim, yüzüm, yer - hepsi Jason'ın kanıyla lekelenmişken, o Aria'nın kollarında gevşek bir şekilde yatıyor. Tam bir şok içinde onun cansız bedenine bakıyorum, gözlerimi başka yöne çeviremiyorum.

Cesetler düşmeye başlayana, camlar kurşun yağmurundan kırılana ve paramparça olmuş cam parçaları üzerimize yağana kadar etrafımızda bir savaş olduğunu fark etmiyorum bile.

Tobias Bernadette'in yalan söylediğini biliyor mu? Ailesini rahat bırakmayı kabul etmesine rağmen Jason'ı öldürdüğünü? O da diğerleri gibi dışarıda savaşıyor mu?

Biri bana yakın duruyor. Siyah, parlak ayakkabılar ve takım elbise pantolonu. Zulasından bir şarjör daha çıkarıp silahını yeniden doldururken parmaklarıyla bir telsizi kavrıyor.

Bu Barry. Silahını çeker ve destek çağırarak arabaların gitmesini engellemelerini emreder.

Telsizden "Ruslar burada," diye duyuyorum ve Barry üç hızlı nefes alıp dışarıdaki savaş alanına koşmadan önce bize son bir kez bakıyor.

Güvenli evinde onu bekleyen bir karısı ve bebeği var ve kurşunların kuşlar gibi uçtuğu ve daha da fazla can aldığı dışarıya koşuyor.

Hayatta kalması için dua ediyorum.

Yakındaki bir telsiz bip sesi çıkarır ve bir ses arabalardan birini başarıyla durdurduklarını, ama Bernadette ve Tobias'ın içinde olduğu arabayı durduramadıklarını teyit eder. Yeni korumalardan birini ezmişler ve ortadan kaybolmuşlardı.

Aria önümde hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Topuklarımın üzerine oturup Jason'a uyanması için yalvarışını izliyorum, sözleri paramparça oluyor. Yüzünü tutuyor ve adını haykırıyor, kocası için çığlık atıyor, herhangi biri için.

Sonra radyo tekrar bipledi ve bir ses "Archie Sawyer'ı bulduk" dedi.

Memnun olmalıyım ama Aria'yı rahatlatmanın yollarını aramaktan başka bir şey yapamıyorum.

Telsizden Barry'nin sesi geliyor. "Onu zapt edin ve b a y ı l t ı n .
Geri kalanları öldürün."

Telsiz sustu ve uzaktan daha fazla silah sesi duyuldu. Çatışma artık dışarıda ve kulübenin içi iniltilerle dolu. Adamlarımız şoförü öldürdüklerini ve iki kişinin yaya olarak ormanda koştuğunu doğruluyor. Ağır silahlılar ama neyse ki yaralılar.

Ama Bernadette gitti. Bu da Tobias'ın gittiği anlamına
geliyor. Ve Jason... gitti.

Benim için kendini feda etti. Ölmüş olmalıydım. Yerde yatan ben olmalıydım. Ama önümde koştuğu açı, ölümcül kurşunu vücudu yerine kafasının alabileceği kadar alçakta olduğu anlamına geliyor.

Dişlerimi birbirine kenetleyip burnumdan nefes almaya çalışıyorum; gözlerim yanıyor, burun deliklerim şişiyor, kaburgalarım geçen her acı dolu saniyede daha da sıkışıyor.

Aria parmaklarını Jason'ın kanla ıslanmış saçlarında gezdirir ve Ewan'a tekrar bağırır. Yukarıda Kade'le birlikte. Gelmek isteyecektir ama Kade'i güvende tutacak başka kimse kalmamıştır.

Öne doğru eğilip elimi Aria'nın elinin üstüne koyuyorum, o da başparmağını Jason'ın parmaklarının üstünde gezdiriyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Çok özür dilerim."

Kendini öldürmek her şeyi ortadan kaldırmayacak. Eğer atlarsanız, sizin için her şey bitmiş olabilir ama size değer veren herkes acı çekecektir. Neden biliyor musun? Çünkü sen seviliyorsun, Stacey.

Bana bak. Lütfen, Stacey. Ben de her şeyimi kaybettim.

Muhtemelen hamile olan nişanlımı kaybettim. Kardeşimi kaybettim. Ve büyük ihtimalle ailemin geri kalanını da kaybettim. Eğer atlarsan, bunu tek başıma yapmam için beni terk etmiş olursun.

Zihnim konuştuğumuz her zamanı atlıyor, son konuşmalarımızdan birinde duruyor ve her yerde yankılanıyor. Göğsümün çatlamasına neden oluyor ve görüşüm daha fazla gözyaşıyla bulanıklaşıyor.

Bu senin için bir kurşun yemek anlamına gelse bile.

Jason sözünü tuttu.

Fotoğrafın çekilmesinin üzerinden sadece birkaç dakika geçmiştir. Aria'nın çığlıkları daha da yükseliyor ve kocası için attığı çığlıklar duvarları titretiyor, sonra şaşkın bir bakışla merdivenlerden aşağı koşuyor ve önündeki sahneyi görünce donup kalıyor.

Karısı, kollarında ölü oğluyla.

Henüz on sekiz yaşındayken doğan çocuk. Aria'nın birkaç aylıktan beri onunla birlikte büyüttüğü çocuk.

Öldü.

"Hayır," diye fısıldıyor, yavaş adımlarla ilerlerken gözlerini onlardan ayırmıyor. "Hayır. Jason." Ağır çekimde oğlunun yanında dizlerinin üzerine çöküyor, ellerini kaldırıyor, gözleri inanmayı reddetmekle acımasız bir şok arasında gidip geliyor. "Jason?"

Yüzünü tutuyor ve bakışları yüzünün her santimini arıyor, parmakları kurşun yarasının üzerinde geziniyor. Gözleri büyüyor, dudakları kıpırdıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyor.

Ewan oğlunu sarsıp uyanması için yalvarırken Jason'ın kafasındaki kurşun deliği kıpkırmızı akıyor. Boğazında boğuk bir sesle onu tekrar sarsıyor, sonra gırtlaktan gelen bir hıçkırık kulaklarımı doldururken alnını onunkine yaklaştırıyor.

Ewan dengesizleşiyor. "Uyan, uyan, uyan. Uyanmalısın, evlat."

Daha sonra Lu ve Base odada beliriyor ve çığlık atıp ağzını kapatıyor, onlara doğru koşarken neredeyse kana bulanıyor. "Aman Tanrım! Olamaz! Jason!"

En iyi arkadaşım ağabeyi için ağlarken başımı eğiyorum.

On beş yaşındayken onu danstan aldığını hatırlıyorum. Yakışıklılığından dolayı hepimiz kızarırdık ve ona şakalar yaptığında kıkırdardık.

Luciella. İkizinden hep hoşlanmışımdır ama herkes Jason'ı fark ederdi. Üzgün olduğunda onu arardı. Sarhoş olduğunda ve gitarı ne kadar kötü çaldığını duyacak birine ihtiyaç duyduğunda onu arardı. Çünkü sesi ne kadar berbat olursa olsun, onu alkışlar ve çalışmaya devam etmesini söylerdi.

Giana'ya evlenme teklif edeceği zaman ona FaceTim atmış ve yüzük seçmesine yardım etmiş.

Çok yakındılar.

Jason'ın yıllar önce ortadan kaybolması onu kabul edebileceğinden çok daha fazla incitmişti. Uyuşturucu batağına düştüğünde herkesle konuşmayı bırakmıştı ama son zamanlarda onu geri kazanmaya başlamıştı.

Ve ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Tek yapabildiğim burada oturup en iyi arkadaşımın elini tutmak, o ise ölü kardeşinin göğsüne bakarak nefes nefese kalıyor. Hayatta kalmanın suçluluğu mu değil mi emin değilim ama davetsiz misafirmişim gibi hissediyorum. Sanki ölmesi benim suçummuş gibi.

"Uyan! Uyanmalısın, Jason!" Lu onun elini tutup avucunun içine hıçkıra hıçkıra ağlarken, Ewan onun omzuna doğru yalvarıyor. "Lütfen. Lütfen uyan! Bir ambulans çağır." Annesine bakar. "Ambulans çağırın! Bir şeyler yapın. Neden bir şey yapmıyorsun?"

Bir telsiz sesi destek ekibinin yolda olduğunu bildirir. Ormandaki adamlardan biri bulundu ama diğeri hâlâ kaçıyor.

Masanın üzerindeki televizyon ekranları kulübenin dışındaki katliamı gösteriyor. Her iki taraftan da cesetler düşmüş. Beyaz bir SUV bir ağaca çarpmış ve Archie elleri arkadan kelepçelenmiş halde aracın önünde yüzüstü yatıyor.

Barry onu susturmak için yumruklar.

Lu, Ewan'ın yanına sarılırken dikkatim gözlerimin önünde parçalanan aileye geri çekiliyor. İkisi de Jason'ın kanıyla kaplanmıştı. İkisi de histeri içinde, ikisi de Jason'ın dudaklarını ayırmasını ve mucizevi bir nefes almasını bekliyor.

Base, Lu'nun arkasına çömelip başının yanını öpüyor ve televizyon ekranlarına bakarken gözlerinin ardında biriken öfkeyi görebiliyorum. Gidip dövüşmek istiyor ama önceliği Luciella.

"Gözlerini açmalısın, Jason. Ölemezsin! Sana ihtiyacım var. Lütfen.
Ona yardım et, Base," diye ağlıyor ve tekrar onun içine düşüyor. "Lütfen ona yardım edin."

Base önce Jason'a sonra bana bakıyor ve başını hafifçe sallıyor. İkimiz de ona yardım edemeyeceğimizi biliyoruz. Sanırım Aria şokta. Nefes aldığını ya da göz kırptığını bile sanmıyorum.

Öldüğü belli olmasına rağmen iki parmağını titreyerek adamın boğazının yan tarafına bastırıyor ve nabız arıyor. Bir yaşam belirtisi. Kurşunun ölümcül olmadığına dair bir işaret. Ancak görmeyen gözleri ve gevşek vücudu daha büyük, daha karanlık ve üzücü bir hikâye anlatmaktadır. Alt dudağı titreyip çenesini çukurlaştırdığında, herhangi bir yaşam belirtisi bulamadığını anlıyorum.

Elini gözlerinin üzerine götürüp kapatıyor. "Özür dilerim tatlım," diye mırıldanıyor, burnunun ucundan bir damla yaş süzülüp yüzüne düşüyor. "Seni koruyamadığımız için çok ama çok üzgünüm. Hepinizi."

"O öldü mü?" Lu çaresizlik içinde soruyor, Base'in kucağından kendini çekerken gözleri kıpkırmızı. Annesi bir kez başını salladığında, daha da sert ağlıyor. O kadar sert ki kalbimin ortasına kıymıkların battığını hissediyorum. "Hayır. Hâlâ bir şans var! Kalp masajı yapın! Onu hastaneye götürün!"

Aria ne diyeceğini bilemez halde kalçalarının üzerine yığılır, her tarafına yakut kırmızısı sıçramıştır. Sırılsıklam olmuş ellerine bakıyor, beyaz elbisesi kıpkırmızı olmuş, sonra yavaşça başını sallıyor. Sesi kırılarak, "O gitti. Jason öldü."

"Hayır!" Ewan bağırıyor ve oğlunu göğsüne daha sıkı bastırıyor. "Hayır, hayır, hayır." İleri geri sallanıyor, gözyaşları yanaklarını ıslatırken sürekli, "L*ütfen, lütfen, lütfen,"* diyor. "Uyan, Jason. Uyan. Bunu sensiz yapamam."

Çocuğunu geri getirmeleri için herkese yalvarışını görünce göğsüm kabardı.

"Böyle olmamalı. Ölemezsin evlat. Beni terk edemezsin. Lütfen uyan. *Lütfen* uyan."

"Ne oldu?" Lu mırıldanıyor, gözleri yaşlarla dolmuş. Base hâlâ onun arkasında, onu tutuyor, omuzlarını ovarken konuşamıyor, çenesi kapalı.

"Ne oldu?" diye tekrar sorar. "*Bunu kim yaptı*?" Sözleri daha öfkeli, daha yüksek sesle ve zehir dolu. "Kardeşimi kim öldürdü?"

Tobias Mitchell'in genetiği onun içinde derinlere işliyor ve yüzündeki karanlık ifade, çenesindeki gerginlik ve her kelimeyi hırıldayarak söylediği ses tonuyla, onun herkesin korktuğu tarafını görebiliyorum.

Luciella babasının kızı. Her şeyiyle.

"O..." Aria yutkunuyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken kocasına yaklaşıyor, kolunu omzuna doluyor ve ona sarılıp ağlıyor. "Bernadette. Stacey'i vurmaya çalıştı. Kendini onun önüne attı.

O... onu kurtardı," diyor ve Ewan daha yüksek sesle ağlamaya başlarken ben gözlerimi kapatıyorum.

Jason McElroy bir kahraman. Benim kahramanım. Herkesin.

Kafasındaki yara hâlâ bol miktarda kan sızdırıyor - kan altımızda birikiyor. Dizlerimiz kıpkırmızı, bakır kokusu burnumuza doluyor ama kimse kıpırdamıyor.

"Ben Kade'i getireyim. Hâlâ odasında kilitli," diyor Base yumuşak bir sesle. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Hepsini öldürün," diye tersliyor Ewan, gözleri Rus İskoç'a çevrildiğinde alev alev yanıyor. "Gücün var. Arkanda iki ordu var. Yardım etmek mi istiyorsun? Hepsini öldür. O ailenin diri diri yanmasını ve varoluştan silinmesini istiyorum."

"Arabalardan birini durduran benim ekibimdi," diye anlatıyor. Bu onun daha önce hiç tanık olmadığım bir yönü. Ciddi. Emin değil. "Başka ne yapabileceğime bakacağım ama imparatorlukta tam olarak yemin edene kadar elimde çok az güç var." Base kıpırdamadan duruyor, gözlerini kırpmıyor, boğazı yutkunmaya çalışıyor. "Büyükbabamla konuşacağım."

Bir an için Luciella'ya bakıyor; "*Tamam mı*?" der gibi başını sallıyor. Ve Luciella ona üzgün bir yarım gülümseme verdiğinde, başının yanından öper, cebinden telefonunu çıkarır ve yukarı yürür.

Dışarıdaki ateş kesildi.

Ancak Barry ve ekibi, arabalardan birini durdurduklarında kaçmayı başaran son muhafızı bulmak için hâlâ ormanda avlanmaktadır. Ewan oğlu için ağlamaya devam ediyor. Ellerimle gözlerimin altını silerek Aria'ya bakıyorum.

"Kade konusunda ne yapacağız?" Sesimi bile tanıyamıyorum. "Bundan sağ çıkacağını sanmıyorum."

Neler olduğunu bilmeli. Ama bunların üstesinden gelebileceğinden emin değilim. Bu onu yoldan çıkaran şey olabilir, kendini sonsuza dek kaybedebilir.

Kimse cevap vermiyor.

"Onu hastaneye götürüyorum." Ewan ayağa kalkar ve Jason'ın bedenini kaldırır, ağırlığın altında zorlukla mücadele eder. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Burada öylece oturamam." Ewan Jason'ı kanepeye yatırır, yanına çömelir ve elini göğsüne koyar. "Bir arabaya ihtiyacım var."

Base geri döndüğünde solgun görünüyordu ve görüşmenin iyi gitmediğini anladım. "Seni hastaneye naklettirebilirim," diyor Ewan'a. Telefon görüşmesi hakkında hiçbir şey söylemiyor ama Luciella'ya başarısız olduğunu söyleyen bir bakış atıyor.

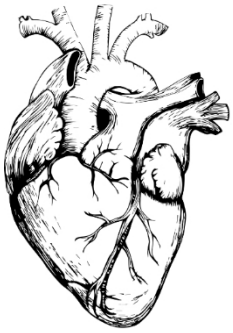
"Kade'e söylemeliyiz," diye karar verdi Aria, burnunu çekerek, elinin tersiyle ağzını silerek daha fazla kan bulaştırdı. "Neler olduğunu bilmeli."

Ayağa kalkıyorum ama dengem bozuluyor ve büfeyi tutuyorum. "Ben onu yakalarım."

"İstersen ona gidebilirim?" Base teklif ediyor. Başımı sallıyorum. "Ben yaparım."

OceanofPDF.com

24

STACEY

Tbulunduğu odaya doğru kilometrelerce yürüyormuşum gibi geliyor. Attığım her adımda kalbim daha çok çarpıyor, tırabzanlarda kanlı eller bırakıyorum.

merdivenlerden. Kulübe çok büyük ama silah seslerini duymuş olmalı.

Tabii bunların halüsinasyon olduğunu düşünmediyse.

Koridor uzun ve dar ve kapıya vardığımda donup kalıyorum. Bu, zar zor aklı başında biriyle yapmak istediğim son konuşma.

Kade. Ama kapının kilidini açıp iterek açtığımda başım banyoya doğru dönüyor. Duş çalışıyor ve kapının altından sızan buhar camda buğulanmaya neden oluyor.

Kapıyı arkamdan bir klik sesiyle kapatıyorum ve kapıya yaslanıyorum. "Kade?"

Duş kesiliyor ve birkaç saniye sonra kapı açılıyor, Kade dışarı çıkıp beline bir havlu sararken sıcak hava bana çarpıyor. Etrafındaki buhar bulutu dağılıyor. Saçları ıslak ve su damlaları göğsünden aşağı kayıyor.

Ona bu şekilde bakmak için yanlış bir zaman ama Kade'i o kadar uzun zamandır böyle görmemiştim ki ne kadar yakışıklı ve mükemmel olduğunu unutmuşum. Gözlerim kapatmadığı yara izine takılıyor, bakışlarım ağzının köşesinden başlayıp boğazından aşağıya, kalbinin üzerinde durduğu yere kadar uzanan mor çizgiyi takip ediyor.

Bakışlarımı takip ediyor ve tekrar bana baktığında bunu saklamaya çalışmıyor.

"Bunu o mu yaptı?" Ben sordum.

Yavaşça başını sallamadan önce yarım vuruş geçiyor. "Bunu bana o yaptırdı."

Sesi titrek değil. Net ve derin ve on beş yaşımdan beri sahip olduğum kelebekleri çılgına çeviriyor. Az önce bana o sürtüğün kendisini kestirdiğini söylemesine rağmen.

"Bunu benden saklamana gerek yok," diyorum dikkatli bir adım atarak. Kulaklarıma kan hücum ediyor, onun bu daha kontrollü halinin paramparça olmak üzere olduğunu biliyorum. "Ama ona yaptığı her şeyin bedelini ödeteceğiz."

Ona babasının elinde olduğunu söylemeye gidiyorum ama yapamıyorum. Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve kırık bir çığlık atmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum.

Tobias'ın silahını belinden çekip onu vurmalı ve sonuçlarına katlanmalıydım. Ona zarar verdi ve ben bu konuda hiçbir şey yapmadım. Ama bir arıza emniyeti olduğunu biliyorum - Barry daha önce bahsetmişti - bu yüzden o düştüğünde adamlarının saldırısından kurtulabilseydik bile, yine de sonuçları olurdu.

Onu öfkeyle dışarı çıkarmak herkesin ölümüne yol açabilirdi.

Kade'in gözleri vücudumda geziniyor, kıyafetlerimi ıslatan ve tenimi boyayan kanı inceliyor. "Yaralandın mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerim yanarken konuşamıyorum.

"Kana bulanmışsın." Sanki yaralanmadığım sürece kan içinde olmam önemli bir şey değilmiş gibi normal bir şekilde söylüyor.

"Benim değil," diye cevap veriyorum, ona üzerimdeki kanın tam olarak kimin kanı olduğunu söyleyecek kelimeleri bulmaya çalışırken gözlerim sulanıyor.

"Şunu kullanmak ister misin...?" Gerçekten kafası karışmış bir şekilde arkasını işaret ediyor. "Seni izlemeyeceğim."

Yanaklarım kızardı. "Hayır. Ben iyiyim." Ellerimi önümde oynatıyorum. *Söyle ona, lanet olsun*. "Kade, bir şey-"

"Sana bir özür borçluyum," diye araya giriyor ve yatağın altında düzgünce katlanmış bir yığın giysiye doğru yürüyor. Aralarında ormanda kaybettiğinin yerine bir yüz örtüsü daha var. Yara izini saklamasına gerek olmadığını söylememe rağmen, siyah kumaşı yüzünün etrafına sarıyor, boynunu da kapatıyor, böylece üst dudağının hemen üzerine oturuyor. Sonra sesi boğuk bir şekilde "Biraz hıyarlık ettim" dedi.

Hareketlerine başımı eğiyorum. Daha öncekinden daha aklı başında görünüyor, sanki sonunda sinir krizinden çıkmış gibi. Ama gözleri hâlâ kan çanağı gibi, iki eli de hâlâ titriyor ve giysiyi bandana gibi boynunun arkasına bağlamaya çalışırken üstünü iki kez düşürüyor.

Havlusunu tutarken ayaklarını boxer'ının içine sokmaya çalıştığında ona doğru ilerliyorum. "Bırak yardım edeyim."

Ofluyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor, ben ayaklarının dibinde diz çöküp boxer'ını bacaklarından yukarı çekerken bana bakmıyor, havlunun eteğinde duruyorum ki gerisini kendisi yapabilsin. Herhangi bir sınırı aşmak ve onu rahatsız etmek istemiyorum.

Söyle ona, Stacey. Belki Jason'ın yaralandığını ve Ewan'ın onu hastaneye götürdüğünü söyleyebilirim. Ama o zaman da bilgi saklamış, yalana kılıf uydurmuş olurum.

Artık yalan yok.

Eğer aşağı inip kanı, yıkımı ve kendi ekibini kurarken işe aldığı bazı adamların cesetlerini görürse, zihnindeki o çukura geri düşebilir.

Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ona kardeşinin öldüğünü nasıl söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Babasının öldüğünü. Buraya gelmek için gönüllü olmamalıydım. Ama bu Kade.

"Vücudum ağrıyor," diye itiraf ediyor, çenesi gergin, bıkkın ve kendine kızgın olduğunu anlayabiliyorum. "Bütün kaslarım çekilmiş gibi hissediyorum. Düşürmeden hiçbir şeyi kaldıramıyorum." Ellerini büküyor, sonra yumruk yapıyor, damarları kabarıyor. "Bernadette beni iki haftalığına kilitlediğinde de böyle hissetmiştim." Karanlık bir kahkaha atıyor ve tiksintiyle başını sallıyor, serçe parmağı kasılırken burnunun kenarını çimdikliyor. "Yani ne olduğunu biliyorum. Titreyen ve bir şeyler gören bir keşim, bir sonraki vuruşuma ihtiyacım var."

"Bu doğru değil," diyorum dizlerimin üzerine çöküp ellerinden birini tutarak. Ani dokunuşum karşısında irkilmeyince ya da elini çekmeyince elini tutuyorum. "Çok şey atlattın, Kade. Yıllarca. Tetikte olmamaya alışman zaman alacaktır."

Yüzünü buruşturur ve yere bakar. Birkaç saniye geçiyor ve sesi alçak, göğsünde bir gümbürtü halinde geliyor. "Neden buradasın?"

Sana kardeşinin öldüğünü ve babanın gittiğini söylemeliyim. Ama söylemiyorum; dudaklarımı yalıyorum ve ellerimi onunkilerin etrafında sıkıyorum. "Çünkü seni önemsiyorum."

İç geçiriyor ve boştaki eliyle boxer'ını sonuna kadar yukarı çekiyor. Gözleri yana kayıyor, yanakları kızarıyor. "Bana yardım etmene ihtiyacım var..." Şortuna bakar. "Yapamayacağım... Ellerim acıyor."

Ayağa kalkıyorum. "Elbette," diyorum, havluyu bir kenara katlayıp şortunu giymesine yardım ediyorum. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Sessiz kalıyor, yere bakıyor, elini yüzüne sürüyor ve iç geçiriyor.

Mavi gözlerini bana dikti. "Bunların gerçek olduğunu nereden bileceğim?" Bu ciddi bir soru - yüzündeki ifadeden anlayabiliyorum.

Başımı eğiyorum. "Sence öyle mi?"

"Bilmiyorum ve bu beni çok rahatsız ediyor. Silah sesleri ve bağırışlar vardı ama hepsi durdu. Her tarafın kan içinde. Hiç mantıklı değil. Ama buradasın... bana yardım ediyorsun. Babam ve kardeşim de burada. Ormandaydılar. Her şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor."

Boğazıma düğümlenen sert bir kayayı yutuyorum. "Kade, beni dikkatle dinlemeni istiyorum, tamam mı?"

"Jason'a buraya gelmesini söyleyebilir misin? Onunla konuşmam gerek." Başını sallayarak bir nefes verir. "Fena sıçtım Stacey. O video için onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüm."

"O anlıyor."

"Ne olursa olsun, benden bir özrü hak ediyor." Ayağa kalkıyor, çenesini yuvarlıyor ve birkaç kez göz kırpıyor. "Biz yakındık, biliyor musun? Her şey için ona giderdim. Ağabeyimi geri istiyorum."

Çatlak bir hıçkırık salıyorum ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Kade..." "Ne?"

Ben daha konuşamadan şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve odaya bakıyor ki dışarıda, penceresinin hemen altında iki kişi bağırmaya başlıyor. Biri Rus ve kızgın, diğeri ise Barry.

"Bekle." Geri adım atıyor. "Sen gerçek değilsin, *değil* mi? Bunların hepsi yine kafamın içinde."

"Hayır," diye cevap veriyorum, elini tutup yanağıma koyarak. "Benim. Ben gerçeğim."

Bana temkinli bir bakış atıyor, yüzümü inceliyor. "Bilmiyorum. Hep oradasın ama değilsin."

"Buradayım," diye ısrar ediyorum, yaklaşıyorum. "Ben buradayım, Kade. Asla başka bir yerde olmayacağım. Söz veriyorum."

Başparmağı tenime, yanağımdaki gözyaşlarının ıslaklığına sürtünüyor. "Ama neden ağlıyorsun? Neden kana bulandın?" Elini çekiyor, başparmağının ucu kardeşinin kanıyla kaplanmış. "Ne oluyor lan?"

Dışarıda bir arabanın kapısı çarpıyor. Base'in Rusça bağırdığını duyuyorum.

Dudağımı ısırıyorum ve gözlerimi kapatıp yüzümü avucunun içine gömüyorum. Göğsüm bir hıçkırıkla titriyor ve bedenimi sarsmayan bir nefes almaya çalışıp başarısız oluyorum. Gözlerimi kapatırken ağzımda tükürük birikiyor ve etrafımdaki dünyanın küçüldüğünü hissediyorum.

"Hey," diyor usulca. "Konuş benimle, Çilli. Neden bu kadar üzgünsün? Chris seni yine mi incitti?"

Başımı sallıyorum, göğsüm sıkışıyor. "Hayır. Chris öldü," diyorum alt dudağım titreyerek ve gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Onu biz öldürdük. Sen ve ben. Bize bir daha asla zarar veremez."

"Bir daha asla," diye kaşlarını çatarak tekrarlıyor, ben de başımı sallıyorum. "Ama bu yüzden ağlamıyorsun. Ben mi ağlıyorum?"

Nefes alıp veriyorum. "Sen ne yaptın?"

"Seni yine incittim mi? Son birkaç günden pek bir şey hatırlamıyorum ve sanırım seni incittim."

"Hayır." Kelimeyi boğarak söyledim. "Sen beni hiç incitmedin, Kade."

"Bilmiyorum." Odaklanmamış bakışları aramızdaki zemine düşüyor. "Benim için Jason'ı çağırabilir misin?"

Donup kalıyorum, nefesim göğsümde takılıyor ve nutkum tutuluyor. Bu işi çok uzattım ve şimdi aramızda sadece birkaç santimetre var ve ben ona sarılmak istiyorum. Ona sarılmama izin vermesini istiyorum ama onun sınırlarını bilmiyorum.

Onu çok özlüyorum ama o burada.

"Daha önce kendimde değildim. Sesini hatırlıyorum. Onu görmem lazım. Kahretsin, ben tam bir pisliğim." Son kelimeyi gıcırdatarak söyledi ve

tekrar başını. "Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu kendimden uzaklaştırdım. İkinizi de uzaklaştırdım."

"Jason..." Duruyorum ve yanağımın içini çiğniyorum. Aria bilmesi gerektiğini söyledi ama bunu atlatabilecek durumda olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. "O..."

Başını eğiyor, eli yanağımda kasılırken her saniye daha yorgun görünüyor. "Ne?"

Burnumu çekiyorum ve ne diyeceğimi bilemez halde başımı göğsüne yaslıyorum. Ona aşağıya gelmesini ve tahribatı görmesini söyleyeyim mi? Jason'ın yaralandığını ama Kade'in odada kalması gerektiğini söyleyeyim mi? Bilmesi gerekir ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

O zaman ona hayatını cehenneme çeviren kadının artık babası olduğunu söylemeliyim.

Tek olumlu yanımız Kade'in dosyalarının temiz olması ve Archie'nin elimizde olması.

Barry'nin kontrollerine rağmen ilkine şüpheyle yaklaşıyorum.

Hadi, Stacey. "Çok, çok, çok üzgünüm, Kade, ama..."

Aşağıda biri daha yüksek sesle ağlarken üzücü bir ses geliyor ve bunun Aria olduğunu biliyorum. Dışarıdaki çakılların üzerinde tekerlekler gıcırdarken Lu birine bağırıyor - kalmaları için yalvarıyor.

Üs. Gidiyor mu?

Kaşlarını çatıyor ve omzumun üzerinden kapıya bakıyor. "Neler oluyor? Annem neden ağlıyor? Ağladığını duyabiliyor musun?"

Cevap vermemi beklemeden beni itiyor ve yanımdan geçiyor. "Kade, hayır, bekle!" Kapıya doğru giderken arkasından sesleniyorum.

Ama kapıyı açtığında hıçkırıklar ve feryatlar daha da belirginleşiyor. Bir an donup kalıyor, omzunun üzerinden bana bakıyor ve sonra koridora doğru koşuyor.

Merdivenlerden aşağı inerken, duvarlara çarpıp neredeyse ayaklarının üzerine düşmeden önce ona zar zor yetişiyorum.

"Kade!"

Oturma odasının girişinde durduğunda neredeyse sırtına çarpıyordum. Kardeşinin bedeni üvey babasının kollarında gevşek bir şekilde yatıyor, o da onu ön kapıya doğru kaldırmaya çalışırken Aria perişan bir halde arkasından geliyor.

Tüm gözler Kade'e dönüyor.

"Kade." Yüzünü görmek için etrafından dolaşıyorum, gözleri odayı tarıyor. "Çok ama çok üzgünüm. Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. I..." Ben de şaşırıp kaldım. "Kade."

Jason'ın cesedine gitmiyor. Hareket etmiyor, göz kırpmıyor ya da tek kelime etmiyor.

Ölümcül bir sessizlik içinde, gözleri her geçen saniye kararıyor.

Aria omzunun üzerinden bakar ve onu görünce yüzü buruşur.

Elini ona doğru uzatır. "Oh, tatlım."

Ama Kade ona doğru yürümek yerine bir adım geri atıyor. Sonra bir adım daha ve bir adım daha. Sessiz. Duygusuz. Sanki gözlerine bir perde inmiş ve yerdeki kanı ya da annesinin ona ulaşmak için üzerinden geçtiği cesetleri göremiyor.

Ondan uzaklaşıyor.

"Efendim," diyor Barry omzunda bir kurşun yarasıyla içeri girerken. "Burayı terk etmemiz gerekiyor. Tobias gitti. Buradan gitmeliyiz. Hemen şimdi. Araçları hazırlıyoruz."

Kade kimseyi tanımıyor.

Barry topallayarak ona doğru gelir. "Archie Sawyer elimizde. Onu alması için ekibini gönderecek. Emirleriniz nedir?"

Barry, Kade'e gücünü, Bernadette'in arkasından inşa ettiği şeyin dizginlerini geri veriyor. Bir sonraki adımlarında onlara liderlik etmesini söylüyor. Ona odak veriyor. Bir hedef. Ve Kade sonunda ona baktığında, bunun kanına işlediğini görüyorum.

İntikam için yıkıcı bir açlık.

"Babama ve kardeşime ne oldu?" Sesi ürkütücü derecede sakin.

Ruhu şad olsun, Barry bir an bile tereddüt etmeden ona şöyle der: "Baban senin özgürlüğüne karşılık kendi özgürlüğünü takas etmek için bir anlaşma yaptı. Dosyaların silindi. Ama onlar ayrılırken Bernadette Stacey'i vurmaya çalıştı. Jason onu korudu ve kafasına bir kurşun yedi."

Kade bana bakıyor ve bakışlarını kanlı giysilerimden aşağı indirip tekrar yukarı kaldırıyor. Gözleri benimkilerle çarpıştığında, arkalarında karanlıktan başka bir şey görmüyorum. Öfke dışında hiçbir duygu yok.

Az önce odada yaşadığımız tüm yakınlık, onun düşünmesini izlerken bir kenara itildi.

Elleri iki yanında yumruk olmuş, bir zamanlar uykulu olan gözleri karanlık ve uğursuz bir şeyle dolu. İnsanlara işkence ederken izlediğim videoları düşünüyorum. Biri hayatı için yalvarırken ve çocuğu olduğunu söylerken yüzünde hiçbir ifade olmayışını düşünüyorum. Ya da insanları takip edip onları zihinsel bir deliğe sürüklediğinde.

Kade'in bu yönü ne olursa olsun, onu yine de seviyorum.

Tekrar Barry'ye bakar. "Archie'yi malikânedeki derin dondurucuya koy ve kapat. Onunla ben ilgilenirim. Buranın tamamen korunmasını istiyorum. Elimizdeki herkesi çağırın," diye derin bir sesle emrediyor Kade, boynunu ve omuzlarını yuvarlarken gözlerini kırpıştırıyor. "Buradan babamla birlikte çıkıp gitmesi beni çok kızdırıyor ama durumu anlıyorum."

Barry başını sallar. "Şimdi aramaları yapacağım."

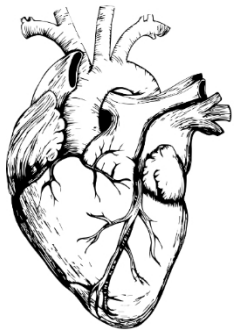
"Güzel," diye cevaplıyor Kade, kardeşinin yattığı yerdeki kan birikintisine bakarak.

O kadar boş ki, dehşete düştüm. Gözyaşı yok, sadece öfke var.

"Savaş mı istiyorlar?" diyor. "O zaman onlara bir tane verelim."

OceanofPDF.com

25

KADE

Archie çırpındıkça zincirleri takırdıyor, bağları derisini kesiyor. Bileklerinden ve ayak bileklerinden kelepçelenmiş halde dondurucunun ortasında, üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu.

O baygınken elbiselerini çıkardım. Sırtına adımı kazırken, onu açıkta bırakmak istedim.

Annem bodruma inmeyi reddediyor. Karanlık ve soğuk, derin dondurucu erimiş dondurma ve buzu çözülmüş etle kaplı. Ve kanla.

İğrenç kokuyor.

Ben Archie'nin etrafında dolanırken Barry yaralanmamış omzunu dondurucunun girişine yaslıyor. "Seni böyle görmek çok komik. Çaresiz ve

Korkmuş. Karının seni kurtarmasını mı bekliyorsun?"

Archie ayaklarıma tükürüyor, yüzü yarı haşlanmış, bir kulağı yok. Babam onu vurduğu için enfeksiyon kaptı ve yaraları kokmaya başladı.

Yedi gündür aralıksız altına işiyor. Onu hayatta tutmak ve işkencesini uzatmak için sadece mama ve bir bardak su ile besledim. Bernadette'in saklandığı yerden çıkması için yeterli video kanıtı istiyorum.

Gardiyanlardan biri daha önce nöbet tutuyordu - Archie'nin tüm yaralarına sirke püskürtmek için bir su tabancası kullanırken kendini kaydetti. Hayatımda gördüğüm en acınası şeydi, yetişkin bir adamın lanet bir su tabancası yüzünden çığlık atmasını izlemek.

Bana ters ters bakıyor, ben etrafında dönmeye devam ederken adımlarımı takip etmeye çalışıyor. "Baban da yakında ölecek, tıpkı kardeşin gibi," diyor kahkaha atarak. Sırıtıyorum. "Nasıl bir duygu? On sekiz yaşından beri evlisiniz ama karınız zevk almak için bir genci arıyor. Senin zavallı kıçından o kadar sıkılmıştı ki, başkalarını kendine çekmek için uyuşturucu ve manipülasyon kullandı.

yatak."

Yine gülüyor. Birkaç dişi eksik. "Bunun intikam olduğunu mu sanıyorsun? Buradan çıktığımda, çünkü çıkacağım, seni yine ağlatacağım. Kanını akıtacağım ve kendi bedeninden daha çok nefret etmeni sağlayacağım. Adamların durmam için bana yalvardığını biliyor mu? Buradan çıktığımda her şeyi on kat daha kötü yapacağım, evlat."

İçimi çektim, tehdidinden etkilenmedim. "Denemeni görmek isterim." Barry'ye dönüyorum. "Bana çivi tabancasını getir."

Elimde çiviyle ona doğru yürürken Archie'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor. Çiviyi doğrudan kasıklarına bastırdığımda çırpınıyor ve uzun çiviyi gevşek aletine doğru fırlatıp onu iç uyluğuna sabitlediğimde çığlık atıyor.

Sesimi alçaltıp kulağına fısıldıyorum. "Bana bir daha asla dokunamayacaksın. Tehditlerini kendine saklamanı şiddetle tavsiye ederim, yoksa en büyük muhafızıma seni ikiye bölmesini emredebilirim."

O acı içinde feryat ederken çivi tabancasını yere atıyorum ve kapıdan çıkıyorum. Barry peşimizden geliyor, kapıyı arkamızdan kilitliyor.

Koridorda durup duvara yaslanıyorum, öne doğru eğilip başımı ellerimin arasına alıyorum. "Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Siktir."

"İyi misin, patron?" Barry sırtımı sıvazlayarak

soruyor. Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Biraz temiz hava alalım."

Dışarı çıktığımızda ve ciğerlerimi doldurduğumda gözlerimi kapatıyorum. Hava taze, soğuk ve sessiz. Ay yüksekte ve ısınmış yüzüme karşı serin bir esinti var.

"Stacey nerede?"

"Oturma odasında köpeklerle birlikte. Annen ve kız kardeşinle birlikte film izliyor."

Başımı salladım. "Herhangi bir gelişme var mı?"

Başını iki yana sallar. "Muhtemelen yeni bir sistem veritabanı oluşturmuştur. Christopher Fields'in içinde olduğu veri tabanı artık ölü. Sanki hiç var olmamış gibi. Ama onu bulacağız."

"Baban iyi olacak," diye beni rahatlatıyor. "Bernadette'in başını kolunun altına alıp malikânenin kapısından içeri girmesini bekliyorum."

Sertleşmiş omzumu yuvarlıyorum. Vücudumu germekten her yerim kaskatı kesilmiş. Titremeler daha da kötüleşti ve kaslarım hala arabamı tekrar çarpmışım gibi ağrıyor.

"Geceyi kapatmadan önce bir hemşire getirebilir misiniz?" Barry

başını öne eğer. "Ne için?"

Bu konuyu onunla konuşurken kendimi rahat hissediyorum. Neler yaşadığımın ve uymak zorunda olduğum kuralların çok farkında. Beni birkaç kez dışarı çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. Yakalanmasını ve her şeyi riske atmasını istemedim, bu yüzden bana sadece yardım etti, gerçekten karanlık bir yerdeyken koltuk değneğim oldu.

Bir yıl önce Rusya'ya gittiğimde o kadar çok bayılmışım ki, cinsel ilişkiye zorlandığımda prezervatif takıp takmadığımı bile bilmiyorum. Bernie kesinlikle onunla kullanmama izin vermedi.

Dişlerim birbirine çarpıyor. Ona siktirip gitmesini ve kurallarını kıçına sokmasını söylemeliydim. İstediği her şeyi yaptım. Her şeyi. Ve bu süreçte kendimi aşağıladım. Boktan kurallara uymak ailemi güvende tutmadı, değil mi?

Onun zincirlenmiş evcil hayvanı olmaktan bıktım. Kendisini kurtarmak için ailesi tarafından uyuşturulan ve becerilen, özgür iradesi olmayan kusurlu Kade Mitchell. Erkekler *ve* kadınlar tarafından tecavüze uğramış.

Acınası.

Kirli.

İşe yaramaz.

Boynumu iki yana doğru kırıyorum. "Temiz olduğumdan emin olmak

istiyorum."

"Ah, evet," diyor yargılamadan. "Sabah ilk iş bir tane alacağım." Sonra uzun bir duraklama olur. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Birçok şeyi kastetmiş olabilir. Sadece başımı sallıyorum, çünkü şu anda aklımdan geçenler hakkında konuşmaya kalkışırsam, derin uçtan kayabilirim.

Esrarı kulağımın arkasından çekip parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, titremeleri kontrol etmek için kıpırdanıyorum. "Eva şimdi kaç yaşında?"

Tüm tavrı saf mutluluğa dönüşür. Gururlu. Babacan.
Bağdaştıramadığım bir şey. "Daha yeni bir yaşına girdi."

Gözlerindeki kıvılcım dudaklarımın kenarının yumuşak bir gülümsemeyle kıvrılmasına neden oluyor. Onu gerçekten bir dost ve sağ kolum olarak görüyorum. Yıllar boyunca inşa ettiğim her şeyi bir arada tutmak için çok zaman harcadı. Şirketimin ve akıl sağlığımın tutkalı. Stacey Amerika'dayken onun yanında kaldı ve hatta babama yardım etti.

Onu vurduktan sonra Stacey ile buluştuğumda bana silah bile doğrulttu. Onu önemsiyor. Onun güvenliğini benimkinden önce düşünüyor.

İhtiyacım olan da bu - Stacey ne pahasına olursa olsun güvende.

Malikânenin güvenliğini çoktan sağlamış, Bernadette'in yakalanmasına yardımcı olmak için dışarıyla bağlantılar kurmuş ve polislerin kendisini dinlemesini sağlamak için onlarla irtibat halinde. Koruma için bilgi. Bernadette ve lanet tarikatının, sevdiklerimi riske atmadan alaşağı edileceği sözü için bilgi.

Barry tüm bunları ilk kez baba olurken yaptı. Burası ile Aberdeen'deki güvenli ev arasında gidip gelmesi başlı başına bir görev. Dikkatli olması gerekiyor ama kararlı.

Soğuk havayı burnumdan içime çekiyorum, cigarayı dudaklarımın arasına koymadan önce ağzımdan dışarı veriyorum. "Ailenin yanına git. Zaten şu anda hiçbir şey olmuyor. Karın ve kızınla birlikte olmalısın."

Gölün kenarında yürümeye başladığımızda kaşlarını çatıyor, ellerini ceplerine sokuyor. "Emin misin?"

"Evet. Ben yokken benim için çok şey yaptın." Elimi onun sağlam omzuna koyup sıkıyorum. "Geminin batmasını önledin ve bunun için seni takdir ediyorum. Ama gidip ailenle vakit geçirmen gerekiyor. Seni onlardan yeterince uzaklaştırdım. Git ve güvenli evde onlara katıl."

"Ya bir gelişme olursa? Peki ya Archie?"

"Archie ile ben ilgilenirim." Kaşlarımı kaldırdım. "Ve herhangi bir gelişme olursa, aradığımda bana cevap versen iyi edersin."

Barry başını eğiyor. "Teşekkür ederim, efendim." Gözleri yana kayıyor. "Ve kaybınız için üzgünüm. Henüz söylemediğimi biliyorum ama gerçekten üzgünüm.

Özür dilerim. Bunun için kendini hırpalama, tamam mı? Bir şeyler ye. Su iç. *Uyu*. Jason, Stacey ile işler kötüye gittiğinde içinde bulunduğun durumu biliyordu. Seni affetti. Seni sevdi."

Geçmiş zaman kullanması karşısında kaskatı kesiliyorum, omzunu bırakıp geri çekiliyorum. "Nereye gidersen git, gözlerin senin ve ailenin üzerinde olsun. Herhangi bir değişiklik olursa sana haber veririm." Başımla evi işaret ediyorum. "Git dinlen, sonra da arabalardan birine bin."

Barry bana hızlıca başını sallıyor ve kulaklığını çıkarıyor, siyah kutuyu belinden çekip çıkarıyor ve malikaneye geri dönerken kabloyu çıkarıyor.

Omzunun üzerinden bakıyor ve veda etmek için elini kaldırıyor, o içeride kaybolmadan önce ben de aynısını yapıyorum. Saat sabahın üçü ama bütün ışıklar yanıyor. Annem elinde bir kadeh şarapla verandanın merdivenlerinde oturuyor ve geçen her dakika daha da bitkin görünüyor.

Ewan, Bernadette'i ihbar etti ve şok, hiçbir şeyi kanıtlayacak bir delil yoktu. Barry İskoçya Polisi'nin kayıtlarını kontrol etti ve bulduğu tek şey Jason McElroy'un ölü bulunduğunu belirten kapalı bir dosyaydı. Ölümü açıklanamayan ama araştırılmayan olarak işaretlenmiştir.

Sorun değil. Sırtımdan ateşi uzak tutar.

Şarabından büyük bir yudum alırken annemin gözleri bana takılıyor. İçki içiyordu. Asla sarhoş olmaz ama tam olarak ayık da sayılmaz.

"Doktor mümkün olduğunca dinlenmen gerektiğini söyledi," diyor, geceleri uyanık kalıp ağlamaktan gözleri çökmüş bir halde. "Uyumalısın."

Parmaklarımın arasındaki eklemle oynuyorum. Onu atmam için bana bağırmıyor - kesinlikle iyi bir şey yapmıyor. "Sen de öyle yapmalısın."

Yanına oturduğumda gülümsüyor ve bir yudum daha içiyor, çenesini avucuna dayıyor ve gölün sessiz ve durgun sularına bakıyor. Sersemlemiş. Yorgun. Kalbi kırık.

"Sanırım film bitti?" Tekrar dikkatini çekerek soruyorum. "Evet,"

diyor boş boş.

"İyi olacağını biliyorsun, değil mi? Babam kendi başının çaresine

bakabilir." Gülümsemesi sahte. "Umarım öyledir."

Havuz evine doğru yürümeden önce bir dakika boyunca onunla rahat bir sessizlik içinde oturuyorum. Barry'nin getirdiği muhafızların sayısı düşünüldüğünde biraz huzur bulabileceğim tek yer orası.

Malikanenin her yerinde devriyelerimiz var. Hepsi silahlı. Hepsi içeride ve dışarıda duruyor. İzliyorlar. Bekliyorum. Bernadette'in saldırması uzun sürmeyecek.

ama hazır olacağız. Ben hazır olacağım. O tek başına ailemi bir nefeste mahvederken yatak odamda tıkılıp kalmayacağım.

Aniden ve sert bir şekilde birkaç kez gözlerimi kırpıyorum, sonra kendimi durdurmak için gözlerimi kapatıyorum. Süzülmüş havuzun kenarına oturuyorum, cigaramı yeniden yakmak için çakmağımı geri çekerken bacaklarım kenardan sarkıyor.

Kararsız ellerimle bir alev tutuşturmak için beş deneme yapmam gerekiyor ve ciğerlerim aklımdan geçen düşüncelerden daha fazla yanana kadar derin nefes alıyorum.

Pis. Acınası.

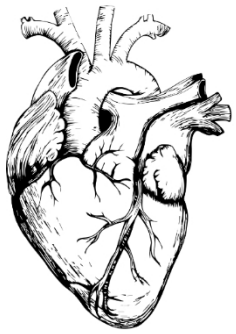
İşe yaramaz.

Erkekler ve kadınlar tarafından tecavüze uğradın. Baban şimdi bunların hepsini yaşıyor.

Ve kardeşin senin yüzünden öldü.

OceanofPDF.com

26

KADE

I Başımı eğip gözlerimi kapalı tutarak beni dengede tutan, akıl sağlığımın bu tarafında kalmamı sağlayan tek şeye odaklanıyorum. İntikam.

Babam benimle değiş tokuş yaptığı için kahraman olduğunu sanıyor ama yanılıyor. Bernadette kötü ve aşağılık biri ama bağlantıları daha da kötü. Duygularını yıllar süren çalışmalar ve terapilerle dikkatlice öğrenmiş, bu yüzden onları kapatabiliyor. Onun kurallarına uymayacak ya da bana yaptığı gibi onu istismar etmesine izin vermeyecek.

Onu herhangi bir şeye zorlamaya çalışırsa boynunu kırmaktan çekinmeyecektir.

Belki de çoktan yapmıştır ve bu yüzden hayalet olmuştur?

Ailesini güvende tutma baskısıyla değil, şiddet yoluyla hayatta kalacaktır, çünkü o şekilde yaratılmamıştır. O düşüncesiz ve tehlikeli. Lanet olası menteşesiz.

Sonunda hayatta kaldım çünkü farkında olmasam bile ona tutunmaya devam ettim - kendime Stacey'ye ona aşık olan on sekiz yaşındaki çocuk olarak geri döneceğime söz verdim.

Ama hayatta kalamadım. Özgür olabilirim ama hâlâ oradayım. En azından zihinsel olarak. Sesleri duyuyorum. Kahkahaları. Acıyı, istenmeyen dokunuşları, vücudumdan sızan kendi kanımın sıcaklığını hissediyorum.

Şu anda bile duvarların üzerime kapandığını hissetmeden, eski müşterilerimden çok farklı sesler duymadan ve onların ellerini üzerimde hissetmeden gözlerimi zar zor açabiliyorum.

Bu duygudan, kirlilikten, görünmez kandan kurtulmak için avuç içlerimi ocakta yakmaya çalıştım ama annem beni durdurdu. Bu yüzden doktor çağırdı ve şu anda sistemimde kaç tane ilaç var.

Kulübedeyken çok karanlık bir yerdeydim ve yavaş yavaş boşluktan çıkıyormuş gibi hissetsem de bir şey beni tekrar aşağı çekmeye çalışıyor. Pençeleri ruhumun derinliklerinde ve ben zar zor tutunuyorum.

Stacey'nin çoğu zaman yanımda olduğunu biliyorum. Bağlantıyı kopardığım, gerçeklikle savaştığım zamanlarda bile onun konuştuğunu duyabiliyordum. Normal olduğumuz zamanlarda yaptığımız her şeyden bahsederken parmakları saçlarımı okşuyordu. Sadece birbirini tanımaya çalışan on sekiz yaşında iki çocuk.

Artık beni tanımıyor ve tanımasını istediğimden de emin değilim.

Her sert nefes alışımda cigara parmaklarımın arasında yanıyor ve üflediğimde duman bir bulut halinde üstümden dağılıyor. El-ağız koordinasyonumun ne kadar saçma olduğu düşünüldüğünde neredeyse düşürüyordum.

Devriye gezen bir gardiyan yanımdan geçerken sağ tarafımda bir telsizin hafifçe öttüğünü duyuyorum. İç çekiyorum ve dirseklerimi dizlerime dayıyorum. Gözlerim, arazinin arka tarafına bakan büyük bir penceresi olan mutfağa kaydığında, Stacey'nin bir bardağı meyve suyuyla doldurduğunu görüyorum. Manzara çoğunlukla havuz evini çevreleyen ağaçlar tarafından engelleniyor, ancak sıvıyı yutmasını ve elinin tersiyle ağzını silmesini izleyebileceğim kadar boşluk var.

Ne kadar güzel olduğu için göğsüm ağrıyor. Ona yaşattığım onca şeyden sonra nasıl hâlâ burada olduğunu. Hala benim için savaşıyor. Bizim için savaşıyor. Bir ilişki içinde olmak için değil, çünkü ikimiz de bunun için fazla berbat durumdayız, ama düz bir zemin bulmak için.

Beni kaldırıma tekmelemeli ve onu iki yıl boyunca hayatımdan çıkardıktan sonra onunla bir daha asla konuşmamamı söylemeli. Onu vurduktan sonra. Yara neredeyse iyileşti ama kesinlikle iz bırakacak ve onu her gördüğümde ona bakıyorum.

Ona gitmek, onu öpmek, ona dokunmak ve beni sevmesini istemek istiyorum ama yapamıyorum.

Bernadette'ten ayrıldıktan sonraki ilk birkaç gün kötü bir durumdaydım. Çıldırmadan işeyemiyordum bile. Ama o kulübede olanlar beni gerçekliğe geri döndürdü. Birazcık. Hala mücadele eden yanlarım var ama Bernadette'e, kocasının benim bodrumumda çürüyüp gitmesine ve onları bana baktıklarına bile ne kadar pişman edeceğime odaklanmış durumdayım.

Stacey avuçlarını mutfak ünitesine dayıyor ve gözlerini kapatıyor. Alnını tezgâha dayadığında ne düşündüğünü merak ediyorum. Onu bu kadar üzen ne?

Birkaç şey olabilir.

Onun ölü kardeşi. Benim ölü kardeşim. Yakında ölecek olan babam. Ya da ben. Elleri titremeden ve onu yargılayacakmış gibi yüzünü saklamadan ona bakamayan aşağılık eski sevgilisi. Mesafemi korudum ve korumaya da devam edeceğim.

Belki de sadece yorulmuştur. Tüm bu saçmalıklardan bıkmıştır. Ben yorulduğumu biliyorum.

Onu özlüyorum. Onun bulaşıcı kıkırdamasını özlüyorum. Onu öptükten sonra bana gülümsediğinde çukurlaşan gamzesini. Onun iğneleyici mesajlarını. Her zaman tembellik etmek ve köpeklerle televizyon izlemek istemesini. Onu dans ederken izlemeyi, bir rutinin içinde derinlere dalmayı ya da dilimi içine sokarak çözülmesini izlemeyi özlüyorum...

Üvey kardeşinin önünde ona yaptığım şey gözümün önüne geliyor ve geri çekildiğimi hissediyorum, göğsümde acı verici bir burkulma oluyor. Hakkında konuşmadığımız bir şey. Yapmamamız gereken bir şey. Zar zor hatırlayabildiğim bir şey.

Böyle olmak berbat. Sürekli ya ayrışıyorum ya da tamamen boşluğa düşüyorum. Bazen kriz geçiriyorum; bazen hiçliğe bakıyorum, kendi zihnimin içinde hapsolmuş bir şekilde, birinin bana yardım etmesi için bağırıyorum. Çoğu zaman bunun farkına varmıyorum.

Babamın kafasının içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hiçbir zaman tam olarak bilemedim ama sanırım artık biliyorum. Çok korkutucu ve yalnız bir yer ve her zaman çok sinirleniyorum.

Stacey görüş alanımdan kayboluyor ve başımı tekrar eğiyorum, orta parmağımı dudaklarımda gezdirerek ne kadar kuru olduklarını hissediyorum, köşede sert bir deri hissettiğimde irkiliyorum.

Yüz örtüsünü daha az takıyorum, ama onun yanındayken yerinde durduğundan emin oluyorum. Herkes gibi o da kazara göründüğünde bakıyor ve ifadesi acımaya dönüşüyor.

Acınmak istemiyorum.

Herkesin beni rahat bırakmasını ve sadist kaltağa aylarca işkence ettikten sonra Bernadette'i altı ayak altına almaya odaklanmama izin vermesini istiyorum. Kocasını ne kadar mahvedebileceğimi görmesini istiyorum.

Onu götürebileceğim terk edilmiş bir köpek barınağı var. Onu bir kafese tıkıp acı çekmesini izleyeceğim. Babam da yirmi üç yıl önce tutuklanmadan önce aynı şeyi yapmıştı ve benim de onun izinden gitmem uygun görünüyor.

Barry, Gabriella teyzem için bir hatıra levhasının bulunduğu aşınmakta olan binayı buldu. Babamın deli arkadaşı tarafından orada öldürüldü ama bu tamamen farklı bir hikâye.

Şu anda orayı koruyan bir ekip var. Kameralar, bilgisayarlar ve bir hücre için yeniden inşa ettikleri bir oda var. Ona kocasını parçalara ayırışımı izleteceğim, sonra da bağırsaklarıyla onu boğacağım.

Dosyada iki yüzden fazla müşteri ismi ve bağlantıda olduğu daha yüzlerce kişi var, çoğunu alaşağı etmek için yeterli kanıtım var. Ama bu aile suçlu olarak ünlenmekten daha fazlasını hak ediyor. Ölümü hak ediyorlar, tekrar ve tekrar.

Bu süreçte babamı kurtarabilirsem, o zaman başka bir kazanç olur, ama nefesimi tutmayacağım.

Babam o dünyayla tanışır tanışmaz gitmiş olacak. Annemle tanışana kadar hayatı boyunca intihara meyilliydi ve annemle çok az zaman geçirebildiği bir yere kapatılınca daha da kötüleşti. Şimdi ilaçlarını alamıyor, bu yüzden yeraltı dünyasında uzun süre dayanamaz.

Ya da tam olarak uyum sağlayacak ve bunun ne kadar çarpık olduğunun tadını çıkaracak, kim bilir?

Her iki durumda da, onu kaybetmiş olacağım.

Esrarım bittiğinde bir kenara atıyorum ve bir sigara çıkarıp yakıyorum. Yıllar boyunca o kadar çok yeşil sigara içtim ki sakinliği neredeyse hiç hissetmiyorum. Bu sinir bozucu.

Sol tarafımdaki hareket dikkatimi çekiyor ve Stacey'nin bana doğru yürüdüğünü görünce kalbim duruyor. Sigaramdan bir nefes çekiyorum ve doğruca bana gelip havuzun kenarında yanıma otururken onu izliyorum.

Sigarayı dudaklarımın arasından alıp kendi dudaklarının arasına koyarken boğazım düğümleniyor. "Benim adım Stacey," diyor gülümseyerek ve ciğerlerimin kekelemesine neden oluyor. "Birkaç ay önce Luciella'nın dans sınıfına katıldım."

Uzun bir nefes alıp dumanı üstümüze üflerken gözlerim ondan ayrılmıyor. Sanırım kalp krizi geçiriyor olabilirim. Kalbim acıyor, çok sert atıyor.

Yeşil gözleri ay ışığının altında parıldıyor, çilleri yanaklarını ve burnunu tozluyor ve çene hattı her zamanki gibi kusursuz. Ona dokunmak istiyorum ama yapamıyorum. Onu incitirim. Nasıl nazik olunacağını bilmiyorum.

Bir zamanlar dünyanın en şanslı adamıydım. O benimdi ve ben onu kaybettim.

On beş yaşındayken tam olarak tanıştığımız yerde, deja vu ile başımı sallıyorum.

"Benim uyarımı dikkate alıp benden uzak durmalıydın." Yutkunuyorum, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar iki elimle havuzun kenarını kavrıyorum. "Öyle yapsaydın şimdi çok daha iyi bir konumda olurdun."

Başını eğiyor, elinin üzerine yaslanıyor. "Sana aşık olmak hayatımı mahvetmedi, Kade. Chris mahvetti. Sen olmasaydın, beni bir yere kapatır ve sonsuza dek evcil hayvanım derdi."

Ölü bir adamı diriltip tekrar öldürebilir miyim? Zar zor hatırladığım bir ölüm daha. Bu beni kızdırıyor.

Başka tarafa bakıyorum. "Bernadette'in beni nasıl bir dünyanın içine sürüklediğini bilemezdin."

"Hayır, olmazdı. Ama yine de hiçbir şeyden pişman değilim." Havuzun kenarındaki boyayı karıştırıyorum.

"Pişman olmalısın."

"Kapa çeneni," diyor dudak bükerek, hâlâ sigaramı üflüyorum. "Milo ve Hopper seni arıyor. Oturma odasında volta atıp duruyorlar ve pencere kenarlarında zıplıyorlar."

"Gidip onları göreceğim. Onları koruma altına alsam iyi olur. Güvenli bir ev." İçimi çektim. "Bernadette onların benim için ne anlama geldiğini biliyor ve onlara bir şey yapmasına izin veremem." Dudağımı çiğniyorum ve ona bakıyorum. "Senden istesem bile güvenli bir eve gideceğinden şüpheliyim."

"Hayır."

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

"İlaçlar nasıl?" diye soruyor, bacak bacak üstüne atıp yüzünü bana dönerek. "Benimle tek kelime bile konuşmadın. İyi olduğunu bilmek istiyorum."

"İyiyim," diye yalan söyledim.

Saçmaladığımı bildiği için oflayıp pufluyor.

İşler garipleşmeden konuyu değiştiriyorum. "Barry eve gidiyor. Eğer seninle henüz konuşmadıysa."

Gülümserken her şey ısınıyor, içinde kelebekler uçuşuyor. "O bunu hak ediyor. Eva'yla tanışana kadar bekle. Onu çok özledim. Çok enerji ve hayat dolu ve çok sevimli bir gülümsemesi var."

Eva ile asla tanışmayacağım. Bunun ne yararı olur ki? *Oh, hey, evlat. Bu adam tam bir pislik ve aslında içi ölü. Ruhunun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok ve kalbi neredeyse ters dönmüş durumda. Yüzünü görüyor musun? İğrenç. Yüzlerce kişiyi öldürdü ve bu ölümlerin sadece yarısından pişmanlık duyuyor. Yatağınızın altında saklanan canavar o.*

"Hey."

Stacey beni kafamdan çekip çıkarıyor ama ben yine hızla göz kırpmaya başlıyorum. Durmak için çabalarken gözlerimi kapatıyorum.

"Burada seninleyim."

"Biraz uyumalısın."

"Sana yardım etmeme izin ver, Kade. Konuşmamıza gerek yok - sadece burada seninle olmama izin ver."

Yaklaşıyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Seni seviyorum Stacey, ama bunların hiçbirine hazır değilim," diyorum, ayağa kalkıyorum, gözleri hareketlerimi takip etmek için kalkıyor. "Özür dilerim."

Bakışları düşer. "Sadece sana yardım

etmek istiyorum." "İstediğini biliyorum."

Ona elimi uzattığımda tutuyor ve ayağa kalkmasına yardım ediyor. Dokunuşu heyecan verici ve onu göğsüme çekip öpmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bu konuda nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Ona bir şey teklif edecek durumda değilim. Neden bu kadar kafa karıştırıcı?

Onu içeriye kadar takip ederken bakışlarım önümde salınan kalçalarına, bir o yana bir bu yana savrulan dalgalı saçlarına kayıyor. Onu yakalama isteğim daha da artıyor ama ellerimi yumruk yapıyorum.

En azından aletimin hâlâ var olduğunu biliyorum. Seğirmeyi hissediyorum ve kendimden nefret ediyorum.

Luciella'nın odasının hemen yanında, annemin ona verdiği odaya götürüyorum onu.

Kapının önünde duruyor ve bana dönerken dudağını kemiriyor.

Gergin mi? Gerginim.

Kendi iç kargaşamı siktir edip onu yine de öpeyim mi?

Hayır. Yara izimi hissedecek ve muhtemelen bayılacağım. Ona zarar verebileceğimi düşününce şimdiden bayılacak gibi oluyorum.

"Her şeyi yeniden normalleştirmek için kendi alanına ihtiyacın olduğunu biliyorum ve sana ihtiyacın olduğu kadarını vereceğim. Ama burada olduğumu bilmeni istiyorum."

Bir süre ona baktıktan sonra bakışlarımı indiriyorum. "Benden daha iyisini yapabilirsin, Stacey. Ben eskiden olduğum kişi değilim. O versiyonum artık yok."

Bu versiyonun da öyle olduğunu sanmıyorum.

"Ben de değiştim." Kendine sarılıyor ve onu yanımda endişeli hissettirdiğim için nefret ediyorum. "Sana yardım etmek istiyorum. Seninle birlikte *olmak* istiyorum. İyileşmen ne kadar sürerse sürsün." Sesi çatlıyor ve sanırım benim de göğsümde bir şeyler çatlıyor. "Beni hâlâ sevdiğini söylemiştin."

"İstiyorum," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden. "Seninle geçirdiğim o zamanı geri almak için ölürdüm. Ama nasıl bir ilişki yaşayacağıma dair hiçbir fikrim yok. Artık değil."

"Anlıyorum. Ben de bunu istemiyorum. Bu ikimizin de hazır olduğu bir şey değil." Alt dudağını çiğniyor, bir kez başını sallıyor ve yana bakıyor. "Ben sadece... Ne yapacağımı ya da nasıl davranacağımı bilmiyorum."

Sesimi alçaltıyorum. "Biliyorum."

Bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Keşke parmaklarımın arasında ne kadar yumuşak olduğunu hissedebilseydim. Eskiden hep onun saçlarıyla oynardım.

O benim dayanağımdı. Sanırım hala öyle.

Başparmağımı dudaklarımın köşesindeki pürüzlü deride gezdiriyorum ve garip bir şekilde bunu ondan saklama ihtiyacı hissetmiyorum. Bütün gece ortadaydı ve bir kez bile bakmadı ya da dikkatini çekmesine izin vermedi.

Belki de ona bakmak canımı acıttığı için fark etmedim.

"Yeni numaranı alabilir miyim?" Kendimi durduramadan soruyorum. "Mesajlaşmamızda sorun yok, değil mi?"

Gülümsediğinde göğsüme sıcak bir his doluyor. Hüzünlü gözlerine ulaşıyor. "Evet. Seninkini yaz, ben sana mesaj atarım," diye cevap veriyor ve pijamasının cebinden telefonunu çıkarıp bana veriyor.

Ekran kilidini açar açmaz arama çubuğunun açık olduğunu görüyorum. Google'da babamla ilgili herhangi bir haber arıyor.

Duraksamam üzerine başını

eğdi. "Babamla yakındınız."

"Evet. Amerika'dayken onu her gün ziyaret ederdim."

Mırıldanıyorum, numaramı yazıyorum. "Birini bulmana sevindim. Barry, Lisa ile de yakın olduğunuzu söyledi. Bazen güvenliği atlattığında ona kalp krizi geçirtiyormuşsun."

Kıkırdıyor ve parmaklarım bir saniyeliğine ekranın üzerinde donup kalıyor.

"Aria, Archie'nin hâlâ hayatta olduğunu söyledi. Onunla ne yapacaksınız? Bernadette'in peşinden mi gideceksiniz?"

Onu görmezden geliyorum, çünkü aynı anda sadece bir şeye odaklanabiliyorum ve numaramı telefonuna yazmaya çalışırken başparmaklarım titriyor. Şimdiden iki kez yanlış girdim.

"Onun peşinden gidecek misin?" diye tekrar soruyor ve gözlerindeki endişeyi görmek için başımı kaldırıyorum.

Başımı sallayarak telefonu ona geri verdim. "Evet. Hepsinin peşinden gideceğim."

Onların yanışını izlemeden hayatıma devam etme fikri beni öfkelendiriyor ve ruh halimdeki değişimi fark ettiğinde soru sormayı bırakıyor.

Parmaklarımız birbirine değdiğinde ve nefesi kesildiğinde Stacey'den geri çekiliyorum. Şampuanının kokusunu alamayacak kadar uzaklaşıyorum. "Git uyu," diyorum. "Bana mesaj at ama ihtiyacın varmış gibi hissetme."

Kollarını kendi etrafında sarıyor. "İyi geceler, Kade."

Odaya girip kapıyı kapatmasını izlerken hiçbir şey söylemiyorum. Kapıyı açıp beni affetmesi için ona yalvarma dürtüsü içime çarpıyor ama geliştirdiğim kontrolü elimden bırakamıyorum.

Odaklanmam gerek.

Köpekleri bulup odama giderken telefonum cebimde titriyor.

***Bilinmeyen Numara**: Sanki ilk randevuma çıkmışım gibi sersemlemem garip mi?*

***Ben**: Gergin miydin?*

Çok... ***Ben**:*

Özür dilerim.

Yazıyor, siliyor, yazıyor, sonra tekrar siliyor. Sonra hiçbir şey yok. Konuşmayı zorlamalı mıydım? Onunla flört etmeli miydim? Onunla geçirdiğim on dakikanın kafamdaki sesleri susturduğunu mu itiraf etmeliydim?

Üstümü ve şortumu çıkarıp sepete atıyorum ve duşa giriyorum. Alnımı fayanslara bastırırken su tenimi haşlıyor.

Duvarlar etrafımı sarıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Bana Stacey demeni istiyorum. Bu seni sertleştirir mi? Gözlerini kapat ve benim o olduğumu hayal et. Eğer sertleşmezsen, Kade, gidip Archie'yi getireceğim.

İşte böyle, iyi bir çocuk. Hepimizin önünde onu daha sert becer.

Şimdi kafasına bir kurşun sık.

Aferin

oğlum.

Aferin

oğluma.

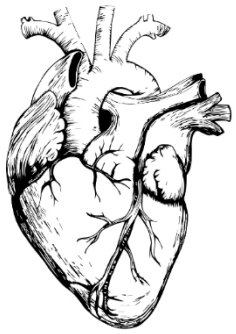
Aferin

oğluma.

Yumruğumu vurduğumda fayans çatlıyor.

OceanofPDF.com

27

KADE

Ertesi gece, Bernadette'in nerede olduğunu ve bir sonraki adımlarını tartışmak üzere ekibimden bazılarıyla - Barry'nin de görüntülü olarak katıldığı - bir brifingdeyken şunu fark ettim

Eşyalarımın çoğu hâlâ Stirling'deki evimde.

Çoğunlukla dizüstü bilgisayarım ve evrak işlerim.

Bazıları yukarı çıkacaktı ama ben reddettim. Ben gitmek istiyorum.

Barry bana eşlik edilmesini ayarlıyor ama ben ona motorsikletimle gideceğimi ve beni takip eden her kimse onun arkamdan gelebileceğini söylüyorum. Bernadette'in bir şey deneyeceğinden şüpheliyim. Beni hedef alırsa Archie için durumu daha da kötüleştireceğimi biliyor.

Tetikte olacak ama yine de babam elinde olduğu için kendini beğenmiş olacak.

Her şey ayarlandıktan sonra, elimde bir esrarla balkona çıkıyorum. Hava karanlık ve soğuk. Kış hızla yaklaşıyor ve bu bana Noel'i düşündürüyor, her ne kadar hala birkaç ay uzakta olsa da.

O zaman hala hayatta olacak mıyım ve eğer olursam, Stacey'e bir hediye almak garip kaçar mı?

Gözlerim uçan bir drone'a takılıyor. Barry'nin harika bir fikri - ekibin yarısının onları nasıl kontrol edeceğine dair hiçbir fikri yok. Dirseklerimi taş duvara dayıyorum ve Stacey'nin havuz evinde telefonda biriyle konuştuğunu görüyorum.

Elini kızmış gibi sallıyor ve bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Belki de kardeşidir? Ya da Barry onu bir şey için aramıştır. Artık onunla da yakın.

Telefonu kapatıyor ve tam bana doğru bakarken geri çekiliyorum.

Bugün onunla hiç konuşmadım. O ve Luciella alt kattaki stüdyoda kaldılar ve tüm yeni hava ekipmanlarını denediler. Biraz odanın dışında durdum; kız kardeşimin ağladığını duydum, sonra Stacey ona gözyaşları dinene kadar dans etmesini söyledi.

Müzik saatlerce çaldı.

Kız kardeşim gittikten sonra Stacey'nin bir direğin etrafında gerinip çalışmasını, tavandan sarkan kumaşta kendini bükmesini ve ardından bir hava çemberinde bükülme rutini yapmasını saatlerce ekrana bakarak izlemiş olabilirim.

Dün kısa bir süre de olsa birlikte vakit geçirmek, ter içinde ya da banyoda yerde, sersemlemiş ve neler olup bittiğinden emin olamadan uyanmadan ilk gece uykumu almamı sağladı.

Stacey'nin rehberini açıyorum ve bir tanesinde karar kılmadan önce on beş mesaj yazıyorum. Az önce ona bir ilişkiye ya da başka bir şeye uygun olmadığımı söylediğimi düşünürsek bu aptalca, ama o beni sakinleştiriyor ve onun yanında olmak kafamdaki tüm saçmalıkları unutmamı sağlıyor.

Ve onu gerçekten çok seviyorum.

Kafasını karıştırmak istemiyorum ama onu kendimden uzaklaştırmak da istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bir yol ayrımındayım. Stacey'i istiyorum. Ona ihtiyacım var. Ama onu inciteceğim, hem fiziksel hem de zihinsel olarak. Ya seks sırasında kendimi kaybedip halüsinasyon görürsem? Ya onu uykumda vurursam?

Belki ondan arkadaşım olmasını isteyebilirim?

***Ben**: Neden uyumuyorsun?*

Cevap çok hızlı.

***Çilli**: Stalker.*

***Çilli**: Kyle beni aradı. Neden uyanıksın?*

Eklemi dudaklarımın arasına koydum ve cevap vermek için iki baş parmağımı kullandım.

Stirling'deki daireme gitmem gerekiyor. Oyunda mısın?

Kahretsin, ben bir aptalım. Düşüncesiz, aptal bir salak. Ne yapıyorum ben? O çok daha iyisini hak ediyor ve ben onu saçmalıklarımla sürüklüyorum. Neden benimle gelmesini isteyeyim ki? Neden mi? Lanet olası neden?

***Çilli**: Emin misin? Bunu zorlamanı istemiyorum.*

Takılabiliriz, Stacey.

***Çilli**: Ne zaman gidiyorsun?*

***Ben**: Şimdi. Benimle garajda buluş. Bisikleti yukarı çıkarıyoruz.*

***Çilli**: Flashback'ler yaşıyorum ve sanırım tekrarlamaktansa serçe parmağımı sokmayı tercih ederim, ama korkunç teklif için teşekkürler.*

***Ben**: Bok çuvalı.*

***Çilli**: Senden nefret ediyorum. On dakika içinde orada olacağım.*

Kalın bir kapüşonlu ve eşofman altı giydikten sonra, derilerimi giyme zahmetine katlanmadan, şifonyerimin üzerinde duran malzemeye uzun süre bakıyorum ve sonra pes edip ağzıma bağlıyorum.

Garaja gittiğimde bisikletimin yanında bekliyor - benim gibi rahat kıyafetler giymiş. Yün bir şapka bile takıyor.

Tepesindeki tokayı tutup çekiyorum ve saçlarını karıştırıyorum. Bana kaşlarını çatıyor ve ben de kaskı işaret ediyorum. "Bunu giyiyorsun."

Ona büyük geliyor ama hiç yoktan iyidir. Çenesinin altındaki klipsleri tuttururken vizörü açık tutuyorum, her hareketimi izlediği için içimde bir kelebek uçuşması hissediyorum.

Stacey Rhodes tarafından sevilmek bir rüya. Neden benim rüyam bir kabus olmak zorunda?

"Ben kullanabilir miyim?"

Gülüp kendi kaskımı takıyorum ve kollarını kavuşturup kalçasını dışarı çıkardığında gülmeyi kesiyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Bir yere gidebiliriz ve sen bana öğretebilirsin, tıpkı bana araba kullanmayı öğrettiğin gibi."

"Dört kez kaza yaptın."

Dedi ki. "Kaç tane arabayı hurdaya çıkardın?"

Sessiz kalıyorum, gözlerimi ona dikiyorum.

Ağzında bir gülümseme var. Ben göremiyorum ama gözlerinde görebiliyorum.

"Ön kapıya kadar sürebilirsin," diyorum bisiklete doğru ilerleyip selesini okşayarak. "Önüme otur, ben de ellerini kolların üzerinde tutayım ve hareket etmek için dengemizi değiştirelim."

Ben arkasına atlamadan önce biraz yalpalayarak tırmanıyor, bisikletin her bir parçasını işaret ederken ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Dinliyor, başını sallıyor ve kendini ayarladığında kıçını bana doğru itiyor.

Ellerim yumruk oluyor, tüm vücudunun ön tarafıma baskı yaptığını hissettiğimde dişlerim gıcırdıyor ve ellerimi gidonun üzerine koyarak onu kucakladığımda daha da kötüleşiyor.

"Hazır mısın?" Ben soruyorum.

"Hazır," diye onaylar ve bisiklet durur.

"Debriyajı çok hızlı bırakıyorsun. Yavaşça, aynı arabada yaptığınız gibi."

Bu kez, ilerliyoruz ve garajdan çıkıp, çok dağınık bir şekilde, araba yolundan aşağıya doğru zikzaklar çizerken kararımdan pişmanlık duyuyorum.

Korumalarım bizi izliyor ve muhtemelen neler olduğunu merak ettiklerini biliyorum. SUV arkamızdan geliyor ve daha fazla kontrol kazanmak için parmaklarımı onunkilerin arasına sokup bizi kapıya götürüyorum.

"Devam edebilir miyim?" diye soruyor Bluetooth'tan. "Sadece yolun sonuna kadar."

"Bizi öldürmeyin."

Kıkırdıyor ve kapı açıldığında bileği kıvrılıyor ve öne doğru öyle bir sarsılıyoruz ki kaskım onunkine çarpıyor. "Kahretsin," diye geveledi. "Üzgünüm ama sen en kötü öğretmensin."

"En kötü sipariş alan sensin. Yavaş git, yoksa ben devralırım."

"Evet efendim," diyor alaycı bir şekilde ve ben de kaskımı hafifçe onunkine vuruyorum.

Yolun sonuna varıyoruz, ama sadece ben devraldığım için, parmaklarım onun parmaklarının arasında, önüm arkasına bastırıyor, hareket ettikçe sağa sola eğiliyor. Ana yola çıkar çıkmaz arabayı kenara çektim.

"Böyle kalabilir miyiz?" diye soruyor.

O seleden sarkarken ben ayaklarımı yere basarak bisikleti yukarıda tutuyorum, geri çekilip gidonu bırakıyorum. Bana bakmak için vücudunu döndürüyor, vizörünü yukarı kaldırıyor ve gözlerindeki heyecanı görüyorum.

"İki saatlik bir yolculuk olacak," diyorum, tam SUV arkamızda dururken kasklarımıza bağlamak için telefonumu çıkarıyorum. "Ama biraz gidebilir ve yemek için durabiliriz."

Heyecanla başını sallıyor. "Bu hoşuma gider."

İç çekiyorum, çalma listemin başlamasını bekliyorum. Thom Yorke'tan "Hearing Damage" çalıyor ve Stacey inliyor. "Bu şarkıya bayılıyorum."

Biliyorum. Senin hakkında her şeyi biliyorum, Çilli.

Tekrar yola çıkıyoruz ve sürüşün bazı noktalarında kontrolü ele almaya çalışıyor, ancak hayatta olmasına değer veriyorum, bu yüzden hareketlerine hakim olduğumdan emin oluyorum, ancak sadece hala bir motosiklet kullanabileceğini düşünecek kadar.

Bu hoşuma gidiyor. Hızlandığımızda onun küçük nefes alışlarını duymak, saçlarının uçuştuğunu görmek, soğuk havayı tenimizde hissetmek sakinleştirici. Otoyolda arabaların arasından geçerken bile SUV bize ayak uyduruyor. Yemek için duruyoruz, rahat bir sessizlik içinde yiyoruz ve sonra tekrar yola çıkıyoruz.

Stirling'e giden yol boyunca Stacey önümde oturuyor, onu bana karşı hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor. Keşke burada kalabilseydim.

Arabayı garaj yoluma çekiyoruz ve ben bizi içeri yönlendirirken garaj açılıyor. Uzun bir nefes alıyor. "Bu inanılmazdı," diyor kaskını çıkarırken. "Kalbim çok hızlı atıyor. Hisset." Elimi tutup göğsüne bastırıyor ve her yerim donmuş olsa da bana ait olan atan kalbi hissedebiliyorum.

Sessiz kaldığımda boştaki eliyle vizörümü yukarı çekiyor.

"Adrenalin yüzünden," diyorum göz teması kurarak. "Bazen gerçekten bunaltıcı olabiliyor."

"Seninle buraya gelmemi istediğinden beri kalbim göğsümde çarpıyor."

Dudağımın köşesi kıvrılıyor. "Yaşlandıkça yumuşuyorsun, Stacey." Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve bisikletten iniyor. Ben de onu takip ediyorum. SUV garaj yoluna giriyor. "Burada bekle. Sadece bir dakika sürecek."

Başını sallıyor ve korumalarımın hemen dışarıda olduğunu bilerek onu garajda bırakıyorum, ben de çantamı ve dizüstü bilgisayarımı arıyorum, ikisini de nadiren kullandığım ofiste buluyorum. Şarj aletini kontrol edip dizüstü bilgisayarı çantaya koyduktan sonra masamın çekmecelerini karıştırıp evrakları arıyorum.

Bir hareket duyunca başımı kaldırıyorum - Stacey elinde bir kâğıt parçasıyla kapıda duruyor. "Nedir bu?"

Gözlerimi ayırmıyorum. "Bir şey yok."

"İçindeki herkese hitap ediyorsun ve sanki ölecekmişsin gibi her şey için özür diliyorsun." Kelimeleri tarıyor, kâğıdı ters çeviriyor ve duraklıyor. "*Ve son olarak, hayatımdaki en önemli kişi, kızım Stacey Rhodes. Benim Çillerim. Sonsuza dek benim. Bunları daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilirim? Umarım ölümüm senin özgür olduğun anlamına gelir ve bu*-" Yukarı bakıyor. "Not neden durdu?"

Yere baktım. "Önemli bir şey değil."

"İntihar notuna benziyor. I..." Tekrar duraklıyor, omzunun üzerinden bakıyor ve soluk soluğa kalıyor. "Orada ne oldu?"

Bok. Siktiğimin boku.

O yıkık dökük yatak odama girerken çantamı bırakıyorum, bir solukta ağzını kapatınca duruyorum. Nutku tutulmuş bir halde dizlerinin üzerine çöktü ve kızımızın ultrason fotoğrafını eline aldı. Elindeki resim titriyor, diğer elinde de benim intihar notum.

"Stacey..."

Aynamı yumruklamamdan dolayı kırılan camın üzerinden sürünerek ilerleyip prenses elbisesini kaparken alt dudağı titriyor. "Tanrım," diye hıçkırıyor, gözlerini kapatırken elbiseyi göğsüne bastırıyor. "Sende her şey vardı. Bende sadece ultrason fotoğrafı vardı. Chris onu yaktı ve biz ayrıldıktan sonra ona hamile olduğum zamana dair hiçbir şeyim kalmadı."

Yavaşça içeri giriyorum, ayakkabılarımın altındaki camlar çatırdıyor ve Stacey gözyaşları içinde ileri geri sallanırken sessizce oturarak yatağa iniyorum.

Sol tarafa bakıyor, yırtık pırtık çizdiğim resmini görüyor ve üzerinde beş kuralımın yazılı olduğu kâğıdı kaldırıyor. Başını sallıyor, parmaklarının arasından kaymasına izin vermeden önce bir hıçkırık daha dökülüyor.

"Hayat neden bu kadar acımasız?"

"Keşke bilseydim," diye cevap veriyorum. "Buraya son geldiğimde kontrolümü kaybettim ve her yeri mahvettim. Bunu kimsenin görmesini istememiştim. Sana sorduğumda unutmuşum. Özür dilerim."

Stacey burnunu çekiyor, elbise hâlâ kucağında, ikimizin resmini alıyor. Başparmağını gülümseyen yüzlerimize sürtüyor. O zamanlar dünyadaki tek endişemiz kız kardeşimin ilişkimize nasıl tepki vereceğiydi.

"Bir daha asla onlar gibi olamayacağız, değil

mi?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

"Ne kadar mutlu olduğumuzu özlüyorum," diyor, başını dizime yaslayıp elbiseye sarılırken ve resmi tutarken biraz daha kokluyor. "Jason önüme atladığı için özür dilerim."

Kaşlarımı çattım. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok."

"Yine de biliyorum. Eğer baban söylediğinde yukarı çıkmış olsaydım, o zaman orada olmazdım. Jason hâlâ hayatta olurdu."

Elim titriyor ama onu kaldırıp başına koymayı başarıyorum ve parmaklarımı yumuşak saçlarında gezdiriyorum. İçten içe iç geçiriyorum, yakınlığımız

ihtiyacım var ama sahip olamıyorum. "Jason gitti," diyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Üzerinde durmanın bir anlamı yok."

Sadece cenazeyi halletmemiz gerekiyor. Kardeşimi gömdükten sonra sonraki adımları düşüneceğim.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Stacey başını kaldırıyor ve yatakta yanıma oturacak şekilde hareket ediyor. Sonra arkasına yaslanıyor, elinde resim ve elbise, tavana bakıyor. Ben de yavaşça arkama yaslanıyorum ve konuşma isteğimle savaşıyorum. Ona kafamın ne kadar karanlık olduğunu söylemek için. Ondan yanımda kalmasını istiyorum. Acımı dindirmesi için ona yalvarıyorum.

Görmezden gelmeye çalıştığım kederim.

Babamın nerede olduğuna dair paranoya.

Archie'ye duyduğum öfke, hala bodrumumda kapana kısılmış, açlıktan ölüyor ve sürekli yediğim dayaklardan dolayı acı çekiyor.

Stacey başını çevirip bana bakıyor. Elini kaldırıyor ve ben de tereddüt etmeden tutuyorum. Temasla içimde yine kelebekler uçuşuyor ve gözlerimi kapatıyorum, dokunuşa bayılıyorum, etrafımızdaki yıkılmış odayı görmezden geliyorum.

Keşke sonsuza kadar böyle kalabilseydik, burada, bu pozisyonda. Birlikte.

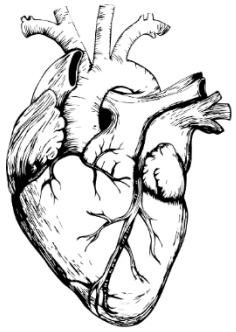
Saatler sonra uyandığımda Stacey'nin başı göğsümde, bacağı bacağımın arasına sıkışmış, elbise aramızda. Şampuanının kokusunu içime çekiyorum. Parmağımı yanağındaki iz üzerinde gezdiriyorum - bunu ona ben yaptım. Bunu yapmak istememiştim.

Gözlerim kapının önünde duran ve arkası dönük olan gardiyana takılınca iç çekip onu uyandırıyorum.

Kutuyu, çizdiğim yırtık eskizleri bile tekrar paketliyoruz ve malikaneye dönmeden önce kalemlerimi ve eskiz defterimi de almamı istiyor.

OceanofPDF.com

28

KADE

Mum ve Ewan oturma odasında film izliyorlar ve kız kardeşim Stacey'i saatlerdir stüdyoda tutuyor, bu yüzden son üç saatimi
Archie'ye işkence ediyor.

O zayıf. Derisi biraz sarı. Yani, henüz kesmediğim kısımları. Her yere salya akıtıyor ve sanırım çivi tabancasından dolayı aletinde bir enfeksiyon olabilir.

Sigaramı yanağında söndürürken acı içinde feryat ediyor.

"Bana yeraltı dünyasındaki o piçler hakkında herhangi bir bilgi verecek misin, yoksa tırnaklarını çekmeye mi başlayacağım?"

"Git kendini becer."

Omuz silkip bir pense kapıyorum ve serçe tırnağını çekerken yüzüme kan fışkırıyor. Aleti bir kenara fırlatıp kollarımı kavuşturuyorum. "Birkaç saat içinde döneceğim. Yaralarına çamaşır suyu dökün," diye emrediyorum adamlarımdan birine.

"Evet, efendim."

Gömleğimin kollarını çözüyorum, manşetlerini yeniden bağlıyorum ve koridora çıkıyorum, David Kushner'den "Dead Man" müziğini duyunca duruyorum. Stüdyonun kapısını iterek açtığımda Stacey'nin hava çemberini monte ettiğini görüyorum.

Şarkı boyunca, bir rutin içinde dans edişini izliyorum. Kemiklerimi kıracak ve beni öldürecek şekiller oluşturuyor ve o kadar yavaş ve duygusal bir şekilde dönüyor ki müziği hissettiğini, kendinden geçtiğini ve kendini bıraktığını biliyorum.

Yutkunuyorum ve alnımı kapının pervazına yaslıyorum, beni görmeyecek kadar gizlenmiş bir şekilde eğilip kalkışını, tenindeki hafif teri izliyorum.

Bugün ileri geri mesajlaştık. Flört ya da geçen geceyle ilgili bir şey yok. Bana yumuşak gülümsemeler verdi ve hatta yemek masasında yemek yerken beni şakacı bir şekilde dürttü.

Köpekleri de birlikte gezdirdik. Köpekler çektiğinde bırakmadan iki tasmayı da tutmayı hâlâ beceremiyor.

Rutini sona eriyor ve bir kadavra gibi çemberden inip ince minderin üzerine uzanıyor, göğsü inip kalkıyor. Yüzünü siliyor, sonra gerinmeye başlıyor.

Arkamdan bir ses geliyor ve Ewan'ın elinde bir şişe çamaşır suyu olduğunu görmek için dönüyorum. "Bunu aşağı getirmem söylendi."

Luciella ve ben hiç konuşmadık. Ben ve kız kardeşim duygularımızla bağlantı kurabilen ikizler değiliz - senkronize değiliz.

Çok ağlar. Duyguları konusunda çok açık. Kızar ve bağırır; ağlar ve çığlık atar. Ve en iyi arkadaşıma her saat eve gelmesi için yalvarıyor. Ama o gelemiyor.

Base de pek konuşmadı. Rus dramasıyla meşgul. Anlıyorum - benim saçmalıklarım dışında bir hayatı vardı ve kız kardeşimi kurtardığı için ona büyük saygı duyuyorum. Dez de eve dönüyor. O ve Tylar, Jason'ın cenazesi için zamanında dönecekler.

Telefonum şifonyerimin üzerinde vızıldıyor ve doğrulmaya çalışıyorum ama köpekler üstümde. Onları üzerimden kaydırıyorum - bir şekilde uykuda kalıyorlar - ve

Telefonum.

***Çilli**: Neden uyanıksın?*

***Ben**: Şimdi sapık kim? Televizyon izliyorum. Yukarı gelmek ister misin?*

***Çilli:** Yanlışlıkla senin yatağında uyuyakalabilirim.*

O zaman yatağımda uyumana izin vereceğim.

***Çilli**: Sadece sen istersen.*

Ben: Ben yaparım.

***Freckles**: Lütfen yine perdelerini süpürmeye ve çıldırmaya başlama. Şimdi geliyorum.*

Şaşkınlıkla ekrana kaşlarımı çatıyorum, sonra annemin ona, biz gençken Stacey gelirken beni tam da bunu yaparken yakaladığını söylemiş olması gerektiği aklıma geliyor.

Lanet olası hain.

Sonra göğsümde bir baskı hissediyorum çünkü Stacey buraya geliyor ve ben ne olduğumuz ya da ne yaptığımız hakkında hiçbir fikre sahip değilim.

Telefonumu bırakıp ayağa kalkıyorum, başım dönüp oturmak zorunda kalana kadar ellerim saçlarımda odada volta atıyorum. Kapı çalındığında yüz örtüsünü kapıp yerine sabitliyorum.

Odama şöyle bir göz gezdirip derli toplu olduğundan emin olduktan sonra, ot kokusunu yok etmek için balkon kapılarını ardına kadar açıp gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. On beş yaşımdan beri takıntılı olduğum kıza kapıyı açarken ciğerlerim pes ediyor.

Üzerinde ipek bir pijama şortu, bir bluz ve üzerinde köpek yüzleri olan kabarık terlikler var. Uykulu bir şekilde gülümsüyor ve ben kenara çekilirken içeri giriyor. Köpekler ona doğru koşuyor - yatağa uzanmadan önce onları görmek için çömeliyor.

"Odanı özlediğimi söyleyebilirdim ama haftalarca burada uyudum."

"Neden?" Kapıyı kapatıp kilitlerken kaşlarım çatılıyor. *Bekle, sadece bir arkadaşsa kapıyı kilitlemek normal mi?*

Omuz silkiyor, yıldız avlıyor. "Dediğim gibi, seni özledim. Burada olmasan da kendimi sana yakın hissettim."

"Kulağa biraz psikotik ve saplantılı geliyor. Bence babamla çok fazla zaman geçirmişsin."

Babam. Kiminle-

Düşüncemi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Gülümsemesi ağzında kalıyor ama gözlerini terk ediyor. "Belki de. Ya da belki sadece köpeklerle takılmak istemişimdir." Onları okşuyor ve Hopper'ın başını koluna yaslayabilmesi için yana kayıyor.

Homurdanıyorum. "Beni hâlâ daha çok
seviyorlar." "Tartışılır."

Televizyonun kumandasını alıp açarken, "Yatağa düzgünce gir, ben de bir şeyler koyayım," diye emrediyorum.

"Gerçekten bir şey mi izliyoruz? Sadece uyuyamaz mıyız? Saat sabahın dördü."

Sırıtıyorum ve yorganı geri çekiyorum. "Sadece benim yatağımda olmak istediğini biliyordum." Usulca gülüyor ve lanet olsun, bunu özlemişim.

Bekle. Flört mü
ediyoruz? Ediyoruz.

Sanırım.

Gözlerini deviriyor. "Sen film izlerken ben asla uyuyamam."

Ne olursa olsun, bir şeylere ihtiyacım var. Arka plandaki sesler kafamın içindeki sesleri bastırıyor. Aptalca ama onları durdurmak için başka her şeyi denedim - uyumaya çalışmak işkence. Bazen o kadar yüksek oluyorlar ki, gerçek olduklarına inanıyorum. Onun yatağında olduğuma ve beni kesmesini, uyuşturmasını ya da bir sonraki kurbanımızı getirmesini beklediğime inanıyorum.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum," diyor ciddi bir tonda. "Sadece senin için burada olmak istiyorum, tamam mı? Arkadaşlığıma ihtiyacın varsa, al. Aklını her şeyden uzak tutmak için bana ihtiyacın varsa, ben buradayım."

Yatağa girerken kaşlarımı çatıyorum. "Seni hiç anlamıyorum." Kafası karışmış bir şekilde başını eğiyor. "Seni vurmaya çalıştım. Seni arabanla kovaladım ve kafana silah dayadım. Sen-" Yutkunuyorum. "Kızımızı kaybettikten sonra tecavüze uğradın ve ben seni terk ettim."

Omzunu kaldırırken hiç istifini bozmuyor. "Tüm ilişkilerin engelleri vardır, Kade. Seninkilerin hiçbiri senin kontrolünde değildi. Olan oldu. Tek yapabileceğimiz ileriye gitmek, değil mi?"

"Ama nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum" diye cevap verirken sesim alçalıyor.

Başını yastığa koyuyor, ben de yüzümü ona dönüyorum. Öne doğru uzanıyor ve yüzümdeki kumaşı çekiştiriyor. "Çıkar şunu. Buna ihtiyacın yok."

Başımı sallıyorum.

"Benden saklanmana gerek yok."

Ama ben biliyorum. Ve *benden* saklanıyor olmalı.

"Bernadette beni kendi yüzüme bıçak çekmeye zorladı. Ya bu olacaktı ya da kız kardeşime zarar verecekti."

Sanırım bunu ona zaten söylemiştim ama yine de gözleri sulanıyor, burun delikleri şişiyor. "O bir canavar," diye alay ediyor. "Hayatımda hiç kimseden bu kadar nefret etmemiştim. Ondan ve aptal, aşağılık kocasından."

Ona bakıyorum, ikisinin de bana ne kadar tecavüz ettiğini bilip bilmediğini merak ediyorum. İkisi tarafından da tecavüze uğradığımı bilseydi beni farklı görür müydü? Hem erkekler hem de kadınlar tarafından, bazen aynı anda tecavüze uğradığımı?

Bir parçam bildiğini düşünüyor. Yine de hala burada, yatağımda, benimle vakit geçiriyor. Benim iğrenç ya da kullanılmış olduğumu düşünmüyor.

"Bu konuda konuşmak ister misin?"

"*Hayır*," diye karşılık veriyorum, bu boktan cevap ve onun irkilmesi yüzünden kendimden nefret ediyorum. "Kahretsin. Özür dilerim. Hayır. Bana yaptırdığı şeylerin yarısını bilsen tepelere kaçardın." Başımı sallıyorum. "Üvey kardeşine ne yaptığımı gördün. O, diğer her şeyin yanında sönük kalır. Bir keresinde bir adama kendi bağırsaklarını yedirmiştim."

Gözleri şaşkınlıkla açılır. "Oh."

"Chris'e de aynısını yaptırmak istedim ama sanırım dikkatim dağıldı. Pek bir şey hatırlamıyorum." Dudağımı çiğnedim. "Onun önünde sana yaptığım şey için özür dilerim."

Yüz ifadesi aynı kalıyor. "Keşke beni onun önünde becerseydin.
Bu onu çok daha fazla incitebilirdi."

Yüzünü inceliyorum - ne kadar güzel. "Seni becerseydim kendimden daha çok nefret ederdim."

"Neden?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Neden beni yanında i s t i y o r s u n ki?"

"Çünkü seni seviyorum. Çünkü seni hep sevdim. Yaşadıkların ve ikimizin de hayatında yapmak zorunda kaldığımız değişiklikler ne olursa olsun, duygularım hep aynı Kade. Seni sevmekten vazgeçmeyeceğim."

"Keşke tekrar eski ben olabilseydim," diye itiraf ediyorum sessizce. "Şu an olduğum kişiden nefret ediyorum. Çünkü tek düşünebildiğim insanları öldürmek."

Yer değiştiriyor ama rahatsızlığından değil. "Kimi öldürmek istiyorsun?"

"Sana yanlış yapan, seni inciten, rızan olmadan sana dokunan herkes. Hepsini parçalara ayırmak istiyorum. Seni güvende tutmak için kendimi mahvederim."

"Çok güzel bir ruhun var," diyor. "Ölümden daha değerlisin." Öne doğru eğilip onu öpmek istiyorum ama bu dürtüyü kovuyorum. "Git uyu." "Sen uyu," diye karşılık veriyor.

Gözlerimi deviriyorum ve sonra kapatıyorum. "Ne kadar çekilmez olduğunu unutmuşum."

"Yatakta ne kadar yer kapladığını unutmuşum. Yarısında kal!"

Kendi tarafının baskınlığını göstermek için zayıf bir girişimle bacağıma tekme attığında kıkırdıyorum. Kalçasının arkasını kavrıyorum ve aramıza koyduğu mesafeyi biraz kapatmak için onu kendime doğru çekiyorum.

Bu dalgınca bir hareketti ve ikimiz de gözlerimizi açtık, bakışlarımız elimin onun çıplak tenindeki hissiyle çarpıştı. İçimde söndürmek için çaresizce çırpındığım bir ateş yanıyor. Onun üzerinde ve içinde olduğum zamanlar gözümün önüne geliyor ve sıcaklık omurgamı sarıyor.

Şimdiye kadar isteyerek istediğim tek kişi o. Beni tahrik eden tek kişi. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi hayal ettiğim tek kişi.

Bacağı kalçama kadar yükseliyor ve orta parmağımı bileğinden dizinin arkasına doğru sürüklemeye çalışıyorum ama bileğimi tutuyor. "Tıraş olmam lazım."

Nefes nefese bir kahkaha attım. "Bir kaktüse dokunuyormuşum gibi hissettim." Geri çekildi ve bacağını da yanında götürdü. "Kaba."

Sırıtıyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum, tenim başka bir dokunuş için yanıyor. "Saat neredeyse sabahın beşi oldu."

"Harika gözlem yetenekleri, Bay Mitchell."

Yorganı çenesine kadar çektiğini görmek için gözlerimi açıyorum. "Cumartesi günü cenazede yanımda dur."

Başını sallıyor. "Başımı sallayacağım. Her şey yoluna girecek. Sonunda cesedini bıraktıklarına sevindim." Yüz örtüsünü çıkarırken mırıldandım.

"Evet."

Lambayı kapatıyorum, geriye sadece televizyonun ışıltısı, arka planda hafif bir mırıltı halinde tıkladığım programın sesi kalıyor. İlk öpüşmemizden beri hiç bu kadar gergin olmamıştım ama ona bir şey vermem gerekiyor. Kendim ve onun için. Denemem lazım.

Eğilip elimi başının yanındaki yastığa bastırarak ona bakıyorum. "Kımıldama."

Başını hafifçe sallıyor, saçlarım gözlerimin üzerine düşerken ona doğru eğilmemi izliyor.

Yanağına bir öpücük konduruyorum, boğazından tatlı bir mırıltı çıktığında bir saniye öylece duruyorum. Dudaklarımı biraz daha aşağı bastırıyorum, o hareketsiz ama nefessiz kalırken ağzına yaklaşıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve zihnimde yankılanan seslerden, çığlıklardan ve silah seslerinden uzaklaşmaya odaklanıyorum. Neredeyse onu tekrar öpmemi engelleyeceklerdi ama çenemi tuttu. "Kontrol sende."

Gerçekten değilim.

"İstediğin kadar ileri gidebilirsin. Bunun kontrolü sende, Kade. Ben seninim," diyor ve gözleri ağzıma düşüyor. "Ve sen de benimsin."

"Öyle mi?"

"Evet."

Tekrar eğildiğimde, burnum onunkini dürtüyor ve yanağına doğru kayıyor - dudaklarımız milimetrelerce uzakta ve ben kontrollü olmaya çalışırken nefeslerim aceleyle çıkıyor.

"Öp beni," diye fısıldıyor ağzıma, bunu yapmayı ne kadar çok istediğimi bilerek. "Sadece sen ve ben varız. Her zaman ben ve sen vardık. Dünyaya karşı."

Dudaklarım usulca onunkilere değdiğinde kalbim duruyor ve yeniden başlıyor.

İlk başta onu yavaşça öpüyorum, ilk öpüştüğümüz zamanki gibi ve sinirlerim alev alev yanıyor. Benimkiler yastığın iki yanında dururken o ellerini kendine saklıyor.

Dişlerim alt dudağını hafifçe sıyırıyor ve dudaklarını ayırıp üst dudağımı emiyor. Yavaşça, şezlong öpücüklerini ağzımın köşesine doğru sürüklüyor ve ağzını yara izime bastırıp çenemden aşağı inip dudaklarıma geri dönerken nefesimi tutuyorum.

Yüzümü dikkatle ellerinin arasına alıyor, göz bebekleri her saniye daha da büyüyor. "Seni seviyorum. Seni on sekiz yaşımızdan beri seviyorum. Ve seni yaşlanıp saçlarımız ağarana ve tüm hayatımızı birlikte yaşayana kadar da seveceğim."

Onun sözleriyle tüm dünyam yıkılacakmış gibi hissediyorum ve sahip olduğum her şeyle onu boğmak ve korumak istiyorum. Onu tüm bunlardan uzaklaştırmak ve yeni bir hayata başlatmak istiyorum.

Sıradaki ölebilir.

Dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum ve elim yanağını kavrıyor, boğazına doğru kayıyor ve onları boğduğum ya da boyunlarını kırdığım için kaç kişinin öldüğü aklıma geldiğinde duruyorum.

Onu boğmak için içgüdüsel bir ihtiyaçla elimi çekiyorum ve ondan uzaklaşırken yanımda yumrukluyorum.

Odadaki tüm oksijen yok mu oldu? Neden nefes alamıyorum?

Ayağa kalkıyor, siyah saçları omuzlarına dökülüyor ve ciğerlerim yanarken beni inceliyor - görüşüm bulanıklaşırken beynim çalışmıyor. "İyi misin? Solgunlaştın."

Doğrulmaya ve nefes almaya çalışıyorum ama sanki zihnim bedenimle bağlantı kurmuyor. Sol kulağımda bir çınlama var ve bir ses duyuyorum.

silah sesi duydum.

Aferin

oğlum.

Aferin

oğluma.

Aferin

oğluma.

Bir silah sesi daha duyuldu.

Beni ürkütüyor ama gerçek olmadığını biliyorum. Artık hiç gerçek değil.

Vücudumun her yerinde bir karıncalanma hissi var ve düşüyormuşum gibi hissediyorum.

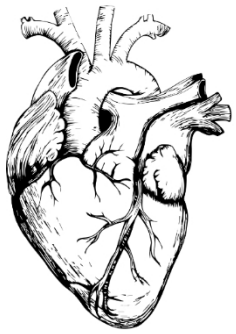
Büyük bir düşüş. Yine irkildim.

Ve tekrar ve tekrar ve tekrar.

Konuşamıyorum. Stacey'e her şeyin uyuştuğunu söylemeye çalışıyorum ama kelimeler bulanık çıkıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve duyduğum son şey, her şey kararmadan önce vücudum şiddetle sarsılırken Stacey'nin nefesinin kesilmesi oluyor.

OceanofPDF.com

29

STACEY

Tüzerine beyaz güller serpilmiş siyah tabutun arkasında yavaşça yürürken mezarlığı ölümcül bir sessizlik kaplıyor. Luciella yanımda, annesinin elini tutarken benim elimi de tutuyor. Hıçkırarak ağlıyorlar, gözyaşlarını siliyorlar. bir mendille uzaklaştırdı.

Gözlerimi ileriye dikiyorum, başımızın üzerindeki büyük şemsiye bizi sağanak yağmurdan koruyor.

Bir grup insan arkamızdan geliyor, hepsi siyahlar içinde, keder dolu iniltiler dışında hepsi sessiz. Dez ve Tylar hemen arkamdalar. Malikâneye bu sabah, ayin için tam zamanında gelmişlerdi.

İniltiler dışında o kadar sessiz ki, her yağmur damlasını, uzaktaki her gök gürültüsü sesini ve Lu'nun hiperventilasyonlu hava hıçkırıklarını duyabiliyorum.

Kade ve Ewan, Jason'ın dört arkadaşıyla birlikte tabutu taşıyor ve cenaze müdürü derin bir arsaya doğru ilerliyor. Burası yıllar önce Ewan ve Aria için ayrılmıştı; kimse Jason'ın burayı dolduracak ilk kişi olacağını bilmiyordu.

Araziye ulaştığımızda arkama bakıyorum, yağmura rağmen manzaranın güzelliği karşısında neredeyse ciğerlerimden hava çıkacak. Buradan tüm loch'u görebiliyoruz, Munros gökyüzünü dolduruyor - yakın mesafede ağaçlarla çevrili malikane var. Yaz aylarında harika bir manzara olacak.

Yerdeki çukurun etrafında toplanıyoruz ve gözlerim, tabutu indirmek için kullanacakları ipleri bırakmadan önce Jason'ın tabutunu arsayı kaplayan ahşap çıtaların üzerine indirmelerine yardım ederken tamamen duygusuz olan Kade'de kalıyor.

Ewan berbat durumda. Gözleri kıpkırmızı ve oğlu için sesli bir şekilde ağlarken gözyaşları yanaklarını ıslatıyor. Bir eliyle ağzını kapatıyor, diğer eliyle tabutu tutuyor.

Etrafına bakınırken dişleri takırdıyor, bakışları sonunda karısına takılıyor. Aria uzanıp elini tutuyor, onu kendine çekiyor ve Aria kendini zor tutuyor, vücudu Aria'nın elinde titriyor.

Kade yanımda duruyor, tabutun arkasındaki çimenlere bakarken bakışları boş. Yüz ifadesindeki gerginliği fark ediyorum; sakin kalmak için çok çabalıyor. Ya gözyaşlarına boğulacak ya da bir şeyi ya da birini kıracak.

Elini tutmaya çalışıyorum ama geri çekiyor ve kalbim sıkışıyor.

Uzun takım elbiseli yaşlı bir adam yaşam ve ölümden, Jason'dan ve onun ne kadar sevildiğinden bahsediyor. Barış ve sevgiden bahsediyor, ta ki kelimeler benim görüşüm gibi birbirine karışana kadar ve ben başımı eğiyorum.

Konuşmayı bıraktığında taşıyıcıların tekrar öne çıkmasını ister ve tabutu yavaşça mezara indirirlerken Jason'ın en sevdiği şarkı - Hollow Coves'dan "The Woods" - çalar.

Kade hâlâ bir heykel gibi - hareketleri neredeyse robotik. Bakışları soğuk, inatçı ve kimseye dikkatini vermiyor. Tabuta bile bakmıyor - tabutun ötesine bakıyor.

O sadece kırılmış duygulardan oluşan bir kabuk ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. O bir saatli bomba mı? Kendini kaybedecek mi? Yanlış zamanda patlayacak mı? Bunu atlatabilecek mi?

Kade'in saçları sırılsıklam olmuş, alnına dökülürken dudaklarındaki bir damlayı yalıyor ve burun delikleri açılıyor.

Öfke. İçinde alev alev yanan bir cehennem gibi büyüyor.

Şarkı sessizliği doldururken hepimiz sessizce duruyoruz, bir tepenin zirvesinde olduğumuzu ve aşağıdaki ağaçların manzarasının çok güzel olduğunu düşünürsek sözler çok uygun.

O burada olacak, bizimle birlikte duracak, biz çığlıklarımızı bastırıp burnumuzu sümkürürken muhtemelen şarkıya başını sallayacak. Bizim üzgün ve mutsuz olmamızı istemeyecek - hayatlarımızı yaşamamızı ve mutlu olmamızı isteyecek.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve ağlamaklı bakışlarım kalbi kırık Giana'ya takılıyor. Alt dudağı titriyor ve gözlerinin altındaki siyah halkalara bakılırsa günlerdir gözünü kırpmamış gibi görünüyor. Elinde titreyerek bir gül tutuyor, ciğerlerini doldurmak için savaşırken dikeni derisini kesiyor.

Kimseye ulaşmadı - kimse de ona ulaşmadı. İşleri yoluna koymayı umuyorlardı. Onun için daha iyiye gidiyordu ve şimdi gitti.

Şarkı bittiğinde, Ewan konuşmakta zorlanırken Kade tekrar yanıma geliyor. Herkese geldiği için teşekkür etmeye, her birimizin Jason için çok şey ifade ettiğini ve onun kalplerimizde yaşayacağını söylemeye çalışıyor ama sesi sürekli kesiliyor ve sonunda karısının onu teselli edip kalabalığa geri götürmesine ihtiyaç duyuyor.

Luciella tabutun yanında durmak için hareket ediyor ve ben nefesimi tutuyorum. En iyi arkadaşım kulübeden ayrıldığından beri eskisi gibi değil. Sürekli ağlıyor ve Kade'den bile daha az yemek yiyor.

Onu stüdyo odasında benimle birlikte tutmaya çalıştım - egzersiz yapıyoruz, dans ediyoruz, esniyoruz, minderlere uzanıyoruz ve Jason'ın büyümesiyle ilgili tüm hikayelerini dinliyorum.

Boğazını temizliyor ve bir kağıt parçasını açıyor, sonra derin bir nefes alıyor.

"On ikinci doğum gününde, ben..." Duraklıyor. "İlk adımlarımı attım ve doğruca senin kollarına yürüdüm. Dört yaşıma geldiğimde, okuldaki ilk günümde ağladığımda beni sakinleştirmeyi başaran tek kişi sendin. İlk okul diskim."

Neredeyse kâğıt parçasını düşürüyordu. Kade yanımda bir tahta gibi kaskatı, duygusuz ama gözlerinden nasıl hissettiğiyle savaştığını görebiliyorum. İkiz kardeşinin herkesin önünde parçalanmasına tanık oluyor.

Base onu teselli etmek için bile burada değil. Rusya'da, kabul ettiği görücü usulü evliliği iptal etmek ve sevdiği kıza geri dönmek için ailesiyle mücadele ediyor.

Kade'e elimi tekrar uzatıyorum ve o elimi bir mengene gibi kavrayıp boğazı düğümlenene kadar nefesimi tutuyorum.

Lu gözlerini siler. "Özür dilerim." Nefesini dışarı üflüyor. "Okul dansında kimse benimle çıkmak istemedi, sen de benimle oyun alanında dans ettin." Boğazı çatlıyor. "Salondaki müzik durana kadar benimle dans ettin. Balo için ayakkabılarımı beğenmedim ama anneme söylemek istemedim, sen de ilk maaşınla bana yeni bir çift ayakkabı aldın. Karanlıktan korkuyordum, bu yüzden ne zaman kabus görsem sen ve Kade odamın zemininde uyudunuz."

Kade'in parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor ve yanağından aşağı kayan tek bir gözyaşı görmek için yukarı bakıyorum, çenesindeki kas her göz kırpışında titriyor. Başparmağımı eline vuruyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

Luciella'nın titremeleri kötüleşiyor ama devam ediyor. "Sen taşındın ve ben ruhumun bir parçasının eksik olduğunu hissettim. Benimle koridorda yürüyecektin. İlk çocuğumu kucağına alacaktın. Büyümemi izleyecektin."

Durup elini ağzına bastırıyor ve Aria sıcak bir gülümsemeyle baĢını sallıyor. "İyi gidiyorsun, tatlım."

"Sen... *sen* benim ve Kade için mükemmel bir ağabeydin. En iyisiydin. Sevecen, destekleyici, komik ve tam da herkesin hak ettiği türden bir kardeş. Seni seviyorum, Jason. Seni özlüyorum."

Kade elimi bırakıyor. "Sikerim böyle işi," diye tükürüyor dişlerini sıkarak ve kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerliyor.

Peşinden gitmekte tereddüt etmiyorum. Beş muhafızı da öyle. Ama biz onu yakalayamadan sendeleyerek kenara çekiliyor, çimlere düşüyor ve tekrar nöbet geçirmeye başlıyor.

"Psikojenik epileptik olmayan nöbetler," diyor doktor, panosundan okuyarak. "Üçüncü nöbetiniz sırasındaki EEG'nizde epilepsiye işaret edecek herhangi bir elektriksel aktivite artışı yoktu, bu nedenle tamamen olmasa da muhtemelen bunu eleyebiliriz. PNES'ler sizin kadar travma geçirmiş biri için nadir değildir, Bay Mitchell. Babanız da yalancı nöbetlerden muzdaripti."

Aria, Kade'in yanına oturur. "Yaklaşık on yıl önce durdular," diyor. "Onları tetikleyen tetikleyicileri vardı. Bir kelimeden bir hisse ya da bir kokuya kadar her şey onu tetikliyordu. Bu yüzden gençken araba kullanmasına izin verilmiyordu. Bilinci kapalıyken kaza yaptı ve neredeyse birini öldürüyordu."

Kade'in çenesi zıplayan dizine bakarken titriyor, yanımdaki kanepede kambur dururken bacaklarını iki yana açmış. Dinlediğini bile sanmıyorum.

Aria onu meslektaşının ofisine götürür götürmez, test için gönderildi ve ona sağlam bir teşhis koymalarını sağlayan üçüncü bir nöbet yakaladılar. Doktor şanslı olduğunu söylemişti, çünkü EEG'de bu tür bir nöbetin yakalanması yıllar sürebilirdi.

"Sözde mi?" Başımı eğerek soruyorum.

"Yalancı nöbetler," diye açıklıyor doktor. "Epileptik nöbetleri taklit ederler, ancak stres, anksiyete ve diğer zihinsel faktörlerden kaynaklanırlar."

"Tobias onları nasıl durdurdu?" Kade'in elini tutmayı çok isteyerek ama nasıl tepki vereceğini bilmeden soruyorum. Sadece burada olmakla bile haddimi aştığımı hissediyorum ama beni onunla oturmaya zorladı.

Doktor Aria'ya bakıyor ve o da bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Zaman. Ve kurumdan çok yardım aldım. Onların yaklaştığını her zaman hissedebildiğini ve nasıl durduracağını bilmediğini söyledi. Durdurulabileceklerinden değil. Sadece... zamanla daha seyrek gelmeye başladılar, ta ki haftalar, aylar ve sonra yıllar geçene kadar."

Kade derin bir iç çekerek gözlerini kapatıyor ve burnunun kenarını sıkıyor. "Bu saçmalık için zamanım yok."

Doktor eşyalarını toplarken boğazını temizliyor. "Bol bol dinlenmenizi öneririm. Birkaç gün dinlenin. Yorucu egzersizlere katılmayın." Bana sert bir bakış attı ve Kade'in yanına döndü.

"Dinlenemeyecek kadar meşgulüm."

Düzeltiyorum: Archie'ye dondurucuda işkence etmeye devam etmesi gerekiyor. Aria iç çeker. "Dinlenecek. Teşekkürler, Doktor Shique."

Adam onaylarcasına başını eğiyor ve Kade kaşlarını çatarken Aria onu malikâneden dışarı çıkarıyor.

Ona dönüyorum ve gözleri biraz yumuşuyor. "Nasıl hissediyorsun?" "İyiyim. Sadece bu lanet günün bitmesini istiyorum."

Aria kolunu ovuşturarak ofisine geri dönerken dudağımı çiğniyorum ve arkama yaslanıyorum. "Neden bir duş alıp geceyi erken geçirmiyorsun?"

Kade cevap vermiyor - sadece ayağa kalkıyor ve hışımla dışarı çıkıyor, ama ortadan kaybolmadan önce onu yine aşırı derecede göz kırparken görüyorum.

Aria bana, "Onu yakından izlememiz gerekiyor," diyor. "Bence Kade'in şu anda ne yapacağı belli olmuyor ve onu bir arada tutan tek kişi sen olabilirsin. Bugün onun için başa çıkılamayacak kadar zor geçmiş olmalı."

Ona anlatırken zerre kadar utanç hissetmiyorum, "Beni öptü. Geçen gün, nöbet geçirmeden saniyeler önce beni öptü. Sanırım bu onu tetikledi. Bir yıldır ilk kez böyle... olmuştuk."

Chris'in önünde beni parmaklamasından bahsetmiyorum. O farklıydı.

"Bunun bir tetikleyici olup olmadığını bilmiyoruz."

Ayağa kalkıp elbisemi düzeltirken başımı sallıyorum. "Nasılsın? Bugünün zor geçtiğini biliyorum."

Utangaç bir şekilde omuzlarını kaldırıyor. "Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyorum." "Evet." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve gergin bir şekilde öne doğru adım atarken gülümsemem düşüyor.

"Jason için gerçekten çok üzgünüm. Biliyorum, eğer orada olmasaydım, o-"

Aria beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Hayır. Bunu bir daha yapma, Stacey. Suçlanacak kişi sen değilsin. Bunların hiçbiri senin suçun değil. O aşağılık, korkunç kadın yüzünden."

Tekrar başımı salladım. "Luciella uyuyor. Tylar bir süre burada kalmak üzere kıyafetlerini toplamak için eve gitti."

"Üçünüzün tekrar bir arada olması hoşuna gidecektir. En iyi arkadaşım ve ben birlikte yaşıyorduk. Bir kız kardeşe sahip olmak gibiydi."

"Evet," diye cevap verdim. "Gabriella."

Gözleri parlıyor. "Onu Jason'ın şu anda bulunduğu yerin birkaç parsel ötesine gömdük. Her Cuma gidip taze çiçekler bırakıyorum. Onunla konuşuyorum, anlıyor musun? Ona hayatımı, çocuklarımı, o burada olsaydı neler yapıyor olacağımızı anlatıyorum. Ondan Jason'a bizim için göz kulak olmasını istedim."

En iyi arkadaşı, Tobias'ın en iyi arkadaşı tarafından öldürüldü. Katil kafatasına çekiçle vurmuştu. Aria katili bıçaklayarak öldürdü ve bıçağı yanlışlıkla Ewan'ın böğrüne sapladı.

Korkunç.

Yutkunuyorum. "Kade için endişeleniyorum."

"Çok şey yaşadı. Onu bu kadar çabuk yarı aklı başında bir duruma getirdiğimiz için şanslıyız. Doktor Shique onun da inkârda olduğunu düşünüyor ama bence o sadece babasını geri almaya ve öfkesini dondurucumdaki adamdan çıkarmaya odaklanmış durumda." Yüzünü buruşturuyor. "Aşağısı berbat kokuyor."

İstemediğim halde bir gülümseme beliriyor. "Başına gelen her şeyi hak ediyor. En azından uyumaya çalışırken çığlıklarını duyamayacağız."

"Katılıyorum, bu yüzden hâlâ orada. Ama sizi temin ederim, Kade Mitchell ben yeniden stoklamadan önce elleri ve dizleri üzerinde tüm dondurucuyu ağartıyor olacak."

Ona sırıtıyorum ama sırıtışım yine kayıyor. "Eğer nöbetlerime bir faydası olacaksa, Kade'den uzak duracağım... romantik olarak. Birini tetiklemiş olma ihtimalim olduğunu biliyorum ve bunun tekrar olmasını istemiyorum. Onun için orada olacağım ve arkadaşı olacağım." Arkadaş kelimesi boğazıma takılıyor. "Onu bırakıp gidemem."

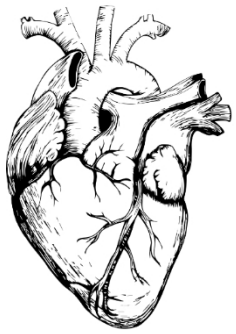
"Elbette," diye yanıtlıyor elini omzuma koyarak. "İkiniz de çok şey yaşadınız. Nelere katlanmak zorunda kaldığınızı unutmayalım. Mümkünse ikinize de uygun bir hızda gidin. Vücudunun kontrolünü bir kez kaybetti ve bu nöbetlerle tekrar yaşıyormuş gibi hissedecek. Sizi çok seviyor. Sana her baktığında bunu görüyorum."

"Ben de onu seviyorum."

Kade boğazını temizliyor; odanın eşiğinde duruyor ve ikimizin arasına bakıyor. "Ewan seni arıyor," diyor annesine.

OceanofPDF.com

30

STACEY

Aria, Kade'in yanından geçip göğsünü okşar ve gözden kaybolur.

Gözleri bana dikildi. "Dondurucuyu beyazlatmayacağım."

Kollarımı kavuşturup kalçamı dışarı çıkarıyorum. "Gerçekten kulak misafiri olmamalısın. Bu çok kaba."

Burnundan derin bir nefes alıp içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve öne doğru adım attı. "Bir ilişkide nasıl olunacağını bilmediğime şimdi inanıyor musun?"

Başımı eğiyorum. "Hiç de öyle demek değil."

"Kendiniz söylediniz. Beni tetikledi. Ve bu beni kızdırıyor, Stacey."

Dudağımı kemiriyorum. "Biliyorum."

Cebinden bir el çıkarır ve agresif bir şekilde, dişlerini göstererek başının yan tarafına vurur. "Bu Bernadette. Sürekli kafamın içinde. Yaptığım her şeyde onun sesini duyuyorum, lanet parfümünün kokusunu alıyorum ve tırnaklarının derimi tırmaladığını hissediyorum. Tüm bunları bir kenara itip senin için yeterince iyi olmak için çok uğraşıyorum." Aramızdaki mesafeyi yiyor, nabzımın hızlanmasına neden oluyor. "Bilmiyorum. Bilmiyorum. Nasıl."

Gözyaşlarımla savaşıyorum, gözlerinin ölümcüllüğünden onun örselenmiş ruhunu görüyorum.

"Ama her şeye rağmen seninle birlikte olmak istiyorum. Sana ihtiyacım var." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken başımı eğiyorum. "İstiyor musun?"

"Elbette istiyorum," diyor kaşlarını çatarak, aramızda kalan mesafeyi kapatıyor ve başparmağıyla gözyaşımı siliyor, yüzümü kavrarken gözümün altını okşuyor. "Ama çok fazla şeyi berbat ettim ve bunların hiçbirini nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

"Seni affettim," diye cevap verdim, sesim titriyordu.

"Yaptığım her şey için kendimi nasıl affedeceğimi bilmiyorum, o halde sizden de aynısını yapmanızı nasıl bekleyebilirim?"

Alnını benimkine doğru eğdiğinde, dudaklarımı acele bir nefesle ayırıyorum, sıcaklığın omurgamdan ayak parmaklarıma kadar sürüngüğünü hissediyorum. "O zaman kendini nasıl affedeceğini öğrenmelisin, çünkü ben gitmiyorum. Her zaman senin yanında olacağım."

Parmaklarını ensemde dolaştırıp başparmağıyla kulağımın arkasını okşarken sinir uçlarım yanmaya hazır bir şekilde titriyor. Onun dokunuşuyla ısınıyorum. Beyaz gömleği kaslarının üzerinde gerilmiş, manşetleri dirseklerine kadar kıvrılmış, pahalı saatini gösteriyor.

"Benim de sana ihtiyacım var," diye ekliyorum.

"Travma dolu bir çanta olsam bile mi?"

Gülümsüyorum. "Benim kendi çantam var. Çok ağırlaştıklarında ve bir dengeye ihtiyacımız olduğunda değiştirebiliriz."

Kade burnunu benimkine dayayarak bir kahkaha atıyor. "Seni tekrar öpmeyi denemek istiyorum. Yapabilir miyim?"

"Önce bana bir söz ver."

Kaşlarını çattı. "Ne?" "Beni kendinden uzaklaştırma."

Ağzını benimkine yaklaştırıyor, dudaklarıma doğru fısıldarken içimdeki ateş tutuşuyor: "Ya senin iyiliğin içinse?"

Beni öpmeye çalışıyor ama parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Bunu zorlaman gerektiğini düşünmeni ve sonunda tekrar kriz geçirmeni istemiyorum. Bekleyebiliriz. Yavaş ilerleyebiliriz."

"Yavaş," diye tekrarlıyor yüzünü hafifçe buruşturarak, sanki bu kelime onu hasta ediyormuş gibi. "Konu sen ve ben olunca bir daha senden bu kelimeyi duymak istemiyorum. Ne istersek onu yaparız."

Dudakları tenimin altında çok yumuşak ve dilinin ucu parmak uçlarımda geziniyor. İçinden akan elektrikle elimi çekiyorum.

Yüzünü örtmüyor. Buna sevindim; benden saklanmasını istemiyorum. Daha önce yara izini öptüğümde, Kade'e bunun onun bir parçası olduğunu ve onun tüm parçalarını sevdiğimi göstermiştim. Karanlık olanları bile. O yanlarını her zaman seveceğim.

Bu çirkin ya da saklanması gereken bir şey değil. Cesaretini, kendini keserek kız kardeşinin işkence görmesini nasıl engellediğini ve cezadan nasıl kurtulduğunu gösteriyor.

Kade'le ilgili hiçbir şey beni korkutmuyor. Beni bir otoyolda motosikletle kovalayıp yüzüme silah doğrultsa, bana ateş etse, kanlar içindeyken beni parmaklasa ve yaptığı diğer tüm berbat şeylerle birlikte. O beni korkutmuyor. O tarafı - korkutucu, gaddar ve son derece tehlikeli tarafı - herkesin gördüğü tarafı, ama ben farklı bir Kade görüyorum.

Gerçek Kade.

Benimle tatile gelen kişi. Sarhoş olup karaoke yapan, denizde yüzen ve gün batımında beni öpen. Bana her gün hiç aksatmadan günaydın ve iyi geceler mesajları gönderen ve tüm ilklerimizi paylaştığımız kişi.

Hayatında yaptığı her şeyi -öldürmek, becermek, işkence etmek- sevdiklerini korumak için yaptı. Ben de dahil.

Birlikte olmak istediğim tek insanın gözlerinin içine bakarken, kelebekler uçuşurken içten içe sevinerek neredeyse gülümsüyorum. Şimdiye kadar birlikte olmak istediğim tek kişi o.

Kade Mitchell beni seviyor. Ben onunum.

Ve o da benim.

Diğer eli kalçama gelip masaya çarpana kadar beni geri götürdüğünde ciğerlerim çalışmayı bırakıyor. Hiç düşünmeden kendimi masanın üstüne çekiyorum, elbisem kalçalarıma kadar yükseliyor ve kalçalarımı aralarına girebileceği kadar açıyorum.

Onu gömleğinden tutup kendime yaklaştırıyorum, ta ki sıcaklığının her zerresini hissedene kadar.

"Anneme yaptığın küçük konuşma gerçekleşmeyecek. Seni hak etmiyorum. Affedilmeyi hak etmiyorum," diyor ve ağzını kulağıma götürüp sesini alçaltarak vücudumun şarkı söylemesini sağlıyor. "Seninle birlikte olmayı bile hak etmiyorum."

Isınmış tenime bir öpücük kondurduğunda içimi bir ürperti kaplıyor.

"Ama ben seni istiyorum. Bana vereceğin her şeyi istiyorum. Etrafımda, altımda, üstümde olmanı istiyorum."

Kulağımın arkasındaki deriyi emerken göğsüm yükselip alçalıyor, sonra lobumu ısırıp hafifçe dişlerinin arasına alıyor.

"Mesafemi korumak için çok uğraştım Stacey, ama artık bunu yapamıyorum."

"Bekle." Sırtım kamburlaşıyor ve masaya yaslanmak için gömleğini bırakıyorum. "Çok zorlayabilirsin ve tekrar tutabilirsin."

Alay ediyor ve alnını omzuma dayayıp başını sallıyor. "Babamdan bana geçen nörolojik bir saçmalığın istediğimi elde etmeme engel olmasına izin vermeyeceğim."

Bunun doğru olduğundan pek emin değilim ama onu düzeltmek de istemiyorum. Kafasını kaldırdığında kaşlarımı kaldırıyorum. "Peki ne istiyorsun?"

"Sen. Uyandığında, uyuduğunda, elini bacaklarının arasına götürüp zevk aldığında düşündüğün kişi olmak istiyorum." Aç, kapüşonlu bakışlarını vücudumda gezdirirken elleri titreyen kalçalarımı morartıcı bir şekilde kavrıyor. Kontrol etmeye çalışıyor Kendisi.

"Başka ne var?"

Alt dudağını ağzına götürüp dişlerinin arasında tutuyor ve elbisem kalçalarımdan yukarı doğru kayarak kesinlikle sırılsıklam olmuş iç çamaşırımı ortaya çıkarıyor.

"Vücudun. Sana dokunacak, öpecek ve becerecek tek kişi olmak istiyorum. Tüm duygularına sahip olmak istiyorum. Korku. Öfke. Sefalet. Mutluluk. Aşk." Başparmağını iç çamaşırımın içinden klitorisime bastırıyor ve ben bu ani hisle yumuşak bir inilti çıkarıyorum. "Kalbini istiyorum, yıllar boyunca kırdığım her bir parçayı. Senin geçmişine ve bugününe sahibim ve bencil bir pislik olup senin geleceğine sahip olmak istiyorum."

"Sende zaten var," diye nefes alıyorum, klitorisimi çimdiklerken sessiz bir inilti çıkarıyorum. Daha da geriye yaslanıyorum, o daireler çizerken avuçlarım masaya bastırıyor ve iç uyluğuma karşı sertleştiğini hissediyorum. "Hepsine sahipsin."

"İçimdeki canavar senin dehşete düşmeni istiyor. Tekrar dünyanın öbür ucuna kaçmanı ve orada kalmanı istiyorum." Başparmağını çekerek beni ihtiyaçtan nefes nefese bıraktı. "Benden korkmanı istiyorum."

Otururken çenemi eğiyorum, kollarım omuzlarını yavaşça sarıyor ve dokunuşumun altındaki sert kasları içine çekiyor. "Senden asla korkmayacağım," diyorum sessizce, sesim yumuşak ve dürüst. "Asla."

Ellerim yanlarına doğru kayıyor ve beline dolanıyor ve bel kemerinin arkasında bir silah hissettiğimde gözlerim açılıyor.

Bileklerimi tutuyor ve ellerimi tekrar masaya bastırıyor. "Benden korkmalısın. Bastığın yere tapıyor olabilirim ama neler yapabileceğime dair en ufak bir fikrin bile yok. Seni bir müşteri sanarak gözümü kırpmadan boynunu kırabilirim. Seni öyle bir sikerim ki bayılırsın. Canını gerçekten yakabilirim, Stacey."

Geri adım atmaya çalıştığında ayak bileklerimi kalçalarının arkasına geçiriyorum. "Bir keresinde bana senden korkmamamı söylemiştin. Bazen insanların hayatta kalmak için değişmeleri gerektiğini."

İç geçiriyor ve avuçlarını tekrar kalçalarıma doğru kaydırarak onları birbirinden daha da ayırıyor. "Bunu söyledim, evet. Ne demek istiyorsun?"

"Hayatta kaldın."

Beni masanın kenarına çekip sert aletini sırılsıklam olmuş külotuma bastırırken derin bir inilti kemiklerimi titretiyor. "Yaptım mı? Çünkü öyle hissettirmiyor."

"Buradasın," diyorum, elimi aramıza indirip pantolonunun içinden kalın uzunluğunu avuçlayarak parmaklarının tenime batmasını sağlıyorum. "Yaşıyorsun. Karşı koyuyorsun. Bu hayatta kalmaktır, Kade." Gözbebekleri büyürken sırıtıyorum. "Artık benimsin ve sadece benimsin."

Onu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Her şeyini. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Kalın, uzun ve damarlı. İçime girerse gerçekten ölebilirim.

Avucuma doğru hamle yapıyor ve ben de boştaki elimi gömleğinin kumaşına sokarak yüzünü kendime yaklaştırıyorum. "Özgürlüğünle ne yapacaksın?"

Kade uzun bir süre bana bakıyor, ben kıyafetlerinin arasından ona dokunurken aynı havayı soluyor. "Kız arkadaşımı geri kazan."

Verdiği yanıt karşısında kalbim yerinden çıkacak

gibi oluyor ve sırıtıyorum. "Öyle mi?" "Evet."

Başını eğiyor ve alt dudağımı yerine oturana kadar dişlerinin arasında sürüklüyor. Geri çekildiğinde, dudaklarını kovalıyorum ve

Çaresizlikle ağzını yalarken onu kalmaya zorluyorum.

Çıkardığı inilti amımın zonklamasına neden oluyor ve onun daha da sertleştiğini hissedebiliyorum.

Dudaklarının her santimini, yara izini öpüyorum, parmaklarımı kumaşın arasından sikinin etrafında kıvırırken çenesini kemiriyorum, bir elimle gömleğinin düğmelerini açmaya çalışıyorum, böylece boğazından aşağı inen yara izini öpebiliyorum.

Hafifçe sertleşiyor, ben de ağzına geri dönüyorum.

Kade dilini benimkine değdiriyor; duman, nane ve tamamen bana ait bir şey tadı var. Kalçalarımı kavrayışı acı veriyor ama ben bundan zevk alıyorum. Dilimin tadını kendi diliyle alamazsa ölecekmiş gibi beni öperken nefesim kesiliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor dudaklarıma. "Devam et."

Dillerimizi ısırıp emiyoruz ve öpüşmeyi derinleştirmek için başlarımızı hareket ettiriyoruz ve elimde daha da kalınlaşırken dudaklarıma doğru adımı fısıldıyor. Ama kemerine uzandığımda, Kade bileğimi tutuyor.

Bırakmıyor, onun yerine göğsüme bastırıyor ve ben masanın üzerinde düz bir şekilde yatana kadar itiyor, bacaklarım kenardan sarkıyor.

Silahı belinden çıkarıp başımın yanına yerleştiriyor, ölümcül silah o kadar yakınımda ki metal ve barutun keskin kokusunu alabiliyorum. "Eğer sikime dokunmaya devam edersen, *yavaş* gitme planını boşa çıkarır ve seni bu masanın üzerinde tahtaları kırana kadar sikerim." Bileğimi bıraktı ve parmaklarını külotumun altından geçirip kaydıracak kadar geri çekildi. Bacaklarımdan aşağı.

Ayaklarının dibine düşmelerine izin veriyor, onlara bakıyor, sonra bakışlarını bacaklarımın arasında dokunmak için vızıldayan hassas bölgeye kaldırıyor.

"Seni hayal ediyorum," diyor derin bir sesle, siyah pantolonunun ilmeklerinden kemerini çekerken gözleri kararıyor. "Her gece rüyamda seni görüyorum."

"Çok psikotik ve saplantılı görünüyorsun," diyorum, kendi sözlerini ona karşı kullanarak, öne doğru ilerleyip bacaklarıma masaj yaparken irkiliyorum, uyluklarımın tepesine yakın, her okşayışta amımı onun için ayırıyor. "Bu rüyalarda ne oluyor?"

Öne doğru eğilip nabız gibi atan merkezime doğru nefes alırken her yerim karıncalanıyor. "Her şeyim."

Başparmağı klitorisime bastırarak iki parmağını içime sokarken başım yüksek bir iniltiyle geriye düşüyor.

Klitorisimin etrafında dönerken parmaklarını sonuna kadar sokup çıkarıyor. "Amerika'dayken sana kim dokunduysa, onları öldüreceğim." Hızlanarak beni daha sert beceriyor ve annesinin masasında inlediğimi tüm malikanenin duymaması için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. "Hepsinin izini bulacağım ve seni hiç görmemiş olmayı dilemelerini sağlayacağım."

"Kimseyle birlikte değildim," diye nefes alıyorum. "Ama tehditlerine devam et."

Parmaklarını çekip iki bacağımı da dizlerim bükülecek şekilde yukarı itiyor ve dişleri klitorisime kenetlenip acıyı emerken haykırıyorum.

Bir elimle masanın kenarına tutunuyorum, diğer elimle bir şeylere tutunmaya çalışırken evrakları ve kalemliği deviriyorum, o amımı yalarken parmaklarımı saçlarına gömmeye karar veriyorum.

Kade, sinir demetini tekrar emmeden ve omurgamın bükülmesine neden olmadan önce dilinin ucuyla klitorisimin ve girişin etrafında izler bırakıyor, sırtım masadan yaylanıyor.

Dilini girişime sokup beni yuttuğunda, saçlarını çekiştiriyorum, onu kendime daha sıkı çekiyorum, emme, yalama ve ısırma arasında geçiş yaparken ağzına karşı sürtünüyorum, beni sınıra sürüklüyor.

Dudakları tekrar klitorisimin etrafını sarıyor ve iki parmağını tekrar içeri sokuyor, üçüncüyü ekliyor, sonra onları kıvırıyor, vücudum spazm geçirene kadar içeri ve dışarı pompalıyor, her omurun etrafını saran bir sarmal hissi.

Amıma karşı farklı bir dilde bir şeyler mırıldanıyor ve kullandığı tondan neredeyse övgü gibi geliyor. Sonra bakışları benimkilerle çarpışıyor ve ciğerlerim pes ederken onun her santimimi yalamasını izliyorum.

Orgazm bana bir araba kazası gibi çarpıyor, görüşüm bulanıklaşırken her bir duyumu ele geçiriyor, boğazım onun adını yüksek sesle inlerken çatlıyor, saçları parmaklarımın altında yumuşak, sertçe çekiyorum ve salıverilmem boyunca öğütüyorum.

İçimden dalgalar halinde akarken devam ediyor, amıma doğru inliyor ve iç duvarlarım masanın üzerinde tamamen tükenene kadar her nabızda parmaklarını eziyor.

Biri kapıyı çalıyor ve Kade parmaklarını içimde tutarak ve gözlerimi devirerek yüzünü uzaklaştırıyor.

"Ne?" diye seslenir aniden, kapı tekrar çalındığında. "Bazı bilgilerimiz var efendim."

Parlayan dudaklarını yalıyor ve durmak yerine beni parmaklamaya devam ediyor, sonra çekip beni masadan kaldırıyor ve üzerine eğiyor. "Bana bir saat ver."

Önüme uzanıp klitorisimi okşuyor, sikinin başı bacaklarımın arasına giriyor. "Şuradaki silahı görüyor musun?" diyor gardiyanın duymaması için sessizce ve ben başımı sallıyorum, o silahı alıp elime tutuştururken kaşlarımı çatıyorum. "Eğer sana zarar verirsem, vur beni."

Beni tek bir cezalandırıcı hamleyle doldurmadan önce cevap verme şansım olmadı. Doluluktan haykırmamak için mücadele ediyorum, silahı kavrarken tırnaklarım masanın tahtasına batıyor.

Derinlere gömülmüş, kıpırdamadan, pantolonunu çekiyor ve boştaki eliyle boğazımı tutuyor, sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni yukarı çekiyor ve gözlerimin arkasına baskı uygulayacak kadar sert sıkıyor.

"Sakın ses çıkarma," diye uyarıyor, içimde zonklarken kulağıma konuşuyor. Yavaşça gevşiyor ve bir hamleyle daha içime giriyor ve bedenim titreyerek ona karşı titreşiyor.

O girip çıktıkça tenim tene çarpıyor ve ben sessizce ağlıyorum, yoğunluk beni bunaltıyor ama başka bir orgazma yaklaştırıyor.

Neredeyse görüşümü kaybediyordum, ama boğazımı serbest bırakıyor ve beni bir kez daha masanın üzerine eğiyor, tam kapı tekrar çalınırken beni ensemden tutuyor. Omzumun üzerinden baktığımda, nefesinin altında küfredip içimden çekilirken gözlerinin derin bir boşluğa dönüştüğünü görüyorum.

Aletini pantolonunun içine sokuyor, silahı benden alıyor ve ben elbisemi geri almak için acele ederken kapıya doğru fırlıyor. Silahı gardiyanın kafasına doğrultmak için kapıyı açtığında irkildim. Gözleri açılıyor ve iki elini birden kaldırıyor.

"Ne istiyorsun lan?" Kade silahını doğrulturken tersler.

"Bernadette Sawyer hastaneye kaldırıldı ve durumu kritik." Kade iki kez göz kırptı ve kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Başını eğiyor. "Beni takip edin."

Onlarla birlikte Kade ve ekibinin Bernadette'i arama çalışmalarının sonraki adımlarını tartışmak üzere düzenli olarak brifing verdikleri ana yemek salonuna gidiyorum. Odanın dört bir yanındaki tüm ekranlar açık. Bir tanesi Archie'yi gösteriyor, dondurucunun zeminine yığılmış, kendi bokuyla kaplı.

Kade'in arkasında yürürken Aria bana hoş bir gülümseme veriyor, o silahı masaya koyup görüntüleri görmek için eğilirken kendime sarılıyorum.

"Bu dosyanın yerini tespit etmeyi başardık," diyor Barry dizüstü bilgisayarın hoparlöründen. "Olay altı saat önce gerçekleşmiş."

Kayıtta bir yatak odası görüyoruz ve Tobias muhafızlar tarafından sıkıştırılarak içeri alınıyor. Üzerinde sadece bir çift boxer var ve korumalardan birine dirsek attığında

Hepsi de coplarla ve silahlarının dipçikleriyle ona saldırır.

Yüzü kanla dolarken manyakça gülüyor, sonra bir muhafızı yakalayıp dişlerini yanağına geçiriyor, ardından bir diğerinin suratına tekme atıp onu yere seriyor. İçlerinden biri boynuna bir şey enjekte ediyor, ancak ikinci bir doz uygulanana kadar irkilmiyor.

Halsizleşir ve onu yatağın kenarına oturturlar, hepsi dehşet içinde geri çekilir.

Onlar gittikten sonra Bernadette ipek bir bornoz giyerek içeri girer. Konuşuyor ama klipte ses yok. Adamın yanağını okşuyor ve yüzündeki kanı yalıyor, bu da midemi bulandırıyor, sonra yavaşça bornozunu indiriyor.

Kade'in kucağına tırmanırken çıplaktır ve Aria arkasını döner.

Kade kollarını kavuşturur. "Babamın onu becermesini

izlemeyeceğim." "İzlemeye devam et," diyor Barry.

Tobias'ın kucağında sürtünerek onu öpmeye çalışır, ancak Tobias aniden ayağa kalkar ve onu kıçının üstüne düşürür. Ağır şekilde uyuşturulmuş ama hâlâ kontrolü elinde. Onun Tobias olduğunu düşünürsek şaşırmamalıyım ama şaşırdım. Şimdiye kadar bayılmış olmalıydı.

Bernadette geri çekiliyor ama adam çenesini tutunca duruyor. Adam onu gülümseten bir şey söylüyor ve kadın dişlerini ve dudaklarını yalıyor.

Onu emeceğini gösteren bir pozisyona giriyor ama adam onu sıkıca kavradıkça çırpınmaya başlıyor. Dehşet dolu gözlerle duyulamayan çığlıklar atarken çenesinin çatladığını neredeyse duyabiliyorum.

Kimse Tobias'ın onu paramparça olmuş çenesinden tutarak dizlerinden kaldırmasını ve acımasız bir güçle duvara çarpmasını engellemek için zamanında içeri girmez. Bir, iki, üç kez. Kafasının çarptığı duvarda kan izleri var.

Tobias suratının tam ortasına yumruk atıp onu yere fırlatınca baygınlık geçiriyor.

Kade ekibinden birine bakarak, "Kahretsin," diye geveliyor. "Babam şimdi nerede? Hâlâ hayatta mı?"

Yaşlı adam bana baktı, sonra başka bir dosya açtı ve geri çekildi.

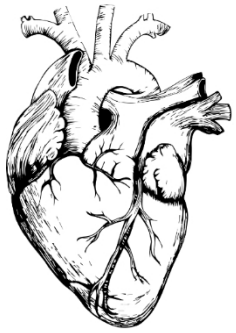
Klipte yayınlanmamış, önceden kaydedilmiş bir haber bülteni oynatılıyor. Muhabir bir uçurumun önünde durmakta, izleyicilerine seslenirken rüzgar saçlarını savurmaktadır.

"Yetkililer arabadan bir ceset çıkardı. Şahsın hüküm giymiş katil Tobias Mitchell olduğu tespit edildi. Bulunduğu kurumdan

kısa bir süre önce ABD'ye kaçtı ve o zamandan beri firarda. Görünüşe göre psikopat avı artık sona ermiş durumda. Önümüzdeki günlerde daha fazla bilgi gelecektir."

OceanofPDF.com

31

STACEY

Naria telefonuna koşarken kimse konuşmuyor, uçan parmaklarıyla bir numara çeviriyor ve avucuyla ağzını kapatırken kulağına götürüyor. Hıçkırıklarını bastırıyor, vücudu titriyor.

Sessiz bir çığlık. Hat çaldığında boğazında bir çığlık sıkışıp kalıyor. Ve çalıyor. Ve çalıyor.

Odanın sessizliğinde duyabildiğimiz tek şey bu.

Omzumun üzerinden bakınca Kade'in monitöre baktığını görüyorum, ekran muhabirin yüzünde duraklamış, alttaki afiş metni Tobias'ın olası ölümüyle ilgili bizimle alay ediyor.

Bunun doğru olabileceğini düşünmek nefesimi kesiyor. Göğsümde bir delik var ve babam olmadığı halde böyle hissediyorsam, o zaman ne olacak?

Ailesi ne hissediyor?

Kade orta parmağını unutulmaz bir yavaşlıkla masaya vuruyor, çenesini sıkıyor, nefesleri sabit ama burnundan sert bir şekilde çıkıyor.

Tap. Tap. Tap. Dokun. Tekrar ve tekrar. *Tap. Tap. Tap. Tap. Dokun.*

Düşünüyor. Bir katilin zihni aşırı hızda. Tehlikeli. Ölümcül.

Tobias'la birlikte izlediğimiz Kade'in görüntüleri zihnimi şimdiki zamandan uzaklaştırıyor ve kusacak gibi oluyorum. Onu kurbanlarını ara sokaklarda takip ederken, onları karanlığa sürüklerken, bıçaklarken ve asla yakalanmamak için arkasında hiçbir iz bırakmazken görüyorum.

Ayağına bastığı için birinin kafatasının üzerinden defalarca geçmek.

Tecavüzcüleri sandalyelere bağlamak ve kurbanlarının isimlerini derilerine kazımak.

Cesedin yanında beni becermeden önce bir sözleşmeyi bitirmek için bir adama kurşun sıkmak.

Kıçıma dokunduğu için bir çete liderini vurmak.

Tetiği çekti ve neredeyse beni öldürüyordu.

Boğma.

Ölümcül yumruklarını, sahibi tanınmaz hale gelene kadar bir yüze indiriyor.

Kendisine kötü kötü baktığı için bir kadının kafatasına bıçak sapladıktan sonra cesedini bir Rus nehrine bıraktı.

Sinirlendiğinde akli dengesi bozulur ve tamamen raydan

çıkar. Ve düşünüyor.

Onun ruh hali ve olan biten her şey düşünüldüğünde, bunun gerçekten kötü bir şey olduğunu biliyorum. Yıkım gerçekleşmeye hazır. O Tobias Mitchell'in oğlu; herkesin üzerine yıkım yağdırmak onun kanında var.

Bana olan sevgisi ve ailesini ne kadar önemsediği olmasaydı, tüm bu travma ve istismarın onu sosyopat yaptığını söylerdim.

Yeni terapistinin Aria ile dissosiyasyon ve Kade'in bazı duyguları bölümlere ayırma, onları zihninde bir rafta tutma ve orada kalmalarını sağlama olasılığı hakkında konuştuğunu biliyorum. Terapistine, istismar gerçekleştiğinde zihinsel olarak başka bir yere gittiğini söylemiş, bu da bozukluğa neden olmuş olabilir.

Aria beni kenara çekti ve Kade'in tehlikeli bir zihniyet içinde olduğunu ve bundan nasıl kurtulacağını bilmediğini söyledi. Yardımcı olabilecek tek şey intikam almasıydı.

Ve öldürecek. Bizi korumak için herkesi öldürecek. Kade'in çıplak elleriyle ve silahlarla vahşice can aldığı yüzlerce video izledim.

Bernadette ve Archie'yi öldürmek için aynı elleri kullanacak. Kardeşini öldürdüler, şimdi de muhtemelen babasını. Yaptıklarının sonuçlarını düşünmeyecektir.

Bakışları bana kayıyor ve gözlerindeki ifade karşısında kalbim küt küt atıyor. Uçuruma düşüyor ve kendini durdurmak istemiyor. "Benimle kal,"

diye fısıldıyorum ona ama gözlerini kaçırıyor.

Yumuşak bir ses dikkatimizi çekiyor. "Aria Miller. Ben Tobias Mitchell'ın en yakın akrabasıyım."

Sandalyelerden birine çöküp ellerimin üzerine oturuyorum, Aria'nın yüz ifadesi saf bir öfkeye dönüşürken tamamen inkâr ediyorum. Avucunu masaya vurduğunda sıçrıyorum. "O zaman beni bana yardım edebilecek birine bağla!"

Öfkelenmesi için çok şey gerekiyor. Tobias ile arasında olanlardan sonra yıllarca terapi gördü.

Maske düştüğünde ve Kade'in ışıltıları parladığında şimdi başka bir tarafını görüyorum. Biri konuşurken dişlerini sıkıyor ve öfkeli gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"O zaman bana yardım edebilecek birini bağlayın." diye tekrarlıyor. Sesi sakin, ama hiç de öyle değil.

Kade masadan kalkıyor ve kulaklığını takıp diğer ucundaki biriyle fısıltıyla konuşurken ofluyor. Archie'den, dosyalardan ve bir şeyi ifşa etmekten bahsettiğini duyuyorum. Ayrıca Bernadette'in şu anki durumu ve hangi hastanede olduğu hakkında bilgi almalarını istiyor.

Gözlerini bana çevirdiğinde kaşlarımı çatıyorum; beni masanın üzerine yatırıp içime girmesinin üzerinden sadece birkaç dakika geçti.

Onu hala hissedebiliyorum.

Boynum acıyor. Beni çok sert kavradı ve derimde izler olduğunu biliyorum. Onlara bakıyor ve ben onları saklamak için avucumu boğazıma bastırdığımda ellerini yumruk yapıp benden uzaklaşıyor.

Sessizlik olur ve Aria elini tekrar ağzına götürerek volta atmaya başlar. Sonra ayak sesleri kesilir. "Beni kiminle görüştürüyorsun? Neden...?" Aria'nın gözleri açılıyor ve Kade'e takılıyor, Kade ona aldırış etmeden tekrar kulaklığına bir şeyler mırıldanmaya başlıyor. "Tobias gerçekten öldü mü?"

Cevap olarak ne söylerlerse söylesinler Aria'nın ayakları yerden kesiliyor ve gardiyanlar onu yerden kaldırmak için acele ederken Aria, Jason kafasından vurulduğunda olduğu gibi kemiklerimi titreten acı bir çığlık atıyor.

Tobias'ı bir daha asla göremeyeceğimi ve bana *küçüğüm* dediğini duyamayacağımı bildiğim için bu ses göğsümü çatlatıyor ve kalbimi acıyla sıkıştırıyor.

Hayır. Tobias Mitchell ölmüş olamaz.

Buna inanmayı reddediyorum. Onu bayıltması gereken bir şeyden iki doz aldı ama yine de Bernadette'e saldırmayı başardı. Sonunun lanet bir arabaya çarparak gelme ihtimali yok.

"Ruslarla temasa geçin ve onlara anlaşmanın iptal olduğunu söyleyin. Derhal gelmelerini talep edin," diyor Kade, tamamen monoton bir ses tonuyla ve ekibinden yaşlı bir adam telefonu kulağında odadan çıkıyor. "Barry, canlı bir yayın ayarlamanı ve ekibimizin her birini yaya olarak göndermeni istiyorum. Önümüzdeki hafta boyunca *herkesin* aranmasını istiyorum."

Takım elbiseli bir kadın başını sallayarak bilgisayarın başına geçer ve Kade'in şirketinin her üyesine sinyal gönderen bir kodlama sistemine hızla bir şeyler yazar.

Bir şirket mi? Bir çete mi? Bir organizasyon mu? Kendi imparatorluğu mu? Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, emrinde yüzlerce adam çalıştırdığı - yaptıkları iş için yüklü miktarda para alıyorlar ve hepsinin patronu o.

Eğer Ruslar da işin içine girerse, bence bu büyük bir mücadele, muhtemelen bir savaş olacak. Base'in onları buraya getirmek ya da en azından Luciella'yı ona ulaştırmak için elinden geleni yapacağını biliyorum.

Aria hâlâ ağlıyor ve benim sinirlerim altüst olmuş durumda, çünkü ya gözyaşlarımın akmasına izin veremeyecek kadar uyuşmuş durumdayım ya da Kade'in ne yapacağı konusunda dehşete düşmüş durumdayım.

Yüzünü tutup onu bana bakmaya, nefes almaya, kafasındakilere değil benim sesime odaklanmaya zorlamak istiyorum. Ama ayağa kalktığımda masaya öyle bir yumruk atıyor ki tahta çatlıyor ve bir monitör yere düşüyor.

Kade kırık masayı itiyor, silahını kapıyor ve odadan dışarı çıkıyor. Peşinden gitmeye çalışıyorum ama beni işaret ediyor ve siyah takım elbiseli, en uzun boylu muhafızıyla konuşuyor. "Onu burada tut."

"Ne?" Adam önümde dururken kaşlarımı çatarak soruyorum. "Kade..."

Bana bakmıyor. "Lanet odada kal, Stacey."

Dudağımı ısırıyorum, reddetmek istiyorum ama bunun onun güç ve kontrolle gelişen bir yanı olduğunu biliyorum. Kontrol edilemez bir öfke. Göz kırpması her zamankinden daha kötü ve kapıyı çarparken vücudu öfkeyle sarsılıyor.

Aria tekrar telefona sarılır, cesedi görmesine ve onu teşhis etmesine izin verilmesini talep eder. Ama daha sonra tekrar araması söylendiğinde, onlara bağırır.

Ta ki telefonu kapatana kadar. Aşağı kayarken telefonu duvara çarpıyor. Bana göz kulak olması gereken gardiyan ona doğru koşuyor.

Kade'in isteklerine karşı gelerek, çünkü onun tek başına bir şey yapmasını istemeyen bir pislik olduğum için, başka bir nöbetçiyi atlatıp odadan çıkarken kimsenin bakıp bakmadığını kontrol ediyorum. Geri dönmem için bağırıyor ve hatta beni sahanlık boyunca kovalamaya çalışıyor ama ellerinden kurtulup onu yere düşürüyorum. Üzerimde bir elbise olmasına rağmen, dar ya da hareketlerimi kısıtlayıcı değil ve artık stüdyoya yeterince sık döndüğüm için dayanıklılığım eskisi gibi olmaya başladı, bu yüzden onu kolayca geçip malikânenin Kade'in tarafına ulaşıyorum.

Siyah, metal spiral merdivenin tepesinde duruyorum - bir zamanlar bana dokunurken beni süründürdüğü merdiven - kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırıyorum ama elimi bir nefeste bırakıyorum. Bocalıyorum ve kolu çevirmeye karar veriyorum ve kapı açılıyor.

Siyah kapüşonlu bir tişört giydiğini görüyorum, yüzündeki yara izini gizlemek için yüzünü kapatmış. Eldivenleri, botları, savaş pantolonu ve saçıyla uyumlu.

Kade Mitchell karanlığın unutulmaz tanımıdır.

"Sana odada kalmanı söylemiştim," diyor bana bakmadan, saçlarını gizlemek için kapüşonunu başına kadar çekiyor, dalgalı saçaklarını zar zor gizliyor. Dönerken mavi gözleri beni yakıyor. "Geri dön."

Yutkunuyorum. "Annenin şu anda sana ihtiyacı var. Luciella'ya babandan bahsetmeliyiz. Düşünmeden hareket etmeni istemiyorum."

"O zaman git Luciella'ya söyle," diye hırlıyor, sesi zehirle dolu. Çantasından bir çakı çıkarır ve botunun içine sokar.

Kolunu tutmaya çalışıyorum ama benden uzaklaşıyor.

"Cidden, lanet olası odana geri dön Stacey." "Planın

nedir?"

Bir an bana ters ters baktıktan sonra bakışlarını kaçırıyor. "Kendimi tekrar etmeyeceğim."

Yatağının başucundan bir bıçak alıp kalçasındaki deri kayışa yerleştiriyor, ardından kapüşonunun altındaki kılıfına bir silah yerleştiriyor ve şifonyerinden ikinci bir silah alıp kalçasındaki başka bir kılıfa yerleştiriyor.

Kade bir çantayı daha fazla silahla doldururken kulaklığından biriyle tripod ve canlı yayın ağları hakkında sert bir şekilde konuşuyor. Sonra bir spor çantası kapıyor ve onu da paketliyor. Tabancalar, bıçaklar ve...

"Neden el bombalarınız var? Ne yapacaksınız?"

Arkamda bir şeye uzanırken kolumu sıyırıyor ve eli bir anlığına kalçamda durduğunda dünya hareket etmeyi bırakıyor. Başparmağını kalçamın üzerinde okşarken ona bakıyorum.

"Bırak ben yapayım, Stacey."

Gözleri yine boynumda, sonra kaşlarını çatıyor, beni bırakıyor ve arkasını dönüyor.

"Barry'den bir şey var mı? İyi. Ona buraya gelmemesini, olduğu yerde kalmasını söyle. Sebastian Prince ile temasa geç ve ona düğününden siktir olup buraya gelmesini söyle. Kız kardeşim malikanenin neresinde? Tamam, izlendiğinden emin olun. Annemin odasına götürüldüğünden emin olun. Dez ve Tylar'ı kapıdan geri çevirin. Archie Sawyer'ı da ana ofise götürün."

Kulağına ne söylerlerse söylesinler, bu onu sinirlendiriyor. Gözlerini kapatıyor ve dişlerini sıkıyor. "Bu lanet bir emirdi."

"Nereye gidiyorsun?"

Beni görmezden geliyor, daha fazla silah ve mühimmat toplamaya devam ediyor.

Geçerken omzu omzuma değiyor. Titrek bir nefes veriyorum ve sesim kesiliyor. "Konuş benimle, Kade."

Duruyor ve başını sallıyor, sonra dönüp bana doğru yürüyor. Başımın arkasındaki saçları tutuyor ve parmaklarım anında kapüşonunun iplerine dolanırken alnımızı birbirine yaklaştırıyor.

"Benden her şeyimi aldılar. Her şeyimi. Bir şansımız vardı ama onu da elimizden aldılar." Dudaklarıma sert bir öpücük kondurduktan sonra kendini iterek kapıya doğru ilerliyor ve silahına yeni bir şarjör takıp dolduruyor. "Onların her birini yok edişimi izle, Çilli."

Onu aceleyle ofise kadar takip ediyorum, her bir adımına karşılık iki adım atıyorum, Aria en yakın çalışanlarından birinin kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyor - Vera adında uzun gri saçlı bir kadın, yemek ve temizlik için burada ama Aria ona malikânede yardım ettiğinde sinirleniyor. Vera, gözyaşları yüzünü ıslatırken Aria'nın başını okşuyor ve onu rahatlatıcı bir şekilde susturmaya çalışıyor. Aria onu nasıl güvende tutması gerektiğini mırıldanmaktadır - onu, Jason'ı, çocuklarını, hepsini. Başarısız olmuştur ve bunu nasıl düzelteceğini bilmemektedir.

Kade onu görmezden gelerek iki çantasını masanın ortasına yerleştirir. İki dakika sonra, masa sandalyesine oturup parmağıyla hafifçe vururken, bir gardiyan, tamamen kuru kanla kaplı, bok gibi kokan, üzerinde sadece kan, sidik ve kendi pisliğiyle lekelenmiş bir çift külot olan, çırpınan bir Archie'yi sürükleyerek getirir.

Çivisi mi var? Aman Tanrım.

Archie korkmak ve hayatı için yalvarmak yerine bana kaşlarını çatıyor ve bana doğru hamle yapmaya çalışıyor, ancak bir bıçak eline saplanıyor ve hiçbirimiz gözümüzü kırpamadan onu duvara yapıştırıyor.

Kade bıçağı daha da batırırken boğuk bir çığlık atıyor. Kapüşonu yukarıdayken ve ağzı kapalıyken görebildiğimiz tek şey gözlerinin boşluğu. "Yerinde olsam bunu bir daha denemezdim."

Sonra bıçağı çekip çıkarır ve Archie'nin göğsüne sürerek oradaki deriyi keser.

"Ne istiyorsun?" diye alay ediyor, yalpalayarak. Dengesini zar zor koruyabiliyor.

Çok zayıf, kemikleri neredeyse derisinden dışarı çıkmış ve gözleri kafatasının içine gömülmüş. Bazen onun bodrumda kilitli olduğunu unutuyorum - dans ederek çok zaman geçirdiğim ev stüdyosunun hemen yanındaki koridorda.

Kade bilgisayara doğru başını sallar. "Açmanı istediğim bir dosya var."

Archie homurdanıyor. "Süslü aletlerini şimdi kullanamazsın, değil mi evlat?"

Kade onun çenesini tutup sıkar. "Benimle taşak geçme. Aç şu lanet dosyayı."

Çürük dişleri çıplak. "Yoksa ne olur?" "Aletine bir çivi daha çakarım."

Archie'nin gözleri b u tehdit karşısında büyür ve Kade'in elinden kurtulmaya çalışırken gözlerindeki mücadele kaybolur. "Ne dosyası?"

Kade onu masaya doğru itiyor ve ondan gelen koku yüzünden ağzımı ve burnumu kapatmak zorunda kalıyorum.

Başının arkasını tutuyor ve parmaklarını kafatasına geçiriyor. "Aç şunu."

"Bu dosya mı? Hayır. Kesinlikle olmaz! Delirdin mi sen?" "Evet," diyor Kade boş boş. "Aç onu."

Yavaş yazıyor, çünkü o kadar çok titriyor ki parmaklarını düzgün koordine edemiyor. Şifre kırılmadan önce altı kez başarısız oluyor ve Kade onu sandalyeden fırlatarak sırt üstü yere düşmesine neden oluyor. "Eğer onları bırakırsan ikimiz de ölürüz!" Archie ağzından tükürükler saçarak bağırıyor.

Kade silahı kafasına doğrultuyor, bilgisayarda gezinirken ona bakmıyor. "Burada beş binden fazla dosya var."

Aria ayağa kalkıp yavaşça onun yanına yürüyor, ben de onu takip ediyorum. Kade'in arkasında donup kalıyorum, yan gözle Archie'ye bakıyorum, o da yeni yarayı inceliyor.

Fırçalanmamış dişlerinin arasından bir şey almadan önce elini çenesine götürüyor.

Bir soluk dikkatimi tekrar bilgisayara çekiyor ve Kade'in yüzlerce, binlerce klasör arasında gezindiğini görüyorum. Her birinin bir adı var ve birinin içeriğine tıkladığında hem Aria hem de ben arkamızı dönüp öğürüyoruz.

"Her şeyi kaydetmişsin," diyor daha fazla klasörde gezinip rastgele dosyalara tıklayarak. On altı yaşından bir gün bile büyük görünmeyen bir kızla çekilmiş bir fotoğrafını gördüğümde Archie'yi tokatlamak istiyorum. Aynı klasörde Bernadette'in de katıldığı bir klip var.

Midem bulanıyor. Bu insanlar sapık.

Çok fazla dosya var. Suçlarının kanıtları. Sanki yaşadıkları zamanların kendi günlüklerini oluşturmuşlar. Bazılarında kurbanlarının cesetlerini ve yardım için nasıl çığlık attıklarını anlatan uzun başlıklar var.

Kade kaydırmayı bırakır ve Cassie'nin dosyasını açar. "Neden seninle ilgili bir dosyan var-" Duraksıyor, gözlerini ekrana dikiyor, sonra Archie'ye tiksintiyle bakıyor. "Kendi kızını mı becerdin?"

Archie umursamadan ona tükürür. "O iyi bir kızdı."

Kade bu saçma yorum karşısında oflayıp pufluyor, sonra da kayıtsızca, "Onu öldüren bendim," diyor.

Archie'nin gülümsemesi düşer. "Farkındayım."

Kade silahı doğrultur ve alnına dayar. "O bir baş belasıydı. Tetiği çekmeden önce düşünmeme bile gerek yoktu. Tıpkı annesi gibiydi ve beni senin gibi sinirlendiriyordu."

Archie'nin yüzünü öfke kaplıyor. "Küçük kızın öldüğü için şanslısın, yoksa onun için bir dosya hazırlardım."

Kade'le aynı anda hiç düşünmeden yüzüne bir yumruk atıyorum ve eklemlerim acısa da yumruğumu yüzüne ikinci kez indirip onu yan yatırırken mümkün olduğunca fazla güç uyguluyorum. Tırnaklarım Archie'nin yanağını çizerken Kade de onun kaburgalarına vuruyor.

Ben çığlık çığlığa bağırırken Kade beni ondan uzaklaştırıyor. "Seni bok parçası!"

"Dur. Canını acıtacağım," diye fısıldıyor Kade kulağıma. "Söz veriyorum."

Ağır nefeslerle geri adım atarak yumruğumdaki acıyı silkeliyorum ve o dudağındaki kanı silerken parmak eklemlerimi yakan yanığın tadını çıkarıyorum.

"Karımın seninle neden bu kadar ilgilendiğini şimdi anlıyorum. Alıngan kız. Bunu sevdim."

"Konuşmayı kes," diye tersliyor Kade, silahının kabzasını Archie'nin kafasına vurarak onu yarı baygın bir hale getiriyor. "Pislik herif çenesini ne zaman kapalı tutacağını hiç bilmiyor."

"Sebastian Prince adında bir dosya var," diyor Aria. "Ve bir tane de senin için." Gözlerinin altındaki yaşları siliyor ve ekrana yaklaşıyor. Kade'in dosyasına tıkladığında nefesi kesiliyor ve yüksek sesle hıçkırarak ağzını kapatarak geri çekiliyor. "Aman Tanrım. Sana ne yaptılar?"

Kapatmadan önce etrafı cesetlerle çevrili, baygın ve kana bulanmış çıplak Kade'i bir anlığına görebiliyorum. "Sanırım ikinizin de gitme vakti geldi." Bir muhafıza başıyla işaret ediyor. "Onları odalarına götürün ve orada kaldıklarından emin olun."

"Bunların nesi var böyle?" Aria göğsü titrerken bağırıyor. "Hasta ve deliler!" Sonra Kade'in masanın üzerine koyduğu silahı kapıyor ve Archie'nin kafasına doğrultuyor. "Seni canavar!"

"Ona yaptıklarımız hoşuna gitti mi?" Yarı uyanık, halsiz bir şekilde gülüyor. "Sırada kızın var."

Nasıl ateş edeceğini bilmediği için silahı Archie'ye fırlatır ve yüzüne isabet ettirir. Adamın burnu cilalı zemine kanıyor ama kadın bunu görmezden geliyor ve oğluna dönüyor. "Yaşadığın şey bu muydu? Tacizci olduklarını biliyordum ama bu görüntüler?"

Kade homurdanıyor. "Eğer o bir anlık bakışın kötü olduğunu düşünüyorsan, hiçbir fikrin yok demektir."

Ekibinden birine eliyle işaret eder. "Bu dosyayı sistemimizdeki her kuruluşa göndermeni ve tüm polis merkezlerine, haber istasyonlarına, TV istasyonlarına, CIA'e, MI5'e, hatta lanet olası orduya göndermeni istiyorum. Adını siz koyun, herkese. Ve kimden geldiklerinin bilindiğinden emin olun. Bu boku kenara itmek yok. Sawyers'ın yeraltı dünyasındaki itibarı yerle bir olmak üzere."

Archie'nin gözleri büyür. Nutku tutuldu.

Kade'e bir kez daha bakarak adamın dizüstü bilgisayarda bir şeyler yazmasını izliyorum. "Emin misiniz efendim? Sadece dosyanız bile sizi suçlu yapar."

"Hayır," diyorum, ilerliyorum. "Kade. Seninkini gönderme."

"O klasörlerden yüzlercesinin içindeyim, Stacey. Sence hepsini kim öldürdü?"

Elini tutmaya çalıştığımda beni görmezden geliyor ve dizüstü bilgisayarlı adama ters ters bakıyor. "Bir emir verdiğimde bunu sorgulama. Gönder. Lanet olası. Dosyayı."

Bilgisayara bir şeyler yazar ve birkaç dakika içinde iş biter. Suçlayıcı dosyalar gönderilmiştir ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır.

Dudağımı endişelendiriyorum. "Kade."

"Ağlama." Yüzümü tutuyor ve yanağımdaki tek bir damla yaşı siliyor. "Burada kal. Sen etrafımdayken odaklanamıyorum ve odaklanmam *gerek*. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve o da alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Dünyayı senin için daha güvenli bir yer haline getireceğim. Bunu yapmama izin ver."

İçimdeki her şey çatırdıyor ve bir hıçkırık salıyorum. "Tamam," diye mırıldanıyorum o benden uzaklaşırken.

Archie'yi kalan tek kulağından tutup yanına çekerek kapıyı açtığında Lu eşikte dikilmiş, kafası tamamen karışmış bir halde duruyordu. "Um... Neler oluyor?"

"Babam öldü," diyor açıkça ve Stacey'nin gözleri kocaman açılıyor. "En iyi arkadaşını teselli et, Stacey. Beni takip etme."

Bunu bilerek yaptı.

Luciella önce annesine, sonra da çatık kaşlarla bana bakıyor. "Neden bahsediyor bu?"

"Lanet kapıyı kilitle."

Lu alay eder ve kollarını kavuşturur. "Ne? Hayır. Bizi burada tutamazsın."

Kapı kapanmadan önce Kade omzunun üzerinden bakar ve bir muhafız kapıyı kilitler. "Kade!"

Dosyasındaki görüntüler gözlerimin önünden geçip duruyor. Bu insanlar tarafından o kadar istismar edilmiş, o kadar acımasızca davranılmış ki, şeytanlarını serbest bırakmasını ve herkesi yok etmesini istiyorum.

Ama aynı zamanda onun incinmesini de istemiyorum. Gerçekten incinmesini. Bu dosyalardan ne çıkarsa çıksın, Kade yüzlerce cinayetten aranan bir adam olacak.

Yine de zorlanmıştı. Uyuşturuldu, saldırıya uğradı ve tüm o kötü şeyleri yapmaya zorlandı. Kanun da aynı şekilde düşünecek mi? Sosyal medya dünyası artık her şey sızdığı için onun masum olduğunu bilecek mi?

Titremelerini engellemek için kollarımı kavuşturuyorum, Aria'nın Luciella'ya Tobias'ın ölü bulunduğunu açıklamasını dinlerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kızı inanamıyor ama Aria ona muhabirin görüntülerini izletiyor.

Luciella ekrana kaşlarını çatıyor, sonra gözlerini siliyor ve başını sallıyor. "Cesedini görene kadar öldüğüne inanmayı reddediyorum."

Aria başını eğiyor. "Bence en kötüsüne hazırlanmalıyız, tatlım."

"Babam ölmedi," diyor kararlı bir şekilde.

Pencereye doğru ilerliyorum ve Kade'in bir elinde silahı, Archie'yi ayak bileğinden tutup çimlerin üzerine sürüklediğini ve oraya bıraktığını görüyorum. Silahın namlusuyla başının yan tarafını çiziyor, sonra Archie'nin suratına tekme atarak adamı sırt üstü yere düşürüyor. Sonra malikânenin arazisinde suyun yanında bir ağaç salıncağının olduğu yeri işaret ediyor. Kilometrelerce uzanan ormanın başlangıcında. Yanındaki muhafıza bir şey söyler ve adam koşarak içeri girer.

Kade, Archie'nin etrafında dolaşıyor, avını takip eden bir aslan gibi onun etrafında dönüyor ve eğer ağzını kapatan bir şey olmasaydı, dudaklarının hareket ettiğini göreceğimi biliyorum. Muhtemelen iğrenç adamla ne kadar acınası göründüğü konusunda dalga geçiyor.

Bacaklarının arasına tekme atar ve Archie bir çığlık atarak başını geriye atar ve onu tekmeleyerek uzaklaştırmaya çalışır.

Kade onu sağlam ayağından vurur. Kaçmasına imkan yok.

Adam elinde bir meşale ve bir tripodla koşarak geri gelir ve Kade Archie'nin ayağından tekrar tutarak onu ormana doğru sürükler. Onu ağaç salıncağına bırakıyor, sonra çantasını Archie'nin yanına bırakıyor ve meşaleli adam tripodu kurarken çantayı açıyor.

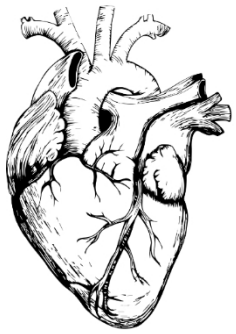
Sonra telefon olduğunu tahmin ettiğim bir şeyi ona takıyor, feneri Archie ve Kade'e gelecek şekilde konumlandırıyor, sonra da patronunu yeni hedefinin etrafında dolanması için bırakarak malikâneye geri dönerken baş parmağıyla işaret ediyor.

Ana bilgisayarın ekranı canlanıyor ve bir duvarı kaplayan ekranların her biri açılıp Kade ve Archie'yi gösterdiğinde nefesim kesiliyor.

Bunu dünyaya canlı yayınlıyor.

OceanofPDF.com

32

STACEY

KAde tanınmıyor. Kimliğini gizlemiş, bu da rahatlatıcı.

Luciella telefonunu çıkarıyor ve bize ekranında oynayan aynı canlı yayını gösteriyor. "O ne yapıyor?"

Korumaları bile ekranlara bakıp kaşlarını çatıyor.

Şeytani görünüyor, gözleri ölümle dolu. Bir katil. Archie'nin yüzüne bir çekiç savurup onu yana devirirken karanlık ve tehlikeli. Derinden kıkırdıyor ve Aria ile Luciella yanımda dururken bu ses odada rahatsız edici bir yankı yapıyor.

Ekranlarda Kade çekici bir kenara fırlatır ve kalçasındaki kılıftan bıçağı çekerek Archie'yi saçlarından yakalar ve kanlar içindeki yüzünü kayda getirir. Dehşeti ekranları kaplıyor.

"Onlara kim olduğunu söyle," diyor Kade, sesini gizlemeye bile çalışmadan. "Onlara karının kim olduğunu söyle."

"Siktir git," diye feryat ediyor ve Kade bıçağı yüzünün yan tarafına doğru sürükleyerek acı içinde çığlık atmasına ve onu tuttuğu yerden kurtulmaya çalışmasına neden oluyor. Sefil bir şekilde başarısız olur.

"Herkes görecek," diye devam ediyor Kade, başını geriye çekip bıçağı boğazına dayayarak. "Kendi kızını becerdiğini, çocukları istismar ettiğini ve hatta kendi karını bile becerdiğini bilecekler. Küçük deneklerinin yanı sıra onu da uyuşturduğunu biliyor muydu?"

Archie daha az mücadele ederek tekrar "Siktir git," der.

"Bu işin sonunda, aranan bir adam olacaksın. Dünyaya kim olduğunu anlatacaksın." Bıçak boğazına, boncuk boncuk kan akmasına neden olacak kadar sert bir şekilde bastırılıyor ve Archie altına işerken inliyor.

"Ar-Archie Sawyer," diye kekeliyor. "Benim adım... Archie Sawyer."

"Peki ya karınız?"

"Bernadette Sawyer. İskoçya Polis Teşkilatı Başkanı ve... ve..." Boğuluyor ve Kade'in elinden kurtulmaya çalışıyor. "Hepsi onun fikriydi. Yemin ederim."

"Neydi?"

"Babanı istiyordu," diyor kendi salyaları içinde boğulurken. "Onu yıllarca izledik ve sonra seni izledik. On iki yaşındaydın."

Tanrım.

"On iki yaşında olduğumu zaten biliyorum. Bütün gözetleme fotoğraflarını gördüm." "Bu fikre ilk o zaman kapıldık," diyor, nefes nefese daha fazla Bıçaktan kıpkırmızı dökülüyor.

"Ne için fikir?" Kade, Archie'nin saçını sıkıca kavrayarak ve onun irkilmesine neden olarak soruyor.

"Seni kullanmak için. Babana benziyordun ve o bizim için dokunulmazdı."

Aria ağzını kapatıyor ve Luciella kaşlarını çatarak ekrana bakıyor. "Ne oluyor lan?" diye tersler.

"Sonunda seni bizim eve getirdiğinde, babanın davasına yardım edeceğini söyleyerek, bayılman için sana bir şey verdi. Seni cinsel nedenlerle istediğini bilmiyordum." Alçak bir adam gibi dişlerini yalıyor. "Yine de zevkli olmadığını söyleyemem."

Kade'in canına tak etmiştir. Çantasından bir el bombası çıkarır ve gözleri kameraya dikilir. "Kocanın ölümünü izle, Bernadette."

Archie'nin çenesini kavrayıp açarken gözlerim büyüyor, eldivenli parmakları üst ve alt dişlerinin etrafında kıvrılıyor ve onları kuvvetle ayırıyor. Önce diş etleri yarılıyor ve ağzından kan işiyor, sonra çenesindeki kemikler çatlıyor, böylece Kade'in el bombasını ağzına sokabileceği kadar genişliyor.

Luciella yüzünü buruşturarak arkasını döner. "Bunu izleyemem."

Bu filmi izleyebildiğim ve canavar için hiçbir pişmanlık ya da üzüntü hissetmediğim gerçeği, şu anda kim olduğuma dair çok şey anlatıyor. Önceden utanır ve hasta hissederdim. Bir torbanın içine öğürür ve Kade'e iğrenç derdim.

Ama onlar aşağılık olanlar.

Archie'nin gözleri panik ve acı dolu ama bir kez olsun Kade'in devam etmesini istiyorum. Sanırım Aria da istiyor ama aynı zamanda oğlunun bunu yapmasını izlemek istemiyor.

Tüm dünyanın görmesi için canlı yayında.

Aria bir muhafıza döner. "Aç şu lanet kapıyı."

"Yapamam hanımefendi."

"Bu evin sahibi benim," diye cevap veriyor, sabrı tükenmiş bir halde. "Üvey oğlum daha yeni öldü, sevdiğim adam ölmüş olabilir, kocam bir otel odasında yaşıyor ve oğlum bahçemde birini katletmek üzere. Burada durup *hiçbir şey* yapmayacağım. Seni kovmadan önce kapıyı aç."

Daha uzun durur. "Hayır."

Bir el ateş edildiğinde herkes döner ve ekranda Archie, Kade onu diz kapaklarından vururken el bombasının ölümcül metali karşısında dişlerini sıkar. Archie çimlere düşerken sadist kahkahası odanın içinde yankılanıyor. Bu olay tüylerimi diken diken etmeli ve beni de ailesi kadar dehşete düşürmeliydi ama onunla gurur duyuyorum.

Archie onu küçüklüğünden beri taciz etmiş ve sonsuza kadar onunla kalacak hayal edilemez acılara neden olmuştur. O korkunç aileyle birlikteyken olan her şeyle ilgili kabuslar görüyor ama bence o adamın ona yaptıkları ruhunu en çok etkileyen şey oldu.

Archie sessizce merhamet için yalvarır, el bombası hâlâ ağzındadır.

"Bu adam ve karısı yıllarca süren yolsuzluk ve ölümlerden sorumludur..."

Kade kameraya konuşuyor ve gümüş mavisi gözleri bana dikilince kalbim duracak gibi oluyor. İsimleri sıralamaya başlıyor. Ölenlerin ve kaçırılanların.

Çocuklar ve yaşları. Kimin kime para ödediği ve Bernadette'in onu ayakta tutan bağlantıları.

"Gönderdiğim dosyada dünya çapında yirmi sekiz yer göreceksiniz. Bu kuruluşlarda iki binden fazla kayıp çocuk ve yetişkin bulunuyor. Hızlı hareket edin. Onları kurtarmak için gönderebileceğiniz her birimi gönderin."

Dört başbakan, iki cumhurbaşkanı ve yeraltı dünyasında parmağı olan çeşitli diğer dünya liderlerinden bahsediyor. Dünya çapında tüm haber kanalları, emniyet teşkilatları ve sosyal medya platformlarında yayınlanan dosyalardan bahsediyor ve bakmaya cesaret eden herkesin bunlara nasıl erişebileceğini açıklıyor.

Archie'nin çenesinin altına diz çökerek onu sırt üstü yere düşürür, el bombası bir şekilde hâlâ yerindedir.

"Beni ilk kez istismar ettiklerinde on dokuz yaşındaydım. Bir şeyler yapmam için tehdit edildim yoksa ailem hedef alınacaktı. Acımasızca öldürmek ve bir canavar gibi sevişmek üzere eğitildim ve bu süreçte hayatımı mahvettiler. Benim adım Kade Mitchell, Tobias Mitchell'in oğluyum ve artık sessiz kalmayacağım."

Ağzım bir solukla açılıyor. Aria hızlı bir nefes veriyor ve Luciella gözlerini kapatıp arkasını dönüyor.

Az önce dünyaya kim olduğunu söyledi. Bir cinayet işlemenin ortasında.

"Jason McElroy benim kardeşimdi ve kız arkadaşımı korurken öldü. Bernadette Sawyer'ın ellerinde."

Kendimi kontrol edemiyorum - duvara yaslanıp aşağı kayıyorum, izlemeye devam ederken dizlerime sarılıyorum.

"Dosyama bakarsanız beni neye dönüştürdüklerini görürsünüz. Beni ilk izlemeye başladığında *on iki* yaşındaydım. Bana yaklaşmak için doğru anı bekledi ve ben de onun saçmalıklarına inanacak kadar aptaldım."

Yüzündeki örtüyü çıkarıyor ve ağzından göğsüne kadar uzanan kalın yara izini gösteriyor. Dişlerini gıcırdatarak pis bir kahkaha atıyor.

Şeytani görünüyor, şeytani, sanki hiç insanlığı kalmamış gibi. "Dosyam hikayemin geri kalanını anlatıyor."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ama silmiyorum. Başımı kaldırıp gardiyana bakıyorum. "Lütfen kapının kilidini açın. Kendini daha fazla suç işlemeden önce onu durdurmam gerek."

"Lütfen," diye yalvarıyor Aria adama, ayağa kalkmama yardım ediyor. "Lütfen." Luciella yanımızda duruyor. "Ona yardım etmek istiyoruz."

Tereddüt ediyor, sonra meslektaşına bakıyor, o da bir kez başını sallıyor, gözleri kayıyor.

Ama kilidi açamadan Kade, "Bakalım kendini bundan kurtarabilecek misin Bernadette? Ve eğer babamın gerçekten öldüğünü öğrenirsem, saklansan iyi edersin, çünkü hiçbir şey vücudundaki her kemiği kırmama engel olamaz."

Kade çantalardan birinden ön kolundan daha uzun bir bıçak çıkarıp tamamen boş bir ifadeyle Archie'nin elini keserken etrafımızdaki insanlar irkiliyor.

Kullandığı testere hareketi sayesinde hemen kopmuyor ve canavar adamın hem ekrandan hem de dışarıdan kesilen bir hayvan gibi çığlık attığını duyabiliyoruz. Kan her yere fışkırıyor, hatta tüm bunları kaydeden telefona bile isabet ediyor.

Kapı kilitli değil, ama Aria "Hayır!" diye bağırınca eşikte donup kalıyorum.

Kade el bombasının halkasını çekip Archie'nin göğsüne tekme atarken gözlerim tekrar ekranı buluyor. Yüzüğü orta parmağının üzerinde döndürürken geriye doğru yürümeye başlıyor. Kade büyük bir ağaç gövdesinin arkasına saklanırken, "Geber, seni küçük orospu," diye alay ediyor. "Canavar karının seni cehennemde güzelce görmesini sağlayacağım. yakında."

Archie'nin gözleri fal taşı gibi açılır ve kayıt tam patlama anında sona erer, hemen ardından gök gürültüsüne benzer bir ses duyulur.

Patlama pencereleri sarsar, ışıklar titrer ve sonra biter.

Tamam.

Kade'in Archie'nin ağzında patlayan el bombasından yara almadan döndüğünü görmenin rahatlığıyla hepimiz pencereye çıkıyoruz. Malikâneye doğru yürüyor ama adımları yavaş, başı her adımda daha da eğiliyor. Dengesiz bir şekilde dizlerinin üzerine düşer, sonra ayağa kalkmak için mücadele eder ve ayağa kalktığında, tekrar düşmeden önce sadece birkaç adım daha atar.

Aria onun adını bağıramadan malikâneden çıkıp arazide koşmaya başlıyorum.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzünü iki elimin arasına alıyorum. Kıyafetlerinin ve yüzünün her yerinde Archie'yi vurmaktan, kesmekten ya da havaya uçurmaktan kaynaklanan et parçaları var. Ben ona bakarken gözleri benim üzerimde, ama o benim içime bakıyor.

"Benim," diyorum usulca. "Benim."

Saatlerdir ilk kez nefes alıyor gibi görünüyor.

"Çok gürültü yapıyorlar," diyor gözlerini kırpıştırarak, sağ gözü seğirerek. "Çok gürültülü, Çilli."

İntikama, acıya ve kana susamış versiyonunun zihninde uykuya daldığını ve seslerin onu ele geçirdiğini bilerek başımı sallıyorum. O sesler

Onunla alay eden ve çıldırmasına neden olanlar. Şu anda ne dedikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama Kade gözlerini kapatıyor ve başını omzuma yaslayıp güçlü kollarını bana doluyor.

Archie'nin cinayeti kim bilir kaç televizyon ekranından canlı olarak yayınlandıktan sonra, polis büyük olasılıkla buraya doğru yola çıkmıştır.

Kade parmaklarını tenime geçirirken iniltimi bastırmak için dudağımı ısırıyorum. "Yoruldum, Stacey."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, elimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek. "Odana gitmek ister misin?"

Ekibi etrafımızda dönmeye başlıyor, Kade çimlerin üzerinde bana sarılırken herkes sessiz, ikimiz de dizlerimizin üzerindeyiz. Aria ve Luciella birbirlerine sarılıyor ve Kade başını omzumdan kaldırdığında gözleri soldan sağa gidip hepsini içine alıyor.

"Her şeyi berbat ettim," diye bağırıyor onlara. "Eve gitmekte özgürsünüz. Kimsenin kalmasına gerek yok."

Çoğunun Kade'in neler yaşadığından haberi yoktu. Onun sadece kendisine haksızlık eden birinden intikam almak isteyen asi bir çocuk olduğunu düşünmüş olmalılar. Onlara korumak, çürütmek, hacklemek ve savaşmak için para ödeniyordu ve şimdi biliyorlar.

Ona duydukları saygıyı görebiliyorum.

Hiçbiri ayrılmak için hareket etmiyor; sadece başlarını eğerek kıpırdamadan sadakatlerini gösteriyorlar.

Kade önce onlara sonra da bana bakarken bitkin görünüyor. "Özür dilerim."

"Olma." Kana rağmen alnından öpüyorum ve bu onu yavaşça bir an için gözlerini kapattı. "Odana gitmek ister misin?" Başını sallar. "Evet."

Eldivenli eline uzandım ve parmaklarımızı birleştirerek elini tutmama izin verdi. İki adamının yardımıyla kalkmasına yardım ediyorum ve onu malikâneye götürüyoruz.

Annesinin yanında durur. "Kanıt görene kadar babamın öldüğüne inanmıyoruz."

Lu ona sarılır. "Ben de aynı şeyi söyledim. Uyuman gerek."

Aria da aynı fikirde. "Evet, tatlım." Lu uzaklaşırken parmaklarını onun saçlarında gezdiriyor ve kapüşonunu aşağı itiyor. "Git duş al ve uyu. Sabah kahvaltıyı hazırlayacağım."

Aria Luciella'ya da uyumasını söyler. "Git. Ben ortalığı temizletirim."

Gözlerindeki parıltı, hepsi de kalp kırıklığıyla sonuçlanan binlerce hikâye anlatıyor.

Sabah kahvaltı olmayacağını hepimiz biliyoruz.

Kade odasına giderken konuşmuyor ama birkaç kez sendeliyor ve dizlerinin üzerine çöküp merdivenlere kusarken tekrar kriz geçireceğinden eminim.

Odasına girer girmez kapalı kapıya yaslanıyor. "Her şeyi berbat ettim."

"Sorun yok. İlaçların nerede?"

Yatağının yanındaki çekmeceyi işaret ediyor. "Her şeyi berbat ettim," diyor tekrar. "Benim için geliyorlar. Lütfen kaç."

Doğru dozu aldığından emin oluyorum, sonra bir benzodiazepin yutuyor, şizofrenik ataklar olduğunu varsaydıkları sırada onu sakinleştirmeye yardımcı olmak için reçete edilen yeni bir şey.

Televizyonu bir müzik kanalına çeviriyorum, şarkıların onun sesini bastıracağını umuyorum. Onte'den "Medicine" çalıyor.

Birkaç dakika nefes alıp vererek ve temiz kıyafetlerimi hazırlamamı izleyerek geçti. "Gitmelisin," dedi. "Benimle yakalanırsan seni de tutuklarlar."

"Seni bırakmayacağım," diyorum, duşu açmak için banyoya giriyorum. "Hadi gel."

Kıyafetlerini çıkarana kadar gözyaşları başlamıyor ve her şey için benden özür dilemeye devam ediyor. Sürekli bayıldığını düşünüyor. Hiçbir şeyi kontrol edemiyor. Ne yapacağını bilmiyor. Ölmek istemiyor.

Birlikte olmamızı istiyor ama nasıl olacağı konusunda hiçbir fikri yok, özellikle de şimdi.

Duşa girmesine yardım ediyorum, o da beni çekiyor. İki farklı duş başlığından üzerimize ılık su dökülüyor ve elbisem çabucak sırılsıklam oluyor. Islak saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve bir sünger alıp Kade'in vücudundaki kanıtları temizliyorum.

Süngere dokunduğunda kasları geriliyor ve biraz irkiliyor. Dünyanın dört bir yanında bulunmaktan hâlâ bronzlaşmış, bir yıl öncesine göre çok daha fazla yara izi var ve süngeri benden almaya çalışırken elleri titriyor.

Almasına izin veriyorum ve elbisemin askılarını teker teker indirdikten sonra ayaklarımın dibinde birikiyor. Süngeri vücudumda kullanıyor ve gözlerim yanıyor. Bunun birlikte geçireceğimiz son zamanlardan biri olabileceğini biliyorum.

Sütyen giymiyorum ve o da külotumu çıkarmaya çalışmıyor, çünkü şu an seks yapma zamanı değil.

"Seni seviyorum," diyorum ona, sesim çatlayarak. "Bundan sonra ne olursa olsun, lütfen bunu bil."

Sünger boynumda duruyor, sonra parmağı nabzımı takip ederken elbisemin yanına, ayaklarımızın dibine düşüyor. "Seni morarttım. Daha önce boynunu tuttuğum yerde bir çürük var. Canını yaktım. Bunu yaptığımı biliyordum ama zihnim seni bırakmam için bana bağırsa da duramadım. Seni asla incitmek istemedim."

"Sanırım ayrıştın," diyorum.

Bana bakıyor, sonra ellerini suya karşı vücudumda gezdirmeye devam ederken bakışları sanki içimden geçiyor. Cinsel değil ama sanki her santimetremi ezberliyor. "İlaçlarımın yardımcı olması gerekiyordu. Ama etmiyorlar."

"Onları o kadar uzun süredir almıyorsun. Hemen işe yaramayacaklar. Ama onları alıyor olmanız iyi bir şey. Birinin yardım istemesi için çok şey gerekir. Seninle gurur duyuyorum."

"Az önce yaptığım şeyden sonra mı? Seni kendimden korkutmadım mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Archie bunu hak etti."

Derinden kıkırdıyor ve başını sallıyor, gözleri çok ama çok yorgun. "Benim küçük sadistim."

"Belki," diyorum, kollarımı boynuna dolayıp bedenlerimizi birbirine yaklaştırırken gülümsüyorum. "Ofisteyken annene arkadaş kalmamız gerektiğini söylediğimi duyduğuna sevindim."

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve daha fazla gözyaşıyla savaşıyorum. "Dokunuşunu özledim."

"Seni inciteceğimden korktuğum için kendimi tuttum, özellikle de seni yatakta öptüğümde," diye yanıtlıyor Kade alnını benimkine dayayarak. "Ama sadece arkadaşım olacağını söylediğini duyduğumda, duymak için daha kötü bir cümle düşünemezdim." Eliyle burnumu dürtüyor. "Her zaman benim olan şeyi geri almak zorundaydım, çoğunda bayılmış olsam bile."

Gülüyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum. "Ben hep senin oldum."

Saçımı okşuyor. Su biraz soğumaya başladı. "İçine girmeyi bitirmedim, değil mi?"

"Hayır. Üç dakika boyunca içerideydin." "Utanç verici."

Gözlerimi deviriyorum.

"Ama prezervatif takmadım."

"Hayır, takmadın."

"Ben temizim. Buraya döndüğümüzde test yaptırdım." Sonra eli dondu. "Sanırım doğum kontrol hapı kullanmıyorsun?"

Başımı sallıyorum.

"Anneme bir hemşire çağırmasını söyle. Her ihtimale karşı sana bir B planı verecekler. Babası olmayan birinden çocuk sahibi olmak istemezsin." Gözlerimi ona diktim. "Olmazsın."

Sırtını biri çatlak olan soğuk fayanslara dayıyor, ayakları hâlâ titriyor. "Olacağımı biliyorsun Stacey. Az önce canlı yayında bir adam öldürdüm, yeraltı dünyasının yarısından fazlasını ifşa ettim ve Bernadette'in imparatorluğunu ortaya çıkardım. Eğer tutuklanmazsam, seni temin ederim ki peşime düşecek çok sayıda öfkeli insan olacak."

Konuşması daha az bulanık ve sanırım benzo işe yarıyor, çünkü gözlerine biraz ışık geri dönüyor.

"Köpekleri göndermeyi düşündüğünüz güvenli eve gidebiliriz. Şimdi gidiyoruz."

Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Sonsuza kadar benimle kaçarak hayatını mahvetmene izin veremem. Beni ilk kim yakalarsa, teslim olacağım."

Aramıza minimum mesafe koyarak geri çekiliyorum. "Öylece pes edemezsin. Babanın hâlâ dışarıda olma ve Bernadette'in hâlâ hayatta olma ihtimali var."

Omuz silkiyor. "Bir planım yok, Stacey. Bu, şu anda, onu durdurmak için son çaremdi. Archie'yi öldürmemem gerekiyordu. Sonrası için hiçbir planım yoktu."

"Peki ya ben?"

Zayıfça sırıtıyor. "Git dans et ve hayatını yaşa. Bunu yaparken beni düşün ve beni kalabalığın içinde, en önde otururken hayal et."

"Sanki ölecekmişsin gibi konuşuyorsun."

"Olabilirim," diye yanıtlıyor, sesinde alaycılıktan eser yok. "Ölsem daha iyi olur."

Başımı sallıyorum. "Vazgeçmiyorsun, Kade."

Başını öne eğiyor. "Hiç umudum yok, görmüyor musun? İnsanların kafamın içinde konuşmasını ve gerçek olmayan şeyler görmemi engellemek için ilaca ihtiyacım var. Bayılıyorum, kendimden geçiyorum ve seni incitiyorum. Her şey lekeli. Benim için seks bile şiddet içeriyor. Az önce canlı yayın yaparken bir adamı öldürdüm çünkü çok düşüncesizim. I

Onu öldürmemem gerekiyordu; sadece o pislik herifin kendisini ve karısının imparatorluğunu ifşa etmesini istedim. Sonra da *binlerce* insana savaş ilan ettim. Beni bundan nasıl kurtaracağınıza dair bir fikriniz var mı? Dinliyorum."

"İnsanlar her gün bilinç kaybı, disosiyasyon ve nöbetlerle yaşıyor. Sizin durumunuz yönetilebilir."

"Bunu hiç yaşamamış insanlara göre. Kontrol sahibi olmamanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Özgür iradenizin ve rızanızın elinizden alınmasının?"

Gözlerimi indiriyorum. "Evet."

Sessizlik - Chris'i ve bana yaptığı her şeyi hatırlarken banyoyu büyük bir sessizlik dolduruyor.

Kade kendi kendine yemin eder. "Özür dilerim. Düşünemedim. Özür dilerim."

Gözyaşlarımı, çenemdeki titremeyi, göğsümün inip kalkmasını saklamak için arkamı dönüyorum. Kade sırtımı göğsüne çekiyor ve nabzıma bir öpücük konduruyor.

"Sen benden daha güçlüsün. Yaşadıklarını yaşamana rağmen başkalarını kendinden önce düşünmen... Gücüne imreniyorum. Seninle normal bir hayat istiyorum ama bu benim için mümkün değil. Eğer kaçabilseydim ve güvenliğini garanti edebilseydim, kaçardım."

"Benimle koşmanı istiyorum," diyorum burnumu çekerek.

"Lütfen." Omzumu nazikçe öpüyor. "Seni seviyorum,

Çilli." Dişlerim takırdıyor. "Ben de seni seviyorum."

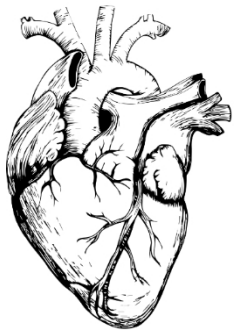
Ardından sessizlik geliyor ve su soğuyana kadar suyun altında kalıyoruz - sonra dişlerimizi fırçalayıp temiz kıyafetler giyiyoruz. Ben onun neredeyse dizlerime kadar uzanan siyah bir bluzunu giyiyorum, o da bir çift eşofman giyiyor.

O sigara içerken biz balkonda oturuyoruz. Yıldızlara bakarken ben onun kucağında, sırtım göğsüne dönük duruyorum. Bu sırada Aria, Kade'in ekibiyle birlikte koşturuyor ve onun geride bıraktığı pisliği temizliyor.

İç geçirdikten ve sigarasını balkonun üzerinde söndürdükten sonra kollarını bana doluyor ve beni kaldırıyor. "Hadi gidelim," diyor ve beni yatağa taşırken yanağımdan öpüyor. "Sevgilimi son bir kez kollarıma alıp uyumak istiyorum."

OceanofPDF.com

33

KADE

A Yumruk karnıma saplanıyor ve yere yığılıyorum, boğazımdan öksürükler fışkırıyor.

Dişlerimi sıkıp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama biri çelik burunlu botlarla kafama tekme atıyor ve tekrar yere düşüyorum.

"Sana bir şey yapmanı söylediğimde, yapmanı beklerim. Soru yok, reddetmek yok, arsızlık yok."

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde yere kan tükürüyorum, dört korumasından yediğim dayak yüzünden tüm vücudum titriyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ağır bir çizme sırtıma iniyor ve beni bodrumun beton zeminine geri itiyor. "Yerde kal, evlat."

Bernadette'in ayakkabıları etrafımda yürürken tıkırdıyor, ses kulaklarımda titreşiyor. Tırnaklarını göğsüne geçirirken kocası kıçına şaplak atıyor. "Onu nasıl uyumlu hale getirebiliriz?"

"Baş belası bir genç," diyor Archie, botunu sırtıma daha sert bastırarak. Her ne kadar ayağa kalkıp suratındaki o lanet sırıtışı yumruklamak istesem de, bana beni güçsüzleştiren bir şey enjekte ettiler. "Daha fazla teşvik edici unsur ekleyebiliriz. Belki bir aile üyesi?"

Dilini şaklatıyor ve bot sırtımdan kayboluyor. Duvara bağlı bir boruyu tutup ayağa kalkana kadar düşüp tökezleyerek ayağa kalkıyorum. Ama bacağımdaki hasar yüzünden zorlanıyorum. Kızıl saçlı dişi şeytan bana sırıtıyor. "Bir emrin var, Kade." Manikürlü parmağıyla önümdeki sandalyeye bağlanmış adamı işaret ediyor. "Öldür onu."

Başımı sallıyorum. Birini öldürmeyeceğim. Bu insanların nesi var böyle?

Bir an, babamın davasıyla ilgili ofisinden aldığı bir dosyaya bakıyordum, düşmesi gereken bir temyiz başvurusu daha vardı, sonra boynuma keskin bir şey saplandı ve Bernadette'i tutup üzerimden itmeye çalıştığımda Archie bacağıma bir bıçak sapladı. Bu olaydan bir süre sonra Bernadette'in yanında uyandığımda aletimde hala bir prezervatif vardı ve o zamandan beri kendi tenimden nefret ederek burada kapana kısılmış durumdayım.

Onlar kötü tecavüzcüler.

Bana doğru yürürken her kelimeyi vurguluyor. "Öldür. Onu. Şimdi."

Bacağım kasılırken ayakta kalabilmek için boruyu kavrayarak "Siktir git," demeyi başarıyorum. Bıçak yarasının yeniden kanamaya başladığını fark ediyorum.

Bernadette gözlerini kısar ve kocasına bakar. "Archie, küçük Luciella Mitchell'ın elimizdeki canlı görüntülerini getir."

Bana bir iPad uzattığında yüzümdeki tüm kan çekiliyor, ekranda kız kardeşimin alışveriş merkezinde Stacey ve Tylar ile yürüdüğü görülüyor. Birlikte gülüyorlar ama bakışlarım gözlerimi her kapattığımda gördüğüm yüze takılıyor.

Onu terk edip kardeşimi dövdüğümden beri iki ay geçti. İkisiyle de konuşmadım.

Ona bu kadar kızgınken nasıl olur da beni hayatta tutacakmış gibi her anımıza tutunabilirim?

"Öldür onu, yoksa kız kardeşin ve arkadaşlarının eve dönmemesini sağlarım."

Yutkunuyorum, Stacey'nin yaşam mücadelesi verdiğini, kız kardeşim ve Tylar'ın ise onun yanında ölü yattığını hayal ediyorum. Onların zarar gördüğü düşüncesi bile görüşümün arkasında kırmızı flaşlar görmeme neden oluyor.

Belli ki Stacey'nin eski sevgilim olduğunu bilmiyor, yoksa beni onunla tehdit ederdi.

"Kız kardeşimi rahat bırakın," diye bağırdım.

"O zaman öldür onu." Elime bir silah tutuşturuyor ve metal o kadar ağır, o kadar ölümcül ki, sanki derimi yakmış gibi bırakıyorum.

Kıkırdıyor ve kocasına bakıyor. "Görünüşe göre evcil hayvanımız silah kullanmayı bilmiyor."

"Ne kadar zavallı bir çocuk."

Bu orospu çocuğunu parçalamak istiyorum, ama zihnim bulanıklaşıyor ve odanın ne kadar çok döndüğüne zar zor dayanabiliyorum. Bunu neden yaptıklarını bilmiyorum. Ya da neden ben.

Bu sabahki kaçma girişimim anlamsızdı. Archie bana bir iğne daha batırdı ve ben bayılana kadar halıyı pençelerken pantolonumu aşağı çekti.

Uzun zamandır ilk defa babamı istiyorum. Ewan ve Jason'ın beni bulmasını istiyorum. Annemin bile. Eğer nerede olduğumu bilselerdi, beni kurtarana kadar dişleriyle tırnaklarıyla savaşırlardı. Ama her yerde güvenlik var ve ne kadar acımasızlar, yakın zamanda kurtarılacağımdan şüpheliyim.

Beni arayacaklar mı? Ya Stacey'nin bana ihtiyacı olursa? Köpeklerimi kim gezdirecek ve eğitecek?

Geri çekilip ağzı ve gözleri siyah bantla kapatılmış dehşet içindeki adama bakıyorum. Sandalyede titriyor, elleri arkadan bağlı. "Nasıl?"

"Seçebilirsin," diyor, kollarını kavuşturuyor ve ayakkabısı yere vururken kalçasını dışarı çıkarıyor. "Ama acele et. Bu gece bir partimiz var ve ilk müşterinle tanışmadan önce yaranla ilgilenmem gerekiyor."

Kaşlarımı çattım. "İlk... müşteri mi?"

Gülümsüyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışıyor. "Bana çok para kazandıracaksın, Kade. Ve eğer iyi bir çocuk olursan ve sana söyleneni yaparsan, ailen güvende olacak." Omuz silkiyor. "Sana bir yüzde bile vereceğim, böylece bazı avantajlara sahip olacaksın."

Archie bana ekranı tekrar gösteriyor ve kız kardeşimle arkadaşlarını alışveriş merkezinde takip eden takım elbiseli iki adamı gördüğümde kalbim duruyor. "Girdikleri bir sonraki dükkândan bir daha çıkamayacaklar."

"Senin derdin ne lan?"

Bernadette'in gözleri kararıyor, sahte gülümsemesi kayboluyor. İç çekip gözlerimi kapatıyorum, sonra tekrar sandalyede çırpınan adama bakıyorum.

Ona doğru attığım her topallayan adımda boğazımda safra birikiyor ve özür dilemek, bunu yapmak istemediğimi ama sevdiklerimi güvende tutmam gerektiğini söylemek istiyorum. Ellerimi boğazına doladığımda, onu hâlâ şok içinde bırakarak, bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum.

Baskı uyguluyorum ama onu öldürecek kadar değil. Titriyorum.

Archie acınacak haldeymişim gibi kıkırdıyor. "Daha sıkı."

Bernadette yanımda, "Başparmağını şahdamarına bastır," diyor. "Ve sıkıca kavra. Nefes alamadığından emin ol."

Dediğini yapıyorum ve adam nefes almak için çırpınıyor, bana karşı koymak için elinden geleni yapıyor. Ama eli kolu bağlı ve işe yaramıyor. Beni göremiyor - onu boğarken gözlerimdeki bakışı göremiyor.

"İşte bu kadar. Kafasına giden kan azalıyor," diyor Bernadette, yaklaşarak. "Beyin oksijen ve besin açlığı çekiyor." Ben gözlerimi ellerimden ayırmazken o adamın etrafında dolaşıp saçlarını karıştırıyor. "Derisinin renginin değişmesini izle, Kade. Nefesini, hayatını nasıl çaldığını izle. Onu kızından, karısından ve sahip olmaları gereken gelecekten uzaklaştır."

Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ama nefes alması için elimi gevşetirken Stacey'yi ve bunu yapmazsam ona ve kız kardeşime neler olabileceğini düşünüyorum.

Sandalyeyi geriye yatıracak kadar sertçe ileri itiyorum ve Bernadette adam yere düşüp muhtemelen iki omzunu da yerinden oynatmadan önce yoldan çekiliyor. Dirseklerimi kilitleyip tüm ağırlığımı ellerime vererek adamın üzerine tırmanıyorum ve boynuna olabildiğince sert bir şekilde bastırıyorum.

"Özür dilerim," diyorum, bu iki kelimeyi tekrarlarken ağzımdan tükürükler dökülüyor. "Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim."

Artık bilinci yerinde değil. Bir daha asla olmayacak.

"Aferin oğlum, işte böyle. Ölene kadar onu orada tut. Birçoğunun ilki olacak." Bernadette yanıma çömeliyor ve çenemi tutuyor, tüm ağırlığımı onun boynuna verirken ona bakmamı sağlıyor. "Sen benimsin. Her zaman benim olacaksın. Her emrime uyacaksın ve ne zaman söylersem yatağıma geleceksin."

"Hayır," diye mırıldanıyorum.

"Başka seçeneğin yok."

Yanağımdan bir damla yaşı yalıyor, sonra kulak mememi dişlerinin arasına alıyor. Elbisesinin askısını indirdiğinde her yere kusmak istiyorum, bu adamın canını alırken diğer eli kalçamdan yukarı kayıyor.

"Artık durabilirsin. O öldü." Bernadette'in sesi daha yumuşak bir tona dönüşüyor ve göğsüme bastırırken ses tonunda hafif bir panik var. "Kade. Dur artık."

Ellerim adamın ince boğazını daha sıkı kavrıyor.

"Kade!"

Gözümü kırpıyorum ve Stacey altımda.

"Siktir." Kendimi geriye atıp boğazını serbest bırakıyorum ve duvara çarpana kadar aramıza mümkün olduğunca mesafe koyarak yataktan iniyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve aşağıya doğru kayıyorum. "Siktir. Özür dilerim. Ben seni... Siktir. O..."

Bacağımda bıçak yarası yok. Bodrumda değilim. Bernadette burada değil.

Stacey öksürüyor ve boğazını tutuyor, ki ben de öldürücü, pis ellerimi boğazına dolamıştım. "Sorun yok. Bir kâbus görüyordun. Sorun yok, Kade."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bu hiç iyi değil! Az önce seni boğdum. Ya uyanmazsam?"

"Uyuyordun." Yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çöktü ve bana elini uzattı. "Lütfen. Yatağa geri dön. Ben iyiyim, söz veriyorum."

Başımı iki yana açtığım dizlerimin arasına koyup nefes alış verişimi, kalp atışlarımı sakinleştirmeye, altımda çırpınışını gözümün önünden kovmaya çalışıyorum. Uyanmasaydım, kendime gelmeseydim, ona gerçekten zarar verebilirdim - onu öldürebilirdim.

"Hey," diyor, kendini önüme doğru eğerek. Üzerinde hâlâ benim bluzum var ve küçük bedenine o kadar büyük geliyor ki omzundan kayıyor. "Bak, bende yeni bir iz yok. Bunun için yeterince sert yapmadın."

Gözlerimi açtım. Bana boğazını göstermek için saçlarını omzunun üzerinden çekiyor. "Söz veriyorum bana zarar vermedin. Yatağa geri dön. Lütfen."

Haklı, yeni izler yok - ama daha öncekiler orada. Onu o kadar sıkı tutuyordum ki.

"Dünyada incitmek isteyeceğim son kişi sensin," diyorum, elini tutup kendime doğru çekerek. "Ama korkuyorum. Neden benden kaçmıyorsun?"

"Bana zarar vermenin tek yolu benden tekrar uzaklaşmandır." Ben bacaklarımı düzeltirken o kucağıma oturuyor, kolları omuzlarıma dolanıyor. "Neden hâlâ buradayız ya da polis neden hâlâ malikâneye girmedi bilmiyorum ama elimizdeki her dakikayı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz." Alnı benimkine yaslanıyor. "Yatağa geri dön."

"Tutuklanacağıma hiç şüphe yok," diyorum, hafif aralık balkon kapısından dışarı bakarak. "Birkaç saat oldu. Muhtemelen beni almaya gelmeleri uzun sürmez."

Kollarımı ona doluyorum ve keşke sonsuza kadar burada kalabilsem diyorum. Kollarımda kızımla. "Kendi isteğimle gideceğim. Ne yapacaksın? Barry'ye seni ve köpekleri ülke dışına çıkarmasını söyleyebilirim."

Başını iki yana sallar. "Ben burada kalıyorum. Seni bekleyeceğiz." "Ömür boyu içeride olacağım, Stacey."

"O zaman ben de öyleyim," diye yanıtlıyor dudağını çiğneyerek ve kıçını avuçlayıp onu kendime çekerken dişlerimin arasına almak istiyorum. "Eğer beni uzaklaştırmaya ya da seni terk etmeye zorlarsan, senden nefret ederim."

"Yani sonsuza dek hapiste olsam bile kız arkadaşım olmaya devam mı edeceksin? Bu senin hak ettiğin bir hayat değil."

Sırıtıyor, yanakları kırmızının hoş bir tonuna dönüşüyor. "O köprüyü geçtiğimizi sanmıyorum."

Dudaklarının arasından kahverengi bir tutam çekiyorum. "Hangi köprü?" "Benden tekrar kız arkadaşın olmamı istediğin köprü."

Göğsümde bir şey kabarıyor ve burnumun ucu onunkine değiyor. "Yapacak mısın?"

Dürüst olmak gerekirse, sahip olduğumuz şey göz önüne alındığında "kız arkadaş" unvanı çok küçük ve çocukça görünüyor. Ona deliler gibi aşığım ve o da aynı şekilde hissettiğini açıkça belirtti. Eğer farklı bir konumda olsaydık ve ben tutuklanıp bu hayattan koparılmak üzere olmasaydım, onunla evlenip bir ordu dolusu çocuk yapardım.

Bana şimdiki gibi gülümsediğini görmek için evreni yakardım. O benim tüm dünyam.

"Kız arkadaşın mı?" Yüzünü buruştururken burnu kırışıyor. "Ew. Hayır."

Onu ittiğimde ciyaklıyor, böylece sırtüstü yatıyor ve ben onun üstünde oluyorum. Bacakları belime dolanırken yanağını avucumun içine alıyorum ve sonra

dolgun dudaklarında gezdirdi.

"Seni en kötü anında terk eden biri için bu kadar sabır. Ben seni hak etmeyen bir pisliğim."

Gözlerini deviriyor ve başparmağımı ısırıyor, ağzına alıyor ve aletimin seğirmesine neden oluyor. Başparmağıma karşı, "Yatağa geri dönüp benimle *The Greatest Showman*'i izleyerek her şeyi telafi edebilirsin" diyor.

Başparmağımı bıraktığında dudaklarım kıvrılıyor ve parmağımı çenesinden aşağı kaydırıyorum. "Şarkı söyleyeceğine söz verdiğin sürece, Çilli."

Kıkırdıyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor, gülümseyerek "Her bir şarkı sözü" diye cevap veriyor.

Ağzını ağzıma götürür götürmez, dudaklarımın onun dudakları üzerinde yumuşamasına, onu çok uzun zamandır öpmediğim gibi öpmeme izin veriyorum - alt dudağını dişlerimin arasına alıp emiyorum ve ısırıyorum ve elimin kalçasından dizine doğru gidip sıkmasına izin veriyorum.

Ses yok, bu yüzden nefes alışlarını dinliyorum ve vücudunun altımda ne kadar yumuşak hissettirdiğine odaklanıyorum.

Nefes nefese ağzıma giriyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip dilini kendi dilimle tatmak için başımı eğerek ağızlarımızı birleştiriyorum.

Bacakları etrafımda geriliyor ve ona karşı daha da sertleşiyorum.

"Bu iyi mi?" diye fısıldıyor ağzıma karşı, kalçalarını sallayıp kendini sikimin alt tarafına sürtüyor.

Başımı sallıyorum ve dilimi tekrar ağzına sokuyorum, ellerim saçlarına dalarken onu tadıyorum, nabzını emebilmek için başını yana çekiyorum. Kalçalarımı ona doğru sallarken dilimin üzerinde çırpındığını hissediyorum.

Eşofmanımın ve iç çamaşırının içinden ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum ve elimi aramıza sokarsam külotunun sırılsıklam olacağını biliyorum.

Geri çekilip ona bakıyorum, koyu renk saçlarının yeri nasıl kapladığını, göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü, göğsünün nasıl yükselip alçaldığını görüyorum. Ellerim gövdesinde, üstümün altında yayılıyor ve göğüslerini tutup okşarken sırtı kavisleniyor ve aletimi kapalı amına sürtüyorum.

"Anlamıyorum."

Başını eğiyor, ben meme uçlarını çimdiklerken nefessiz kalıyor ve kasılıyor. "Neyi anladın?"

"Yaptığım onca pisliğe rağmen, sana sahip olduğum için ne kadar şanslıyım."

Bir elimi bacaklarının arasına atıp, sırılsıklam olmuş külotunun kumaşını kenara itip iki parmağımı içine soktuğumda kızarıyor, nefesi kesiliyor

Kuku. Parmaklarımı eziyor, sıkıyor ve benimkini beceriyor.

Dudağımı ısırıyorum ve onu prezervatifsiz, doğum kontrolsüz, hamile kalırsa burada olma ihtimali bu kadar düşükken öylece becermeli miyim diye düşünüyorum. Ona bugün ertesi gün hapıyla uğraşmamasını memnuniyetle söylemem kötü bir şey mi? Zaten içindeydim - sadece bu yüzden hamile kalması imkansız değil.

Ben onu daha hızlı sikerken sırtı kavisleniyor ve kalçalarını parmaklarımla aynı anda hareket ettirerek göğsünü avuçlayan eli kavrıyor.

Küçük bir şişlikle nasıl göründüğünü zaten biliyorum. Göğüslerinin ağırlaştığında nasıl hissettirdiğini, ne kadar parladığını ve ebeveyn olmaktan bahsederken nasıl gülümsediğini biliyorum. Onu döllerimle doldurabilirim, hamile bırakabilirim ve sonsuza dek bana bağlı kalır.

Kahretsin, bunların hiçbirini düşünmemeliydim. Bizim durumumuzda olmaz. "Neden bana bakıyorsun?"

Gözlerimi üç kez kırpıştırıyorum ve parmaklarım göğsünde seğirdiğinde nefesimi sakinleştiriyorum. Parmaklarım onun içinde durmuştu ve ben de kendimden geçmiş olmalıydım. Onu öpüyorum ve parmaklarımı kıvırıyorum, amcığı etrafımda çırpınırken iniltisini yutuyorum.

"Bana benim olduğunu söyle," diyorum ağzına karşı, dişlerimi alt dudağına batırarak. "Bana her zaman benim olacağını söyle, Çilli."

"Ben seninim," diye inliyor. "Her zaman."

Ona bakıyorum, yine düzensiz bir şekilde göz kırparken kendimi sabit tutuyorum. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Sana güveniyorum," diyor ve bu benim azgın düşüncelerimi yavaşlatmak için fazlasıyla yeterli.

Birbirimize bu kadar yakın olduğumuz bir anda bedenimin beni yüzüstü bırakmasını istemiyorum. Kollarım titriyor. Eğer şu anda tutulursam, çok kızarım.

Elini eşofmanlarıma götürdüğünde irkiliyorum ama bana dokunmak için sessizce izin istediğinde başımı sallıyorum. İçlerine uzanıyor ve eli etrafımı sarar sarmaz gözlerim kapanıyor. Başparmağım klitorisini ovarken üçüncü bir parmak daha ekliyorum ve ağzıma karşı bir inilti daha çıkarıyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanmıyorsun ve bende de prezervatif yok." Yine de eline sokulurken kendimden nefret ediyorum. "Ama amının sikimin etrafına sarıldığını hissetmek istiyorum."

Boğazı bir yudumda çalışıyor. "Ertesi gün hapı alacağım.
Sadece... sik beni."

"Bu muhtemelen şimdiye kadar söylediğin en sorumsuzca şey."

Omuz silkiyor. "Katılmıyor musun?" "Hayır."

Başparmağıyla ucundaki prekumu silerken inliyorum ve dişlerimi sıkıyorum. "Ama yapabilir miyim bilmiyorum."

Sinir bozucu bir şekilde sikimi bırakıyor ve bileğimi tutarak onu parmaklamamı engelliyor. Hiç kızgın değil; sesi yumuşak. "Yavaş gideceğimizi söylemiştik, o yüzden rahat edene kadar yavaş git. Bu, cezandan sonra özel bir odaya geçene kadar beklemek anlamına gelse bile."

"Bu berbat bir fikre benziyor. Sorumsuzluğuna geri dön ve seni becermeme izin ver."

Stacey göğsümü tokatlıyor. "Doyumsuzsun, bunu biliyor muydun?"

"Sadece senin için." Kelimeleri zorluyorum ve ona odaklanıyorum. "On beş yaşımızdan beri senden etkileniyorum. Ama neden birlikte olduğumuz onca zamandan sonra bile daha fazlasını istiyorum? Bu beni deli ediyor. Beni *çıldırtıyorsun*."

Gülümsüyor ve bu onun soluk yeşil gözlerine dokunuyor. "Beni yatağa götürmek istemene de neden oluyor mu? Zemin sırtımı acıtıyor."

Gerçek bir kahkaha atıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, aletimi bir kenara koyuyorum ve onu yatağa atmadan önce elini tutuyorum. "Şu lanet filmi aç ve dikkatimi dağıtmayı bırak." Telefonuna uzanıyor ve ben başımı sallıyorum. "Henüz değil. Gerçeklik bekleyebilir."

Yere bakarken sesi sessiz. "Gerçeklik beni korkutuyor."

"O zaman benimle birlikte görmezden gel. Gerçeklik o kapıyı çarpıp beni senden uzaklaştırana kadar benimle saklan."

Başını sallarken gözyaşlarına karşı savaşıyor. "Tamam."

İşaret parmaklarımı dudaklarının köşelerine bastırıyorum ve gülümsüyormuş gibi görünmesi için yukarı doğru sürüklüyorum. "Mutsuz olmayı bırak."

Ellerimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve önce beni, sonra yanağımı öpüp uzanıyor. "Deneyeceğim."

Film başlıyor ve Stacey başını göğsüme yaslıyor, muhtemelen kalbimin ne kadar sert attığını duyuyor, şarkı sözlerini mırıldanırken daha da hızlanıyor.

"Bu anları düşündüm," diyorum ona. "Bir şeyler yapmaya zorlandığımda, aklım hep birlikte geçirdiğimiz zamanlara geri dönüyordu."

"Ne zaman?"

"Yani, en sevdiğim dansını yaptıktan sonra bana sakso çekmendi."

Homurdanarak ağzını kapatıyor. "Neredeyse bayıldığın zamanı mı kastediyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, gözlerimi kafasına dikerek. "Bu benim ilk oral seksimdi - beni rahat bırak."

Nefes almak zorunda kaldım ve bayılmamak için duvara yaslandım. Gençken utanç verici olduğumu söylemek hafif kalır.

"En sevdiğim an sana aşık olduğumu fark ettiğim andı," diyor derin bir nefes alarak. "Londra'ya gidiyorduk ve ben sürekli sana bakıp ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. O an kalbimin sende olduğunu anladım. Ayrıldığımızda seni özledim. Sen yokken hep odana geldim ve yatağında ağladım."

Göğsüm sıkışıyor, hem ayrıldığım için kendime öfke duyuyorum hem de ayrıldıktan sonra onu bu kadar etkilediğimi düşünüyorum. Umursamadığını sanıyordum - sanki biz hiç olmamışız gibi hayatını yaşıyordu.

"Kutuya bakabilir miyiz?"

Başını eğiyor. "Evet."

Yatağın kenarına geçiyorum ve eğilip küçük kutuyu çıkarıyorum. Kilidini açıyorum ve ona veriyorum. "Her şeyi yere saçılmış halde gördüğünü biliyorum ama düzgünce bakalım. Her şeyi sakladım."

Adam elbiseyi kaldırırken kadın ağlıyor. "Bunun içinde bir prenses gibi görünürdü."

Nefesimi içime çekiyorum ve başımı sallarken tutuyorum. "Annesi gibi."

"Bundan nefret ediyorum," diyor, yaptığım beş kuralı eline alarak. "Beşinciyi hiç çiğnedin mi?"

"Ben yaptım."

Zayıfça gülümsüyor. "Özür dilerim."

"Yapma. Kurallar geçersiz ve hiçbir şey ifade etmiyor. Var olmamalılar. Aramaya devam et."

"Küçük patikler de." Yanaklarındaki yaşları siliyor ve peçeteden yaptığım kağıt gülü görünce bana bakıyor. Edinburgh'da yediğimiz bir akşam yemeğinden eve dönerken yol boyunca kulağının arkasına takmıştı. "Beni sevmekten gerçekten hiç vazgeçmedin mi?"

Başımı sallıyorum. "Bir kere bile değil. Seni her zaman izledim."

Kutuyu karıştırmaya devam ediyor, ikinci üç aylık döneme girdiğine dair bir hastane mektubu gördüğünde hıçkırarak ağlıyor. Çizdiğim resimler. Onun çektiği resimler. Buraya bıraktığı ve benim asla geri vermediğim üstler.

Kutuyu kapatırken bana bakıyor. "Beni izledin mi?"

"Muhtemelen olması gerekenden daha fazla. Sana yaklaşan her erkeğin ağzını burnunu kırdım."

Daha dik oturuyor, ağzı açık. "Sen mi yaptın?"

Omuz silkiyorum ve kutuyu tekrar yatağın altına koyuyorum.

"Sen benimdin." "Benden nefret ettiğini sanıyordum ve bekârdım."

Onu yanıma sürüklüyorum, kıçını sıkıyorum ve bacağını üzerime kaldırıyorum. "Bunu bir daha ağzından duymak istemiyorum. İlişkimizin neresinde olursak olalım, seninle bir dakika geçirebilmek için bir oda dolusu insanı katledebilirdim."

"Sevimli - ama biraz korkutucu. Artık öldürmek yok."

Kıkırdıyorum. "Öldüreceğim bir kişi daha var, sonra hayatımın geri kalanında seni memnun etmekten başka bir şey için elime silah almayacağıma ya da ellerimi kullanmayacağıma söz veriyorum."

"Tutuklanırsan Bernadette'i nasıl öldürmeyi planlıyorsun?"

Bana bakıyor, ben de göz kırpıyorum. "Her zaman bir yolunu bulurum."

Başını göğsüme yasladığında saçlarıyla oynuyorum ve muhtemelen ilk kez tüm filmi o şarkıları söylemeden izliyoruz.

Beni sevdiğini söylüyor, ben de karşılık veriyorum. Bana bir sürü bebeğimiz olacağını söylüyor, ben de ona hemen başlayacağımızı söylüyorum ama o şaka yaptığımı sanıyor. Bana hapisteyken köpekleri görmem için bir yol bulacağını söylüyor, ben de ona ben göremeyeceğim için köpeklerin onu yatakta sıcak tutacağını söylüyorum.

Stacey üzerimde uyuyakalıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, uyumuyorum, sadece onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarıyorum.

Archie'nin o videosunda adımı söylememeli ve yüzümü göstermemeliydim ama benim gerçekliğimde mutlu bir sonum yok. Tek umabildiğim her şeyin suçunu benim üstlenmem ve ekibimin, Stacey'nin ve ailemin çekip gitmesi.

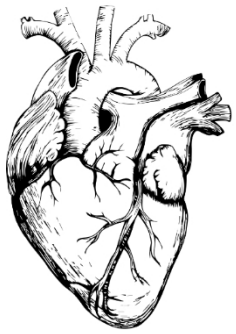
Hepsi de tutuklanabilir.

Beni boğmakla tehdit eden yumruyu yutuyorum, dışarıda tepelerin ve ağaç tepelerinin arkasından yükselen güneşe bakıyorum. Sesler duyuyorum, muhtemelen ekibim hâlâ benim pisliğimi temizliyor.

Derken kapı çalınır ve ardından malikânenin çalışanlarından biri kahvaltının hazır olduğunu duyurur.

OceanofPDF.com

34

KADE

Merdivenlerden inerken Tacey elimi tutuyor ve ben onu aşağıya doğru kaldırıp duvara yaslayarak hızlı bir öpücük çaldığımda ciyaklıyor.

Benim pamuklu şortumu ve ona çok büyük gelen başka bir siyah bluzu giymiş, saçlarını at kuyruğu yapmış, duştan yeni çıkmış. Duş jelimi kullandıktan sonra benim gibi kokuyor. Benim gibi kokuyor. O benim.

Elleri saçlarımı çekerken ve dilim onunkiyle birlikte hareket ederken hızlı öpücük ağırlaşıyor ve sonra bana sürtünüyor, dudaklarından bir inilti kayarken beni tekrar sertleştiriyor.

Lanet olsun, ona asla doyamayacağım.

"Dur," diyor gülerek. "Biri görecek."

Başımı salladım. "Malikânenin benim tarafına kimse gelmiyor." "Kameralar, Kade. Kameralar."

Öfkelendim ve onu aşağı indirdim. "Kahvaltıdan sonra, başladığımız işi bitireceğiz."

Elini avucuma aldığımda kaşlarını kaldırıyor ve avuçlarımız arasında titreşen enerjinin tadını çıkarıyor. "Gerçekten mi?"

Evet diye mırıldanıyorum ve kollarımı arkadan sarıp birkaç adım ilerlemeden önce onu lobiye doğru sürüklüyorum. Kulağına fısıldıyorum, "Korumasız. Sert. Hızlı. Yavaş. Uzun. Nazik." Boynunu ısırıyorum ve çığlık attırıyorum. "*Yüksek sesle*. Seç bakalım, Çilli."

Ana yemek alanına doğru yürürken bana dirsek atıyor ve başını koluma yaslıyor. Birden fazla ses duyduğumda duruyorum ve Stacey de adımlarını durduruyor. Mutfağa girmeden önce birbirimize kaşlarımızı çatarak bakıyoruz.

Annem kocaman bir kahvaltı sofrası hazırlamış. Yemek masası farklı yiyeceklerle dolu: mısır gevreği, kızartma, çay ve kahve sürahileri ve bir sürü farklı omlet çeşidi.

Dez ve Tylar burada, Luciella, annem ve Ewan'ın yanında oturuyorlar. Görüntüleri görmüş ve kaldığı otelden ayrılmaya karar vermiş olmalı. Nefes almak ve düşünmek için boşluğa ihtiyacı vardı.

Hepimizin Amerika'ya gittiği zamanlardan biri hakkında konuşurlarken Ewan'ın kolu annemin sandalyesinin arkasına dayanıyor. Annem işçilere yemek ikram ediyor. Benim ekibimden iki kişi de masada oturmuş meyve yiyor.

Annem başını kaldırıp bana bakıyor ve sandalyesinden kalkıyor. "Oh, ikiniz de uyanmışsınız.
Gel. Ye."

Tylar ayağa fırlıyor ve Stacey'i kollarının arasına alıp ona sarılıyor ve iyi olup olmadığını soruyor, Dez de başını sallayarak omzumu okşuyor. "Görünüşe göre konuşacak çok şeyimiz var."

"Çok demek yetersiz kalır."

"Siktir, dostum."

"Annem Dez'i azarlar. "Tostunun soğumasına izin verme, Desmond."

Koltuklara yerleşiyoruz, elim Stacey'nin kalçasında, ikimiz de doyana kadar aç bedenlerimizi doyuruyoruz, artık yemeği tutabildiğim için şükrediyorum. Dez ve Tylar bize seyahatlerini anlatırken ben ona çay koyuyorum, o da bana bir kase üzüm uzatıyor.

Kimse odadaki fil hakkında ya da dün gece Archie'nin vücudunu paramparça ettiğim ve

Kalanlar kovalar içinde dondurucuda. Onları Bernadette'e sataşmak için kullanacağım.

Stacey başını omzuma yaslıyor ve Luciella'ya gülümsüyor, o da duruma rağmen gülümsemeye karşılık veriyor ve ikimizin arasına bakıyor. Sanırım bize kızgın değil. Umurumda olduğundan değil.

Ewan annemin kulağına fısıldıyor ve o da başını eğiyor. "Kade, haberleri gördün mü ya da... ana kapıların dışına baktın mı?"

Başımı sallıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Hayır. Telefonlarımızı kapalı tuttuk ve dizüstü bilgisayarımı kontrol etmedim. Saatler önce bir baskın bekliyordum."

"Baskın olacağını sanmıyorum."

Şaşkınlıkla başımı eğiyorum ve Ewan kumandayı kapıp masanın karşısındaki duvarda asılı olan televizyonu açıyor. Ana kapımızdaki kalabalığı gördüğümde sandalyemden kalkıyorum - halktan herkes el ele tutuşmuş, pankartlar havada, slogan atıyor.

"Ne oluyor lan?"

Stacey dirseklerini masaya dayamış, benimle birlikte izliyor.

Sırada Luciella var. "Sosyal medyada büyük bir patlama oldu - yayınladığınız dosyadan hem polis hem de silahlı kuvvetlerde yolsuzluk olduğuna dair raporlar var. Kurbanlar ortaya çıktı ve kanıt verdi. Herkes seni destekliyor, Kade. *Herkesten* bahsediyorum."

Telefonundan bir şey çıkarıp bana gösterdi.

"Size yönelttikleri suçlamaların düşürülmesi ve Bernadette'in görevinden alınması için dört dilekçe. Sadece bir dilekçeye sadece altı saat içinde on milyondan fazla bağış yapıldı."

Yutkunuyorum, önce odaya sonra da anneme bakıyorum. "Ama ben iyi adam değilim."

Zayıfça gülümsüyor. "Evet öylesin, tatlım."

Saatler önce tutuklanmış olmalıydım, ama ekrandaki görüntüye bakılırsa, bir ordu polisin içeri girmesini engelliyor.

Avlu kapısına doğru yürüyüp açıyorum ve bir de ne göreyim, malikânenin üzerinde iki helikopter dolaşıyor. Biri Barry'nin, diğeri de polise ait. Ama aynı zamanda malikânenin etrafını saran ve sadece gölde duran bir sürü insan zincirini de fark ediyorum.

Annemi malikanenin ön girişine, bahçeye ve kilitli kapılara giden taş döşeli yola kadar takip ederken Stacey yanımda kalıyor.

Bu manzara beni kaşlarımı çattırdı.

Jason için adalet!

Tobias için adalet!

Yozlaşmış

polislere son!

Gerçek katilleri

tutuklayın! Kade'i özgür

tutun!

Mitchell'ların yanındayız!

Kapıların dışındaki kalabalığın etrafında yüzlerce pankart ve döviz var - beni gördüklerinde hepsi alkışlıyor ve tezahürat yapıyor, ben de nefes almayı unutuyorum. Stacey mutlu bir hıçkırıkla ağzını kapatıyor ama ben bomboş, hepsine bakıyorum. Tüm bu yabancılar benim için buradalar.

"Bu o mu?" diye soruyor biri diğerine, Stacey'ye bakarak. "Vay canına, gerçek hayatta çok güzel."

Alternatif bir gerçeklikte miyim, yoksa rüya mı görüyorum?

Kalabalıkta neredeyse her yaştan insan var - gençlerden yetmiş yaş üstüne kadar - hepsi beni korumak için malikanenin etrafında toplanıyor.

Bir el benimkine kayıyor ve parmaklarımı kıvırıyorum. "Bence telefonlarımızı açmalıyız."

"Evet. Bu muhtemelen iyi bir fikir."

Uzakta bir polis arabası duruyor - bir haber muhabiri de olay yerini filme alıyor.

Bazı insanlar telefonlarını çıkarmış, beni ve Stacey'i kaydediyor ve anneme sesleniyorlar. Stacey'i kendime çektiğimde içimde büyük bir boşluk hissediyorum - onun yanımda olmasına ihtiyacım var. Sırtını göğsüme yaslayıp kollarımı ona doluyorum ve çenemi omzuna yaslıyorum.

Herkesin bizim için savaşmasını izliyoruz.

Luciella yanıma geldi. "Seninle gurur duyuyorum, Kade."

"Neden?"

Bana bakıyor, gözleri sulanıyor. "Hayatta kalmışsın."

Annemize sarılıyor ve Stacey yanağımdan öpüyor. "Sana söyledim, değil mi? Yalnız değilsin. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Onu öptükten sonra, gardiyanlar onları çitin kendi taraflarında kalmaları için uyarırken, can havliyle duvarlara tutunanlara el sallıyorum. Korumalar kurşun geçirmez yelekler ve kasklar giyiyor, silahlarını kuşanmışlar ve kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için çevreyi kuşatıyorlar.

Hepsi ne kadar mutlu ve destekleyici görünse de, içlerinden biri casus ya da bize karşı olabilir. Hatta belki de attığım imparatorluklardan birinin bir parçası.

otobüsün altında.

Eğer suikast için işaretlenirsem, hepsi tehlikede olabilir.

"Hadi," diyorum anneme ve Stacey'e, Luciella da arkalarından geliyor. Başımı eğiyorum ve arkamı dönüyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve göz kırpmalarım biraz kontrolden çıkıyor. Sanırım bu kadar çok desteğe sahip olmanın ezici duygusundan kaynaklanıyor. "Çıldırdığımı görmeden önce içeri girmem gerek."

İçeri girdiğimde Stacey beni izliyor. Yorgun görünüyordu, ben de elini tuttum ve anneme kahvaltı için teşekkür ederken bizi malikânenin benim tarafına yönlendirdim.

Kanadıma girmeden önce adamlarımdan biri beni durdurdu.

"Efendim, Barry Bernadette Sawyer'ın Edinburgh'daki bir hastaneye nakledildiği haberini iletti. Önümüzdeki birkaç gün içinde taburcu edilecek. Ayrıca polis raporlarını da takip ediyor ve şu ana kadar sadece sizi sorgulamak için götürmek istiyorlar. Herhangi bir suçlama yok."

Kahretsin, bu ne demek oluyor? "Tamam. Başka bir şey var mı?"

"Sebastian Prince iki gün içinde gelecek. Daha erken gelmek için düğününü iptal edemedi."

Mümkün olduğunca çabuk gelmesini umuyordum.

Düzelir ve kravatını düzeltir. "Ayrıca malikaneyi korumak için bir manga asker getirecek. Başınızda büyük bir ödül var efendim."

Ben de öyle bekliyordum. "Teşekkürler. Barry'ye olduğu yerde kalmasını söyle. Sen ve diğer herkes neden hâlâ buradasınız? Hepinize gidebileceğinizi söylemiştim."

"Teklifiniz için her ne kadar minnettar olsak da, sadakatimiz sizinle, Bay Mitchell. Kimse gitmedi; gitmeyi de düşünmüyorlar. Sizi, ailenizi ve" - Stacey'e baktı - "ortağınızı hayatımız pahasına koruyacağız."

Omzunu okşadım. "Teşekkür ederim. Gerçekten."

Başını Stacey'e doğru eğiyor ve yemek odasına doğru ilerliyor. Bir nefes veriyorum ve Stacey'nin elini tekrar tutuyorum.

"Suçlama yok mu?"

"Hiçbir fikrim yok. Sistemde görünmesi biraz zaman alabilir ya da her şey el altından yürütülüyor."

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar. "Seni yatağa götürüyorum."

"Oh."

Ona bakıyorum - kızarıyor. "Kestirmek için," diye açıklıyorum.

"Bunu yapabilir miyiz?" diye soruyor, bana ayak uydurmaya çalışarak. "Bundan sonra ne olacağına karar vermemiz gerekmiyor mu?"

"Sanırım dışarıdaki kalabalık bize birkaç saat daha kazandırdı. Umarım Ruslar beladan önce gelir ve Barry de Bernadette ile polis hareketlerini takip eder. Yatağa gidiyoruz ve birbirimize sarılıp uyuyacağız, konuşacağız ve sonra biraz daha sarılacağız."

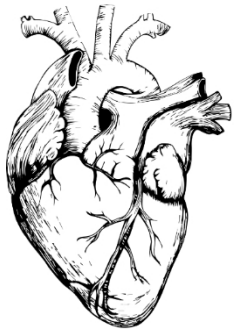
"*The Greatest Showman'i* tekrar izleyebilir ve bütün gün abur cubur yiyebilir miyiz?"

Gülüyorum ve elini bırakıyorum, kalçalarının arkasından tutuyorum ve spiral merdivenime ulaştığımızda onu kaldırıyorum. Bacaklarını belime doluyor, kollarını boynuma doluyor ve bana sırıtıyor. Onu parmaklıklara bastırıp ağzımız acıyana kadar öpmeden önce dört adım daha atıyoruz.

"Eğer istediğin buysa," diye fısıldıyorum dudaklarına.

OceanofPDF.com

35

KADE

I Stacey'nin amcığı sikimi boğarken uyandım.

Yüzü bana dönük, ikimiz de yan yatmışız, birbirimize doğru sallanırken kulağıma doğru inliyor, onun nefes alış verişi dengesiz, benimki ise yok.

Gözlerimi teker teker açıyorum, pencereden sızan güneşten kör olmuşum. Stacey yanımda kıvranıyor. Üstüm, birinin üzerinde diş izleri olan göğüslerinin üzerine doğru itilmiş. Bunu uykumda yapmış olmalıyım.

Sert, pembe meme uçları. Kızarmış ten. Ayrılmış dudakları uzun zamandır duymadığım seslerin çıkmasına izin veriyor, sikime sürtünüyor ve inliyor.

Aramıza baktığımda, benden daha fazlasını almasını izliyorum, duvarları etrafımda ezilirken bedenimi zar zor barındırıyor, sırılsıklam amı

Her kısa itişte bir inç daha alırken geriliyor.

Ona daha fazla soktukça taşaklarım geriliyor ve onun iniltisi beni daha da sertleştiriyor. Kıçını kavrıyorum, parmaklarımı tenine sokuyorum ve benden derin, nefes nefese bir inilti çıkaracak şekilde onu beceriyorum.

Bunun başka bir rüya mı olduğunu, b a y ı l ı p Stacey'i mi hayal ettiğimi yoksa gerçekten mi olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor.

"Kade," diye fısıldıyor ve ben de gözlerimi kapatıp rahatlayarak iç çekiyorum. "Daha derine."

Bu gerçek. Rüyalarımda hiç konuşmuyor. Kızım gerçekten yatağımda, saçları yastığımın üzerinde; vücudunu keşfederken avucumun altındaki yumuşak tenini hissedebiliyorum.

Kalçası. Belini. Beni sikerken kalçasının üzerimde yükselmesi.

Parmaklarımı etine batırıp onu kendime çekerken inliyor, daha derine inmemi sağlıyor, içindeki bir noktaya vurarak kulağıma inliyor.

Bu Stacey. Benim kızım. Şortum ve boxer'ım ayak bileklerime dolanmış halde yarı uykuluyken becerdiğim gerçekten Stacey.

Bunu durdurmalıyım. Doğum kontrol hapı kullanmıyor. Onu hamile bırakabilirim.

Neden hala ona sokuyorum?

Bacakları yanıma takılıyor ve beni daha fazla içine almak için dalgınca kalçalarını döndürüyor. Ne kadar ıslak olduğunu duyabiliyor ve hissedebiliyorum; aramızdaki şilteye damlıyor.

Burnumun ucu yanağına doğru kayıyor, ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ama sadece birbirimize karşı nefes alıyoruz. Stacey'nin gözleri kapaklarının altında dalgalanıyor ve hala uyuduğunu fark ediyorum.

İnliyorum ve onu uyandırmak, üstüme çıkarmak ve bana binmesini istemek için içimdeki tüm çaresizliğe rağmen, Stacey'nin kalçasını tutarak bilinci tam yerinde değilken sikime karşı hareket etmesini engelliyorum. Her ne kadar onu sırt üstü yatırıp son nefesine kadar sikmek istesem de ben de itmeyi bırakıyorum. Ter tenimi kaplarken, kahverengi saç tellerini yüzünden çekiyorum. Dans eden yeşil gözleri yavaş yavaş açılıyor ve bana uykulu bir şekilde gülümseyip aramıza bakıyor.

Dudaklarını yalıyor, yanaklarındaki allık boğazına doğru yayılan kırmızının daha derin bir tonuna dönüşüyor. "Ah."

Amının etrafımda nasıl sıkılaştığını kaçırmıyorum; iç duvarları beni ıslak bir yumruk gibi eziyor. Bana bakıyor, göz bebekleri büyümüş, sonra irkiliyor.

Başparmağımın ucunu meme ucunun üzerinde gezdirirken. Göğsüm yükselip alçalıyor. "Uykuda seviştik," diyorum.

"Biz..." Meme ucunun etrafında dönmeye devam ederken alt dudağını çiğniyor, ağzıma alma ihtiyacı duyuyor. "Bu senin için uygun mu?"

Kalçalarını hafifçe geriye atarken içinde nabız gibi atıyorum, şişmiş ucum hala içeride, onu tutup kendimi sonuna kadar sokmak ve çığlığını duymak istiyorum. Ama kalbimin çarpmasına neden olan şey etrafımdaki gerginliği ya da onunla birlikte uyandığım için göğsümde hissettiğim tuhaf duygu değil.

Onu incitmek istemiyorum.

"Devam edebilir miyiz?" Ona soruyorum. "Boşalmanı sikimin her yerinde istiyorum."

Heyecanla başını sallıyor ve üstünü tamamen çıkarıyor. "Beni boşalt, Kade."

Sikmek. "Bana karşı sabırlı olmana ihtiyacım var," diyorum onu geri döndürürken, bacaklarının arasına yerleşirken sikim hâlâ içinde. "Seni incitmek istemiyorum."

"Gözlerini açık tut," diyor, kalçalarını kaldırıp neredeyse tamamımı içine alırken nefes nefese kalıyoruz. "Eğer yardımı olacaksa, gözlerini kapatma. Kendi şartların altında bana ne yaptığını izle."

Söylediği gibi yapıyorum, çenemi gererken gözlerimi ondan ayırmıyorum ve sadece başı içeride kalacak şekilde geri çekiyorum. Ve ileri doğru itip kendimi tamamen onun sıcak amına soktuğumda, boğazımdan derin bir hırıltı çıkıyor.

Uzun zamandır böyle hissetmemiştim.

Evet, onu masanın üzerine yatırdığımda içindeydim ama kendimden geçmiştim ve gerçekliğe zar zor tutunuyordum. Bu, burada, onunla, gerçek. Bizim için olabileceği kadar gerçek.

Her hareketi ondan asla unutamayacağım sesler çıkarıyor ve omurgam karıncalanıyor, tabanda zaten bir sıcaklık oluşuyor, taşaklarım gergin, aletimi boğarken başım zonkluyor.

Stacey beni öpüyor, yüzümü kavrıyor ve ağzını ağzıma yapıştırıyor ve gözlerimin kapanmasına izin verdiğim tek an bu, onu tatmak, onu hissetmek, aşık olduğum kızı ağzımın içinde inlerken becermek.

Ondan çıkardığım her iniltiyi yutuyorum, daha sert vuruyorum, başı yatak başlığına çarpana kadar onu yatağa çarpıyorum. Bir elimle kalçasını tutup diğer elimle metal çerçeveyi kavrıyorum, daha sert, daha derine gitmek için kullanıyorum, ağzı açık kalırken göz bebekleri tamamen büyüyor ve gözleri parlıyor.

Elimi başının yanındaki yastığa bastırıyorum, onu izlemek için eğiliyorum. "Seni seviyorum," diye nefes nefese kaldım. "Hayatımın geri kalanında her gün sana bunu kanıtlayacağım.

seni ne kadar çok sevdiğimi."

Göğsümü itiyor ve ben de sırtüstü dönüyorum, böylece o üstte oluyor. "Ben de seni seviyorum - çok, çok fazla." Dizlerinin üzerine çöküyor, şişmiş başım hâlâ yarığının arasında. "Kontrolü ele al, Kade. Becer beni. Senin olduğumu göster bana."

Kalçalarını kavrayıp kendiminkini yukarı kaldırıyorum ve yüksek sesli bir iniltiyle başını geriye atmasını sağlıyorum. Sonra göğüslerini avuçluyorum, meme uçlarını ağzıma getiriyorum ve ıslak amına girerken sertçe emiyorum.

Parmakları ensemdeki saçları çekiştiriyor ve beni öpebilmesi için başımı kaldırıyorum. Belini kavrayarak onu üzerimde hareket ettiriyorum, tatlı amını sikime ne kadar sert ve hızlı sürttüğünü kontrol ediyorum.

"Ben..." Elimde titriyor. "Oh Tanrım. Kade!"

Klitorisinin etrafında dönüyorum ve Stacey orgazmı ona çarparken ağzımın içinde inliyor. Zevkini hissederek onun üzerinde geziniyorum; nabzı atıp zonkladıkça nasıl da sırılsıklam oluyor. Dudaklarımı boğazına götürüp oradaki eti emerek kıstırıyorum ve daire çiziyorum.

Yüksekten iniyor, nefes nefese, ama işim bitmedi. Onu tekrar patlatacağım, sonra onu her damlamla dolduracağım.

Onu sikimin üzerine yatırdım ve çığlık attı.

"Siktir. Bunu özlemişim."

"Bu mu?" diyor zar zor, her güçlü itişte omuzlarımı kavrarken.

O zaman sırtı yatağa çarpıyor ve göğsü yatağa yaslanacak şekilde onu döndürüyorum ve arkadan amına giriyorum. "Kontrollü olmak. Sen. Biz. Her şey."

Ben devam ettikçe iniltisi zevkli bir çığlıkla karışıyor ve göğsümdeki gerginlik, kızımın çarşafları kavrayarak bir kez daha parçalanmasını izlerken geri geliyor. Bir kez daha batmadan ve onu döllerimle doldurmadan önce sadece birkaç pompa daha almam gerekiyor.

Aletimin içinde zonklaması durduğunda yatağın üzerine düşüyorum ve o da yanımda sırt üstü yuvarlanıyor. Pantolonunu indiriyor, ikimiz de tavana bakıyoruz. "Uyurken bile birbirimizi istiyoruz."

"Evet," diye cevap veriyorum, başımı çevirip onu izliyorum - göğüslerinin her nefeste nasıl hareket ettiğini, çilli tenini, her santiminin pürüzsüzlüğünü. "Hâlâ iyi bir kız gibi karşılıyorsun."

Gözlerini deviriyor ama gülümsemesi orada kalıyor. "Kapa çeneni."

Teninin yumuşaklığından, gülümsediğindeki gamzelerine ve birbirimizle şakalaşırken attığı kahkahanın sesine kadar onunla ilgili her şeyi hafızama kazımak istiyorum. Sesinin bana sonsuza dek beni sevdiğini ve bunun asla değişmeyeceğini söylediğini duymak istiyorum.

Polisin henüz odama girip beni kelepçelememiş olması bir mucize. Hâlâ yataktayım, sevgilimle birlikteyim ve her saniyesini değerlendireceğim.

Her şeyi açıklığa kavuşturmakla başlayın.

Yan dönüyorum. Meme ucunun etrafında dönerken titriyor.

"Çoktan özür dilediğimi biliyorum ama o sırada berbat durumdaydım. O videoda senin tarafını dinlemeliydim ama aynı zamanda evde istismara uğradığını da fark etmeliydim. Onu öldürebilirdim, biliyor musun? Sana zarar verdiğine dair ilk işarette onu öldürürdüm."

Elini yanağıma koyuyor ve sanki yıllardır bana bu şekilde dokunulmamış gibi hissediyorum. "Yalan söyledim ve Chris'i sakladım, böylece evde neler olduğunu öğrenemeyecektin."

"Fark etmeliydim," diyorum ve gözlerimin yandığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü avucuna yaslıyorum. "Fark etseydim her şey çok farklı olabilirdi."

"Kendini suçlamayı bırak," diye cevap veriyor ve bana sarılacak şekilde hareket ediyor. Hâlâ çıplak olduğunu da ekleyeyim. "Şu andan itibaren, artık özür dilemek yok. İyileşeceğiz. Birlikte."

"Peki ya dün?"

Şaşkınlıkla başını eğiyor ve ellerimi kalçalarının tepesine doğru kaydırıyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, sesi kısık.

"Seni boğdum."

"Kimse bunun kolay olacağını söylemedi. Bazı günler gerçekten zor olacak ama en azından birbirimize sahip olacağız."

Zor günler diğer yarınızı öldürmeye teşebbüs etmeyi içeriyorsa, o zaman tamam. "Senin gibi muhteşem birini hak etmek için ne yaptım ben?"

"Romantik olmaya devam et."

Öfkelendim ve doğruldum. "Ben romantik değilim."

Kıkırdıyor ve beni tutarak dudaklarımızı birleştiriyor. "Öylesin. Şimdi adlarımızı unutana kadar öp beni."

Dumanı ciğerlerime çekiyorum ve ekibimin çevrede devriye gezmesini izliyorum. Kalabalık hâlâ malikânenin etrafında dönüyor ama polis helikopteri artık yok ve iki insansız hava aracı balkonumdan geçiyor.

Sleep Token'dan "Chokehold" çalıyor. Ya da belki kalabalıktır. Her zaman müzik çalıyor ya da slogan atıyorlar.

Telefonum hala kapalı, şarjı bitik, bu yüzden başka bir şey duymadım ve yeraltı dünyasına verdiğim zararı da bilmiyorum. Birini canlı canlı öldürmenin ötesinde, suçun karanlık tarafının seçkinleri ve liderleriyle gerçekten uğraştım. Her şeyin başıma bela olması an meselesi ama hazır olduğumdan emin olacağım. Polisi birkaç gün daha uzak tutabilirsem, tüm bunlara bir son vereceğim.

Artık Bernadette ailemi başımın üstünde tutmuyor ve babamın kurumdaki konumu ya da hedef olması konusunda endişelenmeme gerek yok, bu yüzden başına ne geleceği hakkında hiçbir fikri yok.

Emniyet kemeri gitti - her şey dengesizleşti.

Beni o yarattı; kafamın içindeki kargaşayı ve hepsini onun üzerine salacağım.

Kollar beni arkamdan sarıyor ve Stacey sırtıma, sonra da kürek kemiklerimin arasına bir öpücük kondurup yanağını çıplak tenime yaslıyor. "Bir sürü yeni dövmen var."

"Sen de öyle," diyorum ona sigarayı uzatırken.

Aldı ve onu benimle birlikte koltuğa sürüklediğimde inledi. İkimiz de çıplağız - döllerim içinden akıyor, ama parmaklarımla tekrar içine ittiğimde koluma tokat atıyor. "Kes şunu. Benim için yaptırdığın tüm dövmeleri kapatmışsın. Taşaklarına 'yanlışlıkla' diz çökmek istiyorum."

Kıkırdıyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum, sigarayı geri verdiğinde ciğerlerimi nikotinle dolduruyorum. "Bir tane sakladım."

Ona sırtında bulunan aynı desendeki baş harflerimizi gösteriyorum. Orayı da öpüyor ve bana sırıtıyor. "Taşakların güvende."

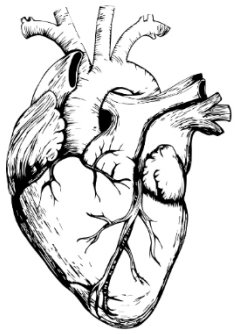
Stacey ayağa kalkıyor ve ben de ona koruyucu meleğimmiş gibi bakıyorum. "Telefonunu şarja tak ki açabilelim. Verilen zararı gerçekten bilmeliyiz."

Öfkelendim. "Eğer beni sorguya çekmek için sadece bir rapor varsa, o zaman evimde suikasta uğramaktan daha çok endişelenmeliyim. Güvenli eve gidecek misin?"

Cevabı biliyorum, ama kollarını kavuşturup bana ölümcül bir bakış atıyor, ben de onu yatağa geri sürüklemeyi ve sikimi tekrar, tekrar ve tekrar içine sokarken ismimi inlemesini duymayı tercih ediyorum.

OceanofPDF.com

36

STACEY

W Boş bir yatağa girdiğimde kalbim duracak gibi oluyor. Yatağın başucunda Kade'in sigaralarını ve motosiklet anahtarını görene kadar panikliyorum, telefonu şarj oluyor
dijital saatin yanında. Saat sabahın üçünü biraz geçiyor.

Yorganı çekip banyoyu kontrol ediyorum, balkon kapılarını açıp aşağıya bakarken çıplak ayaklarım yere çarpıyor ve sadece güvenliği görüyorum. Havuz evi karanlık ve yağmurda küçük iskeleye çarpan göl suyunun sesini duyabiliyorum.

Kade'in boxer'ını ve üstünü giyip odadan çıkıyorum ve spiral merdivenlerden iniyorum, iki muhafız görünce duruyorum. Genç olan önüme geçti.

"Nereye gidiyorsun?"

Bir an için kafam karıştı. Başparmağımla omzumu işaret ediyorum. "Kade yatakta değildi."

"Patronun acil bir toplantısı vardı ama sanırım şimdi bitmiştir." "Nerede o zaman?"

"Bilmiyorum ama size eşlik edeceğim." Başını eğdi ve eliyle devam etmemi işaret ederek beni takip etti ve diğer muhafızı bıraktı. "Bay Mitchell bize ev halkının tüm üyelerinin güvenliğini sağlamamız için talimat verdi. Etrafta tek başına dolaşmana izin veremeyiz."

Burnumu kıvırıyorum ama yine de yürüyorum. Anladım. Malikâne ve duvarları içindeki her şey yüksek risk altında ve o sadece işini yapıyor.

Uzun boylu, sarışın, siyah bir takım elbise giyiyor ve göğsünde bir silah taşıyor. Ben Kade için malikâneyi ararken o da yanımda yürüyor. Kulaklığı sürekli düşüyor, iki kez esniyor ve günlerdir uyumamış gibi görünüyor.

Sohbet etmek için "Ne zamandır Kade için çalışıyorsun?" diye sordum.

Ana merdivenlerden çıkarken bir an düşünüyor. "Yeterince büyüyene kadar onun için çalışmama izin vermedi, yani sadece birkaç ay. Şu anda diğer muhafızları gölgeliyorum."

"Onunla nasıl tanıştınız?" diye sordum. Ona baktıkça elinde silah tutan bir çocuk görüyorum.

"On bir yaşındayken ailemden koparıldım ve bir kampa kapatıldım. Bay Mitchell oraya baskın düzenledi ve on altı yaşımdayken beni kurtardı. Eğitim rejimini öğrendiğinde kamptaki herkesi katletti."

Yüzüm kızardı, gözümü kırpmadım. "Oh."

"En azından nasıl ateş edileceğini biliyorum." Omuzları yükseliyor. "Ailem sürekli onunla tanışmak ve ona teşekkür etmek istiyor ama o övülmeyi seven biri değil."

Yani bir çocuk gibi görünüyor ama muhtemelen o silahla çoğundan daha fazla deneyimi var. "Şimdi kaç yaşındasın?"

"On sekizime yeni girdim. Burada aynı kamptan, aynı yaşta beş kişiyiz. O hepimizi kurtardı. O ve Barry. Ama daha fazla eğitim alana kadar savaşmamıza izin verilmiyor." Silahına vuruyor. "Bu göstermelik. Sadece kesinlikle gerekliyse kullanacağım."

Ona gülümsüyorum ve gözle görülür bir şekilde rahatlıyor.

Cehennemden geçerken bile başkalarına yardım etmeye çalıştı. Kade Mitchell'ı daha çok sevebilir miydim?

Gece yarısı olmasına rağmen malikâne oldukça kalabalık. Base ve ordusunun gelişi için hazırlıklar yapılıyor. Aria bir süredir

İşçileriyle birlikte tüm boş odaları hazırlıyor, hatta şimdi bile Ewan kapıdaki kalabalığa yiyecek dağıtıyor. Bazıları çadırlarda, bazıları arabalarında uyuyor ama birçoğu büyük bir ateşin etrafında içiyor ve müzik çalıyor.

Kade minnettar ama hepsinin güvenliğini sağlamak zorunda olmanın ekstra stres getirdiğini biliyorum.

Sosyal medya dehşet vericiydi. Takipçilerim arttı, gelen kutuma mesajlar yağdı ve gazeteciler *Kade Mitchell'ın hayatının aşkıyla* özel röportajlar yapmak için bana ulaştı.

Buna güldü.

Dün gece bildirimlerimi kapattım ve şimdi tekrar bakma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Ama işin iyi tarafı, Kade'e gösterilen sevgi ve destek çığırından çıkmış durumda. Herkes onun hikayesini biliyor; herkes onun neler yaşadığını ve neler yaptığını biliyor ama yine de onun yanında duruyorlar. Archie'yi ve diğer sayısız kişiyi neden öldürdüğünü anlıyorlar. Sırada Bernadette'in olmasını istiyorlar ve hatta onun ölümünü de canlı yayınlaması için bir imza kampanyası daha başlattılar.

Dünya Kade'i seviyor.

Belki de bu yüzden polis hâlâ ablukayı aşabilmiş değil.

Base'in düğünü de tüm haberlere konu oldu. Bernadette ve yeraltı dünyasının istismarının bir başka kurbanı ve ailesi hiç de mutlu değil.

Luciella onu göreceği için gergin ve Base'in artık evli olduğunu öğrendiğinde gözyaşlarını ne kadar tutsa da, bunun onu parçaladığını söyleyebilirim. Bunun yanı sıra Jason'ı ve babasını kaybetmek de eklenince, en iyi arkadaşımın daha ne kadar dayanabileceğinden emin değilim. İçinde çok şey tutuyor ve bazen duygusuz görünebiliyor ama gerçekten de altın gibi bir kalbi var.

Yavaş yavaş paramparça olan bir tane.

Kade'in antrenman yaptığını keşfediyoruz ve genç adam beni bodruma götürürken merdivenlerin başında durup nöbet tutacağını söylüyor.

Evdeki spor salonundan Deftones'un "Change" şarkısı çalıyor, ben yaklaştıkça sesi daha da yükseliyor. Koridor zar zor aydınlanıyor ama ışığın nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve ağırlıklarından çıkan metal şangırtılarını duyabiliyorum.

Bodrum çok büyük. Malikânenin neredeyse tamamını kaplıyor. Bir şarap mahzeninin, Archie'nin kalıntılarının içinde saklandığını düşününce tüylerimi ürperten derin dondurucunun ve stüdyonun yanından geçiyorum.

Stüdyonun solundaki kapılardan biri aralık, bir ışık huzmesi koridordaki tozu aydınlatıyor. Kapıyı iterek açıyorum ve yoğun davul ve gitar sesleri kulaklarımı dolduruyor, Kade bir ağırlık sehpasına uzanmış, göğsünün üzerinde bir barı iterken metal metale çarpıyor.

Kapı aralığında donmuş bir halde, sanki daha önce hiç bakmamışım gibi erkek arkadaşıma aval aval bakıyorum.

Her tekrarda kasları geriliyor, teri teninde parlıyor, saçları ıslak. Dövmeleri ve yara izleri onu korkutucu gösterirken bardan inip oturuyor, yoğun mavi gözleri aynada benimkilerle çarpışıyor.

Yüzü egzersiz yapmaktan kızarmış ve bakışlarımı yüzünden vücuduna doğru sürüklüyorum. Son birkaç haftadır sıkı çalışıyor ve şimdiden kaslarını geliştiriyor.

Üzerinde sadece şort var.

Yutkunuyorum. "Uyandığımda orada değildin." Kendime sarılıyorum. "Endişelendim."

Yüzünü ve saçlarını bir havluyla silip bir kenara attıktan sonra müziğin sesini kısıyor. "Bir toplantım vardı ve ondan sonra kafamı boşaltmam gerekiyordu." Nefes nefese, sesi egzersizden dolayı gergin. "Sana söylemem gerekirdi."

Kaslarının ne kadar şişmiş olduğuna bakılırsa, saatlerdir çalışıyor. "Bir şeyim yok. Bugünlerde sadece paranoyak oldum." Ellerimi yanlarıma indiriyorum.

"İyi misin?"

Müziğin mırıltısı dışında uzun bir sessizlik var. Kade dudaklarını büzüyor, dirseklerini dizlerine dayayıp söyleyecek söz arıyor. "Dürüst olmak gerekirse buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

Kapıyı arkamdan kapatıp ona doğru yürüyorum ve yanında durduğumda elimi tutup beni kendine çekiyor, böylece bacaklarının arasında duruyorum. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve parmaklarımla gerginliğini gidermek için masaj yapıyorum ve ona sıcak bir gülümseme veriyorum.

Bana bakıyor, ter yüzünü kaplıyor, kara kaşları ve uzun kirpikleri gözlerini daha belirgin hale getiriyor.

Parmaklarım yukarı kayıyor ve ıslak saçlarını tarıyor. "Burada neler oluyor?" Şakağına dokunarak soruyorum. "Söyle bana, bunu tek başına yapmıyorsun."

Başını iki yana sallar. "Bilmene gerek yok. Geçmişi geride bırakmalıyız."

Sesim fısıltıya dönüşüyor. "İkimizin de hayatımıza devam etmeye hazır olduğumuzu sanmıyorum."

İç çekiyor ve dizlerimin arkasından tutarak alnını karnıma bastırıyor. "Kafam çok karışık. Hayatta kalırken aynı zamanda herkesi nasıl kurtaracağımı bulmaya çalışıyorum. Planlarım tükenmeye başladı. Bernadette kraliyet ailesinden daha iyi korunuyor ve başımda büyük bir ödül var. Benim için gelmeleri an meselesi."

"Sen de henüz tutuklanmadın."

"Hayır," diyor. "Olmayacağıma inanmaya başlıyorum."

Rahatlamalıyım, ama bu yakında bir savaş çıkacağı anlamına geliyor.

"İyi misin?" diye soruyor, cevabımı düşünmek için birkaç dakika ayırdığımda bana bakıyor.

"Bir süre öyle olacağımı sanmıyorum. Bu... sürekli oldu. Her ne kadar şu anda tehlikede olsak da, muhtemelen ilk kez Chris'in benim için geleceğinden endişe etmeme gerek kalmadı. Amerika'dayken bile bir gün ortaya çıkmayacağından asla emin olamazdım."

"Hep senin için mi gelirdi?"

Başımı eğiyorum. "Çoğunlukla, evet. Ne zaman dışarı çıksam, eve geldiğimde bir tür cezayla karşılaşıyordum. Birlikte olduktan sonra daha da kötüleşti ve eve geç gelmeye başladım, boynum morluklarla doluydu ve telefonumda senin mesajların vardı."

Kade inleyerek alnını tekrar karnıma bastırıyor. Suçlu hissetmesi için bir neden yok ama hissedeceğini biliyorum. "Başka ne yaptı?" diye soruyor, sesi boğuk.

"Beni dövdü. Hem de çok." Yutkunuyorum, anıları görmezden gelmeye çalışıyorum. "Beni kendisiyle birlikte o berbat partilere gitmeye zorladı. Bana içki içirir, hap aldırırdı ve bazen-" Duruyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Bir erkek arkadaşım olduğunu öğrendikten sonra daha da şiddetlendi. Her gece bana tecavüz etmeye başlayacağından korkuyordum. O sırada zaten tecavüz ettiğini bilmiyordum."

Kade'in tutuşu dizlerimin arkasında sıkılaşıyor. "Keşke bana söyleseydin."

Boğazıma düğümlenen bir hıçkırığı bastırıyorum ve dudağım titriyor. "Keşke ben de öyle yapsaydım. Sana yapacaklarından çok korkuyordum. Daha da kötüleşebilirdi."

"Çocuğumuzu öldürmekten daha mı kötü?" Sonra yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim."

"Yine de haklısın. Daha da kötüye gitmesinden endişeleniyordum ama o sırada zaten kötüye gidiyordu. Hastaydı. Zihinsel olarak. Beni sevdiğine inanarak kendini kandırdı. Sanırım beni Stockholm sendromuna sokabileceği fikrine kapılmıştı."

Yüzüme bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor ve gözlerinde öfke var. "Onu daha önce öldürebilirdim. Bana söyleseydin, o eve geri dönmene asla izin vermezdim ve onu boğarak öldürürdüm. Ya da onu canlı ama etkisiz halde tutardım, böylece işkence ettiği kadınla sevişmemi, onun benimle evlenmesini ve çocuklarımı doğurmasını izleyebilirdi. Beni sevdiğin her saniyeyi ona izletirdim."

Nedenini bilmiyorum ama gülümsüyorum. "Bence gözlerindeki tırnaklar daha iyiydi.

Baban Barry'ye ayağıyla vurdu."

Bir kahkaha attı. "İyi anlaşacaklarını biliyordum."

"Yaptılar. Sayılır." Sesimi alçaltıyorum. "Her neyse, hatalarımdan ders aldım. Şu andan itibaren sır yok. Daha iyisini yapacağıma söz veriyorum. Senin için daha iyi olacağım."

Üstünün kumaşından kalçamı öpüyor. "İhtiyacım olan ve istediğim her şey sensin. Asla değişme. Anladın mı?"

Ona gülümsüyorum. "Şikayet ettiğimde bile mi?"

"Herkes mükemmel değildir."

Kıkırdayarak eğildim, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu dudaklarından öptüm.

İffetli bir öpücük, kısa ama çok fazla anlam içeriyor. "Seni seviyorum."

Kade ağzıma karşı sırıtıyor. "Biliyor musun, bunu her saat söylediğinde, o üç kelime anlamını yitiriyor."

Başımı sallıyorum. "Onları yıllarca söyleyemedim. Anlamlarını asla kaybetmeyecekler."

"Bernadette için çalışmaya başladığımda benden nefret ettiğini sanıyordum. Sana yaklaşıp seni tehlikeye atmamak için kendime öyle olduğunu söyleyip durdum. Seni onun radarından uzak tutmak istedim. Ama seni o evden aldığımda bunu berbat ettim."

Parmaklarım yine saçlarını karıştırıyor. "Nasıl oldu da onun için çalışmaya başladın?"

"Hikayeyi zaten biliyorsun."

"Bana tam versiyonunu anlat, sulandırılmışını değil. Eğer bu konu hakkında konuşacaksak, lütfen bana her şeyi anlatın."

İç geçiriyor ve beni kucağına çekiyor. "Benim hakkımda farklı düşünme." "Asla."

Kade bana en başından anlatırken, boğazımda safra biriktiğini hissediyorum. Yaşadığı dehşet hayal bile edilemez. Bernadette, yardım etmek istediğini söyleyerek onu kandırmış, sadece onu tımar etmek, bir canavara dönüştürmek ve onu öldürmeye, sevişmeye ve fino köpeği olmaya zorlamak için.

Bir keresinde bir ödeve geç kaldığını ve Archie'nin ona o kadar kötü ilaç verdiğini, günlerce uyanamadığını ve uyandığında adamın genç bedenine tecavüz ettiğini bildiğini anlatırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Bana hikaye üstüne hikaye anlatmaya devam ederken altımda titriyor. Ödül üstüne ödül. Kaç kişiye işkence ettiğini - mümkün olduğunca çok kişiyi nasıl kurtarmaya çalıştığını - ve kaç kişi için gösteri yapmak zorunda kaldığını.

Sözleri tenime karşı söyleniyor, başı omzuma gömülü, sanki gözlerimin içine bakamayacak kadar utanıyor.

"Kaç müşterin vardı?" Soruyorum, çünkü anlattıklarına bakılırsa bir sürü varmış.

"Lütfen benden nefret etme," diyor başını kaldırarak. "Bilmiyorum. Yüzün çok üzerinde. Bilmelisin, bana Base'le de bir şeyler yaptırdı. Fotoğrafları görebilirsin. Sadece beş kere falan oldu."

Kanıtı zaten görmüştüm, ancak anıların onu tetiklemesi ihtimaline karşı bunu ona sormak istemedim. Yaşadığı işkencelerin hiçbirini gündeme getirmek istemedim.

"Sen ve Base iyi misiniz?"

"Evet." Başını sallıyor. "Eğer bir şey varsa, bu bizi daha da yakınlaştırdı. Senin ve Luciella'nın güvende olduğundan emin olmak için birlikte oynamamız gerektiğini biliyorduk. Tam seks yapmadık ama o bana bir şeyler yaptı, ben de..." Duraklıyor. "Özür dilerim. Benden nefret etmeni gerçekten istemiyorum."

"Bunun için senden asla nefret edemem." Kade'in bu işe zorlanmasına rağmen seks işçilerine çok saygı duyuyorum. Kulüplere ya da web kamerasına başvurabilmek veya iç çamaşırı modelliği için güven kazanmak amacıyla benimle eğitim alan birçok öğrencim oldu. "İçlerinden biri sana hiç zarar verdi mi?"

Gülüyor. "Evet. Sanırım Bernadette onları tam da bu nedenle seçti. Aslında biri beni bıçakladı-" Durdu ve inledi. "Özür dilerim. Bunları duymak istemediğini biliyorum."

"Sorun yok; özür dilemeyi bırak. Yardımı oluyor mu? Benimle bu konuda konuşuyor musun?"

"Evet," diye yanıtlıyor iç çekerek ve başparmaklarıyla yanlarıma masaj yapıyor. "Ama seni rahatsız etmek istemem."

"Değilim," diyorum dürüstçe. "Yardım etmek istiyorum."

"Yardım ettin. Anılarımız devam etmemi sağladı. Her zaman alt uzaydaydım, başıma bir şeyler gelirken yaşadığımız zamanları yeniden yaşıyordum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim Stacey, sana karşı bir pislik olsam bile. Ben her zaman senin oldum."

Burnumu çekiyorum, gözlerim yanıyor. "Ve ben seninim." Yanaklarımı siliyorum. "İlk müşterini aldığında kaç yaşındaydın?"

Yüzünü buruşturuyor. "On dokuz. Ayrıldıktan bir ay sonra."

"Bernadette'ten benden daha fazla nefret etmenin mümkün olduğunu sanmıyordum," diye tıslıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, kafa derisindeki yara izlerinden bahsetmiyorum. "Sanırım onu öldürmene yardım edebilirim."

Kade gülüyor ve kollarını sırtımın alt kısmına dolayarak alnını benimkine yaslıyor. "Hiç şansın yok. Polisle bu işi halledip gerçekten suçlanıp suçlanmayacağımı öğrenir öğrenmez ve Base Rus ordusuyla gelir gelmez, köpekleri de yanına alıp güvenli eve gideceksin."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Seninle kalacağımı söyledim zaten."

İç geçiren Kade, sanki bir tüy sıkletmişim gibi beni etrafına sararak kolayca ayakta duruyor. "Bunu sana nasıl daha net açıklayacağımı bilmiyorum. Barry'ye göre, başımda elli milyon var. *Elli*. Malikâneye saldırmak için muhtemelen kaç kişinin toplandığını biliyor musun? Eğer diğer yeraltı pislikleri çoktan yola çıkmadıysa. Senin burada kalman söz konusu bile olamaz."

Kollarımı kavuşturuyorum, o da beni kaldırıyor. "Neden fikrini değiştiriyorsun?

Daha önce benimle aynı fikirdeydin."

"Sikimin üzerindeki amcığın gözümü kör etmişti. Her şeyi kabul edebilirdim."

Gözlerim kısıldı. "Bu sorumsuzluk."

Kade dönüyor, bizi ağırlık sehpasına indiriyor ve arkama yaslanmam için beni itiyor. "Hayır. Sorumsuzca olan, sen doğum kontrolü kullanmıyorken kaç kez içine girdiğim. Sırf bu yüzden bile güvenli eve gidiyorsun."

"Beni bir daha becermemek için mi gönderiyorsun?"

Sırıtması canımı sıkıyor ama üstüme yerleşip üstünün vücuduma çıkmasına neden olunca sıkıntım geçiyor.

"Hayır. Seni gönderiyorum çünkü eğer seni hamile bıraktıysam, sonunda benim için geldiklerinde ikinizi de kaybetmek istemiyorum." Ağzını benimkine doğru indiriyor, dudaklarımın köşesini usulca öpüyor ve çenemden aşağıya doğru iniyor. "Ama seni döllerimle damlarken görmek, hamile kalma ihtimalini bilmek beni çok sertleştiriyor." Son kelimeyi bana bir kez sürtünerek noktalıyor ve nefesim kesiliyor. "Bunu düşünmek bile seni becermek istememe neden oluyor."

Nefes nefese, ellerimi çıplak göğsünde gezdiriyorum.

"Evet?" "Evet. Şimdi seni becerebilir miyim?"

Göğsünü tokatlıyorum, o da kıkırdıyor. "Eğer içimde bitirmeye devam edersen, o zaman-" Duruyorum, gözlerim açılıyor. "Olamaz. Annene hemşireyi çağırmasını söylemeyi unuttum."

Kade omuz silkiyor.

"Seninle bir bebek sahibi olmak her ne kadar mükemmel olsa da, zamanlama mükemmel değil.

Burada işiniz bittiğinde hemşireyi çağırabilir miyiz?"

İç çekiyor, gözlerini deviriyor. "Tamam, ama yine de seni becereceğim."

Ağzı benimkinin üzerine düşerken müziğin sesini tekrar açıyor ve Deftones bir kez daha evin salonunda yankılanıyor.

Kade beni soyarken acele etmiyor ve ikimiz de ağırlık sehpasında çıplak kalana kadar kendi şortunu kenara atıyor. Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve tereddüt etmeden bacaklarımın arasına dalıyor, açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi amımı yalayıp yutuyor.

Dili girişimi delip geçerken saçlarını çekiyorum, yalıyor, tadına bakıyor, klitorisimi o kadar sert emiyor ki müzikten daha yüksek sesle inliyorum.

"Sonsuza dek bağımlılığım olacaksın," diye mırıldanıyor. "Seninle ilgili her şeye takıntılıyım." İki parmağını içeri sokup beni onlarla sikerken klitorisimdeki emme daha da yoğunlaşıyor. "Ama senin amın benim lanet uyuşturucum."

Beni çözdüğünde vücudum ağzının altında sarsılıyor, sonra vücuduma tırmanıyor ve beni öpüyor. Dilini emerken kendi tadıma bakıyorum, sikini yumrukluyorum ve uzunluğunu okşarken ağzımın içinde inletiyorum.

Yaptığımız seks yüzünden hâlâ hassasım ama daha fazlasına ihtiyacım var - onu içimde istiyorum. Beni doldurmasını.

Bacaklarımı ayırıyor, kolunu birinin altından geçirip omzuma doğru uzatıyor, sonra öyle sert bir şekilde içime giriyor ki, bank yere sürtünüyor. Kalın siki içimi dolduruyor, sanki son birkaç gündür defalarca içime girmemiş gibi uzunluğuna alışana kadar her santimde beni geriyor.

Beni acımasızca sikerken haykırıyorum, ağzı boğazımı emerken vücudunun sıcaklığı benimkine yayılıyor, tam nabzımın üzerinde.

Dili kulak mememde geziniyor ve onu dişlerinin arasına alıyor. "Sana asla doyamam, Stacey. Öldüğümde bile, sen yatağımızda yatarken, bu amcığın içinde sikimle dünyanı nasıl salladığımı hatırlarken, senin içinde sana musallat olacağım."

İnlerken gülümsüyorum, gözlerimi döndüren tatlı bir noktaya çarptığında başımı geriye atıyorum. Kolunu diğer bacağımın altından geçiriyor ve daha derin bir açı sağlamak için ikisini de yukarı kaldırıyor.

Nefes nefese çenesini tutup onu öpüyorum. "Çabuk olmalıyız. Lu gece boyunca stüdyoya gitti ve içeri girebilir. Oldukça üzgün."

Kade bacaklarımı bırakıyor ve kollarını düzelterek sikinin derin darbelerini durduruyor. "Ben senin içindeyim ve sen kız kardeşimin üzgün olduğundan bahsediyorsun."

Dudağımı ısırıyorum ve gülmemeye çalışıyorum. "Özür dilerim."

Başını sallayarak sırıtışını gizliyor ve boğazıma dalıyor, yavaş ve derin ilerlerken tenimi emiyor, Toby Mai'den "Cities" (Two Feet featuring) başlarken elleri kalçalarımda.

"Siktir, Stacey." Kalınlığı yavaşça içeri girip uca doğru çekilirken geri çekilip aramıza bakıyor. "Amın sikimi çok iyi emiyor."

Daha sert itiyor. "Çok iyi alıyorsun," diye nefes alıyor.

Bacaklarım etrafını sarıyor ve adı dilimden bir şarkı sözü gibi dökülürken ayak bileklerimi kıçının altından geçirip onu daha derine sürüklüyorum. "*Kade*."

Ağzını kulağıma doğru indiriyor, nefesleri tenime ağır geliyor, iç duvarlarım başka bir coşku dalgasıyla onun etrafında sıkılaşırken aleti kalınlaşıyor.

"Benim iyi kızım döllerimin her damlasını alacak mı? Çocuğumla birlikte şişecek ve bana istediğimiz her şeyi verecek misin? Mucizemizi gerçekleştirene kadar seni sikmeye devam edeceğim. Her gün, her gece içinde olacağım. Seni *damlarken* görmek istiyorum, sırf parmaklarım amının derinliklerindeyken onu tekrar içine sokabilmek için."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama her yerim gerilirken sadece bir çığlık çıkıyor, orgazmım içimden geçerken kalbim hızlanıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, horozunun etrafında nabız atıyor. Gergin bir iniltiyle durana kadar beni daha hızlı beceriyor, parmakları kalçalarımı zedelerken beni dolduruyor.

Üstüme yığıldığında ellerim saçlarına uzanıyor, kulağıma doğru pantolonunu indirirken koyu renkli telleri okşuyor.

"Siktir," diye soluk soluğa kalıyor. "Seni incittim mi?"

Başımı sallıyorum, ciğerlerimi doldurmaya çalışırken konuşamıyorum. Ter tenimize yapışıyor; ağırlık sehpasının üzerinde çırılçıplağız, aynalar buğulanırken müzik hâlâ çalıyor.

İçimden kayarak çıkıyor, dudaklarını yalarken bacaklarımın arasını izliyor. "Sanırım beni delirtiyorsun. Terapistime seni hamile bırakmak için ani bir dürtü hissettiğimi söylemem gerekecek."

Gülüyorum. Kade bir havlu kapıp kalçalarımı temizlerken yüzümü buruşturarak, "Çok utanırdı," diyorum. "Terapist yardımcı oluyor mu?"

"Evet. Bugün gelmesi bekleniyor, böylece kapının dışındaki kalabalığı aşabilirse birlikte yüz yüze çalışabiliriz. Bana bu zihinsel uyarıcı egzersizleri ve travmamı nasıl bölümlere ayıracağımı öğretiyor. İşler karardığında, zihnimi kopukluktan uzaklaştırmayı öğreniyorum. Küçüklüğümden beri onunla görüşüyorum, bu yüzden ona güveniyorum."

Kade'e ve onun düşüşüne o kadar odaklanmıştım ki, başıma gelen her şeyi düşünmek için bir saniye bile ayıramadım. Yaşadığım her şey küçük bir kutuya doldurulmuş ve doğru zaman geldiğinde açılmak üzere saklanmıştı. Ama bu aslında parçalanan bir kum saati, kum taneleri yaşadığımız her şeyi temsil ediyor ve çatlamak üzere. Eğer biriyle, bir profesyonelle konuşmak Kade'in biraz olsun daha iyi hissetmesini sağlıyorsa, o zaman ben de aynısını yapmalıyım. Belki omuzlarımdaki ağırlık midemdeki çukur beni parçalamakla tehdit ediyordu.

Chris öldü. Artık bana zarar veremez. Kade ona şiddet uyguladı, ölümün kıyısında bıraktı ama boğazını kesen bendim. Tacizcimi öldürdüm. Peki neden gölgelerden çıkıp beni altına çekecekmiş gibi hissediyorum?

"Terapistini de görebilir miyim?"

Kade elimi tutuyor ve banktan kalkmama yardım ediyor, sıcak bir gülümsemeyle kollarını bana doluyor, böylece çıplak bedenlerimiz birbirine yapışıyor. "Tabii ki. Ne istersen."

"Evet. Sanırım her şey hakkında düzgünce konuşmaya hazırım." Yutkunuyorum ve parmaklarımı boynunun arkasına geçiriyorum. "Çok fazla sır sakladım ve eğer gerçekten... konuşmazsam beni boğacaklarından korkuyorum."

Onunla değil. Ne en iyi arkadaşlarımla, ne Aria'yla, ne de sürekli arayan ve elinden geldiğince yardım etmekte ısrar eden Kyle'la. Görünüşe göre Nora benimle tüm bağlarını kopardı ama umurumda değil.

Ellerimi kaldırabilir ve nihayet sesimi duyurabilirim - reddedilme veya geri tepme korkusu olmadan duyulabilirim.

Kade burnumun ucunu öpüyor. "Seninle gurur duyuyorum. Bunu daha önce söyledim mi bilmiyorum ama gurur duyuyorum. Sen çok güçlüsün, Stacey. İkimiz için de yeterince güçlüydün. Teşekkür ederim."

Başımı eğiyorum. "Neden bana teşekkür ediyorsun?"

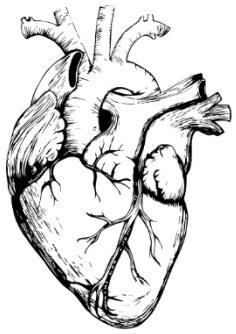
Beni usulca öpüyor. "Ben bir pisliktim, ama sen buradasın."

Gülerek çekiliyorum, kıyafetlerimi alıyorum ve giyiniyoruz. "Yıllarımız var. Yaşlanana kadar birbirimizle barışalım."

Kade elimi tutuyor ve dudaklarını elimin üstüne bastırıyor. "Yıllar."

OceanofPDF.com

37

STACEY

"Ne zaman başladı?"

Başımı eğiyorum, diğerinin üzerine katlanmış bacağıma bakıyorum, parmaklarım kıpır kıpır. "On dört yaşımdayken. Annem öldü, ve babam Nora adında bir kadınla evlendi. İki oğlu vardı." Kade'in terapisti mırıldanıyor ve gözlüklerini burnuna götürüyor. "Var mıydı?" "Biri öldü."

"Ve sanırım bunu Bay Mitchell yapıyor?"

Gözlerim yana kayıyor; ne kadarını bildiğinden ve ne kadar yozlaşmış olabileceğinden emin değilim. "Ne demek istiyorsun?"

"Öldürüldü mü?" diye sorar.

"Evet."

"Kade birçok özelliği babasından miras aldı, ancak *yeteneklerinin* çoğu ona öğretildi. Bunların farkındayım. Çocukluğundan beri onu tedavi ediyorum ve gençlik yıllarını geride bırakırken onda dramatik bir değişim olduğunu fark ettim. Sizi seviyor ve uzun zamandır da seviyor ama hislerini nasıl kontrol edeceğini bilmiyordu ve bazen bu onu öfkelendiriyordu. Ama şimdi olduğu kadar değil. Onun saldırganlığını ve kendi zihninin derinliklerine ne kadar inebildiğini biliyorum."

Bir duraklama oluyor ve not defterini indiriyor. "Eğer tacizciniz ölen üvey kardeşinizse, ona kimin baktığını bilmek için matematik yapmama gerek yok."

Nedense bu adamla konuşurken kendimi rahat hissediyorum. Onu tanımadığım halde, "İkimiz de." dedim.

"Affedersiniz?"

"İkimiz de onunla ilgilendik. En çok Kade ilgilendi ama ben bitirdim. Bitirmek zorundaydım."

"O zaman kendinle gurur duymalısın. Senin konumundaki birinin karşılık vermesi uzun zaman alabilir." Söylediklerimizi not ediyor. "Kaybolmuş hissediyor musun?"

Başımı salladım. "O buradayken bile kaybolmamıştım. Ondan korktum, şiddetine katlandım ama beni kırmasına asla izin vermedim." Suyu yudum yudum içiyorum. "Bana yaşattığı onca şeyden sonra kırılgan ve kabuk gibi olacağımı düşünebilirsiniz ama sanırım buna alıştım."

Sonraki bir saat boyunca çocukluğumdan, okulun nasıl bir yer olduğundan, arkadaşlarımla ne zaman tanıştığımdan, ailemi kaybettiğimde neler hissettiğimden, Kade'in kardeşini kaybetmesine ve ardından gelen dehşete kadar ileri geri konuşuyoruz. O dinliyor ve ben konuştukça kelimeler ağzımdan daha fazla dökülüyor. Duygularımı boşaltmak hiç bu kadar... özgür hissettirmemişti.

"Hala dans ediyor musun?"

"Evet, ama kendim için pek sık değil. Luciella ile dans ederek onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Ben de Kade'e yardım etmeye odaklanmış durumdayım."

Adam notlarını bir kenara bırakıyor ve bileğini dizinden çekerek öne doğru eğiliyor. "Kendinize odaklanmanız gerekiyor. Bay Mitchell'ın fazlasıyla desteği var. Kendinize yardım edin. Kendinizi sevin. Aşırı duygu yüklemesinden gözyaşlarına boğulana kadar dans etmeni istiyorum. *Çığlık* atmanızı istiyorum. Düşüncelerinizi yazın. Her zaman, her zaman ileriye dönük olarak kendinizi ön planda tutun. Anladınız mı, Bayan Rhodes?"

Gözlerimi indiriyorum. "Deneyeceğim. Kendime hiç öncelik verdiğimi sanmıyorum, çünkü güzel görünen bir geleceğim yoktu. Chris her şeyimi elimden aldı ve ben de Kade'in iyi olduğundan emin olmak için ona odaklanmış durumdayım."

"Peki şimdi bir geleceğin var mı?"

"Evet," diyorum tereddüt etmeden. "Bizi bir aile olarak, onun inşa ettiği bir evde yaşarken, iki köpeğimiz ve çocuklarımızla bahçede çılgınca koşarken görebiliyorum. Kendimi bir dans gösterisinde sahne alırken ve iki arkadaşımla vakit geçirirken, sürekli yalan söylediğim için kendimi kötü hissetmeden görebiliyorum. Eskiden Chris beni eve gelmeye zorladığında bahaneler uydururdum."

Gülümsüyor. "Sana ilaç vermeyeceğim. Bu tür bir müdahaleye ihtiyacınız olduğuna inanmıyorum ama sizi düzenli olarak görmek istiyorum. Malikanenin kilitli olduğu koşullar altında, kalabalığı aşmakta zorlanırsam, sizinle görüntülü arama yoluyla görüşebilirim."

"Bu hoşuma giderdi."

"Çift terapisi de yapabiliriz. Her ne kadar ikiniz de ilişkiniz üzerinde çalışıyor olsanız da, bunun yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

Başımı salladım. "Ne istersen."

"Konuşma cesaretini gösterdiğiniz için teşekkürler. Bu ilk adım." Elimi sıktı. "Herkesten önce kendinizi sevin, Bayan Rhodes. Kendiniz için aynısını yapmazsanız birine her şeyinizi veremezsiniz."

Boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalışarak tekrar başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim."

Terapist ayrıldığında, dört koruma tarafından kapıya kadar eşlik ediliyor. Oturma odasından kamera görüntülerini izliyorum; kalabalık, arabasına ulaşması için bir yol açmak üzere kenara çekiliyor. Görebildiğim tüm yeni yüzlere gülümsüyorum.

Ben mutfağa giderken, adının Malcolm olduğunu söyleyen genç adam da yanımda yürüyor. Arkadaşlarım yeni uyanmış gibi görünüyorlar ve Aria fırından hamur işlerini çıkarıp soğumaları için tezgâha koyarken bana sırıtıyor.

"Dr. Daniels harika biri. İkizlere hamileyken benim terapistimdi. Onunla konuşmayı nasıl buldunuz?"

Kahvaltı barında mısır gevreği yiyen Luciella ve Tylar'ın yanındaki koltuğa kayıyorum. "Kendimi garip bir şekilde rahat hissettim. Onu tekrar göreceğim."

Mutfakta dolaşırken Aria'nın gözleri parlıyor. Malikâneye döndüğümüzden beri böyle - sürekli hareket halinde, oturup dinlenmeyi reddediyor.

"Nasıl hissediyorsunuz?" Onlara soruyorum. "İkiniz de iyi uyudunuz mu?" Ty başını sallıyor ve esniyor.

Lu mısır gevreğini yutar. "Bilmiyorum. Base gelene kadar nasıl hissedeceğimi bileceğimi sanmıyorum. Sadece..." Gözleri yaşlarla doluyor ve ofluyor. "Lanet olsun. Onu her düşündüğümde ağlıyorum. Bu çok sinir bozucu."

Aria elini kızının omzuna koyar. "Ağlamaya hakkın var tatlım. Son zamanlarda çok şey yaşadın ve bunları içinde tutmak, bastırmaktan daha kötü."

"Teşekkürler anne."

Aria ellerini kuruluyor ve bir muhafız Ewan'ı bulması için ona mutfaktan dışarı kadar eşlik ediyor. Luciella iç çekerek bir lokma daha mısır gevreği alıyor ve Tylar yine sesli bir şekilde esniyor.

Ty yanağını avucuna yaslıyor, Dez'le seyahat ederken gördüğü güneş yüzünden yüzü çillenmiş. "Meraktan soruyorum, eve döndüğümden beri bu konuyu hiç açmadık, ben yokken neler oldu?"

Nedense Lu ve ben bir kahkaha patlattık. "Nereden başlasak ki?" Lu "Her zamanki aile dramı işte" deyince ben de "Nereden başlayacağız ki?" dedim.

Tylar homurdanıyor ve bana bakıyor. "Kardeşini sen mi öldürdün?" Dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum.

"Ben öldürdüm."

"Eyvah. Şok olduğumu söylemeliyim ama çılgın bir hafta oldu. Bize ondan bahsetmedin bile. Ben sadece Kyle'ı biliyordum."

"Onunla bir kez tanıştın. Stüdyoda benim Tinder randevum olduğunu düşündüğün adamdı."

"Oh, Tanrım. Taşaklarına vurmalıydım."

"Onunla hiç tanıştım mı?" Lu kaşlarını çatarak soruyor.

Chris'in bodrumda Tobias'a söylediklerini hatırlayınca gözlerim açılıyor. "Oh, sanırım onunla gerçekten seks yaptın."

Ty soluk soluğa kalırken gözleri irileşiyor. "Ne?"

Telefonumu çıkarıp sosyal medya sayfasına tıklıyorum ve Kyle'la çekilmiş fotoğrafını yakınlaştırıp ona gösteriyorum. "Seninle yattığını söyledi. Yoksa yalan mı söylüyordu?"

Yüzünü buruşturuyor. "Yatakta berbattı. Geldiğinde ağlamaya başladı."

Hepimiz irkildik. "Ew."

Sonra daha fazla kahkaha patlattık ve bu sadece bacak tokatlama, homurdanma ve gözyaşları yanaklarımızdan aşağı yuvarlanırken birbirimize tutunmamızdan oluşan zincirleme bir reaksiyona neden oldu.

"Bekle, bekle, bekle," diyor Ty ve hepimiz nefeslerimizi tutuyoruz. "Bize kardeşin ve arkadaşlarından uzak durmamızı söylerken Base'i mi beceriyordun? Bu çok ikiyüzlüce!"

"Hayır, hayır, hayır. Yemin ederim. Beni almak için Rusya'ya gelene kadar birlikte yatmadık. Biz... ondan önce bir şeyler yaptık. İki şey."

Detaylandırmasını bekliyoruz.

İç çekiyor. "O anın içindeydiler ve ben bile kendimden utanıyorum." Luciella etrafına bakındıktan sonra sesini alçaltıyor. "Base'le üçlü yaptık ama dokunmadık çünkü bunun yasak olduğunu söyledim. O adamın içindeydi, adam da benim içimdeydi."

Şey, bu...

Ty elini kaldırır. "Dur b a k a l ı m . Üçlü yaptın ve bize söylemedin mi? Ne zaman?"

Mırıldanıyor. "Birkaç yıl önce."

"Diğer şey neydi?"

"Yurt odamda birbirimize dokunduk ve sonra bunun bir hata olduğunu söylediğim için öfkeyle çıkıp gitti."

"Kahretsin," diye ağzından kaçırır Tylar. "Beni Dez'den uzaklaştırdığın için sana biraz kızgınım. Ama seni affediyorum. Hepimiz gidip bir film izleyebilir miyiz ve... Base şimdi ne? Gerçekten eve bir peri masalına gelmişim gibi hissediyorum."

Luciella kahkaha gözyaşlarını siliyor. "Aslında milyarder bir suç lordu. Bir mafya prensesiyle evlenip büyükbabasından devralmak için bir anlaşma yaptı. Sanırım Don ya da öyle bir şeydi. Ona kızamıyorum çünkü bu beni kurtarmak içindi. Sadece... onu özlüyorum."

"Ve Kade kendi organizasyonunu yönetiyor..." "Evet," diye yanıtlıyorum.

Tylar başını sallar. "Ve Dez büyükannesiyle yaşıyor. Nasıl oldu da ben normal olanı aldım?"

Hepimiz tekrar kahkahalara boğuluyoruz.

Kahvaltıyı bitirdikten sonra Kade'e nerede olduğunu sormak için mesaj a t ı y o r u m ama yanımdaki koruma bana doğu kanadındaki dört numaralı odada olduğunu söylüyor.

Herkes uyandığı için malikâne artık çok daha kalabalık ve binanın diğer tarafına doğru ilerlerken birçok personele gülümsüyorum. Gidiyorum

Dördüncü odanın kapısını açıyorum ve kapıda asılı duran plaketi görünce donup kalıyorum.

Jason'ın çocukluğundaki odası. İsminin üzerinde bir süper kahraman ve hemen altında da bir "Uzak Durun" tabelası var.

Dudağımı ısırıp kapıyı iterek açıyorum ve Kade'in televizyonun önündeki küçük koltukta oturduğunu, oyununun durduğunu görüyorum. Kapıyı kapatırken ya da ona doğru ilerlerken bana bakmıyor. Ekrana bakıyor, katatonik, gözlerini kırpmıyor - duygusuz.

Yanına oturup elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve parmakları benimkine kıvrılırken, boğazı derin bir yutkunmaya çalışırken bir nefes bırakıyorum.

Kumandayı yavaşça diğer elinden bırakıp yere düşerken, sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen rahat bir sessizlik içinde öylece kalıyoruz.

"Çocukken beni gizlice buraya sokardı. Annem beni okul için yatağa gönderirdi ve Jason her zaman haftada en az bir kez geceyi oyun oynayarak geçirmemizi sağlardı. Ben cezalı olduğumda, ailelerimiz dışarı çıkarken bana bakmayı teklif ederdi ve burayı yastık kaleleri ve atıştırmalıklarla doldururduk. Luciella da bazen bize katılırdı."

Kalbim göğsümde çarparken parmaklarımı elinin etrafında sıkıyorum. "O iyi bir kardeşti."

"En iyisi," diyor, hâlâ gözlerini kırpmadan. "Bana araba kullanmayı öğretti. Beni Fransa'ya kayak yapmaya götürdü. Sevdiğim her oyunun en yeni sürümünü aldı. Ve seni öptüğümde ilk söylediğim kişi oydu. Seni tekrar öpmem için beni heyecanlandırıyordu, sonra ona kız arkadaşım olduğunu söylediğimde kutladı. Hamile olduğunu da herkesten önce ona söyledim."

"Yaptın mı?"

Başını sallıyor ve derin bir nefes veriyor. "Kahretsin, onu özlüyorum Stacey. Keşke onu hayatımdan çıkardığım için üzgün olduğumu söyleyecek zamanım olsaydı. Ölene kadar içiyor ve uyuşturucu kullanıyordu ve ben ona yardım etmek için orada değildim."

"Ama ondan özür diledin."

Bana bakıyor, gözleri kan çanağı. "Ne zaman?"

"Kulübeden kaçtın ve seni ormanda bulduk. Seni sarmaldan çıkaran Jason'dı. Her şey için ondan özür diliyordun. O da seni affetti."

Kade bu kısmı hatırlamıyor gibi görünüyor; kaşları birbirine çarpıyor ama artık dalgın görünmüyor. "Ben... Ben bunu bilmiyordum." Yüzünü elinin içine gömüyor. "Kafamda o kadar çok şey dönüyor ki. Babamın izini b u l a m ı y o r u z ve gerçekten öldüğünü düşünmeye başladım. Ben sadece çok

Çok yorgunum. Ben... Buraya doğru gelen dedektifler var ve onlara geçmeleri için izin verdim."

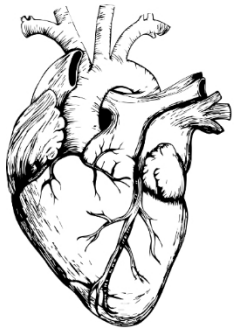
"Onlarla konuşacak mısın?"

Omuz silkiyor. "Evet, başka ne seçeneğim var bilmiyorum. Barry sadece benimle konuşmak istediklerini söyledi. Sicilimde hâlâ herhangi bir suçlama yok. Sicilimin tertemiz olduğunu söyledi. Daha gençken işlediğim suçlar bile silinmiş - Bernadette en küçük ayrıntıyı bile silmiş."

Kapı çalınıyor ve bir ses "Efendim, Sebastian Prince geldi." diyor.

OceanofPDF.com

38

KADE

Ewan ve annem, yanlarında birkaç adamımla birlikte benim ve Stacey'nin arkasından gelirken derim rahatsızlıkla karıncalanıyor. Her adımda sanki ölüme yürüyormuşum gibi hissediyorum, her ne kadar dışarıya sadece en iyi arkadaşınla ve dedektiflerle konuş.

Kafamın içinde bir isyan var ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Anksiyete hayatımda her zaman can sıkıcı bir faktör olmuştur. Şu anda kalbim hızla çarpıyor ve doğru düzgün nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Kendimi hasta hissediyorum. Görüşüm bulanık ve Stacey'nin elini avuçlarımın içinde ezdiğime eminim. Onu yatak odasına sürükleyip orada saklanmaktan başka bir şey istemiyorum. Sevişip uyuyabilir ve sonra biraz daha sevişebilirdik. Hatta sırf bu garip hissi üzerimden atmak için onun kucağında ağlayabilirim.

Sanki Bernadette göğsümde oturuyor, beni ezerken yüzüme gülüyor ve ben ona ne kadar sessizce inmesi için bağırsam da o inmiyor.

Kalbime bir bıçak saplıyor ve döndürüyor. Her an ortaya çıkabilir ve hayatımı daha da mahvedebilir. Terapistim, sahip olduklarımı kaybetme korkusunun travma tepkisi olduğunu ve ataklarımla savaşmak yerine onlarla birlikte nefes almam gerektiğini söylüyor - kalp atışıma veya ne kadar sert nefes aldığıma odaklanmamalıymışım.

Onun yerine adımlarımı sayıyorum. Bir, iki, üç, dört. Bir, iki, üç, dört. Stacey'ninkileri bile sayıyorum - benim hızıma yetişmeye çalışırken onunkiler daha hızlı.

Muhtemelen ağrıyordur - son zamanlarda tek yaptığımız sevişmekti. Telafi etmem gereken yıllar var ve sevgilimle sevişmek, onunla kollarımda yatmak ya da sadece bana bakması bile beni ayakta tutuyor.

Antrenmanımı yarıda kestiği için vücudum hâlâ canlı. Hatta şimdi onu bir odaya sürükleyebilir ve dizlerimin üzerine çöküp amını yememe izin vererek aklımı başımdan alması için ona yalvarabilirim.

Beni Stacey'nin yanındaki güvenli yerimden, dünyadan kopardığı ve kırmızı Aston Martin'i Rus askerlerinden oluşan ordusuyla birlikte taş döşeli yoldan geçerken beni malikânenin girişinde beklettiği için Base'in taşaklarına vurmayı aklıma not ediyorum.

Köpekler de sabırla bekliyor, yanımda oturuyorlar.

Arkamdan gelen polis arabasına bakmamaya çalışıyorum. Ya yalan söylüyorlarsa ve dosyamda herhangi bir suçlama olmamasının tek nedeni bunların hepsinin bir oyun olmasıysa? Beni kolayca kelepçeleyip birimimden uzaklaştırabilirler.

Beni götürürlerse ailemden geriye kalanları nasıl koruyacağım?

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir.

Dedektiflerin takım elbiseleriyle devriye arabasından inişlerini, tıka basa dolu otobüs ve ciplerin park edebilmesi için kenara çekilişlerini izliyorum. Üs'ün çok fazla desteği olduğunu biliyordum ama bu kadar insan? Annem onları nerede uyutacak?

Kalabalık tezahürat yapıyor, uzaktan adımı haykırıyor ve kız arkadaşımla el ele beni fark ediyorlar. Desteğe ne kadar minnettar olsam da, gitmeleri gerekiyor. Eğer biri benim için gelirse, hepsi tehlikede olacak.

Dışarıda gençler var, Tanrı aşkına.

"İyi misin?" Stacey parmak uçlarında yükselirken kulağıma doğru fısıldıyor.

Sanırım endişelerim yüzümden okunuyor. Muhtemelen avuçlarımın ne kadar terli olduğunu hissediyordur. Köpekler bile etrafımda telaşlanıyor, burunlarıyla beni dürtüyorlar.

Stacey bana bakarken başımı sallamaya çalışıyorum ve o da elimi sıkıyor. "Ben buradayım."

"Biliyorum," diye sessizce cevap veriyorum, parmak eklemlerini öpmek için elini kaldırıyorum ve kalabalık öyle bir çığlık atıyor ki Stacey kızarıyor.

Biri uzaktan kurt ıslığı çalıyor ve ben şiddetli sahipleniciliğimi dizginliyorum. Kızıma bakmayı kesmelerini istiyorum. Ne kadar güzel ve muhteşem olursa olsun, o benim - sevdiği kişi benim.

Kahretsin, kalbim göğsümde güm güm atıyor ve tek düşünebildiğim saklanmak, içimi tırmalayan panik ataktan kurtulmak için bir esrar içmek.

Onları kontrol edemiyorum. Frekans. Yoğunluğunu. Bazen hiçbir şey yapmadan oturuyorum ve beni ilgilendirmemesi gereken bir konuda endişe dalgasına kapılıyorum. Çok sinir bozucu. Stacey çoğu zaman uyuyor. Başımı bacaklarımın arasına alıp balkonda oturuyorum ve elliden geriye doğru sayıyorum. Sonra volta atıyorum, sigara içiyorum, bir şeyler yumrukluyorum ve bu his kaybolmaya başladığında Stacey'e sarılıp tüm bunlardan kurtulmamız için dua ediyorum.

Son birkaç gündür sadece bir nöbet geçirdim.

Stacey ile mutluluk şansım var. Yeraltı dünyasının tepkisinden kurtulabilirsem, kızımla, köpeklerimizle ve onu hamile bıraktığım çocuklarla mutlu bir son yaşayabilirim.

Bernadette'in pençelerinden kurtulduğum için bedenimin kontrolünün bende olduğunu hissetmek istediğim şey. İhtiyacım olan şey. Ama sahip olduğum tek şey bir ton istenmeyen düşünce ve birine *zarar vermek* için duyduğum dürtüsel bir ihtiyaç.

"Titriyorsun," diyor Stacey, başparmağını elimin üzerinde gezdirerek. Sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak ve herkes arabalardan inmeye başladığında, "En sevdiğin üç şeyi söyle" diye ekliyor.

Gözlerim ona kayıyor; ne yaptığını biliyorum. Terapistim de bana aynı şeyi yaptırıyor. Crawley'in deposundan sonra Stacey'e de yaptırmıştım. Hatta bir keresinde Stacey'i öpmek için telefonda çıldırdığımda babam bana bir şeylere isim verdirmişti.

Hatırladıkça kalbim sıkışıyor. Ona iyi bir evlat olmak yerine tam bir pislik gibi davrandım. Ona ölmesini söylediğimde bile beni sevmeye devam etti. O

Beni kurtarmak için yüksek güvenlikli bir kuruma kaçtı, Stacey ziyaretine gelmediğinde onu kurtarmak için.

Ve şimdi nerede olduğu ya da hâlâ nefes alıp almadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ruslar garaj yolunu doldururken Stacey "Üç," diye bağırıyor.

Yutkunuyorum. "Sen."

Çevresel görüşümde gülümsüyor. "İki tane daha mı?"

Hopper ve Milo'ya bakıyorum, ikisi de dillerini çıkarmış, hafifçe nefes nefese beni izliyorlar. "Köpekler," diyorum, onlarla odanın içinde dans edişini, yatakta onlara sarılışını, Milo bir tavşanın peşinden koşarken ıslak, çamurlu çimenlerin üzerinde sürüklenirken attığı çığlıkları hayal ederek.

"Ve ailem." Anneme ve Ewan'a bakıyorum. Kız kardeşim muhtemelen malikânede saklanıyordur.

Nefes alış verişime ya da kalp atışlarıma odaklanmadığım için onların biraz sakinleştiğini fark ediyorum ve yavaş yavaş boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum. O kadar derin iç çekiyorum ki, üvey babam bana düz dudaklı bir ifadeyle bakıyor - sessiz bir "*İyi misin*?" ifadesi.

Başımı salladım.

Yanımda biri havayı üflüyor. "Kahretsin, ne kadar çok insan var."

Dez'i görmek için dönüyorum - Tylar onun kolunu tutuyor. Sessiz bir kıkırdamayla omuzlarım titriyor. "Her zaman dramatik bir giriş yapması gerekiyor, değil mi?"

Dez homurdanıyor. "Hiç havai fişek olmamasına şaşırdım."

Sanırım Base'in bir mafya prensesiyle evlenmesinin bazı olumlu yanları var, zira malikâneye bir bakışta ruhunuzu bedeninizden ayırabilecekmiş gibi görünen yüzlerce Rus askeriyle geliyor. Birimler malikânenin etrafını sarmış, bazıları ciplerle dışarıda, diğerleri ise kalabalığın arasında devriye geziyor.

Base kapıyı gereğinden fazla güçle iterek açarken korumalar arabaya koşuyor. Takım elbise giymiş ve aptalca bir nedenden ötürü güneş gözlüğü takmış ama hemen gözlükleri yüzünden çıkarıp bana sırıtıyor. "Kade Mitchell," diyor kapıyı çarparak. "Lanet olası babandan daha ünlü olacağını kim bilebilirdi, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama gülümsemek için kendimi zor tutuyorum, onu görünce paniğim biraz olsun yatışıyor. Herkesin içinde, Stacey bile, yaşadıklarımı en iyi o anlıyor. O da oradaydı. Katıldı. Etkilendi. Bernadette bizi odasına her çağırdığında birbirimizi yarı aklı başında tuttuk.

Bize sırıtıyor. "Partiyi sana ben getirdim, ey ünlü kişi. Kimi öldürüyoruz lan biz?"

Savaşın ortasında bile Base ortamı yumuşatmaya çalışır. O asla ciddiye alınamaz.

"Siksurat," diye selamlıyor Dez'i, omzunu sıvazlayarak. "Uzun zaman oldu. Daha kısa görünüyorsun."

Annem onun küfürlü konuşması karşısında ellerini kalçalarına koyuyor. Muhtemelen kafasının arkasına bir tokat atmaya ve ağzını bir kalıp sabunla yıkayacağını söylemeye hazırlanıyor. Ona göz kırpıyor, bu da annemin gözlerini devirmesine neden oluyor, ama gülmek için savaşıyor.

Güzel. Malikâneye döndüğümüzden beri keder içindeydi ve onun için gerçekten endişelenmeye başlamıştım.

Luciella ön kapıdan koşarak çıkar ve olduğu yerde durur, iri gözleri arabanın önünden geçerken donup kalan Base'e dikilmiştir.

Boğazını temizlerken yanakları kıpkırmızı oluyor. "Merhaba prenses."

Kollarını kavuşturuyor ve dudağını çiğniyor. "Merhaba," diyor usulca, yanımda durana kadar ilerliyor. "Bir süre kalacak mısın?" diye soruyor ona, sesi umut dolu.

Uzun boylu bir adam Base'in yanına geliyor ve sessiz bir Rusça ile konuşuyor. Belli belirsiz Base'i uyardığını duyuyorum, tanışmanın daha önemli olduğuna dair bir şeyler söylüyor ve gözlerimi kısıyorum.

Base uzun bir süre Luciella'ya bakar, sonra içinden küfrederek yolcu tarafındaki kapıyı açar.

Kıvırcık sarı saçları görünmeden önce kim olduğunu biliyorum ve keşke kız kardeşimi evin içine götürebilsem de bunu görmesine gerek kalmasa diyorum. Küçük elinin Base'inkini kavrayışı, arabadan inerken ince topuklu ayağının kaldırım taşlı yola basışı rahat görünüyor, sanki ona dokunmak için bolca pratik yapmış gibi. Ama mafya prensesi burada olmak için fazla şık giyinmiş, sadece küpeleri bile muhtemelen malikâneden daha değerli.

Evet, evimiz büyük ve gösterişli, ama bir bok fırtınasının ortasında olduğumuzu ve lanet olası bir top atmadığımızı göremiyor mu? Biri saldırırsa, uzun bir elbise ve topuklularla fazla uzağa gidemez.

Burada olmasının bile mantıksızlığı beni içten içe inletiyor. Bahse girerim babası Base'i onu getirmeye zorlamıştır - evlenmesi gereken aileye göstermek için. En iyi arkadaşımın evli olduğuna inanamıyorum.

Dez bana doğru eğildi. "Çocuk kim?"

Base kolunu ona doğru uzatıyor ve o da kendi kolunu uzatıyor. "Sikeyim hayır. Bana bunun bir şaka olduğunu söyle. O daha genç."

Base sahte bir gülümseme takınır. "Millet, sizi Nikita ile tanıştırmak istiyorum." Sesi gergin, kahverengi gözleri onu uyaran adama kayıyor. "Karım."

"Ne oluyor lan?" Dez nefesinin altında mırıldanıyor. "Luciella milyon kat daha iyi."

Kız kardeşime bakıyorum - yüzünden akan kana ve gözyaşlarının akmasını engellemek için dudaklarının nasıl düzleştiğine - sonra tekrar arkadaşıma. "Başka seçeneği yoktu. Onunla evlenmek zorundaydı."

Anlaşmayı neden kabul ettiğini anlıyorum. Stacey için her şeyi yaparım. Ona zarar gelmemesi için kendi aletimi bile keserdim.

Yüzündeki tüm acıya rağmen ikizim öne doğru bir adım atıyor. "Merhaba, ben Luciella. Kade'in kız kardeşiyim."

Nikita Base'e bakar. "Oh." Luciella'nın uzattığı eli tutar. "N- Tanıştığımıza memnun oldum. Sana Ella diyebilir miyim? Senin adın. Telaffuz etmesi zor."

Kızın sesi gergin geliyor. Anlaşmadan haberi var mı? Bildiğim kadarıyla, bunun görücü usulü bir evlilik olduğunu sanıyordu.

Luciella bembeyaz kesiliyor ama başını sallayıp uzaklaşıyor, gözleri bir anlığına Base'in üzerinde. "Bana en kolayı neyse onu diyebilirsin. Sana odanı göstereyim. Temiz yatak takımları ve bornozlarımız hazır. Birlikte kalacağınızı varsayıyorum?"

"Elbette," diye yanıtlıyor ve kolunu Base'in kolundan kurtararak annemi, Ewan'ı, Dez'i ve Tylar'ı selamlıyor. Sonra aramıza giren köpekleri görmezden gelerek önümde duruyor. "Babam sizden çok hoşlanıyor Bay Mitchell. Bir gün sizinle çalışmak istiyor."

Gözlerim seğiriyor. "Hayır, teşekkürler. Babana söyle teklifine sadık kalsın-"

Stacey elimi tutuyor ve Base'in yeni karısına gülümsüyor. "Ben Stacey. Seyahatlerinizden dolayı yorgun olmalısınız."

"Öyleyim. Kade şanslı bir adam. Gerçek hayatta çok daha güzelsin." İngilizcesi en iyisi değil; Rus aksanı güçlü ama anlaşılabilir. "Manken olabilirsin."

Base ona kaşlarını kaldırıp ellerini takım elbisesinin ceplerine sokarak, "Uyumalısın," dedi. "Yol boyunca üzerimde uyuyakalıyordun."

"Bu kimin suçu?" Sonra sanki umurumdaymış gibi bana baktı. "Bütün gece evliliğimizi tamamlamak için ayaktaydık." Sustu ve anneme baktı. "Yeni evliler. Bizi suçlayabilir misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. Stacey Luciella'ya bakıyor. Nikita kıkırdıyor. Base'in yanındaki koruma başını sallıyor ama gözlerindeki seğirmeyi görebiliyorum - yorum onu rahatsız etmiş. Başka kimse ses çıkarmıyor ama Luciella gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyor.

Milo ve Hopper rahatsız olmaya başladılar. Aileme karşı korumacılar ve tüm bu insanlar onları tedirgin ediyor.

Dedektifler sabırla bekliyor ve ben sadece bugünün bir an önce bitmesini istiyorum.

Base öksürüyor ve korumalarından birine Rusça çantalarını almasını söylüyor. Sonra baş koruma olduğunu tahmin ettiğim kişiye Nikita'yı alıp alamayacağını soruyor, böylece arkadaşlarına yetişebilecek. Adamın cevabı fısıltıyla, dişleri gıcırdayarak ve kaşları kızgınlıkla çatılmış olarak geliyor.

Bu gece odasına gizlice girip arkadaşıma pislik yaptığı için kafasına bir kurşun sıkabilirim.

Luciella geçici olarak donmuş durumda, bu yüzden annem ve Ewan Nikita ve korumalarını içeri götürüyorlar, ama Luciella kendine gelip onları takip etmek istediğinde Base ona doğru koşuyor ve kolundan tutuyor.

"Onu becermedim," diyor diğer Ruslar duymasın diye sessizce. "Yemin ederim yapmadım. Sana ona dokunmayacağımı söylemiştim."

Ona bakmıyor. Dudağı titriyor. "Lütfen bırak gideyim." "Bana inandığını söyleyene kadar olmaz. Onu ben becermedim. Lütfen."

"O senin karın. Ne istersen yapabilirsin," diye cevap veriyor Luciella, gözleri cam gibi. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme. Kızgın değilim, söz veriyorum. Tüm bunların senin kontrolün dışında olduğunu biliyorum."

Kolunu bırakıyor ve başını sallıyor. "Düğünü iptal etmeye çalıştım." "Biliyorum."

Tekrar ileri doğru bir adım atacak oldu ama kendini durdurdu. "Lütfen bana onun yanına gitmediğime inandığını söyle."

"Benim ne düşündüğüm bir şeyi değiştirmez, Sebastian. Sana kızgın değilim. Sadece... gitmem gerekiyor." Luciella hepimize bakıyor, yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Ben odama gidiyorum."

Stacey ve Tylar beni ve Dez'i bıraktılar ve ilk kez geçici ayrılıktan memnunum. İkisi de onunla birlikte malikâneye doğru yürüyor ve Base gözden kaybolana kadar kız kardeşimi izliyor.

Bana ve Dez'e döndü. "Onu ben becermedim."

Dez başını öne eğer. "Sen ne zamandan beri beşik soyan bir piç oldun? Anne karnından yeni çıkmış gibi görünüyor."

"Kız on sekiz yaşında, seni sik kafalı." Base inliyor ve ayakkabılarına bakıyor.

Son muhafızlar da malikâneye giriyor, dedektifler hâlâ arabalarının yanında duruyor ama benim acelem yok. Bekleyebilirler.

"Yalan söylememi ve birlikte yattığımızı söylememi istedi, ben de tabii ki kabul ettim." Dez onaylar gibi bir ses çıkarıyor ve Base'i kucaklamak için kendine çekiyor,

Sırtını sıvazlıyor ve Base kollarını ona doluyor, yüzünü onun omzuna gömerken gerçekten ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

"Kahretsin, dostum," diye geveliyor Base. "Beş yıl geriye gidebilir miyiz?" "Neden beş?" Ben soruyorum.

"İkinizin de kız arkadaşları ve normal hayatları vardı ve benim tek endişem Luciella'nın dikkatini iki dakikadan fazla çekmekti." Hâlâ Dez'e tutunuyor. "Şimdi hepimiz boku yedik."

"Dürüst olmak gerekirse oldukça sağlamım," diyor Dez. "Sadece berbat kardeşlerim var."

Kardeşler - yani ben ve Base.

Durup onları izliyorum, katılmalı mıyım yoksa bakmaya devam mı etmeliyim emin değilim. Yani, istiyorum - aynı zamanda, kameraları bize doğrultan kalabalıklar var ve ben pek sarılan biri değilim. Tabii söz konusu kişi, üzerinde baş harflerimin dövmesi olan siyah saçlı ve çilli bir dansçı değilse.

Base karar vermeme fırsat vermiyor; gömleğimden tutup beni yanlarına çekiyor ve üçümüz sarılıyoruz. Dez deli olduğumuzu, Base sıkıcı bir korkak olduğunu söylüyor ve ben onlara başımı sallayıp onları sevdiğimi söylüyorum.

Okulda en iyi arkadaş olduk. Ben babamdan dolayı sinir bozucu derecede popülerdim ve Base yedi yaşında bile ukalaydı, Dez ise sportif yardımcımızdı. Arkadaşa ihtiyacım yoktu - ya da o zamanlar öyle sanıyordum. Onların ne kadar önemli hale geleceğini asla hayal edemezdim. Bizim üçlümüz. Başımı kanunla belaya sokan ve bana ilk esrarımı içiren; beni sarhoş eden ve benimle birlikte camlara yumurta atan. Base'in arabasına çarpan ve bana araba kullanmayı öğretmeye çalıştıktan sonra o bok yığınını bir ağaca sarılmış halde bırakanlar.

Sonunda bana öğreten kardeşim oldu. Arkadaşlarım berbat öğretmenlerdi.

Önce çekilip üstümü düzeltiyorum, sonra da kaşlarımı çatarak Base'e bakıyorum. "Neden ağlıyorsun lan?"

"Değilim," diyor sert bir sesle ve gözlerini siliyor. "Sadece yorgunum."

"Bizi özledin, değil mi?" Dez alay ediyor ve Base onu itip kafasına kilit vuruyor.

Dedektiflere bakıyorum ve onlara doğru yürümeden önce arkadaşlarıma onları havuz evinde bulacağımı söyleyerek ofluyorum.

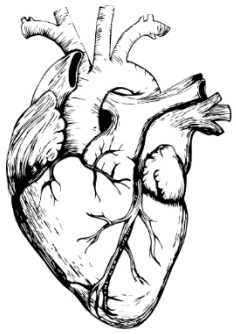
"Ruslarla aynı anda gelmek iyi bir fikir değildi. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Hiç üzgün değilim.

Gri saçlı, formda bir takım elbise giyen yaşlı bir kadın çenesini kaldırıyor. "Bu acil bir durum Bay Mitchell. Bekleyemez."

OceanofPDF.com

39

KADE

Dedektifler beni annemin ofisine kadar takip etti ve kaşındığımı hissettim. Ensemi kaşıdım ve Stacey'nin masanın arkasında oturmak yerine Bayılmadan önce kenarına oturup bileklerimi ve kollarımı çapraz yapıyorum. "Bitir şu işi o zaman. Şefin kıçından mı konuştu? Beni mi suçluyorsun?"

"Şu anda değil, hayır" diyor biri, sonra diğeri "Bize büyük zevk verecek olsa da" diyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve yüzünü hafızama kaydediyorum. "Hm. O zaman ne sikim istiyorsun?"

Ana kadın konuşur. "Yasa dışı faaliyetlerin gerçekleştiği tüm bölgeleri içeren gönderdiğiniz dosya... Tüm bu bölgeler artık güvende.

Bunun için sana minnettarım. Bu bilgilerle pek çok hayatı kurtardınız ve pek çok aileyi yeniden bir araya getirdiniz. Ayrıca dosyadan birkaç tutuklama yapmak için yeterli kanıt topladık. On beş yüksek profilci gözaltına alındı. Bu sayıya dünyanın dört bir yanında tutuklanan ve yakın zamanda serbest bırakılma ihtimali olmayan yüzlercesi dahil değil."

Parmak uçlarımı takıntılı bir şekilde başparmağımla ovuyorum. "Doğru..."

"Tamamen farkında olduğunuz üzere, Archie Sawyer'ın ölümü tüm dünyaya canlı olarak yayınlandı. Üç yüz milyondan fazla izlendi. O video şimdi silindi. Tüm izleri kayboldu ve bu nedenle size karşı kullanılamaz. Archie'nin eşi Bernadette Sawyer görevinden alındı ve hakkında tutuklama emri çıkarıldı."

"O zaman git onu tutukla," diyorum, her ne kadar onu kocasından daha kötü bir şekilde öldürmeyi tercih etsem de. "Hâlâ neden burada olduğunu bilmiyorum. Bana teşekkür etmiş ve Bernadette'in icabına bakılacağını söylemiştin."

Sik kafalı olan sırıtarak öne doğru eğiliyor. "Başına çok büyük bir ödül konduğunun farkında mısın?"

Bir kez başımı salladım. "Şansını denemek için mi buradasın? Fazla uzağa gidemezsin, seni sıska pislik. Daha o sandalyeden kalkmadan bacaklarını kırar ve onlarla seni eşek sudan gelinceye kadar döverdim."

Beti benzi attı. Az önce bir dedektifi mi tehdit ettim? Lanet olsun.

"Tartışmak için burada değiliz Bay Mitchell. Lütfen meslektaşımı tehdit etmekten kaçının." Kadın biraz otoriter konuşuyor, hatta gözlerinde bir kıvılcım var. "Bernadette Sawyer ve tanıdıklarını arıyoruz. Son derece tehlikeli olan birkaç kişiyle birlikte. Akıllı kaynaklarımızdan duyduklarımıza dayanarak, yakında size bir saldırı olacağından korkuyoruz."

Neden burada olduklarını hala anlamıyorum.

İç çekiyor ve içinde iki kâğıt olan bir dosya çıkarıp bana uzatıyor. Kelimeleri tarıyorum ve okudukça kaşlarım daha da çatılıyor. Ona baktığımda sıcak bir ifadeyle başını sallıyor.

"Size koruma sağlıyoruz. Size, ailenize, arkadaşlarınıza ve eşiniz Bayan Rhodes'a. Daha önce kimse sizi korumadı Bay Mitchell ve anladığımız kadarıyla birçok travmatik durumdan geçtiniz ve sistem tarafından hayal kırıklığına uğratıldınız. Saldırıya uğradınız. Şantaja uğradınız. Bir silah olarak kullanıldınız. Biz de desteğimizi göstermek için elimizden geleni yapmak istiyoruz."

"Bu bir şaka mı?"

"Hayır," diyor açıkça. "Rica etmiyoruz. Bir saat içinde infaz memurları çok yetenekli ateşli silah birimleriyle malikâneye varacak. Tepemizde bir helikopter olacak. Sizin ekibiniz ve Sebastian Prince'in ekibi isterlerse kalabilirler. Ama memurlarımız sizin için burada."

Tekrar tekrar okurken kağıt parçaları parmak uçlarımı yakıyor. Dedektifler gittikten çok sonra bile okumaya devam ediyorum. Barry arıyor ama cevap vermiyorum. Kağıtları son bir kez daha okurken hiçbir mesaja cevap vermiyorum.

Kalabalıklara güvenlik nedeniyle ayrılmaları söylenecek. Hatta güvenli bir şekilde evlerine - ülkelerine geri götürüleceklerdir. Medya bunun dışında tutulacak. Ve sayfanın en altında yeni genel müdürden imzalı bir not var, tüm kayıplarım için bana başsağlığı diliyor.

Stacey beni masada otururken bulduğunda bile, gözlerim kelimelere yapışmışken, hala bunların hiçbirine inanmıyorum.

İskoçya Polis Teşkilatı Başkanı tarafından mahvedildim. Gençken onun tarafından yeraltı dünyasına fırlatıldım ve mümkün olan her şekilde ihlal edildim ve yine de burada bana derin özürler ve koruma sunan kelimelerle oturuyorum, bana teşekkür ediyorum ve en üstte Police Scotland damgası var.

Bernadette'i kovdular ve o artık aranan biri. Ve ben korunuyorum. Bu gerçek mi?

Stacey kendini kucağıma bırakıyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Sana saatler önce mesaj attım. Annen polislerin görevlerine alışmaya başladığını söyledi."

Göz kırpıyorum.

"Terliyorsun." Bir avuç alnıma bastırıyor. "Al, kapüşonunu çıkar."

Malzemenin başımın üzerinden çekildiğini hissediyorum ve ona teşekkür etmek istiyorum ama konuşamıyorum.

Babamın bir anda ortaya çıkıp bize sürpriz yapacağını düşünüp duruyorum. Malikânenin kapısından içeri girip hepimizi kucaklayacağını düşünüp duruyorum. Polis tekrar arayacak ve uzaklarda bir yerde görüldüğünü söyleyecek. Bir an için dedektifin ondan bahsedeceğini düşündüm.

Sanırım babam gerçekten öldü.

Annem de muhtemelen aynı şeyi düşünüyor. Endişeli; babamdan bahsedildiğinde bazen ağlıyor ve kız kardeşim de babamdan bahsedildiğinde gözyaşlarını zor tutuyor. Ama yine de son zamanlarda tam bir duygu yumağı oldu. Ben bile onu uzun süre kucağımda tutmak zorunda kaldım. Benim gibi Luciella da bazı duyguları algılamakta zorlanıyor. Ama onunkiler her zaman daha kontrollü olmuştur,

Daha az kızgın, daha çok sessiz. Base burada karısıyla birlikteyken, kadın aklını kaçırıyor olmalı.

Bir terapiste gitmiyor - Jason iki yıl boyunca ortadan kaybolana kadar konuştuğu tek kişiydi. Ve şimdi o öldü.

Base onu ne kadar delice kontrolcü olursa olsun seviyor. Ve bu evliliğin onun başına gelen en kötü şeylerden biri olduğunu biliyorum. Bundan kurtulmaya çalıştı. Teklifi reddetmesi için kıza para ödemeye çalıştı ve daha uygun olabilecek alternatif erkekler önerdi. Ailesine onu asla sevmeyeceğini bile söyledi ama anlaşma anlaşmadır.

Şimdi Base sevdiği kadını korumak için istemediği bir eşle, nefret ettiği bir ailede kapana kısılmış durumda. Onların hikayesi aileminkinden daha feci olma potansiyeline sahip.

"Kade, iyi misin? Beni duyabiliyor musun?"

Doğrusunu söylemek gerekirse, babam iyi olmaya çalıştı - tıpkı Base'in on sekiz yaşından beri Luciella'yı kazanmaya çalıştığı gibi, yeterince iyi olmaya, yatak direğine bir çentik daha isteyen bir fuckboy olmadığını göstermeye çalıştı. Ben altı yaşındayken, babam yıllarca farklı spektrumların lehinde ve aleyhinde tartışan profesyonellerden sonra teşhisini aldı. Annem savaştı, savaştı ve ona ihtiyacı olan yardımı alabilmek için daha da çok savaştı.

Yumuşak dudaklar tekrar şakağıma bastırıyor, ama Stacey hayatımı değiştiren evrakları elimden almaya çalışırken kendi zihnime hapsolmuş durumdayım. Denesem bile sayfaların gitmesine izin veremem.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve kulaklarımda tiz bir çınlama var.

Doktorlar... Doktorlar... Biri babamda şizofreni spektrum bozukluğu olduğunu savundu. Bir diğeri psikoza neden olan şizotipal kişilik bozukluğu olduğunu tartıştı. Doktorlar taramayı reddettiği için tanı konulamayan otistik özellikleri vardı, ancak yine de bu tanıya karşı çıkan daha fazla özelliği vardı.

"Seninle odamıza kadar yürüyeceğim, tamam mı?"

Bir diğeri sosyopat olabileceğini ya da OKB'si olduğunu söyledi. Son doktor ise rol yaptığını ve herkesi kandırmaya çalıştığını, anneme takıntılı olduğunu, kendisi ve etrafındaki herkes için tehlike oluşturduğunu söyledi. Ancak annemle tanışmadan çok önce nörolojik davranış belirtileri gösteriyordu.

İlaç tedavisi, terapi ve kurumda geçirdiği uzun zamanın ardından tek bir kişiliğe büründü - tek bir baba, tek bir insan - ve zihni durdu

Anksiyete, dürtü kontrolü ve depresif bozukluklarla birlikte görülen ASPD teşhisini almasına yetecek kadar oyun oynadı.

Yine de doktorlar babamın zihninin bundan çok daha karmaşık olduğuna inanıyorlardı.

"O iyi mi? Elindeki ne?"

"Koruma emriyle ilgili mektup. Peşini bırakmıyor. Sanırım şokta, Aria."

"Ewan, hayatım, Stacey'nin onu odasına götürmesine

yardım et." Uzun boylu biri kolumu omzuna atıyor.

Annem diyor ki, "Hadi onu yatağa götürelim. Sanırım olanlardan sonra etrafında bu kadar çok insan görmek sonunda onu etkiledi. Çay ve tost yapacağım."

"Vay be. Sarhoş mu?"

"Hayır, Desmond. O şokta," der annem. "Sebastian, tatlım, diğer kolunu tut. Bilincini kaybediyor."

Uyanığım ve buradayım, onlara söylemek istiyorum. *Hepinizi duyabiliyorum ama konuşamıyorum*. Onlara güvende olacağımızı söylemek istiyorum. Babama hepimizin iyi olacağını söylemek istiyorum.

Babam bizi severdi.

"Kriz geçirecek," diyor uzaktan biri. "Onu yere yatırın."

Babam, bu duyguyu anlamakta zorlansa da ailemizi severdi.

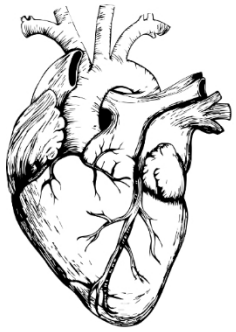
Tobias Mitchell, Aria Miller'a aşık oldu ve kimse onun Aria Miller'a duyduğu saplantının seviyesini asla anlayamayacak.

"Sadece nefes al, tatlım."

O öldü, bu yüzden sanırım hiç kimse onun zihninin nasıl çalıştığını tam olarak bilemeyecek.

OceanofPDF.com

40

KADE

Tacey'nin eli sikimde yukarı aşağı hareket ediyor ve başım mutfaktaki süpürge dolabının duvarına yaslanıyor. Beni boğazının derinliklerine kadar yuttuktan sonra bir nefes alıyor ve benim hassas başımı ve uzunluğumu okşuyor.

Boğulurken gözyaşları yanaklarını lekeliyor. Onda görmek istediğim tek gözyaşları. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Onun her santimine tapıyorum. Üzerinde yürüdüğü zemine. Gülümsemesi, kahkaha atması ve beni sevmesi.

Sessiz olmaya çalışıyoruz, onu buraya sürüklemeden ve dizlerinin üzerine çökmesini söylemeden önce yatak odasına geri dönemedik. Onu beceremem. O da

Ne kadar istesem de regl dönemindeyken onu becermeme izin vermiyor.

Bu sabah kıçını bana sürttüğünde neredeyse yapıyordum, ama tam olarak uyandığında tuvalete koştu.

Yanaklarını çukurlaştırarak tekrar emerken sırlı, ıslak gözleri bana bakıyor ve parmaklarım saçlarını sıkıyor. Ağzını geri çekiyor, başından dudaklarına doğru bir tükürük ipi uzanıyor. Dudaklarını yalıyor. "Çok mu gürültü yapıyorum?"

Öğürme ve höpürdetme seslerini kastediyor. Birinin duyup duymaması umurumda değil. O sesler kulaklarım için cennet gibi. Bunu bana dans stüdyosunda ilk kez yaptığı zamanı hatırlıyorum; duvardan aşağı kaymak zorunda kalmış ve bayılmamaya çalışmıştım.

Şu anda sikimi şapırdatmasına bakılırsa, sanırım tekrar olabilir.

Bana baktığında başımı sallıyorum, göğsüm inip kalkıyor. "Kimse bizi duyamaz. Devam et," diye fısıldıyorum. "Bir daha durursan boğazını sikerim ve herkesin ne yaptığımızı bilmesini sağlarım."

Göz bebekleri daha da büyür.

"Bunu bir tehdit olarak görmüyorum," diye cevap veriyor ve bir damla prekumu yalarken taşaklarım geriliyor. Sızdırıyor ve boşaltmak için yalvarıyor.

"Yapmalısın," diye uyarıyorum.

Beni tekrar ağzına aldığında, sinirlerim çatırdayana kadar, kontrolü ele geçirme ihtiyacımı zar zor kontrol altına alana kadar emiyor. Başımı duvara yaslayıp beni ağzına alırken taşaklarımı okşadığını hissettiğimde dudaklarım derin bir iniltiyle aralanıyor.

Kalbim göğsüme çarpıyor, ona bakıyorum, sesim kısık. "Sikimi yalamayı seviyorsun, değil mi?"

Başını sallamaya çalışıyor.

"Benim mükemmel küçük fahişem olacaksın ve hayatının sonuna kadar onu emeceksin. Neden biliyor musun?"

Gözlerini kırpıştırıyor, yanaklarından aşağı daha fazla gözyaşı süzülüyor.

"Çünkü sen benim karım olacaksın. Zaten kalbimi, bedenimi ve katledilmiş ruhumu aldın, bu yüzden lanet soyadımı da alacaksın."

Sertçe emerken ve başını uzunluğumda aşağı yukarı hareket ettirirken cevabı kalınlığımın etrafında bir inilti.

"Bu bir evet mi?" Nefes nefese onu saçlarından tutup dikkatlice aletimden çekiyorum. "Benimle evlenecek misin?"

Dilini boyumda gezdirirken gerildim. "Seni öldüreceğim."

Beni avucunun içine alırken kaşlarımı çatıyorum, boğazımda bir inilti düğümleniyor. "Neden?"

"Cidden sikin ağzımdayken seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum, sesim fısıltıya dönüşüyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor ama gülümsüyor. "Sen tam bir pisliksin." Sonra beni ağzına alıyor ve tekrar gırtlağıyla sikiyor.

Stacey bana cevap vermedi. Bu evet mi hayır mı? Kemancı çalarken güllerle çevrili bir dizin üzerine çökmem mi gerekiyor? Müstakbel çocuğumuza "*Babanla evlen*" yazan bir tişört mü giydirmeliyim? Köpekleri de işin içine katmalı mıyım? Süslü bir restoranda çikolatalı bir tatlının üzerine kelimeleri mi yazmalıyım?

Sonra tekrar sorarım. Ve cevap almadan gitmesine izin vermeyeceğim.

Başının her iki yanındaki saçlarını avuçluyorum ve kontrolü ele almaya başlıyorum ve ben ağzına sokarken o da kalçalarımın üzerinde sabitleniyor. Öğürüyor, tükürüğü ağzının kenarlarında köpürüyor ve öne çıkıp onu duvara yaslamaya zorlarken bir kovayı deviriyorum ve daha hızlı gidiyorum.

Omurgam karıncalanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve alnımı duvara dayayıp dişlerimi sıkıyorum. Bir coşku dalgası içime çarpıp orgazmım boyunca nabız gibi atarken kaslarım tüm vücudumda geriliyor. Dölümün her damlasını içiyor, ben daha derine battıkça boğazı sikimin etrafında kasılıyor, ta ki bacağıma dokunana ve nefes almasına izin vermek için ondan çekilene kadar.

Stacey elinin tersiyle ağzını siliyor. "Orada kesinlikle çok gürültülüydük. İnledin!" diye fısıldıyor.

Öyle mi yaptım? Lanet olsun.

Aletimi tekrar şortumun içine sokup, hâlâ dizlerinin üzerinde duran, gözleri kızarmış, yanakları ıslak, dudakları şişmiş kıza sırıtıyorum. Telefonumu çıkarıp kamera uygulamasını açıyorum ve bir fotoğraf çekiyorum. "Bunu kilitli klasörümüze koyacağım." Ekranı çeviriyorum. "Çenenden aşağıya akan döllerimle ne kadar güzel olduğuna bak."

Bazı kayıtlar ve resimlerimizi aldım. Tabii ki onun onayını aldıktan sonra. Boktan üvey kardeşinin ona yaptıklarından farklı bir şey deneyimlemesini, bunun anısını bizim görüntülerimiz ve kliplerimizle değiştirmesini istedim. Ben onun üzerindeyim, o bana biniyor, ben onu domaltıyorum ve ben onu yerken o benim sikimi emiyor. Hatta öpüştüğümüz, bana gülümsediği ve birbirimizin kollarında uyuduğumuz videolarımız bile var.

Çocuklar bunları görseler bana korkak derlerdi ama kız arkadaşım için her şeyi yaparım.

Gözlerini deviriyor ve ayağa kalkmak için elimi tutuyor. "Eğer biri o dosyada ne olduğunu görürse, seni öldürürüm."

On dakika içinde iki kez hayatımı tehdit etti.

"Bana cevap vermedin," diyorum onu kendime çekerek. "Stacey Mitchell olarak boktan hayatımı biraz daha iyi hale getir." Önce burnunun ucunu sonra da alnını öpüyorum. "Lütfen mi? Düğünümüzde İskoç eteği giyerim ve Kyle seninle koridorda yürür."

Yanakları kızarır. "Peki ya insanlar bana nasıl evlenme teklif ettiğini sorarsa?" Omuz silkiyorum. "Onlara gerçeği söyle."

Stacey ile bir gelecek göremedim ama koruma kararı ikimize de umut veriyor. Eğer Stacey ile evlenip bir aile kurmak, birlikte yaşlanmak istiyorsam beni dava edin - bunu yapma şansım var.

Gülüyor ve göğsümü tokatlıyor.

Kararın uygulanmasının üzerinden neredeyse dokuz hafta geçti ve tek yaptığımız kaybettiğimiz zamanı telafi etmek oldu. Ona *daha fazla* aşık olmanın mümkün olduğunu düşünmezdim ama kesinlikle oldum.

Onu dövmediğim zamanlarda, adamlarımı sahada eğitiyorum. Silahlı subaylar, Ruslar ve kendi ekibim birleşti. Nöbetleşe çalışıyorlar. Nöbet tutuyorlar. İki helikopter çevrede tur atıyor. Biri benim, diğeri İskoçya Polisi'ne ait. Kimin nerede ve ne zaman devriye gezeceğine dair bir çizelge var ve çalışmadıkları zamanlarda eğitim yapıyorlar ya da dinleniyorlar. Barry hala güvenli evde ailesiyle birlikte ama sürekli iletişim halinde. Dün bana kızının bir resmini gönderdi.

Barry'nin altı ay sonra doğacak bebeğinin ultrason taraması.

Luciella, Tylar ve Stacey her zaman yeni stüdyodalar ya da kız kardeşimin odasında kız kıza takılıyorlar. Canım sıkıldığında ve köpekler bana hiç ilgi göstermediğinde Stacey'i görmeme izin vermesi için ikizimle birçok kez tartışmak zorunda kaldım.

Nikita her zaman ana korumasının yanında. Base'i bir köpek yavrusu gibi takip ediyor ve herkesin yanında mutlu eş rolünü oynuyor, ancak sadece onlar olduğunda Base bize Nikita'nın ağladığını ve Rusya'ya dönmesine izin vermesi için ona yalvardığını söylüyor.

Base'e bok atıp duran koruma Nikita'nın babasının sağ kolu. Kafasını koparmak istiyorum. Ama sanırım onunla Nikita arasında bir şeyler var - birbirlerine bakışlarından anlayabiliyorum.

Luciella mesafesini tamamen korudu. Bir odaya girdiğinde Base oradaysa, oradan ayrılıyor. Karısı orada olduğu için akşam yemeğine oturmuyor ve bu da genellikle Stacey ve Tylar'ın onunla farklı bir yemek odasında yemek yemesi anlamına geliyor. Tam bir baş belası ama anlıyorum. Stacey'i görmeye dayanamazdım.

başka biriyle evli. Öyle olsa bile, onu yine de becerirdim, süpürge dolaplarına gizlice girerdim ve nefes alamayana kadar öperdim. Hala onun olurdum.

Dez bizimle çalışmaya çalışıyor, ama mümkün olan en iyi şekilde işe yaramıyor. Çok normal, dikkatli ve çok hassas. Doğru düzgün silah tutamıyor ya da bıçak kullanamıyor ve emirlere nasıl uyacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Ewan, kahretsin, yaşına göre tam bir tank. Formda olduğunu ve dövüşebileceğini hep biliyordum. Şimdiye kadar onu ortak ettiğim herkesi yumruklarıyla dövdü. Jason'ı kaybetmek onu değiştirdi. Daha öfkeli. Yüzünün her yerinde bunu görüyorum.

Stacey dolabın kapısını hafifçe açıp dışarı bakıyor. "Burada kimse yok." Dışarı çıkıyor ve bana dönüyor. "Luciella ve Tylar'la oturup film izleyeceğim. Telefonum yatak odasında. Öğle yemeğinde görüşür müyüz?"

Başımı eğerek gülüyorum. "Beni yine mi kullandın?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Beni oraya sürükleyen sendin. Belki de beni kullandın?"

Başımı sallıyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, çenesini tutup başparmağımı hâlâ şiş dudaklarında gezdiriyorum. "Seni becermek istedim."

"Birkaç gün daha," diye cevap veriyor ve parmak uçlarına uzanıp bana iffetli bir öpücük veriyor. "Sonra tamamen seninim."

"Bu gece seni becerebilir miyim? Sadece kan var. Ben

temizlerim." "Hayır, Kade. Seks yapmayacağız."

Artık kanaması olmadığında onu sokacağım tüm pozisyonları hayal ederek inliyorum. "Tamam."

Kaç kez prezervatif kullanmadığımı düşünürsek, hamile olmamasına şaşırdım. Sanırım Base geldiğinden beri regl olduğu zamanlar hariç her gece onunla birlikte oldum. İçine boşaldıktan sonra hepsini geri sokmak için onu parmakladım ve kalçalarından aşağı damlamasını izledim ve sanırım içine bir çocuk koyma fikrine tehlikeli bir şekilde takıntılı hale geliyorum.

Belki de hâlâ ölme ihtimalim olduğunu düşündüğümden ve onun sevmesi için arkamda bir parçamı bırakmak istediğimden.

Kendimin belki de hiç tanışamayacağım küçük bir versiyonu.

Stacey'nin elleri yüzümün iki yanında duruyor. "Ne istediğini biliyorum, Kade. İnan bana, ben de öyle. Ama şu anki durumumuza bir bak." Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Tüm bunlara bir de bebek eklediğini düşünsene. Sahip olduklarımızı daha yeni geri alıyoruz ve ikimizin de akli dengesi bir bebek için yeterli değil. Sen

Hâlâ nöbet geçirip bayılıyorum ve bazen kâbuslar yüzünden zar zor uyuyabiliyorum."

"Bir aydan uzun süredir bayılmadım ya da nöbet geçirmedim."

İç çekiyor. "Biliyorum. Ben sadece... Ya hamile olduğumu öğrenirlerse ve bana ya da bebeğe zarar vermeye çalışırlarsa? Düşmanlarımızın olmadığı güvenli ve rahat bir konuma gelene kadar beklemeliyiz."

"Ama istediğinizi söylemiştiniz..." Sözümü kesiyorum, yüzünü, ciddi ifadesini inceliyorum ve sönüyorum. "Kahretsin. Sana baskı mı yapıyorum?"

"Hayır. Tanrım, hayır." Beni tekrar öpüyor. "Senin çocuğuna sahip olmaktan başka bir şey istemiyorum. Sadece önce güvende ve hazır olmak istiyorum. Birini daha kaybedemem."

Onu göğsüme doğru çekerek başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Sona çok yaklaştık, Çilli. Yapmaları gereken birkaç tutuklama daha var, sonra sadece Bernadette'i bulmamız gerekiyor. Yakında bitecek, söz veriyorum."

Dışarıdaki ekibim yüzlercesini katletti. Bernadette'in ordusunun çoğu kayıp.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok, Kade. Ayrıca..." Tereddüt ediyor ve çevremizi kontrol ediyor. "Luciella'nın bize şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı var."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Neden?"

"O..." Stacey sesini alçaltarak fısıldar. "Hamile olduğunu düşünüyor ama biri öğrenir diye hemşire istemeye korkuyor. İki kez adet görmedi."

Gözümü kırpmadan önce ona uzun süre bakıyorum. "Ne?" "Base'e söyleyemezsin."

"*Base'in* çocuğuna hamile olduğunu mu düşünüyor?" Açıklamasını ya da detaylandırmasını isteyerek soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Bu yüzden hasta olmaya ve ondan saklanmaya devam ediyor. Nikita'nın ailesi öğrenirse, belki de-"

Solumuzda bir kapı açılıyor ve Base içeri giriyor. "Ah, Rhodes. Tam da aradığım kişi. Bana yardım edip Ella'yı benimle konuşmaya zorlamak ister misin? Kazara bizi bir odaya mı kilitleyeceksin? Onu bir sandalyeye bağlayıp oda numarasını bana mesaj atar mısın?"

Stacey kollarımdan çekildi. "Sadece seni Nikita'nın etrafında görmekte zorlanıyor. Ona zaman ver."

Hâlâ Stacey'e bakıyorum, bana daha fazlasını anlatmasını istiyorum. Ne zaman böyle düşünmeye başladı? Onu güvenli eve güvenli bir şekilde götürmek imkânsız - malikâne saldırıya uğrarsa ve o buradaysa ne olacak?

Base'in yeni kayınpederi öğrendiğinde ne olacak?

Adam oflarken kaşlarımı ondan Base'e doğru çekiyorum. "Aynı yatağı paylaşmadığımızı biliyor mu? Ben kanepede uyuyorum. Ona haftalar önce mesaj attım ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını söyledim, o da beni engelledi."

"Bunun onun için bir fark yaratacağını sanmıyorum. Evliliğinizde sıkışıp kalmışsınız ve onun ne yapacağına dair hiçbir fikri yok. Bunun senin hatan olmadığını biliyor ama seninle konuşmak çok zor," diye yanıtlıyor Stacey. "Gitmem gerek." Bana baktı. "Sen iyi misin?"

Yani, *az önce söylediklerimden memnun* musun? Hayır, değilim ama durumdan rahatsızım, ondan değil. Üs bunu bilmeli. Ama yine de başımı salladım. "Öğle yemeğinde görüşürüz."

Gidişini izledim ve sonra bir nefes verdim.

Base mutfak adasının ortasındaki meyve tabağından bir elma alıp oturuyor. "Tüm bu otoriter amcıkların burada olmasından nefret ettiğim tek şey, huzur içinde kafayı bulamamam."

"Yine mi yakalandın?"

"Evet. Lanet olası silahlı bir polis memuru ve köpeği havuz evinde devriye geziyordu ve ben de koyacak yerim olmadığı için esrarımın üzerine oturmak zorunda kaldım."

"Kendini yakmak mı?"

"Evet. Kıçıma krem sürmek ister misin?"

Homurdanıyorum. "Siktir git."

Ewan ve Dez içeri giriyor, ikisi de hepimiz kadar yorgun görünüyor.

"Annen hastasının yeni evlendiğine dair bir telefon aldı. Ivy Dermot? Düğümü bu sabah Kıbrıs'ta attık."

"Evleneceğini bilmiyordum.

Ivy ile annem nadir görülen genetik hastalıkların tedavisini keşfettiği için onuncu ödülünü kazandığında tanışmıştım. Annemle babamın tanışma sebebi o. Babam annemin Amerika'daki davasında asistanıydı ve ikisi de annem çocukken onunla birlikte çalışmışlardı.

Sanırım bu babam raydan çıkmadan önceydi.

"Uyguladığı yeni tedavi hareket kabiliyetine gerçekten yardımcı oluyor. Aria düğüne davetliydi ama belli ki olan biten yüzünden katılamadı. Ivy'nin yeni kocası, on altı yaşında yazma yeteneğini kazandığında yazdığı bir şiiri okudu ve bu şiir annen hakkındaydı."

Gidemediği için üzülüyorum. "Buna bayılırdı."

"Ağladı. Sonra bir şişe şarap açtı, ben de ona biraz huzur vereceğimi ve malikanede ne yapılması gerektiğine bakacağımı söyledim."

Dirseklerimi tezgâha dayayarak, "Ben annemi görmeye gideyim o zaman," diyorum. "Bir sonraki vardiya değişimi ne zaman?"

"Bir saat içinde," diye yanıtlıyor Base, telefonuna bakarak. "Sonra Ejder Nefesi Pavel, Nikita'nın nerede olduğu konusunda ensemde soluyacak. Tek yaptığı yatak odasında oturup dizüstü bilgisayarını izlemek. Onu yanlışlıkla vurabilir miyim?"

Ewan "Hayır," derken ben ciddiyetle "Elbette," diyorum.

"Onun olayı ne ki?" Dez portakal dilimlerini çiğneyerek soruyor. "Senden nefret ediyor."

"Sanırım ona aşık. Ona herkesin önünde benimle yatıyormuş gibi yapmasını söyleyen oydu. Eğer babası her şeyin sahte olduğunu öğrenirse, en büyük cezayı o alır."

Luciella'nın hamile olduğunu öğrenirlerse, muhtemelen onu kürtaj yaptırmaya ya da düşük yapana kadar dövmeye - ya da daha kötüsü, öldürmeye - çalışacaklardır.

Ellerim mutfak tezgahında yumruk oldu.

Dez yüzünü buruşturarak, "Acımasız," diye yanıtlıyor. "Sana karşı bir şeyler hissediyor mu?"

Bu Base'i güldürüyor ama acı bir gülüş. "Umarım olmaz. Benden nefret eden birine ait bir kalpten başka ona sunacak bir şeyim yok."

"Luciella senden nefret etmiyor; her şey için üzgün." Ewan bir bardak alır ve suyla doldurur.

"Sadece ona doğru yürümek, onu yakalamak ve-"

Hem ben hem de Ewan ona ters ters baktık.

"İyi, iyi. Tamam, tamam. Ben de tam 'öpün onu' diyecektim, sizi korumacı sik kafalılar." Yaklaşan baba olma ihtimalini gerçekten bilmeli. Eğer Luciella hamile, ona söylemesi gereken kişi o. Ama, lanet olsun, bu işte berbatım. Suratına bir tokat atmak ve gidip ondan cevap istemesini söylemek istiyorum.

Çocuk sahibi olmaktan hiç bahsetmedi. Daha önce bir çocukla etkileşime geçtiğini bile sanmıyorum. Dez iki tane istiyor ve Tylar da aile işini devralır almaz seve seve ona vereceğini söyledi.

Ben mi? Stacey bana ne vermek istiyorsa onu istiyorum.

Oturduğum yerden kalkıp yanağımın içini çiğniyorum, düşüncelerimin kargaşasını ve yaklaşan paniği aklımdan uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım var. "Kafayı bulmak ister misin?" Ewan bana bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Senin gibi yaşlı piçler kafayı bulabilir. Var mısın? Anneme söylemem."

Ewan gözlerini devirir. "Küçük otuzbirci."

Herkes, üvey babam bile sonunda kabul etti. Dez dramatik etki için bir kez alkışlıyor. "Onlar havuz evinin etrafında tekrar devriye gezmeden önce gizlice bir cigara içelim."

Base ayağa fırlar. "Şükürler olsun."

Sigara içmemeliydim. İçmemeliydim ama içtim. Ve şimdi kafam çok iyi.

Biz sehpanın etrafında otururken Base'in telefonundan Cleffy'nin "Mezarlıkta Buluşalım" şarkısı çalıyor. Doğrulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum, onun yerine telefonumu çıkarıyorum.

Öğle yemeğini kaçırabilirim.

***Ben**: Zar zor görebiliyorum.*

***Ben**: Ayrıca, benimle evlenir misin? Bankamda 400 milyonum var. Bunu yüzük için kullanabilir miyim? Bu yeterli olur mu? Parayı önemsemediğini biliyorum ama o elmasın ne kadar güzel olacağını bir düşünsene.*

Luciella'ya şu hamilelik meselesini Base'le konuşmasını söyler misin? Huysuzun teki ve beni sinirlendiriyor.

***Ben**: Neredeyse anneme esrarımın resmini gönderiyordum. Belki de bırakıp yatmalıyım.*

***Ben**: Akşam yemeğini kaçırabilirim.*

***Ben**: Eğer yatak odasından telefonunu alıp bana cevap vermezsen, sen uyurken kıçını tekmeleyebilirim.*

Kulağa kötü geliyor. Özür dilerim. Ama lütfen kıçını tekrar sikmeme izin ver. Çok güzel ama aletim içine gömülüyken daha da güzel görünüyor. Yavaş ve çok çok nazik olacağım.

Bu konuşma çok tek taraflı, Çilli. Biraz alındım.

Ben kendime gülerken Ewan ekranıma bakıyor. "Tanrım, Kade. Bu kaba saçmalığı görmeme gerek yok." Kanepede benden uzaklaşıyor. "Sen kesinlikle babanın oğlusun."

Yüzümü ona çeviriyorum. "Ekranıma bakma o zaman."

"Neydi o?" Dez nargilesinden büyük bir nefes çekerek soruyor.

Ewan başını sallar. "Bilmek istemezsin." Bana bakıyor. "Benim kanımdan olmayabilirsin ama seni doğduğundan beri ben büyüttüm ve hâlâ benim oğlumsun. Lütfen bana bunu bir daha gösterme."

"Telefonuma bakan sendin!" Tekrar söylüyorum, gülerek. "Kafan ne kadar güzel?"

Base derin derin kıkırdıyor ve nargileyi bana uzatıyor. "Stacey'nin kıçını tekrar sikmek mi istiyorsun?"

Gülmeyi bırakıp ona homurdanıyorum, nargilenin kasesini paketliyorum ve bir fırt çekmek için yakıyorum. Onlardan herhangi biri ondan ve cinsel bir şeyden bahsettiğinde anında öfkeleniyorum. Base geçen ay ona yazdığım mesajları okudu, aynı Ewan'ın dalgınca yaptığı gibi, vermek ve almak hakkında bir saat süren bir tartışmaya girdim ve Stacey'nin beni becermesine kesinlikle izin vermem gerektiğini söyledi.

Bunun için yüzüne yumruk attım.

Ewan'a nargileyi uzatırken bulanıklığım daha da artıyor ama o başını sallayıp Dez'e veriyor. Telefonum çalıyor ve Stacey'nin cevabını görünce rahatlayarak iç çekiyorum.

***Çilli**: Çok tatlısın. Ama kıçımı rahat bırakmalısın. Geçen sefer bir hafta oturamadım, o yüzden hayır. Şu an odamdayım. Luciella benimle. Lavabonun altındaki testlerden birini alıyor.*

Yutkunuyorum ve Base'e bakıyorum, koltuğunda kambur durmuş, ayak bileği dizine yerleşmiş, dirseği kolçağa yaslanmış ve orta parmağını şakağına dayamış. Geçen gün kaşına bir çizgi çekmişti ve garip bir şekilde buna uyuyordu.

***Ben**: Ve?*

Beş dakika sonra cevap veriyor.

***Çiller**: Olumlu. Onu hiç böyle ağlarken görmemiştim.*

Sarıl ona. Ama Base'e söylemesi gerek. Onun da dahil olması gerek.

***Çilli**: Şimdi ona mesaj atacak. Seni özledim.*

Dez sandalyesinde arkasına yaslanır. "Tylar bayılıyor. Bazen anal tercih ediyor." "Öyle-" Base duraksıyor, bana ve Ewan'a bakıyor, sonra başını sallıyor.

"Boş ver."

Yüzümü buruşturuyorum.

Ewan ayağa kalkar. "Birinize çarpmadan önce gidiyorum."

Kapıyı arkasından çarparak kapatıyor ve belki de hepimiz kafayı yediğimiz için, ama yanlarımız ağrıyana kadar kahkahalarla gülüyoruz.

Dez neredeyse sigarasından boğuluyordu ve ben de telefonumu yere düşürdüm. Base kıs kıs gülerek, "Korkunç herif," diyor. "İdman yaparken taşaklarıma tekme attı. Bebek yapıcılarımı mahvedebilirdi!"

"Çocuk istiyor musun?" Konuya tutunarak soruyorum.

"Siktir, hayır. Alınmayın, çünkü ikinizin de sevdiğini biliyorum, ama daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Yanağımın içini çiğniyorum. Ona kız kardeşimi hamile bıraktığını söylemek için neredeyse ağzımı açacaktım ama vazgeçtim. Bu konuda onunla konuşmak Luciella'nın görevi ve sanırım kalbi daha da kırılacak.

Dez bir esrar sarar ve yakar. "Bunu daha önce söylememiştim ama ikinize olanlar için üzgünüm." Dumanı aramıza üflüyor ve bana uzatıyor. "Keşke bilseydim ve en azından yardım etmeye çalışabilseydim. Fotoğrafları ve videoları görmedim ama duydum ki..."

Base ekrana bakıyor, kaşları çatılıyor. Ama sonra başını kaldırıyor, mırıldanıyor ve ben onun kara mizahının ortaya çıkmak üzere olduğunu biliyorum, özellikle de kafası bu kadar iyiyken. Bu onun konuyu saptırma yöntemi.

"Eminim Kade senden daha iyi sakso
çekiyordur." Başımı eğdim. "Lanet olsun."

Base bana sırıtıyor. "İnkâr etme. Ağzıma boşaldın. İyi olduğumu biliyorsun. Söyle ona!"

Yumruğumu suratına indirmek yerine, belki de pişmiş olduğum için, bir kahkaha atıyorum ve neredeyse yine dumandan boğuluyorum. Arkadaşlarım da bana katılıyor ve hamam böceğini söndürüp ayağa kalktığımda esniyorum.

"Kız arkadaşımı görmeye ve uyumaya gidiyorum. Dez, Base'in sana sakso çekmesine izin vermeni öneririm, böylece bir fikrin olur. Kimseye söylemem. Ve Base, kız kardeşimle hemen konuşmalısın."

Üs de ayakta. "Aslında beni görmek istedi. Acil olduğunu söyledi. Seninle yürüyeceğim."

Ancak biz ayrılamadan dışarıda havuz evini sarsan, camları kıran ve bizi ayağa kaldıran büyük bir patlama oluyor. Yer sarsılıyor, etrafımızdaki eşyalar yere düşerken ve insanlar emir yağdırırken alarmlar çalmaya başlarken kulaklarımdaki patlama sesi beni irkiltiyor.

Bir patlama daha olurken dışarıda camlar kırılır.

Stacey.

Ayağa fırladım ve arkamda iki arkadaşımla birlikte havuz evinden çıktım, başımın yanından aşağı ılık sıvı damlıyordu. Bana bir şey çarpmış olmalı.

Durduğumda kalbim sıkışıyor, malikânenin benim tarafıma bakan her damla kan yüzümü terk ediyor - yok edilmiş ve alevler içinde. Balkonum gitmiş ve üst katın tamamı yok olmuş.

Hayır. Hayır, hayır, hayır, lanet olası *hayır*. Stacey ve Luciella odamdaydı. Ve gitmiş.

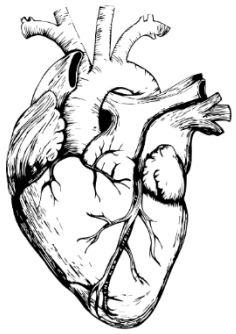
"Lanet olsun!" Bağırıyorum ve hiç düşünmeden alevlere doğru koşuyorum ama girişin tavanı çöküyor ve gözlerim kocaman açılmış bir şekilde geri sendeliyorum. İçimden üçe kadar sayıyorum ve tek bir hedefle ona doğru koşuyorum.

Vücudumu neredeyse yalayan alevler yüzünden tenim ısınıyor, kulaklarım patlamalardan dolayı hassaslaşıyor. Arkadaşlarım arkamda ve içeri girmek için devrilmiş tavan kirişlerini kenara itiyoruz, iterken ağzımızı gömleklerimizin yakalarıyla kapatıyoruz.

Lanet olası savaş başlıyor, ama tek odaklanabildiğim şey yanan malikâneye doğru koşmak, zehirli dumanı solumamaya çalışarak kız arkadaşımı ve hamile kız kardeşimi bulmak.

OceanofPDF.com

41

STACEY

MÇınlayan kulaklarıma bir çığlık çarparken gözlerim irkilerek açılıyor, hareket etmeye çalışıp başaramadığım için her yerim acıyor.

Şaşkın ve sersemlemiş bir halde, sırtüstü yatarken, uyanık kalmak için kendimi zorluyorum. Üzerime düşen bir şey yüzünden başım ağrıyor. Alevlerin yaladığı karanlıkta gözlerimi açık tutmaya çalışıyorum ama düzensiz nefesler alırken tıpkı ciğerlerim gibi onlar da yanıyor.

Hareket etmeye çalışırken bacaklarımdaki keskin bir ağrıdan irkiliyorum ve Kade'in sarmal merdiveninin altındaki koridoru dolduran yoğun dumandan öksürürken gözlerimi kırpıştırıyorum.

Bacaklarımı hapseden ahşap kirişin üzerindeki ateşin parıltısını görmek için çenemi içeri sokuyorum.

"Stacey..." Solumdan yumuşak bir ses geliyor ve en iyi arkadaşımın kendini ayağa kaldırdığını görmek için ona bakıyorum.

Luciella bana bakıyor, perişan halde, yüzü kanıyor, üstü parçalanmış. Ayakkabılarından biri kayıp. Kendini kucaklıyor, avucunu karnında büyüyen bebeğinin olduğu yere bastırıyor.

"Aman Tanrım," diye sessizce ağlıyor, bana doğru topallayarak geliyor ve evinin yıkılmış çevresine bakıyor. "Ne oldu?"

Bir sürü anı yanıp kül oldu. Kade'in odası artık yok. Dolabında sakladığım kutu, prenses elbisesi, patikler, fotoğraflar ve ona bizi hatırlatmak için sakladığı diğer her şey yok olacak.

Hepsi gitti.

O kadar güçsüzüm ki malikânenin içinden gelen silah sesleri beni korkutmuyor. Bağrışmalar oluyor ve tavandan bir şey düşüp korların bir patlamayla bize doğru süzülmesine neden oluyor. Kulaklarımda çıtırtılar var ve bunun başımdaki yaradan mı yoksa etrafımızda yanan odunlardan mı kaynaklandığını bilmiyorum. Luciella ağzını kapatmak için üstünün parçalanmış kumaşını kullanıyor. Çok yakında duman daha da yoğunlaşacak, zehirli olacak ve muhtemelen öleceğiz.

Burada.

Vücudumdaki her sinir çektiğim acının farkında ve kirli hava yüzünden her şey yanıyor. Ciğerlerime dolan dumanın bir kısmını filtrelemeye çalışmak için kazağımı yukarı ve ağzımın üzerine çekiyorum.

Ne kadar baygın kaldığımdan emin değilim ama bir an Luciella'yla Base'e hamile olduğunu nasıl söyleyeceğinin provasını yapıyorduk, Base çocuklardan nefret ettiği için paniklemeye başladığında onu cesaretlendiriyordum, sonra bir baktım kaos. Base'i bulup ona haberi vermek için Kade'in döner merdivenlerinden inerken bir şey oldu. Bir patlama oldu, sonra aşağıya fırlatıldık ve her şey kardı.

Duman gittikçe yoğunlaşıyor ve alevler daha da yaklaşıyor. Her tarafım ter içinde, tenimdeki yaralar acıyor. "Tylar," diyorum. "Senin odana gitti. Onu arayabilir misin?"

Luciella arka cebinden telefonunu çıkarıyor ama ekranı kırılmış. Benimkinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bize saldıran her kimse Kade'e ulaştığı düşüncesiyle kalbim sıkışıyor ve sessizce kendini savunamayacak kadar kafayı bulmamış olması için dua ediyorum.

Kade'nin koridorunun sonunda silah sesleri yükseldiğinde donup kalırız, ağır zırhlı iki kişi gaz maskeleri takmış, ellerinde meşalelerle koşarak geçer

Silahlarına sarılmışlar ve dumanın arasından parlıyorlar. Birine nişan alıp ateş ediyorlar.

Buradan hemen çıkmalıyız. Malikaneye kim saldırdıysa oraya da saldırıyor.

Aman Tanrım. Köpekler nerede? Kade? Tylar? Herkes nerede?

Gözlerim dumandan ve başımdaki ağrının baskısından yanıyor ama avuçlarımı altımdaki zemine bastırıp doğrulmayı başarıyorum. "Ayak parmaklarımı hissedebiliyorum," diye mırıldanıyorum, içim rahatlarken öksürüyorum - kirişin altında kaldığım için bacaklarım kırılmamış. "Şunu kaldırmama yardım et."

Öne doğru uzandığında, farkına varıyorum ve bileğini tutuyorum. "Bekle. Hayır. Kaldıramazsın, hamilesin."

"Sana yardım ediyorum," diyerek kendini tuttuğum yerden kurtarıyor. "Yangın yayılıyor ve seni burada vurulman ya da diri diri yanman için bırakmayacağım."

Üç denemede de bacaklarımı sıkıştıran kirişi hareket ettiremedik. Dizlerimin hemen üzerinde duruyor ama bacaklarımı çekmeye çalıştığımda diz kapaklarım kırılacakmış gibi oluyor. Boğazımı acıtacak kadar öksürerek pes ediyorum.

"Gitmen gerek, Luciella."

"Kapa çeneni. Hayır."

"Lu, lütfen. Sen hamilesin ve ben burada mahsur kaldım. Duman gittikçe kötüleşiyor." Boğazımı yakan derin nefesler alıyorum. "Lütfen git."

"Hayır."

İnleyecek oluyorum ama yıkılmış koridora doğru ilerleyen iki kişinin daha görüntüsü duraksamama neden oluyor. Kade birini boğazından yakalayıp yüzüne defalarca yumruk atınca içimi bir rahatlama kaplıyor, öyle ki gaz maskesi yere düşüyor. Base diğerini boğuyor, yüzünde manik bir ifade var.

"Orospu çocukları bulaşmak için yanlış aileyi seçmiş," diye homurdanan Base, yere düşmeden önce kişinin bacaklarının arasına tekme atıyor. "Bok parçaları."

Kade adamın boynunu kolayca kırıyor ve ben patladığını duyuyorum. İkisi de kana bulandı.

Kade'in bakışları benimkilerle çarpışıyor ve anında bana doğru koşarken tüm havanın yok olduğunu hissediyorum, dudaklarında adım, Base hemen arkasında, Luciella diye bağırıyor. Tavandan bir ışın daha düşüp onları bir santimle ıskalayınca duruyorlar.

Kirişin üzerinden fırlıyorlar ve enkazdan kaçarak bize doğru koşuyorlar. Kade kocaman gözlerle ilk bana ulaşıyor. "Siktir," diye bağırdı, yüzümü tutarak

yaralarımı kontrol etti. Sonra sıkışmış uzuvlarıma baktı.

Kirişi zahmetsizce kaldırıyor ve bacaklarımı serbest bırakmak için geri çekiliyorum. Tek kelime edemeden beni göğsüne çekti. Beni sıkıca kavrarken yüzü omzuma gömülüyor. "Seni asla kaybedemem. Ben... Ben yapamam. Asla. Seni kaybettiğimi sandım... Seni bulamadım... Doğru düzgün düşünemedim."

Arkama yaslanıp lekeli yanağını okşuyorum, gözleri vahşi. "Sorun yok. Beni sen buldun."

"Bu gece bir sürü insan öldürdüm," diye itiraf ediyor, gözleri tüm kesiklerimi ve çürüklerimi inceliyor. "Benden nefret etme."

Her iki elinin parmak eklemleri patlamış, kulağı ve kaşı kanıyor ve kafasında bir kesik var - o da kanıyor.

"Bunu hak ettiler." Çenem sallanıyor. "Köpekler mi?"

"İki adamımla birlikte dışarıdalar. Onları merdivenin dibinde bulduk. Yaralı değiller, sadece ürkmüşler."

Base konuşurken gözlerini benden ayırmıyor. "Çalıların arasına atlamamız ya da aşağıya tırmanmayı denememiz gerekecek - merdivenler sürünüyor ve bu kanat çökmek üzere. Kahrolası mermilerimiz bitti."

Base Luciella'yı kendisine doğru tutuyor, başını sallıyor ve yüzünün her yerini öperken Rusça ve İngilizce bir şeyler mırıldanıyor. Sonra ekliyor, "Tylar Dez'le birlikte. O güvende."

Güzel. Bu çok iyi.

"Annem ve Ewan nerede?" Luciella soruyor. "Ya Nikita?"

"Korumasıyla birlikte. Ewan Aria'yı da dışarı çıkardı."

Kade alnını tekrar omzuma yaslıyor. "Seni neredeyse kaybediyordum."

"Beni asla kaybetmeyeceksin, Kade." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Bizi buradan çıkar," diyorum, ciğerlerim yanıyor, gözlerim doluyor. "Başım dönüyor."

Kade ayağa kalkıp silahını beline sokarken kanlı bacaklarıma bakıyorum. Ayağa kalkmama yardım ediyor ama dizlerimin üzerindeki baskı beni büküyor. Bayılmanın verdiği baş dönmesi yatışmaya başlıyor, yerini panik ve acıya bırakıyor, kalbim kontrolsüzce atıyor.

Kade beni tutuyor. "Yürüyebilir

misin?" Başımı sallıyorum.

Kade destek için kolumu omzuna atıp benim boyuma doğru eğilirken daha fazla silah sesi duyuluyor. Yolun yarısına kadar geldik.

O öksürmeden ve ben düşmeden önce koridor. Ayağa kalkıyoruz, Kade ekstra destek için elini duvara bastırıyor.

"Bu oda," diyor Base, kapıyı tekmeleyerek açıyor ve biz de onu takip ediyoruz. Koşarak pencereye gidiyor ve kaydırarak açıp aşağı bakıyor. "Atlayabiliriz."

Dik düşüşe bakıyorum ve yüzüm kızarıyor.

Kade başını sallar. "Stacey'nin bacakları kırılacak. Ve hamile kız kardeşimin o yükseklikten atlamasına izin vermem mümkün değil."

Üs duraklar. "Ne?"

Her şey sessizliğe gömülür. Luciella gözlerini kapatıyor. Base gözünü kırpmıyor, kaşları çatılıyor. Sessizlikten içten içe ürperiyorum. Kade kollarını kavuşturuyor ve sanki az önce bomba atmamış gibi ikisine de bakıyor.

Kade, "Hamile," diyerek durumu daha da kötüleştiriyor. "Tebrikler, baba olacaksın - tabii bundan kurtulabilirsek. Şimdi, B planı nedir?"

"Bekle. Dur bakalım. Ne?" Lu'nun önünde duruyor ve çenesini yukarı kaldırarak ona bakmasını sağlıyor. "Hamile misin?"

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz lütfen?" diye soruyor. "Ölüme yakın bir deneyimin ortasındayız ve bu daha sonra konuşulabilir."

"Seni öldürmeye çalışacaklar. Nikita'nın ailesi öğrenirse, öldürülmen için emir gönderirler." Kade'e bakar. "Onu saklayabilir misin?"

"Saklanmıyorum," diye tersliyor ikizi cevap vermeden önce. "Senin olduğunu söylememize gerek yok."

"Kesinlikle benim, değil mi?"

Oh, yapmadı. Çenemi sıkarak bir adım öne çıkıyorum ama Kade benden önce davranıp Base'i yakasından tutuyor. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

"Sakin ol lan!" Base, Kade'i iterek tersliyor. "Çocuğun benden olduğunu biliyorum. Nikita'nın ailesi de bilecek! Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyor musun?"

"Kolayca senin olmadığını söyleyebilirim! Öğrenemezler."

"Çocuğumu taşıdığını bilerek oraya geri döneceğimi mi sanıyorsun?" Kade ikisine de ters ters bakarak, "Bunun için vaktimiz yok," diyor. "Bu gece Her lanet çatlaktan duman geliyor. Buradan çıkmamız gerek."

Lu çenesini geriyor ama ona bağıramadan kapı açılıyor, gaz maskeli ve çevik kuvvet teçhizatı giymiş iri bir figür kapı aralığını dolduruyor, silahını bize doğrultuyor. "Bingo," diyor İngiliz aksanıyla. "Kade ve Luciella Mitchell'ı buldum."

Kulaklığıyla konuşuyor ama Kade önümde kayarak kana bulanmış sırtını tam olarak görmemi sağlayınca görüşüm engelleniyor. Base de Lu'yu arkasına çekiyor.

"Dördünüzün de ellerinizi başınızın üzerine koymanızı ve dizlerinizin üzerine çökmenizi istiyorum."

Base nefesinin altında "Bu benim," diye mırıldanıyor ama hepimiz duyabiliyoruz. "Sonuncusunu almana izin verdim."

Kade soluk soluğa bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Kıçına tekmeyi yedin ve ben de araya girmek zorunda kaldım."

Adam kimsenin dinlemediğini fark edince ekibine telsizle haber verir. "Herkesi gönder-"

Kelimeler kesiliyor, kulaklarıma bir uğultu çarpıyor, sonra bir gümbürtü geliyor. Kade'in etrafına bakıyorum, ön tarafındaki adamı görüyorum, kafatasında bir bıçak var. Katil onun üzerine yürüyor, taktığı gaz maskesi yere düşüyor ve hepimiz nefes nefese kalıyoruz.

Tobias Mitchell derin bir sesle, "Dramatize edecek zaman yok," diyor cesedin başında durarak. Kurbanıyla aynı üniformayı giyiyor. Kapıya doğru başını sallıyor. "Hadi gidelim. Bina yanıyor, eğer fark etmediysen."

"Baba?" Kade ve Luciella aynı anda söylüyorlar.

İlki tereddütlü bir şekilde öne doğru adım atar. Gözlerine inanamıyorlar. "Buraya nasıl geldiniz?"

"Şimdi kaç, sonra konuşuruz." Gözleri üzerime düştü. "Merhaba ufaklık." Base'e bakıyor. "Sebastian."

"Kahretsin," diye geveliyor Base. "Bana öyle dememeni söylemekten çok korkuyorum." Tobias'a sırıtıyorum. "Ölmediğini biliyordum."

"Ama öyleyim," diyor sırıtarak. "Dünya için ben ölüyüm. Bu şekilde kalsın."

"Gerçekten buradasın..." Oğlu bir adım daha atar. Luciella olduğu yerde donup kalmıştır, muhtemelen şoktadır.

Kade yavaşça ilerler ve elini babasının omzuna koyar, o da bir kez başını sallar ve oğlu rahat bir nefes alıp ona sarılır. Tobias da psikopat doğasına aykırı olarak oğluna sarılır ve Luciella'yı da yanına çeker.

Base solgun. Belki bir hayalet gördüğünden ya da Luciella'nın çocuğunu taşıdığı haberinden. Bu gece öldürdüğü onca insan ya da omzundaki açık yara yüzünden olamaz.

"Öldüğünü sanıyordum," diye boğuluyor Kade. "Cesedini teşhis ettiler."

Tobias onları geri itiyor ve başını sallıyor. "Bernadette onları benden uzak tutmak istedi. Sahte ölümümü ayarladı. Aptal sürtük işleri kendisi için daha da kötüleştirdi."

İsmi bile beni ürpertiyor.

Alevler tahtayı yiyip bitirirken tavan çatırdıyor ve Tobias kızının başını öpüyor. "Ağlamayı kes, tatlım. Ben iyiyim. Bak?" Göğsüne, kalbinin üzerine vuruyor. "Ben iyiyim."

Kade ölü adamın üniformasını giyer ve ikisi de bizi malikâneye doğru koşturuyormuş gibi yaparlar. Luciella ağlamaya devam ediyor ve babasına onu sevdiğini fısıldıyor. Babası da ona bildiğini söyleyip susması için yalvarıyor ki yakalanmayalım.

Kade bacaklarımdaki baskıyı azaltmak için kolumu sıkıca tutuyor ve her yerde yatan cesetleri gördüğümde gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Ruslar. Subaylar. Kade'in takımı. Ve Kade ve babasıyla aynı üniformayı giymiş diğerleri.

Kade'in kurtardığı çocuk, on sekiz yaşına gelene kadar onun için çalışmasına izin verilmeyen çocuk, gözlerinin arasında bir kurşunla kendi kan gölünde yatmaktadır.

Kade çocuğun cesedini görünce duraksıyor ve beni ileri doğru itiyor.

Saldıran her kimse, askerleri etrafı sarmış durumda. Tobias en kötü İngiliz aksanıyla bizi minibüse götüreceğini ve Kade Mitchell'ın doğu kanadında kaçmaya çalıştığını mırıldanıyor.

Hepsi o yöne doğru koşuyor.

Kade'in beni ikinci kez öptüğü mutfağa, tanıştığımız havuzlu eve giden arazinin bir kısmına sapıyoruz, neyse ki köpekleri sinmiş halde buluyoruz ve Tobias duruyor.

"Annen nerede? Onu bulamadım."

Kade köpekleri rahatlatmak için eğilirken, "Ewan onu dışarı çıkardı," diye cevap veriyor. "Polis malikânenin etrafını sardı ve herkesi güvenli bir yere götürmeye çalışıyor. Daha fazla bomba yerleştirildiğini düşünüyorlar, bu yüzden bomba imha ekipleri olmadan araziye girmeyecekler. Ya sizi görürlerse?"

"Benim için endişelenmeyin. Öldüğümü düşünüyorlar, bu yüzden radarlarından çıktım. Bütün bombalar etkisiz hale getirildi. Ama iki tanesini ıskaladım," diyor, tahribatı işaret ederek. "Onları malikânenin altından geçen tünellerden içeri sokmuşlar."

Kade elimi tuttu. "Buradan siktir olup gitmemiz gerek. Ewan'ın teknesini alabiliriz."

"Hayır," diye yanıtlıyor Tobias. "Hepinizin kapılara gitmesi gerekiyor."

"Luciella'yı Rusya'ya götüreceğim," diyor Base. "O hamile ve onu bunların hiçbirine yaklaştırmayacağım. Büyükbabam sıradaki varisini taşıdığını bilirse onu güvende tutacaktır."

"Seni lanet olası-" Tobias silahını bıraktı ve Base'i boğazından tutup ayağa kaldırdı. "Kızımı hamile bırakmasan iyi edersin. Onu öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Base, Tobias susup onu düşürene kadar bacaklarını tekmeleyerek boğuyor.

"Lanet olsun. Bu kadar agresif olmak zorunda mısın?" Base boynunu ovuşturup solgunlaşarak soruyor. "Belli ki bunu planlamamışız."

Tobias gözlerini kırpıştırır ve kızına bakar. Gözlerinde sıcak bir şeyler parlıyor ama malikânenin içinden gelen bağrışmalar ve silah sesleri duyulunca hemen kayboluyor. "Malikânenin kapısına gidin ve hepinizin koruma altına alındığından emin olun."

Oğlu kaşlarını çatar. "Ve seni terk mi edeyim? Hayır. Seni daha yeni geri aldım. Ayrıca Bernadette yakında destek gönderecek. Gitmemiz gerek. Hemen."

Kade tekneye doğru dönüyor, avuç içim sıkıca onunkine dayanmış, parmaklarımız birbirine kilitlenmiş. Topallıyorum, Tobias "Dur" demeden önce ancak iki adım atabildim.

Ona bakmak için dönüyoruz.

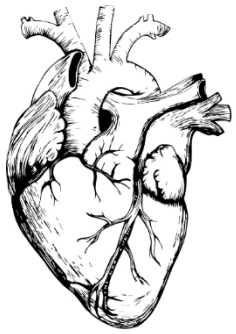
Tobias başının arkasını ovuşturur. "Bu, kızdırdığın yeraltı dünyası liderlerinden birinin misillemesi. Merak etme, o artık ölü." Elini yanan malikâneye doğru sallıyor. "Ve o kadın da buna sebep olacak durumda değil."

Kade kaşlarını çatıyor. "Nereden biliyorsun?"

Tobias'ın yüzünde şeytani bir gülümseme belirir. "Çünkü evlat," der iki kaşını kaldırarak, "Bernadette Sawyer elimde."

OceanofPDF.com

42

KADE

Babam tutuklanmadan, ömür boyu hapse mahkûm edilmeden ve ömrünün geri kalanını geçirmek üzere akıl hastanesine gönderilmeden önce, sadece onu doğru şekilde sevmeye çalışarak annemin hayatını cehenneme çeviren kötü bir piçti. Hissedemediği bir sevgiydi bu, bu yüzden ona ihtiyacı olanı vermek yerine kendini deliliğe sürükledi ve kendini, annemi ve onun hayatını yok etti - herkesi etrafındakiler de dahil.

Takıntı haline geldiğini söylemek hafif kalır. Babam onu kaybetmek istemedi ve hayatta kalmak için ilaçlara ihtiyaç duymayan, işlevsel bir erkek arkadaşı olduğunu hissetmesini istedi. Bu yüzden onu kıran tek şeyi yaptı ve domino etkisi yaratarak başka birine dönüşmesine neden oldu.

İlaçlarını almayı bıraktı. Terapiye katılmayı bıraktı. Destek gruplarına hiç gelmedi. İçmeye başladı.

Saplantısı ölümcül bir hal aldı.

Hikaye tam burada, kısa bir süre önce satın aldığım ve Barry'nin adını verdiğim köpek barınağında sona erdi - neden buradayız?

Stacey kucağımda kıpırdanıyor ve sokak lambaları kaybolup karanlığa gömülürken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Neredeyiz?" diye kaba bir sesle soruyor.

"Güvenli bir yere," diye cevap veriyorum ve aynadan babama bakıyorum. "Buraya geleceğini nasıl bildiğini bilmek isterdim."

"Fark eder mi?"

Parmaklarım hâlâ tembelce Stacey'nin saçlarını tararken, "Ölümden dirildin ve *benim* binama geliyorsun," diye ekliyorum. "Evet, önemli."

Babam omuz silkiyor ve yolda ilerlemeye devam ediyor. Gözleri çökmüş, muhtemelen uykusuzluktan ya da ölü taklidi yaparken her ne halt ediyorsa onun stresinden.

Hayatta olduğunu gördüğümde şok olmuştum ama şimdi çok sinirlenmeye başladım. Bu orospu çocuğunun yasını aylarca tuttum ve ben onun öldüğünü düşünüp aklımı kaçırırken o burada kalmaya devam ediyor, yeni yataklardan birinde uyuyor, duş odasını kullanıyor ve mutfaktan yemek yiyordu.

Jason öldü, babam da öyle ve ona minnettar olmam gerekirken - hala ona sarılıp burada olduğu için ne kadar mutlu olduğumu söylemem gerekirken - tek hissedebildiğim ona karşı duyduğum öfke. Bunu yapmak istiyorum ama sadece içten içe. Annemin, onun ölümüne ne kadar üzüldüğünü her gece içerek uyuduğunu gördüm; bunu öylece unutamam.

Dişlerimi sıkıyorum ve bana başını sallayan Stacey'ye bakıyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldıyor, morarmış bacaklarını hareket ettirmeye çalışırken biraz yüzünü buruşturuyor. "Sana ulaşmaya çalışarak kimliğini açığa çıkarmak istemezdi."

Sesi sessiz ama babamın onu duyabildiğini biliyorum.

"Siz sik kafalı olmadan önce bırakın da gerekçesini açıklasın."

Zayıfça homurdanıyorum. "Bunun bir kelime olduğuna inanmıyorum." Ama Stacey'nin kendi kelime dağarcığı var, sanırım bunu ona vereceğim.

Elimi kalçasına götürüyorum ve morlukları hafifçe okşuyorum. "Neren acıyor?"

"Neresi acımıyor diye sormak daha kolay olurdu. Otobüs çarpmış gibi hissediyorum."

"Otobüs çarpmasının nasıl bir his olduğunu nereden biliyorsun?"

Alay ediyor. "Şarkı söylerken sesimin boğulmuş bir kedi gibi çıktığını söylediğini hatırlıyorum ve sana bunun nasıl bir ses olduğunu nasıl bildiğini sormuştum. Beni taklit mi ediyorsun?"

Sessizce gülüyorum, yüzüm kuru kanla kaplı olmasına rağmen eğilip burnunun ucunu öpüyorum. "Burada bir oda dolusu tıbbi malzeme var. Seni temizleyeceğim, sonra duş alıp uyuyacağız."

"Talepkâr Kade çok tatlı," diyor gülümseyerek.

Base tuts. "İkiniz de beni hasta ediyorsunuz."

"Arkadaşın olduğumdan beri tanık olduklarımdan sonra," diye cevap veriyorum, "bir bok diyemezsin."

Babam motoru durdurarak "Ağzını topla," diye azarlıyor.

Luciella esniyor ve başını Base'in omzundan kaldırıyor. "Neredeyiz biz?"

"Sanırım baban seni hamile bıraktığım için beni öldürecek ve bedenim burada."

Luciella'nın kafası karışmış gibi göründüğünde, "Umarım öyledir," diye ekliyorum.

Sessizce pencereden dışarı bakıyor, muhtemelen kız kardeşimi Rus prensesi ve ailesinden korumanın yollarını düşünüyordu. Bundan mutlu olduğundan şüpheliyim. Çocukları sevmez. Tamamen onu yeni ailesinden uzak tutmaya odaklanacaktır.

Onu saklayabilirim ama Üs'ün ne kadar kontrolcü olduğunu biliyorum. Onun güvende olmasını sağlayacaktır. Büyükbabasının ona yardım edeceğini bile söyledi.

Umarım yalan söylememiştir.

Babamın çalıntı arabasından iniyoruz ve köpekler de arkamızdan geliyor. İleriye doğru yürürken kolumu Stacey'nin küçük sırtına dolayarak ağırlığının çoğunu alıyorum.

Duruyorum ve kollarını kavuşturmuş, kapının pervazına yaslanmış kişiye bakıyorum.

"Neden hamile karın ve kızınla birlikte değilsin?"

Barry kendini öne doğru iter ve ellerini ceplerine sokar. "O kadının sana yaptıklarını izlerken cehenneme sürüklendim. Şimdi bir an için bile geri planda kalacağımı düşünüyorsan, beni çok iyi tanımıyorsun demektir."

Gözlerimi kısıyorum. "Sen bir aptalsın. Evine git."

Babam Barry'nin yanından geçiyor ve karşılıklı bakışıyorlar. Asistanım onun hayatta olduğuna hiç şaşırmış görünmüyor.

Daha da sinirlendiğimi hissediyorum. "Babamın hayatta olduğunu biliyor muydun?"

Başıyla kısa bir selam verdi ve babama baktı. "Malikânenin güvenliği ihlal edilmişti, dolayısıyla bu bilgiyi size ulaştırmak riskli olurdu. Bunun yerine, son iki aydır burada çalışıyoruz. Tadilatları ve sistem ameliyathanesini bitirdik. Sonra Bernadette nihayet ortaya çıktığında, Glasgow'dan geçerken transferini pusuya düşürdük. Son üç haftadır burada."

Burun deliklerim alevlendi. "Evine, ailenin yanına git." Base omzuma vurdu. "Bırak çocuk kalsın."

"Çocuk mu?" Barry kaşlarını kaldırarak alay ediyor. "Az önce bana çocuk mu dedin sen?"

"Çocuk gibi görünüyorsun. Ve lanet diline dikkat et."

Babam köpekleri içeri götürüyor, sonra geri gelip Stacey'nin binaya girmesine yardım ediyor ve Luciella'ya yaralarının nerede olduğunu soruyor. Onlar gözden kaybolduktan sonra, asistanım ve en iyi arkadaşım sözlü bir savaşa girerken burnumun köprüsünü çimdikliyorum.

Base, Barry'ye sırıtıyor ve ben bu saçmalık için çok yorgunum. Sigaramı çıkardım ve bir tane yaktım.

"Ben önce Kade'in en iyi arkadaşıydım," diyor Base çocukça, omzundaki derin yaradan hiç etkilenmeden. "Ve onun en iyi arkadaşı *olarak kalacağım*."

Barry şaşkınlıktan da öte. "Ciddi mi bu?" diye soruyor bana.

Base, "Çocuğun o pis ağzını dizginlemesi gerekiyor," diye karşılık veriyor.

"O bir çocuk değil; evli ve bir çocuğu var, diğeri de yolda. Ayrıca teknoloji ve savaş konusunda oldukça yetenekli, bu yüzden yerinde olsam muhtemelen çenemi kapatırdım. Cesedini iz bırakmadan yok edebilir ve kaza süsü verebilir. Ayrıca, sakın asamla uğraşmaya kalkma."

"*Onu mu* savunuyorsun?" Base soruyor. "Benim üzerime mi?"

Yanaklarımı üflüyorum ve sigaramdan bir nefes çekiyorum.

Base sessizliğim karşısında gözlerini kısıyor. "Ama beni daha çok seviyorsun, değil mi?"

Sigarayı ona uzatıyorum ve cevap vermeden onları yalnız bırakıp Stacey'i aramak için içeri giriyorum.

Burayı satın aldığımda tam bir enkazdı. Eğer binanın temeli ve kemikleri sağlam ve kurtarılabilir olmasaydı, her yeri yıkar ve sıfırdan başlardım.

Çatıyı çoktan değiştirmiş, güvenlik sistemi ve uydu işaretçileri kurmuştuk, böylece çalışmaya devam edebilecektik. Ama olan biten her şey yüzünden buradaki çalışmaların duracağını, harcanan onca emeğin boşa gideceğini düşünmüştüm.

Ama Barry tamir ettiğini söylerken şaka yapmıyordu.

Sıvalı duvarlar ıslak boya kokuyor, yeni kapılar var, ekstra güvenlik için kameralar yerleştirilmiş ve acil durumlar için erzaklarla dolu beş yatak odası var. Duvarlardan birinde birinin yumruklaması sonucu açılmış bir delik görüyorum. Tahminimce Barry ve babam kavga ettiler.

Koridor karanlık, spot ışıkları sadece sağlık odasına giden yolu belli belirsiz aydınlatıyor. Ofisin önünden geçiyorum - annem yirmi yıl önce babamı orada öldürmeye çalışmış ama korkup vazgeçmiş.

Son kapıda bir an duraksıyorum, acaba onun yerine Bernadette'i mi arasam diye düşünüyorum ama sonra Stacey'nin kapıdan gelen sesini duyuyorum. O yaralı. İblislerimin güçlenmesinin, seslerin daha yüksek çıkmasının nedeniyle yüzleşmeden önce onu görmem gerekiyor.

Babam ilk yardım çantalarımızdan birini karıştırırken Stacey bir sandalyede oturuyor ve Luciella da onun yanında bir bardak su içip yüzüne döküyor. Her ikisi de enkaz kalıntılarıyla kaplı, ciltleri dumandan lekeli.

Dolaplardan birini açıp Barry'nin istediğim oksijen stokunu getirip getirmediğini kontrol ediyorum. Ciğerlerini temizlemek için biraz oksijene ihtiyaçları olacak.

Birini alıp burun kanülünü takarak Stacey'den çok daha fazla öksüren Luciella'ya verirken içimi bir rahatlama kaplıyor. Kanülü yerine yerleştiriyor ve başı geriye düşerken gözlerini kapatıyor. "Ciğerlerimin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Hepimiz çok fazla duman soluduk. Hamilesin, o yüzden önce sen kullanabilirsin."

Luciella, başımın belası ikiz kardeşim, yıllar sonra ilk kez bana gülümsüyor - düzgün, içten bir gülümseme. "Teşekkür ederim, Kade."

Bu beni şaşırtıyor. Gergin bir şekilde odaya bakıyorum. "Evet."

Babam kafatasımın yan tarafındaki yarayı göstererek, "Bunun kapatılması gerek," diyor.

Yanındaki çekmeceye başımla işaret ediyorum, yaraları dikmek için kullanılan malzemelerin olduğu çekmeceye. Yine acil durumlar için. Herhangi birimiz ciddi şekilde yaralanırsa hastaneye gidemezdik.

Barry bir dereceye kadar eğitimli ama babamın annemden çok şey öğrendiğini ve kurumda kasıtlı olarak kendine zarar verdiğini, sadece çevresindeki nesnelerden yapabildiklerini kullanarak kendini tekrar iyileştirdiğini biliyorum. Bu, terapistinin onu durdurmak için çok uğraştığı bir şeydi. Babamın vücudunu tam anlamıyla kaplayan ince yara izleri, onun

On yıl öncesine kadar terapistin onu nasıl durduracağına dair hiçbir fikri yoktu. Acının zihinsel acıya yardımcı olduğunu söylemişti.

Sessizce durup kızların babama yaralarını göstermelerini izliyorum. Luciella oksijeni Stacey'e veriyor ve babam durup onu kucaklayana kadar ağlıyor, Stacey ise bana bakıp gülümsemeye devam ediyor.

O yorgun. Ben de öyle. Her şeyden. Onunla yıllarca uyuyabilirim ve dünyayı kapatabilirim. Çok yakında. Bunu yakında yapacağım. Onu duş odasına götürmek istiyorum, böylece temizlenip yatabiliriz.

"Burada bebeği kontrol etmek için hiçbir şeyimiz yok ama Barry bize bir ultrason makinesi getirecek."

Luciella başını sallıyor, ama sonra tekrar dağılıyor ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor. Kız kardeşimin bu kadar ağladığına hiç şahit olmamıştım. Bu... garip. Sadece ona bakıyorum. Babam da öyle. Sonra Stacey onun elini tuttu ve sıktı.

"Her şey yoluna girecek."

"Korkuyorum. Berbat bir anne olacağım."

Babam başını sallar. "Sen annenin sahip olduğu her şeye sahipsin ve o olağanüstü biri. Yine de babanın kim olduğu utanç verici."

Stacey elimi tutuyor ve ben yanına oturup bacaklarını incelerken babam ve Luciella konuşmaya devam ediyor. Luciella babama en iyi arkadaşımın ne kadar harika biri olduğunu ve onun pes edene kadar ne kadar beklediğini anlatıyor. Babam birkaç kez alay ediyor - kendi aşkı dışındaki aşkı pek anlamıyor. Yine de beni ve Stacey'i ne kadar mücadele ettiğim için bir dereceye kadar anladığını düşünüyorum - tıpkı onun yaptığı gibi.

"Sebastian'ın seni hamile bırakmasına neden izin verdiğin konusunda hâlâ şaşkınım," diyor babam ve Luciella utançtan kıpkırmızı oluyor. "Ama sen mutluysan, ben de mutluyum."

"Sanırım öyleyim," diyor. "Patlamadan hemen önce öğrendim." Elini koruyucu bir şekilde karnının üzerine koyuyor ve ben de gözleri parlayan Stacey'e bakıyorum. Eskiden böyle bir şeyimiz vardı. "Base'i Ruslara kaptırsam bile, hâlâ onun bir parçasına sahibim."

Base'i kaybetmeyecek. Pisliğin teki ama kendi çocuğunu bırakıp gitmeyecek. Onları ve büyük ihtimalle kendini saklayacaktır. Öne çıkacaktır.

O ve Barry dışarıda hala tartışıyorlar. Sınırda flört ediyor. Sanki karşısındakini çıplak hayal etmeden sohbet edememek onun kişiliğine işlemiş gibi ve bunu bilmeliyim - ergenliğimizden beri benimle flört ediyor.

Babam herkesin yaralarındaki kalıntıları temizledikten sonra, Stacey'nin bacaklarının arasına diz çöküp derisindeki yaraları temizlemeye yardım ediyorum. Kirişin onu sıkıştırdığı yerdeki çürükler her iki dizinin hemen üzerinde. Şişmişler ve şimdiden morun koyu bir tonuna dönüşmüşler.

"İyi misin?" diye soruyor ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Malikane. Babanın hayatta olması. Ve... olan biten her şey. Üstesinden gelinmesi gereken çok şey var."

Ayak bileklerindeki kuru kanı silerken, "Sadece odaklanmam gerekiyor," diye cevap veriyorum. "Bernadette ile ilgilenmek istiyorum ve-" Duruyorum, yavaşça nefes alıyorum. "Tüm bunları geride bırakmak istiyorum."

On dokuz yaşımdan beri sabit. Hâlâ diken üstündeyim ve kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum. Her zaman olur.

"Ben de öyle, ama bence önce uyumalıyız."

"Bernadette nerede?" Babama sordum. "Onu kendi gözlerimle görmeliyim."

"Onun için yaptığın odada. Yirmi iki yıldır uyuşturuluyor.
ve bir kafese kilitlendi."

Dirseklerimi kalçalarıma dayıyorum, babama bakarken Stacey'nin önünde çömeliyorum. "Kafes mi?"

Sırıtıyor. "Aşağıya indiğinde göreceksin." Babam yüzüm için bana bir bez uzatıyor. "Burayı neden aldın ki?" diye soruyor bana. "O kadar yer varken burayı satın aldın."

Çok fazla anlamı var. Burası yaklaşık yirmi beş yıl önce tüm kaosun sona erdiği yerdi. Gabriella Teyze için dışarıda küçük bir çiçeklik ve plaket var.

"Archie ve Bernadette'i yakaladığımda onları götürebileceğim bir yer olsun diye öyle söyledim zaten. Barry'nin adına olduğu için bizi burada takip edemezler." Sonra gözlerimi babama diktim. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi? Hepimiz öldüğünü düşünürken sen burada saklanıyordun."

Stacey beni sakinleştirmek için elini bileğime koyuyor ve bunun için minnettarım. Babama kızmamalıydım - sadece şu anda duygularımı düzgün bir şekilde kontrol edemiyorum.

"Kendimi ifşa etme riskini göze alamazdım. Barry de yapamazdı. Size söyledi; tüm malikâne dinleniyordu ve ekibinizde birkaç fare vardı." Omuz silkiyor. "Bu arada onları öldürdüm. Bir şey değil."

"Peki ya malikaneye saldıran insanlar?"

"Patronlarını tünellerde yakaladım ve kafasını kestim. Uzun, yağlı saçları vardı, ben de elimi saçlarına doladım..." Hareketi taklit ediyor

bez sonra kolunu sallar. "Bununla yaklaşık dört korumanın yüzünü parçaladım. Sonra üniformalarını giydim ve herkesin nerede olduğunu takip etmek için telsizi kullandım."

Luciella yüzünü buruşturarak, "Tanrım," diye mırıldanıyor. "Zaten bu kadar hasta hissederken bunu hayal etmeme gerek yoktu."

"Üzgünüm, tatlım."

Stacey'nin yanına oturup kendi yaralarımı gözden geçirmeye başlarken bir nefes veriyorum. Aşırı bir şey yok ama kolumu yaktım ve birkaç kesiğim var. Ayrıca her yerim başkalarının kanıyla kaplı.

Kapı açılır ve Base sonunda kanayan dudağıyla içeri girer. "Üzgünüm prenses. Çocukla futbol tartışması yapıyorduk ve o da bana yumruk atmaya karar verdi. Kade, köpeğinle ilgilen."

Olan biten her şeye rağmen bir kahkaha attım.

Barry arkasından gözlerini devirir. "Lisa'yı arayacağım ve biraz uyuyacağım. Diğer herkes de uyusun. Yarın Bernadette'le nasıl başa çıkacağımıza dair bir strateji oluşturacağız, sonra tüm tehditler ortadan kalkarsa hepimiz eve gidebiliriz."

Stirling'deki dairemi saymazsak - gerçi o da muhtemelen h a v a y a uçmuştur - evim yok. Stacey'e bakıyorum ve bu düşünce yok oluyor.

Beş dakika sonra, Luciella ve babası omzundaki yarayı onarmaya çalışırken Base dişlerini sıkıyor. Yaraya bir mermi saplanmış ve Stacey gazlı bezle akan kanı silerken Luciella pens kullanarak mermiyi dikkatlice çıkarmaya çalışıyor.

Babamın ünitelerden birinin altından bir kutu çıkardığını ve ağzına birkaç tablet atıp kuru kuru yuttuğunu görüyorum. "İlaçlarını aldın mı?"

Başını sallıyor. "Barry onları benim için aldı. Riske atmak istemedik... bilirsin işte. Kafamı korumam gerek."

Bu iyi bir şey. O zaman aklını kaçırma ihtimali azalır. Kimse Bernadette Sawyer'ın etrafında dengesiz bir Tobias Mitchell istemez. Onu oracıkta öldürür ve tüm eğlenceyi mahveder.

Sonra Ewan'ın peşine düşüp onu parçalayacak ve annemi onunla evlenmeye zorlayacaktı.

Babam bana bir kutu daha fırlatıyor ve ilaçlarımla dolu olduğunu fark ediyorum. "Barry bunlarla iyi gittiğini söyledi. Gençken bir süre benzerlerini denemiştim ama bende işe yaramamıştı. Sende işe yaramalarına sevindim."

Kendi ilaç tedavimi bile düşünmediğim için kendimi zihinsel olarak parçalamalıyım. Terapistim bana çok kızacak. Tabii malikânedeki patlamada herkesle birlikte benim de öldüğüme inanmazsa. "Annem çıldıracak," diyorum. "Onu yanımızda getirmediğimiz için çok kızacak. Yatmadan önce ona ulaşıp yanarak ölmediğimizi söyleyeceğim." "Hayır," diye tersliyor babam. "Kimse Aria'ya hayatta olduğumu söylemesin. Hayatta olduğumu düşünmesi daha iyi. öldü."

Başımı eğiyorum. "Ne?"

Stacey Luciella'ya bakıyor ama alay eden ve acısının içinden konuşan Base oluyor. "Bu çok bencilce. Hâlâ ölü olduğunu düşünerek onun acı çekmesini mi istiyorsun? Senin gibi bir psikopatın onun tüm ilgisini çekmek isteyeceğini düşünürdüm."

Babam ona ters ters bakıyor. "Dünya hepinizin malikanede yanarak öldüğünü düşünecek, yani *sen* de öldün Sebastian. Bunu kalıcı hale getirmekten mutluluk duyarım. Müstakbel torunumun babası olman sana dokunulmazlık sağlamaz. Bir daha benimle bu şekilde konuşursan, Bernadette Sawyer'ın yaptığından daha fazla canına okurum."

Base sesli bir şekilde yutkunur. "Lanet olsun. Korkunç bir piçsin."

İçimi çektim ve başımı salladım. "Bunun için zamanımız yok. Ben bodruma iniyorum."

"Uyuyana kadar bekle," diyor Stacey. "Zar zor dik durabiliyorsun."

Onu görene kadar inanmayacağım. Kapana kısılmış. Artık benim için yarışmıyor ya da sevdiğim herkesi tehdit etmiyor. O sürtüğü yerinde görmek istiyorum, aciz ve emrimizde.

Babam kızgınlıkla sandviçini yere atıyor. "Beni takip edin."

Bodruma yürüyüş sonsuza kadar sürüyor. Ya hepimiz topallıyoruz, ya yorgunluktan yavaşlıyoruz ya da babam her dakika bizi durdurup yaptığı işleri gösteriyor.

Bodruma inen kısa koridor zifiri karanlık. Stacey'nin elini tutarken solumdaki damlaların sesini duyabiliyorum. Biraz bana yaslanmış, topallayarak yürüyor ve karanlıktan ve gıcırdayan tahtadan dolayı eli sıkılaştığında başparmağımı elinin üzerinde gezdiriyorum.

Tasarladığım metal kapıya ulaşıyoruz ve babam kodu giriyor, ardından bir bip sesi geliyor. Kapı açılıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum, ağır idrar, yıkanmamış deri ve kusmuk kokusu karşısında ağzımı ve burnumu kapatıyorum.

Köşedeki küçük ışık, odanın ortasında duran büyük bir hayvan kafesinin içinde top gibi kıvrılmış zayıf bir Bernadette'i aydınlatıyor. Orada

Damarlarına çizgiler yapışmış - onu birçok kez giyerken gördüğüm allık pembe elbisesi kirli ve her zaman sahip olduğu şarap kırmızısı saçlarına karşı koyu renkte bir saç kökü var. Solgun, makyajı yok, vücudunu saran pahalı mücevherler yok.

Bu manzara beni bir nebze rahatlatmalı ama onun yetenekleri hakkındaki endişelerim hâlâ sinirlerimi savaşa sürüklüyor. İyileşebilir, içimizden birini manipüle edebilir, serbest kalabilir ve herkesi hedef alabilir. Stacey'i öldürebilir, kız kardeşimin rahmindeki doğmamış bebeği koparabilir ve babamın gerçekten ölmesini sağlayabilir.

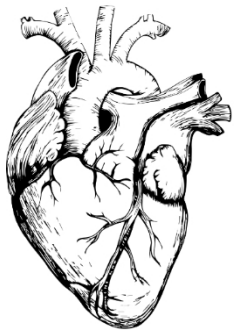
Stacey'i bıraktım ve ilerledim. Hepimizin önünde baygın yatan dişi şeytanı neredeyse tanıyamıyorum - hayatımı tek başına mahveden, beni tarif edemeyeceğim şekilde yok eden kadın. Kardeşimi öldüren kaltak.

Base de öne çıkıyor ama onun tepkisi benimkinden tamamen farklı.

Yüksek sesle kahkaha atıyor. "Peruk takmış Gollum gibi görünüyor."

OceanofPDF.com

43

STACEY

"I seninle burada seks yapmayacağım."

Duştan gelen su üzerimize yağarken Kade omzuma doğru inliyor, tuvalet altı kabinle kaplı, beyaz fayanslar ve alçak

Böylece kör olmuyoruz. Çıplak bedenlerimiz birbirine bastırılmış, onun önü benim sırtıma değiyor ve omuzlarımda ve boğazımın yan tarafında öpücükler gezdirmeye başlarken elleri sıkıca kalçalarımda.

Vücudum ağrıyor, ama sıcaklık biraz yardımcı oluyor - Kade'in bana ekstra ilgi göstermesi beni daha da rahatlatıyor, her ne kadar olanlardan sadece birkaç saat sonra kesinlikle seks yapamasak da - hala regl olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Seninle seks yapmaya çalışmıyorum. Sikimi içine sokmadan tenini tatmama izin yok mu?"

"Sikin aksini söylüyor."

Kade göğüslerimi avuçluyor ve başparmaklarını meme uçlarımın üzerinde gezdiriyor ve onların hassasiyeti beni inletiyor. "Çünkü benim kızım çok güzel ve seksi ve dizlerinin üzerindeyken ne kadar iyi olduğunu biliyorum."

"Ben her zaman iyiyim," diye cevap veriyorum, göğsümü sıkıca kavrayıp dişlerini hafifçe boğazıma geçirdiğinde kıkırdıyorum. "Hiçbir şey yapamayız. Acele etmeliyiz."

Kade başını sallar. "Acele etmek için bir neden göremiyorum."

"Üs zaten beş dakikadır dışarıda bekliyor."

"Yani? Siktir et onu," diye karşılık verir ve sonra duraklar. "Hayır, beni becer. Ya da bırak ben seni sikeyim."

"Yani benimle seks yapmaya mı çalışıyorsun?" "Evet."

"Olmuyor," diye cevap veriyorum ve başını tekrar omzuma indiriyor, su saçlarını ıslatıyor ve koyu renkli tellerin alnına düşmesine neden oluyor.

Aleti kıçımda seğiriyor. "Yeniden doğmuş bir bakire olarak öleceğim."

İnanmadığımı belli eden bir ses çıkardım. "*Çok* dramatiksin. Base ile çok mu fazla zaman geçiriyorsun?"

"Muhtemelen."

Sertleşmiş aletini tokatlayarak uzaklaştırdığımda tekrar inliyor ve bana sarılıyor. Bir süre daha suyun altında kalıyoruz. Parmaklarımı kolunda gezdiriyorum, iyileşen deriden uzak durmaya dikkat ediyorum, sonra kollarında dönüp ona bakıyorum ve ellerimi ıslak saçlarına sürüyorum.

Gözleri çökmüş ve içlerindeki renk çok donuk. "Aylarca uyuyabilecekmişsin gibi görünüyorsun."

"Henüz değil," diyor alnımdan öperek. "Bernadette ile anlaştıktan sonra aylarca uyuyacağım."

Sabırsızlanıyorum. Köpeklerle bir yere gideceğiz ve sadece birlikte olacağız. Belki bir gün benim ve Kade'in de minyatür versiyonları olur. Ama şu anda, tüm bu kaosun ortasında, sadece Kade için endişelenmeyi tercih ederim. Luciella alınmasın, çünkü hamileliğinin planlı olmadığını biliyorum, ama Base'in önerdiği gibi Rusya'ya gitmemek için fazla paranoyak olurdum. Bernadette'i kontrol ettikten sonra büyükbabasını aradı ve büyükbabası onu saklamayı kabul etti ama Bernadette bunu reddetti; böyle yapmanın onu Base'den uzaklaştıracağını söyledi. Tobias haklıydı.

- Hayat kurtarmak için kahramanca yanan bir binaya koştuktan sonra karısı onun öldüğünü düşünür, böylece birlikte olma şansları olur.

Bir de Kade'in asistanı var.

"Barry burada bulunarak büyük bir risk alıyor. Hiçbir şey onu kıçından ısırmadan çekip gidebilir ve hayatını yaşayabilir. Ya Bernadette'in adamları onun burada olduğunu öğrenirse?"

"Hepsi öldü," diyor Kade. "Babam onları ya onun manipülasyonundan kurtardı ya da tereddüt etmeden vurdu. Benim için yeraltı dünyasını ortadan kaldırdı ve o sadece bir kişi."

Tobias, tetiklendiğinde, bir makinedir. Bir manyak. Ve ölümü umursamıyor ya da ondan korkmuyor, bu da onu daha da tehlikeli yapıyor. Zeki, hem *de delicesine* zeki. Polis tarafından fark edilmeden oğlunun peşindeki herkesi stratejik olarak ortadan kaldırdı.

Yine de, yeteneklerine rağmen, bence o en iyi kucaklaşmaları yapan bir şapşal.

"Barry hâlâ risk alıyor."

Kade başını sallar ve mırıldanır. "O sadık biri. Muhtemelen fazla sadık. Ama söyleyebileceğim hiçbir şeyin onun fikrini değiştirmeyeceğini biliyorum. Bernadette'ten ve onun temsil ettiği her şeyden nefret ediyor. O... ben kendimi senin hayatına zorla geri sokmadan çok önce benim çok şey yaşadığıma tanık oldu."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, kollarımı boynuna doluyor ve bedenlerimizi birbirine yaklaştırıyorum. "Ve sen kendini benim hayatıma zorla geri sokmadın. Sen hep oradaydın ve ben seni sevmekten ve istemekten hiç vazgeçmedim."

"Yani seni becermeme izin verecek misin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır. Hâlâ regl dönemimdeyim."

Omuz silkiyor. "Duş. Ben sana vururken su kanı temizler. Bu bir kazan-kazan. Ayrıca, kullanabileceğim üç deliğin var."

Bir an için diğer yolu düşündüm, sonra öfkelendim. "Hayır."

Düz beyaz dişlerini gösteren içten bir kahkaha atıyor ve göğsünü sallıyor. "Geçen sefer bayılmıştın."

Kade'in rahatlık aradığını biliyorum. Tek vücut olduğumuzda, kendini bırakabiliyor ve tüm endişeleri bitene kadar akıp gidiyor. Seks uzun zamandır Kade'in cezasıydı ama bizimleyken bu onun sığınağı. Sevgiyi, ilgiyi ve mükemmel uyumumuzu hissetmek için.

Bir zamanlar mükemmel bir yapboz gibi olduğumuzu söylemiştik - birbirine yapışmaya çalışan ama ayrılmaya zorlanan iki yıpranmış yapboz parçası. Şimdi sanırım sabitlendik ve

Yerinde sağlam, nihayet hayatımızın güzel, dağınık ve büyülü resmini tamamlayabiliyoruz.

"Sikime dokunuyorsun. Karışık sinyaller benimle dalga geçiyor, Freckles."

"Prezervatifin var mı ki?" Sesimde alaycılık var, çünkü olmadığını biliyorum ve şu anda hamile kalmanın sorumsuzluk olacağı konusunda zaten anlaşmıştık.

"Hayır," diye yanıtlıyor gözlerini kısarak. "Neden takayım ki?"

Az önce söylediklerimi unutun - beklememiz gerektiğini söylediğimde belli ki beni dinlemiyordu. Omzunun yan tarafına hafifçe vuruyorum. "Bu iş bitene kadar korunmasız seks yok, anladın mı?"

"Burayı yenilerken prezervatif stoklamamıştım." "O zaman seks yok."

Mahcup görünüyor. "Peki." Ama sonra ağzımı kendine çekiyor ve beni sertçe öpüyor. Bacaklarımın arasında sertleşiyor, nefesi ağırlaşıyor ve ben dalgınca kalçalarımı onunkilere doğru sallıyorum, bacağımı kaldırıp onu içime çekmeyi çok istiyorum.

"Bilmeni isterim ki," diyorum, alt dudağını yerine oturana kadar ısırıyorum, "harika bir özdenetimim var."

Sırıtıyor ve sırtım soğuk fayanslara değene kadar beni duşun içine doğru götürüyor. Beni öylesine tutkuyla öpüyor ki, paramparça olacakmışım gibi hissediyorum.

Kade bana ait, ama sorun değil, çünkü o da bana ait.

"Eğer seni hayatımızın sonuna kadar bu binada saklayabilseydim, saklardım." Beni tekrar öpüyor. Sahiplenici bir şekilde. "Bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikrim yok. Bernadette'le anlaştıktan sonra kafamda her şey kararıyor. Sanki içten içe biliyorum, bana yaptırdıklarından sonra mutlu bir sonu hak etmiyorum. Sana sahip olmayı hak etmiyorum. Kocaları, erkek arkadaşları, babaları öldürdüm ve yoluma çıkan bir avuç eş vardı. Ben... Ben... Neden sana sahip olmama izin verilsin ki?"

"Çünkü bu başkasına bağlı değil. Ben seni *istiyorum*. Seni *seviyorum*. Tuzağa düşürüldün ve şantaja uğradın. Öldürmeye zorlanmakla bunu zevk için yapmak arasında büyük bir fark var."

Kade'in başı eğiliyor, sesi de öyle, avuç içi başımın yanındaki fayanslara dayanıyor. "Ama öldürme kısmı hoşuma gitti."

Sessiz kalıyorum, su damlaları kirpiklerime çarptıkça gözlerimi kırpıştırıyorum.

"Hedeflerin kötü insanlar olduğunu bildiğimde, hayatlarına son vermekte hiç tereddüt etmedim. Gözlerindeki ışığın gidişini izlemek, dünyanın onlarsız daha güvenli olduğunu bilmek adrenalin patlamasıydı. Ama sonuçta onlar birinin ortağı, babası ya da oğluydu ve benim de onlardan biri olmama izin verilmemeliydi."

"Evet, öylesin. Buna ne kadar çabuk inanırsan o kadar iyi. Sen benim diğer yarımsın ve bir gün dünyanın en iyi babası olacaksın." Yanağını avuçlayıp okşuyorum. "Her seferinde bir gün. Sen kötü bir insan değilsin, Kade. Sen benim her şeyimsin."

Gülümsüyorum ve o konuşmayınca devam ediyorum. "Uyumalı ve yarın için yeterince dinlenmeliyiz. Sanırım uyandığında Bernadette'in hayatını cehenneme çevireceksin."

"Haklısın. O-" Duraklıyor, sanki dokunuşuma hasret kalmış gibi yanağını avucuma bastırırken yüzünde incinmiş bir ifade beliriyor. "Jason'ı o öldürdü. Bunu çabuklaştırarak ona merhamet göstermeyeceğim."

"O zaman acıt. İhtiyacın olduğu sürece acıt."

Bunu tartışıyor olmamız bile ürkütücü. Yıllar önce, birileri hemen altımızdaki bir odada kilitli kalmış, kendi vücut sıvılarıyla kaplıyken, çıplak bir şekilde duşta durup Kade'i tutuyor olmak beni dehşete düşürürdü. Ama şimdi? Rahatsız olmuyorum. Aksine, uzun, çok uzun bir süre hayal bile edemeyeceği bir acı hissetmesini istiyorum. Canının yanmasını istiyorum. Onun canını yakmak istiyorum.

Benim olanı aldı. Kade'in zihnini çarpıttı ve onu bir makineye dönüştürdü. Onu yok etmeye çalıştı, ama yüzüme yumuşak öpücükler kondurup saçımı yıkamama yardım ederken, yaptığı tek şeyin tüm bunları yapmayı *denemek* ve *başaramamak* olduğunu fark ediyorum. Çünkü o burada, benimle birlikte, beni sonsuza dek seviyor.

Kade hâlâ o on sekiz yaşındaki çocuktur, dokunmaktan çekinir, kız kardeşinin en yakın arkadaşına aşık olur ve duygularını nasıl kontrol edeceği konusunda hiçbir fikri yoktur.

Ama şimdi insanları öldürüyor. Geleceği bıçak sırtında ve bıçaktan yara almadan mı düşeceği yoksa ruhunun rengini tüm dünyanın görmesi için kesilip açılacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok.

Polis ona yardım teklif etti ama ben onlara güvenmiyorum. Manipüle edilmesine ve şantaja maruz kalmasına rağmen bu suçların yanına kar kalmasına izin vereceklerine inanmıyorum.

"Artık beni yatağa taşıyabilirsin," diyorum, onu tekrar öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Sanırım Base kapıda uyuyakaldı."

Beni kuruladıktan sonra her iki dizimin yan tarafını öpüyor ve temiz cildimin etrafına bandajlar sarıyor. Vücudum ağrıyor, ama Tobias bana güçlü

ağrı kesiciler.

Yanık koluna krem sürmeme izin veriyor ve havlulara sarınmış duş odasının kapısını açtığımızda Base'in gitmiş olduğunu görüyoruz. Kade sanki sınıfa yürüyen iki lise öğrencisiymişiz gibi elimden tutup odamıza kadar götürüyor.

Odamız küçük ve sade ama yatağın büyük olmamasını seviyorum. Uyurken bile yakın olacağız. Barry burayı tamamen yenilediğini söylerken şaka yapmıyormuş. Gardıropta bile benim için yedek kıyafetler var ve bir çekmece yeni banyo malzemeleri, bir saç fırçası ve kesinlikle ihtiyacım olan tamponlarla dolu küçük bir çanta var.

Pamuklu şortumu ve Kade'in üstlerinden birini giydikten sonra küçük yatağa uzanıyorum ve saçlarına havlu sürerken onu izliyorum.

"Ne?" diye soruyor, bedenimin yorganın etrafında kıvrılmasını izliyor. "Hâlâ gerçekten ağrın var mı?"

"Hayır, ilaçlar acıyı dindirdi. Ama burada ısıtma yok ve ayak parmaklarımın düşeceğinden eminim."

Derin derin kıkırdıyor. "Malikâne çok sıcaktı; bu bina ise çok soğuk. Ortada nerede buluşuyorsunuz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sözde erkek arkadaşım sarılmak istediğimi anladığında."

Havluyu yere atıyor, koyu renkli, dalgalı saçları neredeyse kupkuru. Saçlarını kestirmesi gerekiyor ama şu anki uzunluğundan bir avuç almak hoşuma gidiyor. "Belki de seni kucaklamak istemiyorumdur."

Gülüyorum ve çenemi yumruğuma yaslıyorum. "Bunu yapışkan olan söylüyor."

Kade sırıtıyor, yorganı kenara çekip yanıma giriyor. Sıcak eli soğuk kalçamı kavrayıp üzerine çektiğinde irkiliyorum, sonra kollarını bana doluyor, böylece vücudunun sıcaklığı benimkine geçiyor.

Evinde gibi hissediyor. "Daha iyi mi?"

"Evet, ama aletin hâlâ biraz sert," diyorum, elimi büyüyen şişkinliğinin üzerinde kaydırıp seğirmesini sağlıyorum.

"Tabii ki öyle. Az önce yarım saatimi çıplak vücuduna sabun sürmeni izleyerek geçirdim. Durumumuz ve alt kattaki canavar kadın ne olursa olsun, vücudum seninkini görünce tepki verecektir," diye yanıtlıyor ve parmak ucumu vücudunun uzunluğunda gezdirip belli belirsiz çıkıntıları ve damarları hissederken inliyor. "Boxerımı çıkarıp onunla ilgilenmek ister misin yoksa benimle dalga geçmeye devam mı edeceksin?"

Çenemi göğsüne yaslıyorum ve ona bakıyorum. "Sanırım sana bir daha oral seks yaparsam çenem düşebilir. Regl olduğumdan beri yaptığımız tek şey bu."

"Şu anda pek kanaman yok, değil mi? Seni becerebilir miyim?" "Hm,"

diyorum, düşünerek.

Gözleri parlıyor. "Lütfen?"

Yanımızdaki duvarda bir patlama oldu. "Aramızdaki bölme ince. Sakın beni Barry ile aynı odayı paylaşmaya zorlama."

"Üzgünüm, Tobias!" Yüzümün koyu bir kırmızıya dönüştüğünü hissederek sesleniyorum. "İyi geceler!"

Kade başını sallıyor, yan dönüyor ve beni göğsüne bastırıyor. "Uyu, Çilli. İçimden bir ses yarının uzun bir gün olacağını söylüyor."

"İyi geceler," diye fısıldıyorum, gözleri kapanırken kirpiklerinin düşüşünü izliyorum. Burnunu benimkiyle hafifçe dürtüyorum. "Seni seviyorum."

Ama yanıt alamıyorum, çünkü çoktan uykuya dalmış.

Kade'in kolu ağırlaştığında ve solunumu sığlaştığında, "Su içmek ister misin?" diye sorarak kesinlikle uyuduğundan emin olmak için kontrol ediyorum.

Bir vuruş bekliyorum. İki. Üç. Hiçbir şey yok. Güzel.

Dikkatlice ondan uzaklaşıyorum, parmak uçlarıma basarak ayakkabılarıma doğru ilerliyorum ve yatak odasından gizlice çıkmadan önce onları giyiyorum. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapanıyor ve ben derin bir nefes alıp kapıya yaslanıyorum.

Luciella ve Base karşımızdaki odadalar ve horlama seslerine bakılırsa Base derin bir uykuda. En iyi arkadaşımın böylesine aşağılık bir gürültünün yanında nasıl uyuyabildiği beni sonsuza dek şaşırtacak.

Koridorda ilerlerken bir kapı daha açılıyor ve durup arkama bakıyorum. Tobias gözlerini ovuşturuyor ve üzerinde sadece bir çift pamuklu şortla kapının pervazına yaslanıyor. "Nereye gidiyorsun ufaklık?"

Uzun bir süre ona, Kade'in bu daha yaşlı versiyonuna bakıyorum. "Um," diye başlıyorum, başparmağımla gittiğim yönü işaret ederek. "Su."

"Mutfak şu tarafta," diyor eliyle ters yönü işaret ederek.

"Ah." Bocalıyorum ve omurgamı dikleştirerek yanından topallayarak geçiyorum. "Uyandırdıysam özür dilerim."

"Yapmadın," diyor iç geçirerek ve vücudunu vurgulayan siyah bir bluzla dışarı çıkmadan önce odasına geri dönüyor. "Aç mısın?"

"Birazcık."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve masaya oturuyorum. Bana bir bardak su veriyor, ben de buzdolabını karıştırırken onu izliyorum.

Dondurucuya.

Gözlerim açıldı. "Neden dondurucuda bir insan kafası varmış gibi görünüyor?"

Tobias kıkırdar ve bir adamın kafasını tutan plastik torbayı kaldırır. "Bu onun şoförü. Pusuyu durdurmaya çalıştı, ben de kafasını satırla kestim."

Aynı şeyi malikanede de yaptı. "Görünüşe göre insanların kafasını kesmek gibi bir huyun var."

Kıkırdıyor. "Hiçbir fikrim yoktu ama sanırım var."

Poşeti tekrar dondurucuya atıp kapağını kapattıktan sonra bir tencereye su doldurup ocağa koyarken nutkum tutuldu. Çok evcil. Sanki yirmi yılı aşkın bir süre kilit altında kalmış ve kendine yemek yapamamış gibi. Şimdi yumurta kaynatıyor ve "Dokunmayın" etiketli bir küvetten bana bisküvi ikram ediyor. Sanırım Barry onun kurabiyelerini çaldı.

Bunun beni neden güldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama güldürüyor ve Tobias bana beş kafam varmış gibi bakıyor. Adam mutfakta gezinirken hareketleri biraz robotik. Hâlâ kendi başına bir şeyler yapmayı öğreniyor ve bir başkası için haşlanmış yumurta yapmak bile garip olmalı.

"Seni özledim."

Tobias durdu ve bana döndü. "Ne?"

"Öldüğünü düşündüğümüz zaman. Sen benim için bir baba gibisin. Ve... bana inanan ilk kişi sendin. Chris beni taciz etmeye başladığında kendi babama anlattım ve o da bana sadece ilgi arayan hormonlu bir ergen olduğumu söyledi. Ama sen bana destek olmakta tereddüt bile etmedin. Sesimi bulmam çok uzun sürdü ve o sesin işe yaramasını sağlayan siz oldunuz. Teşekkür ederim. Gerçekten. O gün akıl sağlığımın bir kısmını kurtardınız."

Yanakları kızarır ve tekrar yumurtalarla meşgul olur.

Sosyalleşmek onun güçlü yanı değil. Ama yine de çoğu insan gibi bir yapısı yok. Eğer birine karşı bir tepkisi yoksa, onu görmezden gelecektir. Bunu kaba bulmuyorum - belki de neredeyse bir yıl boyunca her günümü onunla geçirdiğim ve bebek Eva'nın üzerine titremesini izlediğim içindir.

Bazen Tobias hiçliğe bakar, bir heykel gibi hareketsiz, elleri kucağında. Sanki transa geçmiş gibi. Ne zaman böyle bir şey görsem, gözünü bile kırpmıyor, cevap vermiyor, uzun süre kendinden geçmiyor. Tobias'la tanışmadan çok önce Kade'in bana bu olaylardan bahsettiğini hatırlıyorum. Onu Amerika'da ziyaret ettikten sonra eve yeni dönmüştü ve bana bunu ilk kez yedi yaşındayken fark ettiğini söylemişti. Bomboştu, hareket etmiyordu ve ondan sonra sekiz ay boyunca onu ziyaret etmediler.

O anlarda gerçeklik kavramını kaybediyor ama neyse ki buraya geldiğinden beri odaklanmış durumda.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Tıpkı oğlu gibi derin bir iç çeker, tezgâha yaslanır ve "Gerekirse" diye cevap verir.

Dirseklerimi masaya yaslayarak çenemi ellerimin üzerinde dengeliyorum. "Neden Aria'nın hayatta olduğunu bilmesini istemiyorsun?"

"Böylesi daha kolay," diye cevaplıyor düşünmeden. "Son yirmi beş yılını benim için endişelenerek geçirdi. Her zaman ziyaret etti, aradı, kötü günlerimde bana yardım etmek için elinden geleni yaptı." Tobias omuz silkiyor ama rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. "Benim ölmüş olmam onu bir süre incitecek ama sonra benden kurtulacak."

"Sana adanarak geçirdiği onca yıldan sonra onu öylece bırakıp gidecek misin?"

"Hapisten kaçtım ve öldüğüm sanılıyor. Hayatta olduğumu bilmesinin ona ne faydası var?"

"Bilmesi onun yararına olacaktır çünkü sizi seviyor."

Tobias gözlerini benden kaçırıyor ve duvara bakıyor. "Neden yataktan çıktın?"

O ve Kade birbirlerine daha fazla benzeyebilir mi? Konu değiştiren pislikler. "Sana söyledim, bir bardak suya ihtiyacım var."

Başını çeviriyor ve kaşlarını kaldırıyor. "O zaman bardağın neden hâlâ dolu?" Gözlerimi kırpmamaya çalışıyorum.

Tobias alay ediyor. "Bernadette'i görmeye gidiyordun."

Artık ona yalan bile söyleyemiyorum. Yüzümden okunuyor. "Onunla konuşmamız gerekiyordu. Herkes uyurken ona aklımdan geçenleri anlatmak istedim."

Tobias gülüyor, başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden mutfaktan çıkıp gidiyor. Şaşkınlık içinde boş kapı aralığına bakıyorum.

Birkaç dakika sonra Tobias elinde bir şırıngayla içeri girdi. Ben hâlâ suyuma dokunmamıştım. "Hadi," diyor arkasından başıyla işaret ederek. "Seni aşağı indireceğim."

"Oh... Uh..." Kaşlarımı çattım. "Beni aşağı mı indiriyorsun?"

Beni odama sürüklemesini ve Kade'e söylemesini bekliyordum, bana eşlik etmesini değil.

Tobias şırıngayı parmaklarının arasında döndürür. "Seni duyması için bunu ona yeterince vereceğim, ama seni onunla yalnız bırakmayacağım. "Seni onunla yalnız bırakmayacağım.

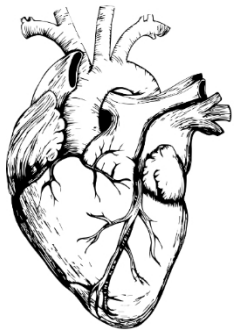
Eğer hayır dersem ve seni geri götürürsem, başımın belası olacaksın ve yine de oraya gitmeye çalışacaksın."

Göz kırpıyorum. Yanılmıyor.

Omuz silkiyor ve kapıya doğru dönüyor. "Çekil."

OceanofPDF.com

44

STACEY

A Tobias şifreyi girer girmez karanlık odanın metal kapısı açılır.

Koku beni daha önce olduğundan daha kötü etkiliyor ve öğürmemeye çalışıyorum. Kafesin ana hatları ortada duruyor - ışık yandığında, sadece hastanelerde gördüğüm bir tür makineye bağlanmış serum hatlarını görüyorum.

Ağır nefes alış verişlerini duyabiliyorum ve bir yanım hiç nefes almamasını diliyor.

"Bana birkaç dakika verebilir misin?" Tobias'a sordum. "Bana zarar veremez. Onunla konuşmak istiyorum, sadece ben ve o."

Gözlerini kısar. "İki dakika sonra kapının önünde olacağım." Makineye yöneliyor, kablolarla ve şırıngayla uğraşıyor.

"Uyanacak ama sana yaklaşamayacak. Kafes kilitli ve o zayıf."

Tobias kilitli olup olmadığını kontrol etmek için kafesin kapısını çekiştiriyor, sonra çıkarken omzumu okşuyor. Birazdan orada olacak ve o böyle olduğu sürece kesinlikle sadece iki dakikam var.

Uzun bir süre boyunca tek yapabildiğim onu incelemek ve burnumun yanmasına ve gözlerimin sulanmasına rağmen manzaranın tadını çıkarmak. Yaptığı her şey beynimde canlanıyor ve keşke onu öldürebilseydim diyorum. Ama buna hakkım yok. Onun hayatına son verenler Kade ve Base olmalı.

Tüm ekibi öldü, kimse onu aramıyor. Ölü kocası, ölü kızı ve çok yakında cehennemde onlara katılacak.

Cildi solgun, pisliğiyle yıkanan bölgelerden dolayı kırmızı ve ağzının kenarından tükürük damlıyor. Başka bir hayatta olsam muhtemelen onun için üzülür ve kaçmasına yardım etmek isterdim. Belki de onu bu şekilde görmekten duyduğum mutluluk, delilik saçan insanlarla çok fazla zaman geçirdiğim anlamına geliyordur.

Gözlerini kırpıştırıyor, Tobias'ın verdiği şey vücudunda etkisini gösterirken başı biraz hareket ediyor. Keşke tamamen uyansa da ona bir tokat atabilsem ve ben olduğumu anlasa.

Vücudu irkiliyor, sonra bana bakmak için başını kaldırmaya çalışırken boğazından boğuk bir ses çıkıyor.

"Çok acınası görünüyorsun," diye alay ediyorum. "Sonunda kaybettiğini anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için keşke ön sıradan yerim olsaydı." Gülüyorum. "Kesinlikle yanlış aileye bulaştın, değil mi?"

Gözlerini açtığında gözleri ölü gibi ve kim olduğumu bildiğini bile sanmıyorum çünkü yüzümü gördüğünde hiçbir tepki vermiyor. Belki de halüsinasyon gördüğünü sanıyordur.

Yine de ona gülümsüyorum. "Merhaba, Bernadette."

Sırtını parmaklıklara dayayıp yüzünü tamamen bana dönene kadar halsiz bir şekilde kafesin içinde kayıyor. Sarhoş ya da uyuşturucu almış gibi görünüyor. Birkaç kez göz kırpıyor, başı bir o yana bir bu yana sallanıyor.

İçimdeki insanlık ona bir bardak su getirmemi istiyor ama getirmiyorum. Muhtemelen ağzı kurumuştur, büyük ihtimalle açlıktan ölmek üzeredir ve hortumla yıkanması iyi olur ama yine de tek yaptığım onun gerçeklikle yeniden uyum sağlamaya çalışmasını izlemek.

Kade'i çocukluğundan beri izleyen kadın. Onu mahvetti. İnce eli titreyerek hafifçe kalkıyor ama sonra kucağına düşüyor.

Bu kaltak erkek arkadaşıma gençken tecavüz etti ve sonra onu bir sürü insana sattı. Onu bir katile dönüştürdü. Uyuşturucu bağımlısı. Onu zihinsel ve fiziksel olarak istismar etti. Aynı şeyi Base'e de yaptı, sonra beni ve Luciella'yı bir açık artırmada sattı. Tobias'ı aldı ve kim bilir ona ne yaptı, çünkü bu konuda asla konuşmayacak.

Jason'ı o öldürdü.

Bence Chris'in hastalığı bile bu korkunç kadının yanında sönük kalıyor.

"Kendini bir çeşit kraliçe sanıyor olmalısın. Bu kadar çok insanın önünde eğilmesi ve boktan pedikürünü öpmesi."

Kade'in Chris'e ve tırnaklara yaptığı gibi, göz küresine batırılmış şırıngayla iyi görünebilirdi. Ama bunu yapma düşüncesi beni ürpertiyor, bu yüzden onunla alay etmeye devam ediyorum.

"Sahte saygıdan başka bir şey değildi. Herkese şantaj yapmak zorundaydın. Muhtemelen sakat kocana bile seni becermesi için şantaj yaptın. Kendi kızınla seks yapmasına izin vermen beni hasta ediyor. Beni hasta *ediyorsun*."

Bernadette'in gözleri bana dönüyor ve bir parça kararıyor, ama konuşmuyor - yanıt verecek durumda görünmüyor.

Kafesin önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve yakınlığım karşısında vücudunun nasıl gerildiğini izliyorum. Kokusu midemi bulandırıyor ama yerimden kıpırdamıyorum.

Beni kafesin içinden yakalayabileceği için dehşete düşmem gerektiğini biliyorum ama bunu yapamayacak kadar zayıf görünüyor. Kafesten çıkıp benimle dövüşmesini istiyorum. Onu saçlarından tutup odanın içinde sallamak istiyorum.

Bernadette'i her zaman sinir bozucu derecede güzel bulmuşumdur. Saçları, mükemmel makyajı, tarzı ve fiziği vardı ve son derece güçlüydü. Archie'ye ihtiyacı yoktu; o sadece onun gölgesiydi. Ama şu anda bir ceset gibi görünüyor: zayıf, terli ve solgun, yüzü gıdasızlıktan çizilmiş. Kusurlarını gizleyecek makyajı yok. Şekillendirilmiş ve boyanmış saçları yok.

Hala onun için üzülmüyorum.

Sesimi alçaltıyorum ve kelimelerimin arasından gülümsüyorum. "Kade'in kızınızın kafasına bir kurşun sıkmasını izledim. Onu anında öldürdüğünde vücudunun nasıl yere düştüğünü duydum. Gözlerindeki ışığı gördüm. Ölmesi daha iyi. Artık ona zarar veremezsin. Sen şimdiye kadar karşılaştığım *en kötü* annesin."

Bernadette bana öylece bakıyor, titriyor ama gözlerinde a l e v l e n e n öfkeyi görebiliyorum.

"Bu seni içten içe öldürüyor olmalı. Kade'in sana aşık olması için elinden gelen her şeyi yaptın. Bir tür Stockholm sendromunu tetiklemeye çalıştın. Bir genci istismar ettin, ona tecavüz edip ilaç verdin ve onu bir makineye dönüştürdün. Kendini ona ve Base'e zorla kabul ettirdin, sevdikleri herkesi tehdit ederken başkalarının o n l a r için ödeme yapmasına izin vererek onları mala dönüştürdün."

Duraksıyorum, hâlâ ona bakıyorum. "Onun üzerinde o kadar gücün ve kontrolün vardı ama o yine de sana aşık olmadı. Kalbi hep başkasına aitti. *Bana*." Göğsümü işaret ediyorum ve öfkeyle parmaklıklara vuruyorum. "Onu benden almaya çalıştığın için seni sikeyim. Başarısız oldun. Her zaman başarısız olacaksın çünkü o her zaman benim olacak."

Ayağa kalktım, tiksintiyle ona baktım.

"Kade sana hızlı bir ölüm vermeyecek. Yapabildiği kadar uzun sürecek. Ve sonunda kara kalbine bir kurşun sıkıp seni cehenneme gönderdiğinde ben de orada olacağım, aynı derecede hasta kocan seni orada bekliyor olacak."

Jason'ın bedeninin önümde nasıl gevşediğini görüyorum ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. Çok fazla kalp kırıklığını temsil eden öfkeli bir gözyaşı. Ben ve Kade için yıllarca süren ihmali temsil ediyor. Kirli zemine düşen bir gözyaşı, hayatlarımızın o yangında sona ermeye ne kadar yakın olduğunu, elde edemeyeceğimiz bir gelecek için nasıl tutunduğumuzu temsil ediyor.

Çünkü bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kimse sana yardım etmeyecek. Gazabını serbest bıraktığında kimse onu durduramayacak. Onu bu hale getiren sensin. Kafasında bu kadar çok şey olmasının sebebi sensin ve hepsini senin üzerine salması en doğrusu." Homurdanıyorum. "Senin önünde beni becermeye çalışmazsa şaşırırım. Ne kadar kıskanırdın, değil mi? Onun gerçekten zevk aldığını görmek. Bunu önerebilirim."

Sesim soğuk odada yankılanıyor ve sözcüklerin dudaklarımdan dökülmesine engel olamıyorum. Her biri daha öfkeli, ellerimi iki yanımda yumruklarken dişlerimin arasından gıcırdıyor.

"Kade seni asla sevmeyecek. Neden biliyor musun?"

Bernadette bana bakıyor, gözleri hafifçe dönüyor, başı yana düşüyor.

Ben öfkeli biri değilim. Savaşçı değilim. Ve birinin ölümünü dilemesini bekleyeceğiniz son kişiyim. Ama onun her haber kanalına yansıyan korkunç bir ölümle ölmesini istiyorum. Dünyanın hak ettiğini bulduğunu bilmesini istiyorum.

"Ben onun sevdiği kişiyim. Sen kendi pisliğin içinde yatıp ölmeyi dilerken, ben onunla yatakta olacağım, onun koruyucu kollarına sarılıp tutabileceğimiz sözler vereceğim. Benimle sevişecek - kulağıma onun için yaratıldığımı, onun altında parçalanmamın onu nasıl delirttiğini fısıldayacak." Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Umarım Kade Mitchell'ın *her zaman* beni seçeceğini bilmek içini biraz olsun sızlatıyordur."

Metal kapı açılarak Tobias'ı ortaya çıkarır. "Zaman doldu."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Onun ölmesini istiyorum ama aynı zamanda Kade'in bunu mümkün olduğunca uzun sürmesini istiyorum."

"Kadın ölene kadar hayatına devam edemeyecek. Bence bunu uzatmak zararlı olacak," diyor ve ışığı kapatıp kapıyı kapatıyor. Kilitli olduğunu belirtmek için bip sesi çıkarıyor ve koridor boyunca yürüyoruz. "İyi misin?"

Başımı salladım ve kendime sarıldım. "Yapabiliyorken her şeyi ortaya dökmek istedim. Onunla ilgilenecek olanlar Kade ve Base olacak, bu yüzden ben de kendi payıma düşeni alıp yoldan çekilmek istedim." Başımı kaldırıp ona baktım. "Aşağı gelmeme izin verdiğin için teşekkür ederim."

Omuz silkiyor. "Aciz durumda. Size zarar verme riski olsaydı oraya girmenize izin vermezdim."

Tobias beni yatak odamın kapısına kadar götürüyor ve çok sert bir şekilde topalladığımda dirseğimi tutuyor. O zaman yorgunluk beni vuruyor ve iyi geceler demeden önce çok fazla esniyorum.

Kapı tıkırdayarak kapanıyor ve Kade inleyerek doğrulup parmak eklemleriyle gözlerini ovuşturuyor. "Stacey?"

Kendime sarılıyorum. "Gizlice kaçtığım için özür dilerim. Onu görmeye gitmem gerekiyordu."

Hızla ayağa kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Canını yaktı mı?" diye soruyor panik içinde, vücudumda yeni bir yara olup olmadığını araştırıyor.

"Hayır," diyorum, gözlerim yaşlarla yanarken sesim çatlıyor. Neden ağladığım hakkında hiçbir fikrim yok. "Konuşacak durumda bile değildi. Onun hakkında ne düşündüğümü söylemem gerekiyordu. Özür dilerim. Baban kapının dışında duruyordu. Güvendeydim."

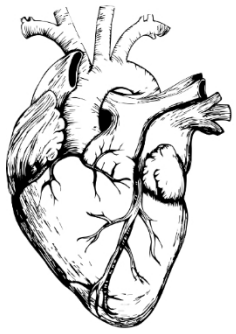
"Ve sen iyi misin?" Yüzümü dikkatle ellerinin arasına alıyor ve ben başımı sallarken gözyaşlarımı siliyor. Titremeye başladığımda beni kendine doğru çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. "Ben yanında olmadan bir daha onun yanına gitme. Ne yapacağı belli olmaz."

"Biliyorum." Burnumu çektim. "Babanın dondurucuda kesik bir kafası var."

Gülüyor. "Bazen ne kadar psikopat olabileceğini unutuyorum. Hadi gel. Yatağa dönelim, Çilli. Sensiz hava soğuk."

OceanofPDF.com

45

KADE

I aşağı inip onu göremem. Bu beni zayıf mı yapar?

Üç hafta önce buraya ilk geldiğimizde Bernadette'in etkisiz hale geldiğini kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Yıllardır onu takip eden ordunun öldüğünü ve kimsenin onu aramadığını bilerek içimin rahat etmesi için, onun kafese kapatıldığını ve artık bana ve sevdiğim herkese tehdit oluşturmadığını görmem gerekiyordu.

Ama yardım için çığlık attığı, babamı ve Base'i avazı çıktığı kadar bağırarak çağırdığı o yere gitme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyor.

Onu görmekten korktuğumdan ya da gergin olduğumdan değil. Korkmuyorum. Şu anda yaşadığı işkence bana keyif veriyor, ama oraya gidersem *onu* öyle bir boğarım ki, kafasını kesip dondurucuya koyarım.

Onun acınası hayatına son verdiğimi hayal ederek kurduğum hayallerin sayısı sorgulanmalı. Belki de daha güçlü ilaçlara ihtiyacım vardır?

Kaygım azaldı. Eskisi kadar bayılmıyorum ve bildiğim kadarıyla herhangi bir nöbet veya disosiyasyon olmadı. Hepsinden önemlisi, gereğinden fazla uyuyorum.

Stacey beni en saçma saatlerde yatırıyor. Öğleden sonra üç ve o kestirmek mi istiyor? Ben de onunla gidiyorum. Hepimiz televizyon izlerken kanepede uyuyakalırsa, onu yatağa taşıyorum ve gözlerim kapanana kadar ona sarılıyorum. Bacakları iyileştikten sonra köpeklerle ormanda yürümeye başladık ve bir keresinde geleceğimiz hakkında konuşurken lanet olası bir ağacın altında uyuyakaldık.

Hayatımda hiç bu kadar çok uyumamıştım.

Ama yine de o odaya inip Bernadette'e bakmayacağım. Besleniyor ama sadece bizim yemediklerimizin kırıntılarıyla ve günde bir bardak su alıyor - onu hayatta tutmaya yetecek kadar ama çoğu zaman üşümesine neden olacak kadar zayıf. Ne kadar kilo kaybederse, kafes o kadar büyük görünüyor.

Bunu biliyorum çünkü Stacey bana söylemeden sık sık oraya iniyor - odamıza döner dönmez öğreniyorum. Bazen kafesin önünde oturup hiç konuşmuyor ve bizden her şeyimizi almaya çalışan kadının manzarasının tadını çıkarıyor. Diğer zamanlarda Stacey ona bizimle ilgili hikayeler anlatır ve Bernadette'in kıskançlıktan nasıl iki büklüm olduğunu izler. Bernadette'in tek söyleyebildiği "Kade için yeterince iyi değilsin" oldu.

Pislik bir kadın. Stacey'nin hepimizden daha iyi olduğunun farkında değil mi? Onu ayağından bıçaklamış ve yara enfeksiyon kapana kadar bıçağı bırakmış olsa bile. O zamandan beri geri dönmedi.

Barry birkaç kez eve gitti. Fark edilmemek için tünelleri kullanmak zorundaydı. İlgi odağı olduğundan ya da yetkililer tarafından tanındığından değil ama işini şansa bırakmıyordu. Ayrıca Luciella'nın bebeğin kalp atışlarını duyabilmesi için ultrason makinesini de getirdi - ki kalp atışları güçlü ve gün gibi netti. Gerçi hiçbirimiz o aletin nasıl çalıştığını bilmiyorduk.

Base'in gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde parladı.

Gergin olduğunu biliyorum. Luciella baba olacağını kabul etmesi için ona yalvardı ama dün gece zil zurna sarhoşken bana iyi bir ebeveyn olamayacağını düşündüğünü söyledi. Her şeyi berbat edeceğini çünkü kendi hayatını zar zor kontrol edebildiğini söyledi.

Ama babam ona, ondan daha berbat biri olamayacağını söyledi - en iyi arkadaşımla onu tehdit etmeden konuştuğu tek zaman.

İkisinin de kendileri hakkında söylediklerine rağmen, çok iyi bir baba olacağımı biliyorum. Çocuğum her zaman ve her şeyden önce gelecek. Tek yapmam gereken son bir kişiyi öldürmek ve o hayatla işim bitecek. Kendim ve Stacey için toparlanıyorum.

İşleri on kat daha iyi hale getirmek için, Stacey kız kardeşimle benimle olduğundan daha fazla vakit geçiriyor ve Base de yanımdan ayrılmıyor. Babam ne zaman benimle konuşmaya çalışsa, Base her zamanki konuşkan, hiperaktif haliyle sohbete dahil olmaya çalışıyor ama babam susana kadar ona ters ters bakıyor.

Base, çizginin nerede çekildiğini asla bilmeyen sadık bir köpek yavrusu gibi davranıyor, ancak o tam tersi.

Yeni başlayanlar için, yatakta bir hayvandır. Birlikte çok fazla üçlü seks yapmaya zorlandık ve adam beni bile korkutan ve bu sırada birini öldürüp öldürmeyeceğini merak ettiren bazı ilkel boklara girdi. Hatta bir keresinde bir adamı kaburgalarından bıçaklamıştı... bilirsiniz işte.

Yumuşak tarafına rağmen Base korkutucu bir orospu çocuğu. Artık samimi bir şey yapmamıza gerek kalmadığı için son derece memnunum çünkü beni becermesine asla ama *asla* izin vermesem de Bernadette'in bunu emretmesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

Her ne kadar bizi zorlasa da, kendimizi bir arada tutmaya çalıştık. Birbirimize onun bizi kırmayacağını tekrar tekrar söyledik. Birbirimizin üzerine gittiğimizde, bunun çocukluğumuzdan beri kurduğumuz arkadaşlığı mahvetmesine izin vermeyeceğimize söz verdik.

Ben her zaman alıcıydım. Her zaman. Sanırım Bernadette böyle olmasını seviyordu. Base olmasaydı tüm bunları asla atlatamazdım.

Acımasızca öldürmesini izledim ve Bernadette onu yatağına girmeye ilk zorladığında, kafasına bir vazo fırlattı ve bunun için kendini yatak başlığına bağlattı. Bernadette ağzını ona dayadığı süre boyunca ona hakaretler savurdu, dizini yüzüne sürdü ve ona oral seks konusunda berbat olduğunu söyledi. Ve kendisine söyleneni yapmayı reddettiğinde, kan kaybından bayılana kadar onu gardiyanlarla dövüştürdü. Çoğu zaman, o zayıflayıp kaybetmeye başladığında ben de katılıyordum ama sonra beni zapt etmeye ve onun dayak yemesini izletmeye başladılar.

O kadınla çok uğraştık ve muhtemelen arkadaşlığımızı bozacağını düşündü ama dürüst olmak gerekirse, Base'e hayatım konusunda her zamankinden daha fazla güveniyorum. Ara sıra kız arkadaşımın önünde beni utandırmaktan hoşlansa da, ona kalçalarımı onunlayken yaptığım gibi çevirip çevirmediğimi soruyor.

Ağzını sikime dayarsan. Ya da boşalırken belli bir ses çıkarırsam. Onu öptüğüm kadar tutkuyla öpersem.

Bu konuda acımasızca sinir bozucu davranması bir travma tepkisi olmasına rağmen, bunun için onu yumrukladım. Bir saat sonra Luciella ona vurduğumu öğrenince odama daldı, bana bir ayakkabı fırlattı ve ona morarmış bir göz ve şişmiş bir çene verdiğim için bana pislik dedi.

Babam neden kavga ettiğimizi sordu ama kimse ona söylemedi.

Base, Base olmaktan asla vazgeçmeyecek. Çünkü zihinsel olarak boğulduğunda kara mizah onun olayıdır.

Biz köpeklerin işlerini yapmalarını ve biraz temiz hava almalarını beklerken o binanın dışındaki bir ağaca yaslanıyor. Yağmur yağıyor, ikimiz de sırılsıklamız ama sessizlik iyi geliyor.

"Tobester biftek mi pişiriyor?" diye sorarak havayı bozar.

Çekiniyorum. "Lütfen ona öyle deme. Seni yine baltayla kovalar."

Base topuklarının üzerinde zıplar ve derin bir nefes alır. "Biftek yapıyor. Ben bir ısırık alacağım."

Arkadaşımı mutfağa kadar takip ederken köpeklerin gelmesi için ıslık çalıyorum ve babamın lastik eldiven ve plastik önlük giydiğini görünce duruyorum. Toz maskesi sadece ne yaptığını doğruluyor.

Ama sahne ne olursa olsun, Base doğruca ocağa doğru yürür ve ete bakar. "Bunu nereden çıkardın?"

Bir parça koparmak için uzanıyor ama babam bileğini yakalıyor. "Yamyamlık yapmaya karar vermediysen, o pis pençelerini uzak tutmanı şiddetle tavsiye ederim."

Base'in tıklaması bir saniye sürüyor ve sonra tiksintiyle geri çekiliyor. "Ne oluyor lan? Archie'den parçalar mı pişiriyorsun?" Sanki ben bir kalkanmışım gibi arkama geçti. "Kade, baban düşündüğümden daha deli."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Neden şaşırdığınıza dair hiçbir fikrim yok. Yoksa tüm o karmaşa içinde neden kovaları almak için geri dönmeye zaman ayırdı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum lan! Bu iğrenç bir şey. Neden bu kadar sakin davranıyorsun? Baban vücut parçaları pişiriyor!"

Babam tavadaki eti çevirirken kıkırdıyor. "Buzdolabında normal yiyecekler var."

Taban santimlerle ilerliyor. Hiç evcil değil ve asla oraya girmiyor, bu yüzden duvara yaslanıp onu bekliyorum. Daha önce fark ettim ki

Babam Bernadette'in şoför kafasını buzunun çözülmesi için dondurucudan çıkarmıştı. Belki onu da ona yedirmeyi planlıyordur.

Buzdolabını açıp içinde eriyen kafayı görür görmez kusuyor, buzdolabının kapağını çarpıyor ve hepimizin öleceğini haykırarak odadan dışarı koşuyor.

"Biraz dramatik biri," diyor babam başını sallayarak. "Daha iyi arkadaşlara ihtiyacın var."

Omuz silkiyorum, Barry mutfağa girerken ona bakıyorum, önündeki manzaradan etkilenmemiş. "Lisa ve Eva nasıl?"

"İyi. Krampları vardı, bu yüzden acil ultrason için hastaneye kaldırdık ama her şey yolunda."

Kollarını kavuşturup babama bakıyor. "Neden insan eti pişiriyorsun?"

"Göreceksin. Bernadette'i yukarı getirebilir misin?"

Barry oflayıp puflayarak bodruma inerken dudaklarımı düzleştiriyorum. "Onu Archie'nin vücut parçalarıyla besleyeceksin, değil mi?"

"Sonrasına kadar bilmeyecek. Onun için küçük bir sürpriz," diyor ve diğer tarafını kızartmak için bir parçayı ters çeviriyor. "Fazla bir şey söyleyemezsin. Christopher'a ne yaptığına bak."

Cevap olarak mırıldanıyorum.

"Anneni aradım."

Kollarımı iki yanıma indirirken gözlerim açılıyor. "Delirdiniz mi siz? Ona ulaşmanın çok riskli olduğunu söylemiştik."

"Ben bir şey söylemedim. Sadece sesini duymak istedim."

"Hâlâ konumumuzu riske atıyoruz." İç çekerek masaya oturuyorum. "O zaman ona hayatta olduğunu söylememeye karar verdin mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor hemen, cızırdayan insan etine bakarak. "Ama çocuklarının hayatta olduğunu bilmeli. Seni ve Luciella'yı da kaybettiğini düşünmesi hiç adil değil."

Hâlâ malikânenin kalıntılarını arayıp kanıt arıyorlar ama bizim öldüğümüz, patlamada ya da yangında yok olduğumuz varsayılıyor. Annem ve Ewan'ın, hatta Dez ve Tylar'ın böyle düşünecek olmasından dolayı kendimi çok kötü hissediyorum ama Bernadette'le hak ettiği şekilde hesaplaşana kadar saklanmamız gerekiyor. Sonra karanlıktan çıkacağız. Ve ancak o zaman hayatımıza devam edip boktan hayatlarımızda huzur bulacağız. Stacey ve gelecekteki çocuklarımız için o evi inşa etmeye gideceğim. Bir salıncak yapacağım, bir ağaç ev inşa edeceğim ve hayatlarının her saniyesinde orada olacağım.

Bernadette'i kolundan tutup yerde sürükleyen Barry'ye bakarak, "Sana söyledim, bu çok riskli," diyorum. "Şu anda koruma altında. Telefonunun izi sürülebilir. Onu aramanız yetkilileri burada ve hayatta olduğumuz konusunda uyarabilir."

Barry, Bernadette'i yere bırakır. Sersemlemiş, kokuyor ve saçları kafasının arkasında keçeleşmiş. Güzel.

Asistanım, "İrlanda'da Ewan'la birlikte koruma altında," dedi. "Tylar ve Desmond da onlarla birlikte. Raporlarında görebildiğim kadarıyla sadece tedbirli davranıyorlar. Koruma kısa süre içinde sona erecek." Barry kollarını kavuşturuyor ve bileklerini çaprazlıyor. "Malikâne yok oldu. Siz kaçtıktan birkaç saat sonra tamamen çöktü. Bir şey bulma şansları düşük."

"Stacey hala Luciella ile kanepede mi uyuyor?"

Barry başını sallar. "O duş odasında. Köpekler kapının dışında uyuyor." Önce babama, sonra kovalara, sonra da Bernadette'e bakıyor ve derin bir iç çekiyor. "Şaka yaptığını sanmıştım."

"Ben şaka yapmam," diye yanıtlıyor babam. "Eminim bunu şimdiye kadar biliyorsundur?"

Barry sadece başını hafifçe sallıyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Yanından geçerken omzunu okşuyorum ve Base'i almaya gidiyorum. Az önce kocasını yediğini fark ettiğinde burada olmalı.

Köpekler yatak odasına doğru gittiğimi görünce başlarını kaldırdılar. Stacey hala duş alıyor. Kendisi içerideyken genellikle en az bir saat sürer. İçeri girip onu fayansların üzerinden öpmek istiyorum ama birkaç kapı ötede duruyorum.

Üs banyoda hasta oluyor.

"Bernadette mutfakta," diyorum ona. "Gel de Archie'yi yerken izle."

"Siktir," diye cevap veriyor, klozete tükürerek. "Güçlü bir midem var, ama lanet olsun."

"Gidelim," diyorum, ağzını silmesi için ona bir yüz bezi atıyorum. "Onun acı çekmesini birlikte izleriz."

O dişlerini fırçalarken ben kapının pervazına yaslanıyorum ve aynaya bakarak birkaç derin nefes alıyorum. Sonra lavaboyu itiyor, silkiniyor ve beni mutfağa kadar takip ediyor.

İkimiz de kapı aralığında duraklıyoruz, Barry'nin Bernadette'i sandalyeye kaldırdığını, önündeki tabakta pişmiş insan eti olduğunu görüyoruz. Tobias koluna bir şırınga saplayıp içindekileri vücuduna boşaltmak için pistonu iterken başı yana kayıyor.

Birkaç dakika sonra Bernadette'in gözleri bana dikiliyor ve biraz açılıyor. "K-Kade."

"Benimle konuşma."

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı?" Kelimeleri geveliyor, çenesinden aşağı salya akıyor. Babamın verdiği adrenalin etkisini gösteriyor. "Bana bu şekilde davranmalarına izin mi vereceksin?" Alay ediyor. "Sen bundan daha iyisin."

Base bir nefes verip kahkaha atmayı başarıyor ve benim tek yaptığım sanki yüzünde bir delik açacakmış gibi ona bakmak oluyor. Babam lavaboda ellerini yıkıyor, kovayı kenara atıyor ve tezgâha yaslanıyor - sessiz. Ölüm sessizliği.

"Ye," diyor Barry. "Sana göstereceğimiz tek nezaket bu. Gittikçe zayıflıyorsun ve henüz ölmene izin verecek kadar nazik değiliz." Tabaktaki et parçasından bir şerit kesiyor ve Bernadette'in ağzına götürüyor. "Ye."

Dudakları ayrılıyor ve Base yüzünü buruşturup arkasını dönüyor. Gözleri benim üzerimde.

İçimde yanıyor. Sanki ona yardım edecekmişim gibi beni izliyor.

Çiğniyor ve yutuyor. Sonra bir ısırık daha alıyor, bir ısırık daha, bir ısırık daha, ta ki tüm parça bitene kadar. Barry ağzına su veriyor ama çok az, kovalayınca bardağı geri çekiyor.

Babam başını eğiyor. "Tadı nasıldı?"

Ona zayıf bir bakış fırlatıyor, sonra tabağa bakıyor. Gözlerini bana kaldırdı.

Üs öne çıkar. "Sana lanet olası bir soru sordu, kaltak. Kocanın tadı nasıldı?"

Kaşları şaşkın bir şekilde çatılıyor, kemikleri titriyor. "Ne?"

Üs sırıtıyor. "Sanırım bacağının bir kısmını yedin."

"Evet," diyor babam. "Ama Kade onu ağzında bir el bombasıyla havaya uçurduğu için emin olamıyoruz."

Masanın üzerine kusar ve bayılır.

İki gün boyunca Bernadette kocasını yemeye zorlanıyor, ta ki biz Bernadette'e işkence edelim, ta ki bir sonraki planımız ne olacak karar verene kadar.

Base bu kısmı buldu. Ben de katılıyorum. Luciella ve Stacey içeride babamın ortalığı toplamasına yardım ediyor, Barry uyuyor ve köpekler önümüzdeki sığ nehirde oynuyor.

Base, Bernadette'i nehrin yanında yere bırakarak, "Buraya konuşmaya gelmedik," diyor. "Küçük bir oyun oynayacağız. Oyunları severiz, değil mi Kade?"

"Evet." Sırıtıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Sen de oyun oynamayı severdin. Değil mi Bernadette?"

Tek kelime etmiyor ama gözleri bana yalvarıyor. Ona yardım edeceğimi sanıyorsa hayal görüyor. Hâlâ elbisesinin içinde. Hala cehennem gibi kirli. Base bana planını anlattığında, ben de içine daldım.

Base onu boğazından yakalıyor ve ayaklarından kaldırıyor. Sonra onunla birlikte nehre giriyor ve onu yüzeye çarpıyor, elleri kollarına vururken onu altında tutuyor. Vücudu çok çelimsiz ve zayıf; ben onun biraz kıvrımlı ve bronzlaşmış olmasına ve emir verirken sürekli stilettolarla dolaşmasına alışkınım.

Çok acınası görünüyor.

Base onu boğulacak ve nefesi kesilecek kadar sudan çıkarıyor. "Biraz sabun getirmeliydik. Kız iğrenç."

"Bunun yardımcı olacağını sanmıyorum."

"Hayır," diye yanıtlıyor Base onu tekrar suya iterek. "Çürümüş olmak ona doğal geliyor. Bir tek ister misin?"

Başımı salladım. "Yanına gidersem onu öldürürüm."

Base onu sudan çıkarıyor, onunla birlikte geri yürüyor ve yere bırakıyor. "Affetmesi için yalvar," diye çıkışıyor ve kızın iç içe geçmiş saçlarından tutarak başını kaldırıyor. "Ona üzgün olduğunu söyle."

"K-Kade," diye öksürüyor. "Lütfen."

Kafamda bir şeyler kopuyor ve ayağımı yüzüne doğru sürüyorum, burnunu patlatıyor ve ağzından kan akmasına neden oluyorum. Ona tekrar vurmak istiyorum ama ellerimi yumrukluyorum.

Base kendimi toparlamaya çalıştığımı görünce yan tarafta duran votka şişesini açıyor, yanına çömeliyor ve çenesinden tutup açıyor, sonra şişeyi yukarı kaldırıyor, böylece kız sert içkiyle boğuluyor. Şişenin boynunu ağzına sokabildiği kadar sokuyor, böylece derin derin boğazlıyor. Votka fışkırıp burnundan çıkarken, gözlerinde birikirken boğazının şişenin etrafında büzüldüğünü görebiliyorum.

Nabzı ensesinde hızla atıyor. Güçlü bir ruhla dolu olmasına rağmen gözleri kocaman.

Base şişeyi yerinde tutarken ben ilerleyip parmaklarımı boğazına doluyorum. Sıkıyorum ve arkasındaki basıncın arttığını görebiliyorum.

gözler. "Kontrolünün elinden alınması nasıl bir duygu?" Gerçekten bir cevaba ihtiyaç duymadan soruyorum. "Ciğerlerin oksijen için yalvarırken kendini güçsüz hissediyorsun."

"Onu öldüreceksin," diyor Base, şişeyi boğazından çekip çıkarırken, bu da beni daha da sıkılaştırıyor. "Henüz istemiyorsan, o zaman dur."

Bırakıyorum, geri çekiliyorum, kalbim adrenalinle göğsümde çarpıyor. Kusabildiği kadar kusuyor, tükürüyor ve öksürüyor, votka şüphesiz gözlerini ve burnunu yakıyor. Kusmuk neredeyse Base'e çarpıyordu. Tiksintiyle geriye uçuyor.

Kadın kusmayı bıraktığında, adam öne doğru adım atarak onun önünde çömeliyor. "Bana bunu yaptığını hatırlıyor musun? Beni *iki* şişe içmeye zorladıktan sonra hareketsiz durmaya zorladın ve tökezlediğimde bana şok tabancası kullandın."

O dik dururken başım ona doğru kayıyor. "Bunu bilmiyordum."

"Bilmediğin çok şey var. Fransa'da çalışıyordun. O gece yüzünden bir hafta boyunca onun küçük hastane kanadında kaldım."

Başka şeyler de olduğunu biliyordum ama hep aynı şeyleri yaşadığımızı sanıyordum.

"Ayağa kalk lan," diyor Base ve gözlerindeki öfkeyi görebiliyorum. Köpekler etrafta kürek çekerken boş şişeyi arkasından suya fırlatıyor. "Ayağa kalk. Ayağa kalk!"

Bernadette dizlerini iterken bir hıçkırık çıkarıyor, ayağa kalkarken vücudu zayıf bir şekilde söyleneni yapıyor ve yana doğru sendeliyor. Zavallı bir halde durabilmek için Base'in elini tutmaya çalışıyor ama Base onun kolunu tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"Dokunma bana. Bana bir daha asla dokunmayacaksın."

"Kazanamayacaksın," diyor titrek bir sesle, alkol kontrolü ele geçirmeye başlamış. Bana doğru bakıyor. "Beni yenemeyeceksiniz. Ekibim beni bulacak ve hepiniz ölmüş olacaksınız."

Alay ediyorum. "Komik. Küçük köleleriniz gitti ve kazanacak bir yarışma yok. Sadece biz ve sen ve intikam olarak sana yapmamız gereken her şey var."

Base yanıma geliyor. "Suya gir," diyor, arkasını işaret ederek. "Kendini boğmanı istiyorum."

Bir şekilde daha da solgunlaşmayı başarıyor. "Hayır."

Base iç geçiriyor ve onu öyle sert itiyor ki, geriye doğru suya fırlarken ciğerlerindeki havanın dışarı fırladığını duyuyorum. Kafası bir kayaya çarpıyor ve

kendini ayakta tutmak için mücadele ediyor. Sığ, yaklaşık diz derinliğinde, ama bir nedenden dolayı ayakta duramıyor.

Kafasından da kan geliyor. Belki de kayaya çok sert çarpmıştır? Umurumda değil.

Base yanımda kıkırdıyor. "Gerçekten boğulmasına izin vermeyeceğim," diyor. "Ama ne kadar gülünç göründüğüne bir bakın."

Umutsuzca ayağa kalkmaya çalışan ve başaramayan, çırpındıkça ciğerleri suyla dolan kadın gerçekten de gülünç görünüyor.

"Artık gerçekten çabalamıyor," diyor Base, mırıldanarak. "Pekâlâ, onu içeri geri götürelim. Beni utandırıyor."

Başımı sallıyorum ve ikimiz de birer kolunu tutuyoruz, sonra elbisesini kemikli kıçının üzerinden aşağı çekiyor. Onu binanın içine kadar sürüklüyoruz, köpekler de peşinden geliyor, sonra bodruma iniyoruz ve titremesi için onu kafese tıkıyoruz.

Burada ısıtma yok ve nehirden sırılsıklam olmuş.

"O bana ait," diye fısıldıyor Base'e, gözleri her yöne bakarken. "Birlikte geçirdiğimiz tüm o geceler boyunca o benimdi. Sen onun için asla yeterli olmadın Sebastian."

Alay ediyor. "Ciddi misin sen? Sen yapamadığın halde onu boşaltan kimdi?"

Gözlerimi deviriyorum ama haksız değil.

"Arkadaşlığımızı mahvetmeye çalıştın ve başaramadın. O benim. O benim en iyi arkadaşım ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim kardeşim. Sana ait olan tek şey utancın ve iğrenç hayatın - zaten ondan geriye kalan çok az şey."

Acıya ve vücudundaki alkole rağmen gülüyor. "Neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Base dönüp bana baktı. "Sanırım onun önünde sana sakso çeksem bile yine aynı şeyi düşünürdü."

Bir kez başımı salladım ve gözümü ondan kaçırarak karşımızdaki üzgün kadın müsveddesine baktım. Gözlerini bana dikiyor. "Ona yettiğimi söyle. Senin de o fahişeye ihtiyacın yok."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onun adı-"

Kapının açıldığını duyunca başımı kaldırıyorum. Söz konusu güzel kadın pijamalarıyla orada duruyordu, saçları ıslaktı. "Ah, özür dilerim. Burada olup olmadığına bakıyordum."

Duvarı tekmeleyip kızıma yaklaşıyorum, Stacey'i yanıma çekerken Bernie'ye dönüyorum. "Ne kadar güzel olduğunu görüyor musun? Ona kendimden daha çok ihtiyacım var.

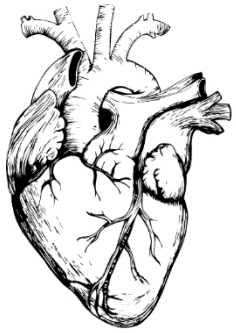
havaya ihtiyacım var."

Base mırıldanıyor. "Onun için yeterli olduğunu düşündüğünü biliyor muydun, Stacey?" Stacey aramızda bakışıyor. "Ne kadar aptalca."

Arkadaşım Stacey'nin elini tutuyor ve tam sikimin üzerine yerleştiriyor. "Bence onun ne kadar yanıldığını kanıtlamalıyız," diyor ve ikisinin de eli üzerimde olmasına rağmen aletim tepki veriyor. "İkimizin de onun için yeterli olduğunu kanıtlamalıyız."

OceanofPDF.com

46

STACEY

M Kade'in bakışları benimkilerle çarpıştığında kalbim göğsümde tekliyor ama o ellerimizi hareket ettirmiyor. Ben de öyle.

O sırada Kade'in yüzünde bir tereddüt beliriyor, gözleri önce arkadaşına sonra da bana kayıyor. Sanki sessizce bunun gerçekten yapmamız gereken bir şey olup olmadığını soruyor. Muhtemelen değil ama Bernadette bu ikisini pek çok kez bir araya gelmeye zorladı ve bence bu Base'in her şeyden çok içindeki şeytanlarla savaşma yöntemi. Çünkü parmakları benimkilerin üzerinde kıvrılıp Kade'in kalınlığındaki tutuşumuzu sıkılaştırırken, vücudunu Kade'i duvara yaslamak için kullanıyor ve beni de onlarla birlikte götürüyor.

"Söyle ona Rhodes," diyor Base, göğsü inip kalkarken ellerimizi birlikte hareket ettirmeye başlıyor, okşuyor, sıkıyor, Kade'in bakışlarını izliyor

önce ellerimize sonra bize bakıyor. Base alnını Kade'in omzuna bastırıyor ve devam ediyor, "Ona kime ait olduğunu söyle."

"Biz," diye cevap veriyorum. Sonra uzanıp Kade'in çenesini kavrıyorum ve bana bakmasını sağlıyorum. "Sen bana aitsin. Ona değil." Bernadette kafese yaslanmış, zar zor kendine gelirken omzumun üzerinden bakıyorum. "O sinir bozucu biri."

Arkamı döndüğümde Kade bana bakıyor, elini kaldırıp parmak uçlarını saçlarımın arasından geçiriyor, başparmağı alt dudağıma bastırıyor. Base ve ben onu okşarken gözbebekleri büyüyor, siyah soluk mavinin yerini alıyor.

Dudaklarımı dudaklarına çektiğinde, Kade boğazını kapıp onu geri çekerken ama elini sikinden çekmezken Base derin, boğuk bir nefes veriyor.

Dili ağzıma doğru ilerliyor ve ben de onu öperken elimden gelen her şeyi yapıyorum, alt dudağını emiyorum, sonra bileğini tutup diğer elini boğazıma doğru çekiyorum.

Beni Base'i boğduğu gibi boğmuyor, ama tutuşuyla baskınlığını gösteriyor - gerçekten isterse, denemeden boynumu kırabileceğini gösteriyor.

Yapacağından değil.

Kade ağzını benimkinden çekiyor, siki avuçlarımızda zonklarken başının arkası duvara çarpıyor. Base'i kendine çekiyor ve alnını onunkine bastırıyor. "Buna ihtiyacın olduğunu biliyorum ama yapamam."

Temel parmakları benimkilerin etrafında duraksıyor, hareketleri yavaşlıyor.

"Ben sana ait değilim, sen de bana ait değilsin." Kade boğazını bırakıyor ve Base'in başının arkasını tutuyor. "Seni seviyorum ama durman gerek. Kız kardeşimle birliktesin."

Base tamamen donuyor, nefesleri kesiliyor, sonra elimi bırakıp bizden uzaklaşıyor. Ellerini saçlarında gezdiriyor ve odanın içinde düzensiz bir şekilde etrafına bakınıyor. "Lanet olsun."

Bernadette kıkırdamaya çalışır. "Görüyor musun? Hayır... Kimse seni istemiyor."

"Kapa çeneni," diye tükürüyor. Onunla daha fazla dalga geçmeye başlayacağını düşünüyorum ama onun yerine sinirleniyor, onu kafesten sürüklüyor ve yüzüne yumruk atarak yere çarpmasına neden oluyor. "Bunu bana sen yaptın!" Ona tekrar vuruyor ama Kade dikkatimi çekip yerimizi değiştiriyor, bu sefer sırtımı duvara yaslıyorum.

Sonra ağzını benimkine yapıştırıyor, beni sonsuza dek sahipleniyor, en iyi arkadaşı arkamızda ağlarken elime sokuluyor. Bağırırken kendini kaybediyor

Bernadette'in yüzünde, onun hayatını mahvetmeye çalıştığını ve başarısız olduğunu, sonra da ona tekrar vurduğunu görüyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor - Base'in bu düzeyde bir duygu gösterdiğini ilk kez görüyorum.

Kade beni daha derinden öperken, dudaklarıma sahiplenici sözler fısıldarken, bedenimi kendine çekip bacaklarımı beline sararken, Bernadette'in canına okumakla o kadar meşgul ki bizi fark etmiyor.

"Bana bakmayı kes! Dur, dur, dur," diye bağırıyor, sözlerinin arasında onu yumrukluyor. "Bana bakmayı kes!"

Base kanlar içindeki Bernadette'i bir sandalyeye sürükleyip bağlarken, Kade çenem boyunca ve boğazımdan aşağı emiyor, nabzımdaki deriyi işaretliyor.

Kaya gibi sağlam aletini bacaklarımın arasına bastırıyor ve ben inleyerek saçlarından tutup ağzını tekrar kendime çekiyorum. "Bunu onun önünde yapamayız," diyorum nefes nefese. "Bu doğru değil."

Korkunç bir çığlık atıyor ama bu Kade'in bana sürtünmesini engellemiyor ve o boğazımı öpmeye ve ısırmaya devam ederken omzunun üzerinden bakıp Base'in Bernadette'in yüzünde küçük bir kaynak makinesi kullandığını görüyorum.

Eriyen gözlerinin detaylarını tam olarak göremeden gözlerimi kaçırıyorum.

Koku korkunç, ama tek odaklanabildiğim Kade'in ellerimin yanlarımdan aşağı kayması, sanki her bir santimetremi hafızasına kazıyor ve arkasında devam eden korkunç işkenceye hiç dikkat etmiyor.

Base kaynak makinesini bir kenara atıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "İnsanları seninle birlikte olmaları için zorlaman gerekiyor, ama ben ve Kade? Bizi seven insanlar var. Birbirimizi seviyoruz. Ve sen bunu mahvetmeyi denedin ve başaramadın. Bana yatağına girmemi her emrettiğinde, beni kırdığını düşündün. Ama burada...?" Şakağına vuruyor. "Her zamankinden daha güçlüyüm. Bir baba olacağım ve olabileceğim en iyi baba olduğumdan emin olacağım."

Bernadette titriyor, yüzü mahvolmuş. Tanınmaz halde. Kade çenemi tutuyor. "Eve gitmek istiyor musun?"

Gözlerindeki ışıltı, arka planda devam eden çığlıklara rağmen beni gülümsetiyor. "Benim evim sen neredeysen orasıdır."

Burnumun ucunu öpüyor ve sesini alçaltıyor. "Sanırım hazırım," diyor sessizce ve onu hiç bu kadar... savunmasız duymamıştım. "Bunu görmek istemiyorsan gidebilirsin."

Yutkunuyorum ve onu öpüyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap. O zaman yaşayabiliriz."

Base, Bernadette'ten uzaklaşıp bize doğru geliyor. "Kaltağı öldürmeme saniyeler kaldı." Kade'e kaynak makinesini uzatıyor. "Sıra sende."

Gülüyor ve alıyor ama yere bırakıyor. "Daha iyi bir fikrim var," diyor, Bernadette'in ne kadar zavallı göründüğüne bakarak, erimiş yüzünü pençeleyerek. "Bana ilk kez birini öldürttüğünde, onu boğmak zorunda kalmıştım."

Base kollarını kavuşturur. "Ben de."

Kade ellerini yumruk yapıyor, sonra açıyor ve Bernadette onu saçlarından tutup dizlerinin üzerine çökmeye zorlarken irkiliyor. Kade onun arkasında, onu tutuyor. "Parmaklarını boğazına dola."

Odanın diğer tarafına geçiyorum, böylece Base'in boynunu iki yana kırıp manyak gibi gülmesini izleyebiliyorum. "Bernadette, Bernadette. Ne kadar zayıfsın Bernadette." Bir eliyle onu boğazından yakalıyor. "Çığlık atmaya ve merhamet dilenmeye çalış - sana meydan okuyorum."

Adamın ellerine vuruyor ama elinden kurtulmayı başaramıyor.

"Başparmağını şah damarına bastır" diyor Kade. "Ve sıkıca kavra. Nefes alamadığından emin ol."

Base tam da bunu yapıyor, parmaklarını kadının boğazında sıkıyor. Mücadele ediyor ama adamın tutuşu ve Kade'in saçlarını avuçlaması arasında hiçbir yere varamıyor. Onları göremiyor - onlara tokat atma savaşını yavaş yavaş kaybederken gözlerindeki bakışı göremiyor.

Gitmeliyim ama yapamam. İçimdeki ahlaksız kısım bunu izlemek istiyor.

Ağzı açık ve nefes almaya çalışırken dilini görebiliyorum,
Hayatını kurtarabilecek o bir parça oksijen için çaresiz. Eğer gözleri erimemiş olsaydı, ışığın yavaşça kaybolduğunu görürdüm.

"İşte bu kadar. Kafana giden kan azalıyor," diyor Kade, cebinden küçük bir bıçak çıkarıp keskin kenarını yanağına bastırarak deriyi keserken Base kıkırdıyor. Kulağına karşı homurdanıyor, "Beynin oksijen ve besin açlığı çekiyor. Öyle değil mi Bernadette? Derinin rengi değişiyor. Nefesini, hayatını nasıl çaldığımızı hisset." Saçlarını bırakıyor ve ensesinden tutarak onu Base'in kucağına itiyor. "Geber lan."

"Siktiğimin orospusu," diye tükürüyor Base, her ikisi de önden ve arkadan boynuna bastırırken ve bacakları pes ediyor, vücudu zaten kıpırdamıyor, kolları düz ve kafasına giden baskıdan titriyor.

Dişlerini sıkarken Base'in yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor, kolları kilitli, ileri doğru itiyor ve bıraktığında Kade sola doğru hızlı bir çatırtıyla kadının boynunu kırıyor. Kızın bedeni ayaklarının dibine düşüyor ve adam kızın cansız bedenine bakıyor.

"O öldü," diyor Kade, nefes nefese, ikisi de ona bakarken, sanki henüz farkına varmamışlar gibi. "O öldü."

"Nabzını kontrol edin."

"Parçalanmış boynu görmüyor musun?" Kade karşılık verir. "Yoksa çıkardığı patlama sesini kaçırdın mı?"

Base eğilip iki parmağını nabzına bastırıyor, sonra hızla ayağa kalkıp elini saçlarında gezdiriyor. "Kahretsin, onu öldürdük."

Kade başını sallar.

"Evet." "O öldü."

"Uh-huh."

"Gitti."

"O öldü, Base."

Rahatlamasını, gülümsemesini, bu işin bitmesinden memnun olduğunu gösterecek bir şey bekliyorum. Bernadette'in aramızdan ayrılması onun, bizim ve herkes için her şeyin başlangıcı olacak.

Kade'in asla geri alamayacağı bir parçasını yok eden kadın Bernadette Sawyer öldü.

Ama omuzlarımdan hiçbir yük kalkmıyor.

Base Kade'i tutup kendine çekiyor ve Base onun göğsüne doğru hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlarken ben karışmamaya çalışıyorum. Kade duygusuz ama arkadaşını teselli ediyor.

"Bizi mahvetti, dostum. Hem de çok. Ben sadece... Kafamı ne kadar karıştırdığını unutamıyorum. Hayatımıza nasıl devam edeceğiz? Nasıl unutacağız? Yaşadıklarımızdan sonra nasıl normal bir hayat sürebiliriz?"

Kade alnını onunkine bastırır. "Bunu gururla yapıyoruz. Sawyer'lardan kurtulduğumuz için yaşıyoruz. Beni anlıyor musun? Oraya git, kız kardeşimi al, o ve çocuğun için kendi sorunlarını çözmeye çalış."

Base gözlerini siliyor ve başını sallıyor. "Hayatta kaldık." "Kurtulduk."

"O zaman neden hala içimde ölü hissediyorum?" diye sorar. "Neden hâlâ acıyor?"

Kade onu ensesinden tutup kucaklamak için geri çekiyor ve sırtına birkaç kez vuruyor. "Birlikte öleceğiz. Sen ölürsen ben de ölürüm, unuttun mu?"

"Sen ölürsen ben de ölürüm," diye tekrarlıyor burnunu çekerek ve Bernadette'e bakarak. "Ölmüş olmasına rağmen nasıl hâlâ kötü görünebiliyor?"

Kade onu kenara iter, böylece yüzüstü yere düşer. "Barry bunu temizleyecek. Git duş al. Derinde yanık et var."

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "İyi misin?"

Dudağımı çiğniyorum, cesede bakıyorum, zıplayıp içimizden birini vurmasını bekliyorum. "Bitmiş gibi hissetmiyorum."

"Asla olacağını sanmıyorum," diyor ve beni göğsüne çekip öpüyor. "Şimdi, şu ev konusuna gelelim. Beyaz çit mi kahverengi mi?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Beyazı kahverengiden daha sık yeniden boyamam gerekir."

Kade sırtım duvara çarpana kadar beni yürütüyor. "İkimiz de biliyoruz ki, sen berbat yemeklerinle evi yakıp yıkarken ben resim yapacakmışım gibi konuşuyorsun."

Gülümseyerek fısıldıyorum, "Öp beni, Kade."

Öpüyor. Vücudu beni duvara bastırırken dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, elleri kalçalarımı, yanlarımı ve göğüslerimi kavrıyor, bir eli boğazıma doğru kayıyor, ağzımın köşesini öperken beni orada tutuyor, çenem boyunca kulağıma kadar gidiyor ve sonra lobumu dişlerinin arasına alıyor.

"Nasıl bir his?" diye soruyor. "Bernadette Sawyer'ı öldüren elin boğazında olması."

"Beni yatağa götürmeni istiyorum."

Ağzını geri çekiyor, burnu benimkine değiyor. "Odamıza giderken seni becermeye çalışmayacağıma söz veremem. Çok uzak."

Sırıtıyorum, parmaklarımı üstünden geçirip onu kendime doğru çekiyorum, böylece ağzı benimkinin üzerinde geziniyor. "Seni içimde istiyorum. Şimdi."

"Prezervatifsiz mi?"

Başımı salladım. "Seni istiyorum, sert ve hızlı, sonra beni sahip olduğun her damla dölle doldurmanı istiyorum."

Kade elimden tutup beni kapıya doğru çekiyor. Beni yanık et kokan odadan dışarı sürüklerken Bernadette'in cesedinin üzerinden geçiyoruz, merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve karşımıza çıkan ilk kapıdan geçiyoruz - bir depo dolabı.

Karanlık, boş ve Kade çenemi tutup beni bir duvara çarpana kadar geriye doğru yürütmeden önce etrafa bakmak için bir saniyem oluyor. "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, içine boşalmamı istiyorsun. Bu senin için sorun değil mi?"

"Evet."

Kade boştaki eliyle pijamamın düğmelerini açıyor ve göğüslerimi soğuk havaya maruz bırakıyor, meme uçlarım zaten gergin. "Bana saçmalama, Stacey. Bundan pişman olamazsın."

Meme ucumu çimdikledikten sonra başparmağıyla okşarken inliyorum.

"Sana düşünmen için zaman vereceğim."

Kaşlarımı çatıyorum ama o dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımdan birini omzuna çekiyor. Dişlerini iç uyluğuma batırırken boğazımdan bir inilti kayıyor, pijamalarım hala beni örtüyor. Başım geriye düşüyor, o ise derimi yalıyor, ısırıyor, emiyor ve tepe noktasına kadar emiyor, sonra da sinir bozucu kumaşın arasından göbeğimi öpüyor.

Bana bakıyor, uzun, koyu kirpikleri gözlerinin mavisini vurguluyor. "Bunu onun önünde yapmak istedim, ama yine de seni bu şekilde gören tek kişi ben olmak istiyorum." Parmaklarını şortumun bel bandına sokuyor ve iç çamaşırımı da içine alarak aşağı çekiyor. Başparmağını klitorisime bastırıyor ve ben geriliyorum. "Sen tamamen benimsin."

"Senin," diye nefes alıyorum.

Tangamı cebe indiriyor ve bacaklarımın arasına dalarken zaman duruyor, bir tanesini omzunun üzerinden geri çekerek klitorisimi emerken beni ona açıyor, dilini içeri ve sonra hassas bölgenin etrafına kaydırıyor.

Parmakları kalçalarımı kavrıyor ve ısı merkezimden ayak parmaklarıma kadar yayılırken omurgam karıncalanıyor. "Kade," diye inliyorum. "Siktir."

Dilini içime daldırıyor, kapüşonlu bakışlarıyla bakışlarımı tutuyor ve klitorisimi dişlerinin arasına alıyor. "Bu am benim," diyor, yalıyor, öpüyor ve klitorisimi tekrar dişlerinin arasına hapsediyor. "Bu kıç..." Bir avuç alıp sıkıyor. "Hepiniz bana aitsiniz."

İçimdeki patlamanın etkisiyle gözlerim karardığında, Kade orgazmı en üst düzeye çıkarmak için iki parmağını içime sokuyor ve beni parmaklıyor. Etrafında nabız gibi atıyorum, boş odaya doğru çığlık atarken bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyor.

"Bana bak."

Öyle yapıyorum. Parmaklarını çekip ayağa kalkıyor ve bacağımı kalçasına doğru tutuyor. Ona gerçekten bakıyorum. Gözlerinin rengine, dudaklarının şekline, parmak uçlarımla izlerini sürerken hissettiklerime.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Ağzımı yakalıyor ve beni usulca öpüyor. "Son şansın, Çilli. Eğer henüz hamile kalmak istemiyorsan, bana şimdi söyle. İstersen bekleyebiliriz. İstediğin her şey senin olsun."

"Tek istediğim sendin. İlk tanıştığımızda, on sekiz yaşındayken ve aşık olduğumuzda ve sonraki her an."

Kade içime doğru itiyor ve ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, dudaklarım ayrılıyor ve dilini benimkine doğru itmesi için ona tam erişim sağlıyor, nefesimi kesiyor. O

Kabzasına kadar batıyor ve omuzlarını kavrıyorum, bu açıdan büyüklüğüne uyum sağlıyorum, duvarlarım onun horozunu boğuyor, yavaşça muhtaç derinliklerime sürüklüyor.

Öpücük derinleşiyor. Bu sefer çaresizlikle dolu, sanki dursak yok olacakmışım gibi. Başımın arkasını kavrıyor ve hızını artırarak içime daha sert giriyor. Dudaklarına karşı inliyorum ve dilimi emiyor, beni olabildiğince tutkuyla yutuyor ve beni o kadar sert beceriyor ki, ince duvarı kırabileceğimizi düşünüyorum.

Yapsak bile duracağını sanmıyorum.

"Bu bizim," diyor bana, her hamlede nefes nefese kalarak.

İçime vahşice giren sikinin etrafında sıkılaşıyorum. "Bizimki," diye inliyorum.

Daha yüksek sesle inliyorum ve duvarın diğer tarafından sesler duyuyoruz - Barry ve Base bir şey hakkında tartışıyorlar. Ama seslerimi tutmayı başaramıyorum ve Kade'in şortu hala üzerinde olduğundan, sadece sikini serbest bırakacak kadar aşağı itilmiş, tangamı cebinden çıkarabiliyor.

"Soruyorum... bir kez daha," diyor, sözlerinin arasında sertçe itiyor. "Eğer seni döllerimle doldurursam, pişman olmayacağım, ama ya sen? Durmamı ister misin?"

Ona topuğumu kıçına sokarak ve onu içimde daha derine çekerek cevap veriyorum. "Sakın durma. Lütfen hiç durma, Kade."

"Ağzını aç," diyor. "Seni duymalarını istemiyorum."

Tangamı ağzıma tıkıyor ve avucunu üzerine bastırarak daha hızlı içime giriyor, arkamızdaki bölmeyi sallıyor.

"Sizi duyabiliyoruz!" Base sesleniyor. "Sanırım tüm lanet bina sizi duyuyor."

Kade başımın yanındaki duvarı yumrukluyor, sıvayı çatlatıyor, böylece bir ışık parıltısı tozu aydınlatıyor. İrkilmiyorum - bilakis, öfkeli sabırsızlığı sikini bir mengene gibi kavramama neden oluyor, kısır bir ısı tüm sinirlerimi yakalıyor ve orman yangını gibi yayılıyor.

Avucu ve iç çamaşırı seslerin çıkmasını engelliyor ve Kade devam ederken gözlerim doluyor, yüzünde ince bir ter tabakası var. "Benim için boşalacak mısın? Boşalacak mısın?"

İçime bir araba kazası gibi çarpan orgazm boyunca tekrar tekrar sikini kavrıyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor, gözlerimi kapatırken tangamın etrafında çığlık atıyorum.

"Gözler üzerimde."

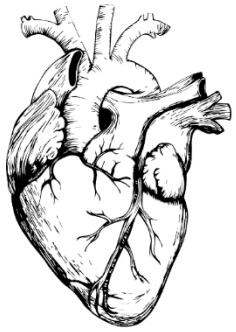
Dinliyorum ve o bana sırıtıyor, içimde şişerken dudağını ısırıyor, kendi salınımına yakın. Amımın her nabzını hissedebildiğini biliyorum, o itmeye devam ettikçe daha da yoğunlaşıyor.

"Bana yaşadığımı hissettiriyorsun, Stacey. Çok uzun zamandır ölüydüm."

Zirveye ulaştığımda, Kade hareketsiz kalıyor ve beni sahip olduğu her şeyle dolduruyor. İçimde seğirip zonklarken elini çekiyor, sonra iç çamaşırımı çekip çıkarıyor ve yarın ölecekmişiz gibi beni öpüyor.

OceanofPDF.com

47

KADE

E Stacey bacaklarımın arasında uzanırken ateşten gelen közler tenimi ısıtıyor. Çıtırtılar, ağaçların etrafında esen yumuşak rüzgâr ve
Şafak sökerken tepeler ve nehir bana Stacey ve benim ailemle kampa gittiğimiz bir zamanı hatırlatıyor.

Onu takıntı haline getirmekten kendini alamayan on sekiz yaşında gergin bir çocuktum. Görünüşe göre hiçbir şey gerçekten değişmiyor çünkü hala takıntılıyım. Sanki doğduğumdan beri bu kıza aşıkmışım gibi geliyor.

Onun hakkında böyle hissetmediğim bir zamanı hatırlamıyorum.

Çadırıma gizlice girdiğinde hissettiğim kelebekleri hatırlıyorum. Arkadaşlarım ve kardeşim yanımızda uyurken onu becerdim. Elimi onun üzerinde tuttum

Babamın odası bizimkinin hemen yanında olduğu için son iki gecedir yaptığım gibi biraz ağız.

Sadece ikimiz olduğumuzda nasıl olacak? Etrafta başka kimse yok, ikimiz de yatağımızda yatıyoruz, evimizde yaşıyoruz, bir sonraki günümüzü planlıyoruz çünkü bunu yapabileceğiz.

Babam Base ile bebek isimleri hakkında tartışıyor. Barry çoktan yanmış gibi görünen bir lokumu kızartıyor. Luciella ve Stacey stüdyoyu ve sonunda döndüklerinde dans edecekleri şarkıları tartışıyorlar. Sanki kız kardeşimin böyle bir lüksü varmış gibi konuşuyorlar - ya da belki de bu sadece bir umut - ama ben en iyi arkadaşımın onun için doğru olanı yapacağına inanıyorum, bu yüzden ona kız kardeşimin zarar görmeyeceği bir şekilde başa çıkacağına güveniyorum, onun yavrularını taşıyor olsa bile.

Luciella bana bakıyor ve gülümsüyor. "Sen iyi misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Henüz kafana dank etmedi mi? Anne olacağın?"

Başını sallıyor. "Kade Amca olacağın henüz kafana dank etmedi mi?"

Sırıtışım genişlerken gözlerimin kenarları kırışıyor. "Tanrıya şükür ailemiz bana güzel bir isim vermiş. Sebastian Amca diye çağrıldığımı düşünsenize."

Base bana bir dal fırlattı. "Siktir git, göt herif."

"İsimlerinizi seçen bendim," diyor babam. "Kız olursa Luciella'nın Lucy olmasını istedim, annen de Gabriella'nın bir şekilde eklenmesini istedi. Eğer erkek olsaydı, Kade ile Aiden arasında kolay bir seçim olacaktı. O sırada ikizlere hamile olduğunu bilmiyorduk."

Yüzünü buruşturan Luciella, kolunu omuzlarına atmış olan Base'e bakıyor. "İkizlerin sonu senin gibi olursa zor olur."

Başını sallıyor. "Bir kabus. Özellikle de sizin gibilerse." Gözlerimi deviriyorum.

Sonra Base her zamanki sinir bozucu tavrını takınarak başını babama doğru eğiyor. "Aria hamileyken onu kaçırıp buraya getirmedin mi? Burayı bu yüzden mi satın aldın, Kade?"

Bacağını tekmeledim. "Kapa şu lanet çeneni."

Babamın gözleri seğiriyor. "O zamanlar kötü bir yerdeydim."

Milo ve Hopper iki yanımızda yatıyor, Milo başını Stacey'nin kucağına koymuş, Hopper ise top gibi kıvrılmış ve bana yaslanmış. Varlığından bile haberdar olmadığım bir sakinlik bu - aklım dahil her şeyimi kaybettiğimi sanıyordum ama işte buradayım, kızıma gülümsüyor ve bundan sonra ne olacağını merak ediyorum.

Son iki yozlaşmış dünya lideri sadece birkaç dakika önce tutuklandı ve o zamandan beri nefes alabiliyorum. Ateşten çıkan yoğun dumana, yakılan şekerlemelere ve içime çektiğim sigaraya rağmen nefes alabiliyorum.

Stacey'nin kulağına fısıldamak için eğildim, "Gitmeden önce sevişmek ister misin?"

"Bir saat önce falan yapmıştık," diye tıslıyor. "Yeniden doldurma düğmenizin kırılması gerekiyor."

Barry herkesin dikkatini çekerek ayağa kalkar. "Sanırım, raporlara göre..." Telefonunun ekranındaki bir şeyi yakınlaştırıyor. "Evet. Şimdi herkesi yakaladılar. Gerçekten bitti."

Base ve Luciella'ya bakıyor. "Luciella'yı şimdilik saklamanızı öneririm."

"Yapacaktım," diye tersliyor Base. "Büyükbabama gidip boşanmayı ve Luciella'nın Rusya'da koruma altında tutulmasını talep edeceğim. Beni reddetmeyecektir. Çocuğum doğana kadar onun tek varisi benim."

"Ne yapacaksın?" Barry babama sorar. "Teknik olarak ölüsün. Kimse seni aramıyor ama ben olsam şimdilik dikkat çekmemeye çalışırdım. Başka bir şey bulana kadar ilaçlarını almaya devam edebilirim."

Babam ilk kez onunla tartışmıyor ya da ona sik kafalı demiyor. Sadece başını sallıyor ve ellerini alevlerin üzerinde ısıtıyor. "Aria'nın haberi var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Barry. "Ama memurlar ve müfettişler tüm raporları kapattığına ve aktif bir vaka olmadığına göre, sanırım hepimiz eve gidebiliriz." Bana bir bakış attı. "Anneni ara ve hepinizin hayatta olduğunu söyle."

"Ve sonra gitmem mi gerekiyor?" Luciella sorar.

"Şimdilik burada kalacağız," diyor babam ona. "Planın işe yarasa iyi olur, Sebastian."

"Bana bir hafta ver," diyor Base. "Benimle buluşacağın yerin adresini yazacağım."

Stacey bacaklarımın arasında kayarak bana bakıyor. "Bunun için yıllarca bekledik."

Başımı eğiyorum. "Ne için?"

"Hak ettiğimiz şans." Gülümsüyor. "Çok heyecanlıyım."

"Önce ne yapmak istiyorsun?" Saçlarıyla oynayarak soruyorum. "İstediğin her şeyi yapabiliriz."

Kaşlarını sallıyor, sesini fısıltıya indiriyor, böylece çalan müzikten sesimiz duyulmuyor. "Randevulara gitmemizi istiyorum.

ve evleniriz. Seni baba yapana kadar her sabah ve gece beni becerebilirsin." Sikim seğirirken dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor. "Kulağa nasıl geliyor?"

Kendimize izin vermeden önce eğilip onu öpüyorum - sonra onu binaya geri sürüklüyorum, yatağa atıyorum ve içine batıyorum.

Biz arabayı hazırlarken Luciella ve babam binanın dışında bekliyorlar. Köpekler arkaya atlıyor ve Barry babamın elini sıkıyor, Luciella'ya sürücü tarafına binmeden önce dikkatli olmasını söylüyor.

"En azından birbirinizi tehdit etmediniz," diyor Stacey babama. "Daha önce de söylediğim gibi, burada bir kanka ilişkisi var."

Babamın tek cevabı "Hayır," oldu. Bana bakıyor. "Seninle gurur duyuyorum. Bunu daha önce söyledim mi bilmiyorum ama gurur duyuyorum. Çok şey yaşadın, hiç kimsenin yaşamaması gereken çok fazla acıya katlandın ve hala burada, hayattasın ve tüm bunlardan sağ çıkıyorsun."

Ağzımın kenarı seğiriyor. "Babama çekmişim."

"Annenin sesi telefonda mutlu geliyordu," diyor. "Onun için ölü kalmamın hâlâ en iyisi olduğunu düşünüyorum. Doğru zaman geldiğinde kendimi açıklayacağım."

Luciella Stacey'i kucaklamak için kendine çekiyor ve ikisi de sanki yakın zamanda birbirlerini görmeyeceklermiş gibi ağlamaya başlıyorlar. Ben ve babam onları izliyoruz, Base kaşlarını çatmış yere bakıyor ve onlar uzaklaştığında, Stacey'nin gözyaşlarını silip onu kendime doğru çekerek bir daha asla böyle ağlamamasını sağlamak için şiddetli bir dürtü duyuyorum.

Stacey parmak uçlarında yükseliyor ve babamın yanağını öpüyor. "Beni kurtardığın ve ihtiyacım olan baba olduğun için teşekkür ederim. Lütfen güvende kal."

Boğazını temizliyor ve başını sallıyor. "Yakında görüşürüz ufaklık."

Arabaya doğru yöneldi, ben de kız kardeşimi kendime çektim. "Çok uzun süre uzak kalma, velet."

Göğsüme vuruyor ama kollarını bana sararken hıçkırıyor. Benim ikizim. Kız kardeşim. Daha çok ağlıyor ve ben de başımı onunkinin üstüne yaslıyorum.

Geri çekilip yanaklarını sildiğinde ona sıcak bir gülümseme veriyorum. "Harika bir anne olacaksın. Base seni güvende tutmazsa, onu eşek sudan gelinceye kadar döver ve bacaklarını kırarım."

Kaşlarını çatıyor ve kollarını iki yana açıyor. "Ne oluyor lan?"

Babam omzumu okşuyor ve ihtiyacımız olan tek şey bu, ben de başımı sallayıp arabaya doğru yürüyorum, kız kardeşimin Base'e bir haftalığına veda ederken ağladığını duyuyorum.

Bir hafta. Neden birbirlerini bir daha görmeyeceklermiş gibi davranıyorlar?

Arka koltuğa tırmanıyorum, köpekler yüzümü yalamak için öne atlıyor ve Stacey başını omzuma yaslıyor. "Nerede yaşayacağız?"

Yaslanmadığı omzumu silkiyorum. "Sana söyledim, bize bir ev yapacağım."

"Bu arada," diye açıklıyor. "Bu arada nereye gideceğiz?" "Ewan ve annem

İrlanda'dan döndüler ve bir ev kiraladılar. Biz de kalacağız.

Bir sonraki adımlarımızı belirleyene kadar orada kalacağız."

Barry koltuğunda döner. "Hepinizi bırakıp eve gideceğim.

Benden başka bir şey istemediğiniz sürece?"

"Gereğinden fazlasını yaptın," diyorum. "Ben de şirketimi tasfiye edeceğim. Asistanlığımdan resmen kovuldun."

Kıkırdıyor. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Benden arkadaşın olmamı isteme zahmetine bile girme."

Homurdanıyorum. "Yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum."

Gülüyoruz, çünkü onun benim için bir kardeş gibi olduğunu zaten biliyoruz.

Bu bana Jason'ı düşündürüyor ve gülümsemem azalıyor. Çok fazla kayıp, çok fazla söylenmemiş söz - ona asla söyleme şansım olmayacak şeyler. O benim kız arkadaşım için, benim mutluluğum için kendini feda etti ve ben de her zaman olmamı istediği kişi olarak onu gururlandıracağım.

Mutlu olacağım. Çok mutlu olacağım.

Base ön tarafa biniyor ve Barry bizi onlardan, Bernadette'ten iz kalmayan binadan uzaklaştırırken babamla Luciella'ya el sallamak için dönüyoruz.

Çünkü Bernadette Sawyer diye biri yok.

Şeytan beni tuzağa düşürdü ama kendimi onun elinden kurtardım. O gitti ve ben özgürüm.

Stacey kucağımda uyuyakalıyor ve bu bana onu Amerika'dan ve Bernadette'ten uzaklaştırdığım zamanı hatırlatıyor. Aynı pozisyonda uyurken, parmaklarım saçlarını okşarken ona hayatımdan uzak durması gerektiğini ama hep orada olduğunu söylemiştim. Ve bu doğruydu. Güvenimi kırmak için ne yapmış olursa olsun, ona hâlâ aşıktım.

Beşinci kural hiç var olmadı.

Şimdi ona daha da aşığım. Kızım benim.

Birkaç saat sonra Barry, annem ve Ewan'ın kiraladıkları evin garaj yoluna girdi. Dez ve Tylar verandada oturuyorlar ve arabadan indiğimizi görünce ikisi de ayağa kalkıyor.

Bize gelmeye fırsat bulamıyorlar çünkü annem ve Ewan ön kapıdan fırlayıp bana çarpıyorlar. "Ah, oğlum," diye hıçkırıyor annem, bana sarılıp başımı öpüyor, kollarını öyle sıkı sarıyor ki, zar zor nefes alabiliyorum. Ewan da burada, alnını alnıma dayamış, Stacey ve Base Tylar ve Dez'i görmeye giderken ikisi de yanımda duruyor.

Barry köpekleri dışarı çıkarıyor ve annem hâlâ beni bırakmıyor. "Seni de kaybettiğimi sandım," diye inliyor, sözleri kırık dökük. "Ben... Ben bütün bebeklerimi kaybettiğimi sandım."

"Sen bizi arayana kadar boş tabutlu cenaze törenleri planlıyorduk," diyor Ewan, yanağından bir damla gözyaşı süzülerek. "Yangında öldüğünü sanmıştık."

"Bunu riske atamazdım," diyorum annemden uzaklaşarak. "Aramayı takip etselerdi bizi yakalarlardı ve benim Bernadette'le ilgilenmem gerekiyordu."

"Yaptın mı? Onunla anlaştın mı?"

Ewan'a bakıp başımı sallıyorum. "Ben ve Base onu boğduk, Barry de cesetten kurtuldu. Herkes gitti. Tüm tehditler. Olaya karışan son kişinin de tutuklandığını öğrenene kadar yüzümüzü gösteremezdik."

Base ve Dez'in konuştuğunu, Stacey ve Tylar'ın birbirlerinin kollarında olduğunu ve köpeklerin ilgi çekmek için havladığını görmek için baktığımda annem kolumu bırakmıyor.

Base ve Barry gece yarısı olduğu için sabaha kadar kalmaya karar verirler. Barry de bayılmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Hadi içeri girelim," diyor Ewan, Milo ve Hopper'a bizi takip etmeleri için ıslık çalarak. "Biftekli turta yaptık."

Tabii ki Aria Miller sabahın üçünde bir orduyu doyuracak kadar büyük bir akşam yemeği pişirmiş. Masa yemekle dolu ve Dez yanıma oturuyor, böylece benimle ve Base'le her şeyi konuşabiliyor.

Tylar ve Stacey son birkaç haftadır neler yaptığımızı derinlemesine tartışıyorlar ve annem gözlerini benden ayırmıyor. "Keşke kız kardeşin de burada olabilseydi."

Tylar başıyla onaylıyor. "Onu özlüyorum." Kolu Stacey'nin etrafına dolanıyor ve ben onu kopardığımı hayal ediyorum. "En iyi arkadaşlarımdan birini geri kazandığım için çok mutluyum."

"Yakında evde olacak."

Annem suyunu bitirir. "Sadece dört oda var. Sebastian'ın Barry ile paylaşması gerekecek, eğer sorun olmazsa?"

Masanın üzerinden birbirlerine ters ters bakarlar. "Ben yerde yatarım," diyor Barry. "Ya da sen yatabilirsin."

Base gülüyor. "Hâlâ benden nefret ediyormuş gibi mi yapıyorsun? Hadi ama - biz arkadaş sayılırız."

Barry onu görmezden geliyor ve ben de arkadaşımın yüzündeki öfkeli ifadeye gülmemeye çalışıyorum.

Sonra Base biftekli turtasını ısırırken mırıldanıyor: "Tobes neredeyse bana insan yemeği yediriyordu."

Annemin gözleri açılıyor ve Ewan şaşkınlıkla başını eğiyor. "Ne? Tobias?"

Onu tekmeliyorum ama konuşmaya devam ediyor. "Evet. Bay Henüz Ölmemiş Ölü. Archie'nin vücut parçalarını biftek gibi kızartıyordu ve ben neredeyse yamyam oluyordum, pislik herif." Tabağına bakarken yüzünü buruşturuyor. "İştahımı kaybettim."

Annem masadan kalkıyor. "Nerede o?" diye soruyor, gözleri her saniye daha da büyüyor. "O... o iyi mi?"

"Luciella'yla birlikte. O iyi. Hazır olduğunda ona ulaşacaktır."

Ayağa kalkarak ağzını siler. "Ona gitmem gerekiyor. Bana adresi verebilir misiniz?"

İç çekiyorum, çünkü bunun için kendimden nefret ediyorum. "Hayır. Henüz hayatta olduğunu bilmeni istemiyor. Hazır değil ve Luciella'yı güvende tutuyor."

Bir kez daha koltuğuna çökerken gözleri yemek tabağına kayıyor. "Oh. Ama o yaşıyor." Gözleri sulanıyor. "Tobias yaşıyor."

"Evet. Bir süre ortalıkta görünmemesi gerekiyor."

Başını sallıyor. "Tamam." Ama o tek kelime bana gerçekten iyi olmadığını söylüyor. Çatalını tutarken eli titriyor ve Ewan elini onunkinin üzerine koymadan önce bifteği beş kez ıskalıyor.

Ayağa kalkıp yanına gidiyorum, koltuğunun yanına çömeliyorum ve yanağından öpüyorum. "Sana ulaşma riskini göze alamadı. Seni iki kez aradı ve tek kelime etmedi. Sadece sesini duymak istedi. O güvende. O hayatta ve her şey yatıştığında sana ulaşacaktır."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken gülümsemeye zorluyor kendini. "Öldüğünü sanıyordum." Burnunu çekiyor ve daha fazla gözyaşı dökülürken hızla gözlerini kırpıştırıyor. "Ben... Ben onu kaybettiğimi sandım."

Başımı salladım. "Ben de öyle. Ama her zamanki gibi büyük bir baş belası."

Üs alay ediyor. "Baş belası demek hafif kalır. Bana kabadayılık taslıyor. O ve Barry. Birbirlerini sevmiyorlar bile!"

Barry ve Base birbirlerine girerken Stacey masanın karşısından bana bakıyor. Gülümsüyor ve "*Seni seviyorum"* diyor.

İçim ısınıyor. Bu kadar ısınmam utanç verici ve sanırım kızarıyorum. Ona gülümsüyorum ve sanki ergenmişiz gibi masanın altında ayakkabımı onunkine bastırıyorum.

"Düşünüyorduk da," diyor annem, gözleri hâlâ ıslak. "Yetkililerle temasa geçip iyi ve güvende olduğunuzu bildirmeden önce birkaç gün burada kalın. Medyanın ilgisi yoğun olacak ve röportajlar hepinizi tüketecek, o yüzden dinlenin."

"Yarın Rusya'ya gidiyorum," diye yanıtlıyor Base. "Yapmam gereken bir sürü iş var ve bunu yapmak için çok uzun bir zamanım yok." Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Sence iyi bir baba olur muyum, Aria?"

Bir parça biftek saplayıp et suyuna batırırken kaşları kalkıyor. "Nikita hamile mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "Kızınız öyle."

Annemin çatalı ağzının yarısında duraklıyor. Ewan'ınki tabağına düşüyor. "O ne?"

"Hamile," diye tekrarlıyor Base, sanki bu kesinmiş gibi. "Bilmiyor muydun?"

Annem ve Ewan birbirlerine bakıyorlar ve annemin gözyaşları kaybolunca bir kahkaha atıyorum - annem ağzını kapatıyor ve küçük bir çığlık atıyor. "Onu aramam lazım! Sebastian'cığım, lütfen bana bir bardak daha su getir."

Ewan dudaklarını düzleştiriyor. "Çocuklardan nefret ettiğini söylememiş miydin?"

"Sakın sen de başlama." Lavaboya gidip anneme biraz daha su doldururken başını sallıyor. "Ben dünyanın en iyi babası olurken sen, Barry ve Tobes köşede durabilirsiniz."

"Onu eve götürmeliyiz," diyor annem, bardağı ona uzatırken Base'e sıcak bir gülümseme veriyor.

"Çok tehlikeli," diyorum. "Base'in büyükbabasının düşmanlarıyla bir anlaşması var, bu yüzden Nikita ile evlendi. Bunu sana zaten söylemiştik. O bunu düzeltene kadar Luciella'nın ölü kalması gerekiyor."

Ewan gözlerini kısar. "Kızımı bu karmaşanın içine sen soktun."

Base ona gülümser. "Bana ulaşmana izin vermeyeceğim. Tobes'a karşı haftalarca hayatta kaldım; beni korkutamazsın. Baz bile beni korkutamaz. Ben Tobias Mitchell'dan sağ kurtuldum ve lanet bir madalyayı hak ediyorum."

"Dil, Sebastian."

"Özür dilerim hanımefendi. Siz de bir madalyayı hak ediyorsunuz." Gülmemeye çalışıyorum. "Baz?"

Üs göz kırpıyor. "Yakışıyor, değil mi?"

"Hayır," diye karşılık verir Barry, bıkkın olduğu bellidir. "Sabah seni havaalanına götüreceğim, sonra da seni bir daha asla görmek istemiyorum." Barry bana baktı. "Lisa ve Eva hâlâ güvenli evde. Onları eve götüreceğim."

Son bir saattir sessizce oturan Dez sonunda konuşuyor ve parmaklarıyla her bir noktayı sayıyor. "Yani Tobias yaşıyor. Sen onu boğarak öldürmeden önce Bernadette'i kendi kocasıyla besledi. Chris Fields öldü. İkinizin de içine hapsolduğu yeraltı dünyasının dengesi bozuldu. İkiniz de yüzlerce cinayetten paçayı sıyırdınız. Ve tüm bunların üstüne, Luciella Base'in çocuğuna hamile mi?"

Base bir bardak su kaldırır. "Tam isabet,

Desmond." "Bir şey kaçırdım mı?"

"Bir şey hatırlarsam sana mesaj atarım. Biliyorsun, biz hayatlarımız için savaşırken sen kız arkadaşınla dünyayı geziyordun. Sanırım Kade'in beni senden daha çok sevdiğini söylemek yanlış olmaz."

"Biriniz bana söyleseydi, yardım ederdim."

Tylar dirseklerini masaya dayamış, ona bakıyor. "Zararsız böceklerden korkuyorsun ve hızlı gitmekten hoşlanmadığın için sadece küçük motorlu arabalar kullanıyorsun. Bulaşıkları önlükle yıkıyorsun çünkü su sıçraması seni hasta ediyor. Malikanede eğitim verirken Base kapıya geldiğinde çoğu zaman uyuyor numarası yapıyordun çünkü kavga etmeyi sevmiyordun. Sen tam olarak ne yapardın?"

Base tiksinmiş bir ifadeyle, "Utanç verici," diyor. "Onunla neden arkadaşız, Kade?"

Başımı salladım. "Kapa çeneni, Base."

Yemeğimizi bitirip ortalığı toplamaya yardım ettikten sonra annem bana ve Stacey'e odamızı gösteriyor. Büyük boy bir yatak, temiz çarşaflar, kabarık yastıklar var. Uzun zamandır böyle uyumamıştım. Stacey sırtıma yapışmış haldeyken duş alıyorum ve onu öperken sabunla köpürtüyorum.

Ben saçlarını yıkarken suyun altında duruyor, sonra dizlerimin üzerine çöküp dilimin karşısında çözülene kadar nefes nefese kalıyor. Ve dışarı çıktığımızda saçlarını kurutuyorum, sonra pijamalarını giydirirken tenine narin, iffetli öpücükler kondurarak her santimini hafızama kazıyorum.

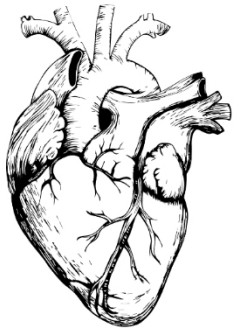
Benim tasarladığım dövmeleri öpüyorum - benim için yaptırdığı ve benimkiler gibi asla kapatmadığı dövmeleri. Sırtındaki baş harfleri öpüyorum, sonra kollarımda uyuyakalıyor.

Yine de uyumuyorum - bana yaslanmış halde duruyorum, yüzünü inceliyorum, saçlarıyla oynuyorum ve sessizce kafamdaki her senaryoyu gözden geçiriyorum. Bu anı mahvedebileceğini düşündüğüm her senaryoyu.

Hiçbiri olmadı. Evin havaya uçması ya da Bernadette'in cehennem çukurlarından çıkıp bunu benden alması yerine, derin ve huzurlu bir uykuya dalıyorum.

OceanofPDF.com

48

STACEY

Arms beni sarıyor, gerinip esnediğimde beni güvende tutuyor, pencereden parlayan yüksek güneş yüzümü buruşturup gözlerimi kapatmama neden oluyor.

Yıllar sonra ilk kez gün ortasına kadar uyuduk ve huzur içinde geleceğimizi hayal ettik.

Ve ne kadar harika bir gelecek olacak gibi görünüyor.

Base bir ara buraya geldi - Barry'nin horladığı için ona bağırmasından bıkmıştı. Kade'in diğer tarafında uyuyor ve o kadar yüksek sesle horluyor ki onu bir yastıkla boğmayı ve erkek arkadaşıma cesedini saklamasını söylemeyi düşünüyorum. Uçağı bu gece 10'a kadar kalkmayacak ama birkaç saat içinde eve gidip eşyalarını toplamak için ayrılacak. Barry onunla gideceğini, Prens'in malikanesinin önünde bekleyeceğini ve sonra onu Edinburgh Havaalanı'na götüreceğini söyledi.

Lisa ve Eva hâlâ güvenli evdeler ve onları tekrar görüntülü aramak için sabırsızlanıyorum. Eva'yı özlüyorum - gülümsemesini ve küçük kıkırdamasını.

Alt kattaki hareketleri ve sesleri duyabiliyorum. Aria yemek pişiriyor - koku üst kata ve kapının altına yayılıyor. Midem gurulduyor ve Kade'in elinden kayarak kurtuluyorum, yataktan sıvışıp parmak uçlarımla etrafından dolaşıyorum, onu ve Base'i uyandırmamaya dikkat ederek odadan çıkıyorum.

Sahanlığın karşısında kapıyı çalıyorum ve Tylar açıyor. "Oh, hey!" diye fısıldıyor. "Dez hâlâ uyuyor," diyor ve kapıyı onu yastığın üzerinde yüzüstü görebileceğim kadar açıyor.

"Biraz temiz hava almak için köpekleri bahçeye çıkaracaktım. Benimle gelir misin?"

Başını sallıyor ve Dez'in kapüşonunu çekerek beni aşağıya kadar takip ediyor. Köpekler üzerime atlayıp ellerimi yalarken ve kuyruklarını sallarken Aria bizi selamlıyor. Arka kapıyı açıp yürürken tasmalarını takmıyoruz.

"İyi misin?" Evin etrafında sessizce iki kez döndüğümüzde Ty bana soruyor, köpekler bir topla ileri geri koşuyor.

"Sanırım öyle," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Kade için endişeleniyorum." "Ama sen nasılsın? Ben senin için endişeleniyorum."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, soğuk hava tenimi ısırırken kendime sarılıyorum. "Üvey kardeşimi öldürdüm," diyorum. "Keşke biraz daha uzatsaydım ve daha çok acı verseydi. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

Başını iki yana sallıyor. "O bir canavardı. Her ne kadar işi uzatmak o an için iyi hissettirmiş olsa da, sonuç yine aynı. Sen kazandın."

"Ben mi kazandım?"

"Ölü olan kim ve erkek arkadaşı yatağında olan, daha fazla sarılmayı bekleyen ve önünde bir hayat olan kim?"

Benim. O kız benim. Önümde koca bir hayat var ve ben bunu Kade Mitchell ile geçireceğim. Kade Mitchell'ı sevip onunla birlikte olacağım ve yolumuzda hiçbir engel yok.

En iyi arkadaşıma gülümsedim. "Seni özledim. Ama bunların hiçbirine karışmadığın için memnunum. En hafif tabiriyle çok yoğundu. Ama senin hakkında konuşalım - malikane patladığından beri işlerin nasıl gittiğini ve tüm bunlar bittikten sonra ne yapacağını anlat bana."

Arayı kapatırken evin etrafında dört kez daha dönüyoruz ve Tylar'la konuşarak omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hafifliyorum. Olan biten her şeye rağmen, tıpkı en kötü zamanlarımızda olduğu gibi Dez'le mutlu anılar biriktiriyor ve

Bu iyi bir şey. Dünya kaos içindeyken, terör, yıkım ve ölüm bizi her fırsatta selamlarken bile, bir yerlerde birilerinin hayatlarının en güzel gününü geçirdiğinin işaretidir. Güzel ama trajik. Daha iyi şeylerin geleceğine dair bir umut.

Eve döndüğümüzde, Tylar Aria'ya bazı ev işlerinde yardım ederken, Ewan da dizüstü bilgisayarıyla kanepede oturmuş bir şeyler yapıyor. Malikaneyi yeniden inşa etme olasılığını araştırıyor.

Ben Kade'i görmeye giderken köpekler aşağıda kaldı. O ve Base hâlâ uyuyorlardı, Base'in kolu Kade'in göğsünde asılı duruyordu. Onlara gülümsüyorum, kapüşonumu çıkarıyorum ve yorganın altına girip uzanıyorum.

Kade otomatik olarak, sahiplenerek beni kendine doğru çekiyor ve dönerken Base'in kolunun üzerinden düşmesine neden oluyor.

Başımı yastığa yaslayıp onun güzel yüzüne bakıyorum. Parmaklarımı dudaklarında gezdiriyorum, yara izinden çenesine doğru iniyorum, sonra parmak uçlarımı burnunun üstünden kalın, kara kaşlarına doğru gezdiriyorum.

Uzun zamandır nöbet geçirmiyor ve bayılmaları çok az. Aklını kaybettiğini anlayabiliyorum. Babasının yaptığı gibi hiçbir şeye bakmıyor. Kontrolsüzce göz kırpıyor ve kendi gerçekliğine daldığında gözleri seğiriyor. Bu onu yoruyor ve görünüşünden utandığını da biliyorum.

Ama bana hayatta kalan biri gibi görünüyor. O bir kurtulan.

"Bana bakmayı kes," diye mırıldanıyor ve uzanıp elimi tutarak beni göğsüne çekiyor. "Uyumaya devam et."

Arkasında bir kayma olur ve Base kolunu tekrar onun üzerine atar.

Kade'in gözü açılır ve kaşlarını çatar. "Onu öldürebilir miyim?" Homurdanıyorum. "Lu'ya yardım edene kadar bekle, sonra onu öldürebilirsin."

Kade Base'i üzerinden itiyor ve yatağın benim tarafıma doğru ilerliyor, kolları sırtımın altında sıkışmış, başı omzumun kıvrımına gömülmüş halde beni altına alıyor.

"Neden üşüyorsun?" diye soruyor sessizce, sıcak teni bana değerken.

"Köpekleri Tylar'la birlikte dışarı çıkardım," diye fısıldadım. "Seni uyandırmak istemedim." Mırıldanıyor.

Parmaklarım saçlarını okşuyor ve tekrar uykuya dalıyor. Ağzından yumuşak, küçük horultular dökülüyor; Base'inki gibi yüksek sesli değil.

Base ve Barry birkaç saat içinde ayrılacak. Tylar ve Dez de eve gidecekler ve Ewan ile Aria bizimle birlikte oturup olan biten her şeyi gözden geçirecekler. Aria'yı heyecanlandıran şey

kızı hamile - gerçi bence bu durumdan ve Kade'den ve tüm bunların onun üzerinde yaratacağı etkiden endişeli.

Kade iyi gidiyor. İçten içe bittiğine inanamadığını görebiliyorum ama terapisti iyi. İyi olduğundan emin olacak. Planladığımız gibi biz de çift terapisine gideceğiz. İlişkimiz üzerinde çalışacağız, hayatlarımızı yaşayacağız ve sonra, eğer beni hamile bırakmadıysa, ilişkimizin bir sonraki aşamasına geçeceğiz.

Bir aileye sahip olmak. Bir gün.

Tekrar uyanıp kulağımın altını öptüğünde ürperiyorum ve kalçama ne kadar sert vurduğunu hissedebiliyorum. "Bu sabah odunu mu?" Base'i uyandırmamaya dikkat ederek fısıldıyorum. Nabzımı emerken gözlerim kapanıyor, parmakları kalçamı kazıyor, diğer eli gömleğimin altından geçip kaburgalarımda geziniyor. "Belki." Boğazımı öpüyor. "Belki de sana ihtiyacım var. Ben her zaman sana ihtiyacım var."

"Öyle mi?"

Boğazıma doğru başını sallıyor, yumuşak öpücüklerini çeneme doğru sürüklüyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. "Sana her zaman ihtiyacım var," diye nefes alıyor ve kalçalarını içime doğru yuvarlıyor. Karıncalanma hissi uyluklarımdan göbeğime doğru yayılmaya başladı bile.

Hâlâ horlamakta olan Base'e bakıyorum. Kade dikkatimi çekmek için çenemi tutuyor. "O uyuyor."

Alt dudağımı ısırıyorum, o da başparmağıyla bastırıp dişlerimin arasından çekiyor. Eli boğazıma doğru kayarken beni öpüyor ve dili ağzıma girdiğinde beni orada tutuyor.

Bir inilti çıkarıyorum ve o da geri çekiliyor, boğazımdaki eli şimdi ağzıma kenetlenmiş durumda. "Sessiz olmanı istiyorum, Çilli." Kalçalarımın arasına giriyor, sikinin alt tarafı klitorisime sürtünüyor. Beni kuru sikerken izliyor, avucunu olduğu yerde tutuyor ve göğsünü benimkine doğru indiriyor, gıcırdatmaya devam ederken boğazımı yalıyor ve emiyor.

Gözlerim yuvarlanıyor ve avucuna karşı mırıldanıyorum, kalçalarımı onun horozuyla buluşmak için sallarken daha fazlası için ona yalvarıyorum - çok sert, çok kalın ve uzun. Her gün ve her gece onun hepsini istiyorum.

Bakışları bana dönmeden önce tekrar Base'e kayıyor, elini yanımdan aşağıya, bel kemerimin altına kaydırırken gözlerimin açılmasını izliyor ve çıplak amımı avuçlarken beni çok lezzetli bir şekilde geriyor.

Benim, diye ağzını açıyor, bir parmağını içime sokuyor ve beni eline doğru inletiyor. *Hepsini.* Bir parmağı daha içeri itiyor. *Benimkini.*

Kalçalarımı eline karşı sallıyorum ve parmakları içeride kıvrılıyor, tehlikeli bir şekilde yavaşça pompalıyor, beni daha ıslak ve daha muhtaç hale getiriyor. Elimi aramıza sokup onu şortunun üzerinden kavrıyorum, parmakları sabit, ritmik bir hızla girip çıkarken malzemenin üzerinden okşuyorum.

Boğazımı öpüyor, parmakları daha derine inerken ağzını göğsümden aşağı sürüklüyor, sonra üstümün kumaşını dişlerinin arasına alıyor ve göğsümün üzerinden yukarı çekiyor. Meme ucumu ağzına alırken nefesim kesiliyor. Birkaç saniyede bir uyuyan arkadaşına bakıyor.

Parmakları itiyor, kalçalarım hareket ediyor ve sonunda onun şortunu ve kendiminkini indirerek onu bacaklarımın arasına yerleştiriyorum. Ağzım hala kapalıyken, Kade sikinin ucunu girişime doğru iterken inliyorum, son zamanlarda yaptığımız tüm seks yüzünden hala biraz hassas.

Her bir santim hafifçe içeri giriyor ve Kade diğer meme ucuma dikkat ediyor, onu dişlerinin arasında yakalıyor, kendini tamamen derinliklerime sokarken beni onun olarak işaretliyor. "Siktir," diye mırıldanıyor göğsüme karşı. "Buna asla alışamayacağım."

Sırtımı eğerek onu daha da derine çekiyorum. "Siktir," diye tekrar nefes alıyor, başını kaldırıyor ve elini beni öpmek için hareket ettiriyor.

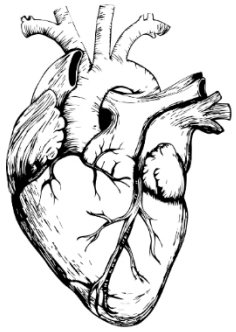
Dizimi kalçasına doğru kaldırıyor ve beni yavaşça, şefkatle beceriyor, uyanmadığımızdan emin ol-

"Gizlice kaçmak için çok mu geç?"

Base'in sözleri üzerine çığlık atıyorum ve Kade çekilirken irkiliyorum, arkadaşını yataktan iterken yorganın üzerimizi örtmesine şükrediyorum.

OceanofPDF.com

49

STACEY

İki saat sonra, Kade ve ben başladığımız işi bitirip duş aldıktan sonra, arabada durup Base ve Barry'ye el sallıyoruz. Barry, Base'i bıraktıktan sonra bizi arayacak ve kızlarının fotoğraflarını gönderecek. Eve gelir gelmez.

Tylar ve Dez de gidince oturma odasında sadece ben, Kade, Ewan, Aria ve köpekler kaldık.

Kade ve Ewan dizüstü bilgisayarın başındalar. Ewan hâlâ malikâneyi nasıl yeniden inşa edebileceklerini araştırıyor ama Aria bu evin çok daha küçük olmasından hoşlanıyor. Hatta Ewan'a araziyi satıp üç yatak odalı bir ev almaya açık olup olmadığını soruyor.

"Ah, tatlım," diyor Aria Kade'e. "Odanızdan bir şey kurtarabildik. Sanırım dolabın arkasındaydı." Büyük bir kutuya doğru koşuyor ve gözlerimin açılmasına neden olan daha küçük bir metal kutu çıkarıyor - kötü bir şekilde ezilmiş ama sağlam. "Kilitli."

Kade'in omurgası, kucağına yaslandığında dikleşiyor. "Önemli olabileceğini düşündüm."

Kade şifreyi giriyor, hafif bir bip sesi geliyor ve kapak açılarak on sekiz yaşındayken benim için yaptığı nemli bir çizim ortaya çıkıyor. Onu kaldırıyor ve gözlerindeki duyguyu görebiliyorum. Ailesinin önünde dağılmak istemeyecektir ama sırtını sıvazladığımda rahatladığını hissediyorum.

Benim, köpeklerin ve kızımızın neye benzeyeceğini düşündüğü tüm çizimleri bir kenara bırakıyor, sonra titrek bir elle prenses elbisesini kaldırıyor.

"Her şeyin gittiğini sanmıştım," diyor sessizce. "Her şey burada."

Aria başını Ewan'ın omzuna doğru eğiyor. "Küçük kızın seninle gurur duyacak," diyor ve bu söz tam kalbime saplanıyor. "İkiniz de."

Kade duygularını bastırırken çenesi gamzeleniyor. Gözleri kızarıyor ve başını sallayıp kutunun geri kalanını incelemeden önce boğazından çıkmak üzere olan sese karşı savaşıyor.

The Greatest Showman canlı tiyatro biletleri - ilk buluşmamızın ardından gelen ilk randevumuz; topladığımız tüm küçük hatıra parçaları - hepsi burada. Ve şimdi onu daha fazla anıyla doldurmak için zamanımız var.

Kade elimi tutuyor, parmaklarını elime dolayarak bizi birbirimize bağlıyor. "Önerdiğin gibi birkaç gün daha burada kalacağız," diyor Aria'ya, "sonra herkese hayatta olduğumuzu söylememiz gerekecek."

Dünya hala öldüğümüzü düşünüyor ve Nora bir kez bile benim için bir cenaze töreni ayarlamaya çalışmadı. Tüm bunları yapan Kade'in ailesiydi. Kyle da onlarla iletişim halindeydi.

Burada olduğumu biliyor. Üç gün sonra eve uçacak.

"Bilmen gereken başka bir şey daha var," diyor Aria, Ewan'a bakarak. "Bence onlara anlatmalısın."

İç çeker ve yüzünü ovuşturur. "Giana hamile."

"Ne?" diye sormadan önce ben ve Kade kaşlarımızı çattık.

Ewan başını sallıyor, gözleri arkamızdaki duvarda. "Jason'ın olduğunu söyledi ama testler yapılana kadar bunu bilemeyeceğiz. Başka biri olmadığına yemin ediyor. DNA'mı kullanıp bir eşleşme olup olmadığına bakacağım."

"Jason biliyor muydu?"

Başını sallıyor. "Cenazeden bir gün sonra öğrendi."

Jason bana ilişkilerini düzeltmeye çalıştıklarını söylemişti ama yattıklarından haberim yoktu.

Kade'in elimi tutuşu sıkılaşıyor. "Bebek ne zaman doğacak?"

Ewan ayağa kalkarak, "Dört ay içinde," diye cevap veriyor. "İşler çığırından çıktığı için bunun duyulmasını istemiyor. İstediği son şey medyanın onları bombardımana tutması."

"Ama çocuğun hayatında olmamıza izin var mı?"

"Tabii ki - her şey yatıştıktan sonra."

Kade sadece "Doğru," diye cevap veriyor. Gözlerini kırpıştırıyor, sağ gözü seğiriyor ve başparmağımı elinin üzerinde gezdiriyorum.

Milo ve Hopper burunlarını Kade'in bacağına dayıyor, o da onları okşayıp kulaklarını kaşıyor, sonra dönüp bana bakıyor. "Yatağa dönebilir miyiz?"

Başımı sallıyorum. "Elbette," diye cevap veriyorum, sadece uzanıp sarılmaya ve konuşmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum. "Bir film koyabiliriz."

Merdivenlerden yukarı çıkarken, Kade'in telefonu cebinde çalıyor. Çıkarıyor ve arayanın Barry olduğunu görüyor. "Lütfen bana Base'i öldürmediğini ve sağ salim uçakta olduğunu söyle?"

"Etrafımız sarıldı," diyor ve ikimiz de merdivenlerde duruyoruz. "Sebastian'ın malikânesine giderken bizi pusuya düşürdüler." Arka plandan bağırışlar, hafif sirenler ve Base'in küfürlerini duyabiliyoruz. "Arabanın içindeyiz. Polis etrafımızı sardı ve Sebastian'a nişan almış durumdalar. Şu anda veri tabanlarında görebiliyorum. Sizin ve Sebastian'ın tutuklanması için emirleri ve bulunduğunuz yerle ilgili ayrıntıları var. Onlar sizin için gelmeden önce kaçmanızı öneririm."

Barry boğazını temizlemeden önce daha fazla bağırış duyduğumuzda - Base polise siktir olup gitmelerini söylüyor - olduğumuz yerde donup kalıyoruz. "Özür dilerim patron."

Tam bir kapının açıldığını ve daha fazla bağırış duyduğumuzda çağrı kesiliyor - elleri başlarının arkasında dışarı çıkmaları emrediliyor.

Kade telefonu kulağına dayamış, gözlerini kocaman açmış.

"Peki ya koruma emri?" Panikle sordum. "Gitmemiz gerekiyor." Aria ve Ewan merdivenlerin dibine koşuyorlar. "Neler oluyor?

Sebastian haberlerde. Onu televizyonda canlı yayında tutukladılar."

Yatak odasına koşup ikimiz için kıyafetler çıkarırken, bir şekilde Aria ve Ewan'a her şeyi tekrar ediyorum. Aria ağlıyor ve sessizce içeri giren Kade'i tutuyor ama Kade hâlâ konuşmuyor, ifadesiz.

Kade düşünürken ben etrafta koşuşturuyorum. Kafasında dönen dişlileri görebiliyorum - onun için toplanmalıyım. Her şey bu kadar kötü gittiği için kalbim boğazımda düğümleniyor. *Yine* kaçmamız ve saklanmamız gerekiyor. Neden bunlar sürekli başımıza geliyor?

"Peki ya Luciella?" Aria, kimse cevap vermediği için daha çok kendi kendine soruyor. "Sebastian tutuklandıysa ona nasıl yardım edebilir?"

"Tobias'a ulaşmanın bir yolunu bulmalıyız," diyor Ewan. "Hangisinin telefonu var?"

"Ben... Ben de numarası yok. Onu kaydetme riskini göze alamazdık ve izlenmesi durumunda ona ulaşamazdık. Gerektiğinde bizi arardı."

Haberleri görüp kaçacaktır. Bunu riske atmaz.

Aria elini göğsüne bastırıyor. "Kade," diyor ve oğlunun yüzünü tutarak kendisine bakmasını sağlıyor. Oğlu hâlâ boş. "Onlar buraya gelmeden kaç. Lütfen," diyor hıçkırıklarla başını sallayarak. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

"Doğru düzgün nefes alamıyorum," diyorum, elimi göğsüme bastırarak ve tek kelime etmeden beni izleyen Kade'e dönüyorum. "Bizi yakalamalarına izin vermeyeceğiz; söz veriyorum. Güvenli eve gidip Lisa ve Eva'yı alacağız. Bu işi çözene kadar orada kalabiliriz."

Ellerim titriyor ve ciğerlerimi doldurmaya çalışırken onları yumrukluyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Aria ve Ewan köpekleri ayırmak için koşuyorlar. Onlar olmadan gidemeyiz.

Kade'in yanından geçip telefonunun şarj aletini alıyorum ve çantaya

atıyorum. "Stacey."

"Ayakkabılarımı nereye koyduğumu

biliyor musun?" "Stacey, bana bak."

Köpeklerin kayışlarını aldım. "Annen ve Ewan bunları arıyor olacak. Ayakkabılarıma bakabilir misin?"

Ben yatak odasından çıkmaya çalışırken Kade önüme geçiyor. "Bunu bir düşün."

"Düşünecek ne var ki? Bunu konuşacak vaktimiz yok. Neden hazırlanmıyorsun?"

Cevap vermesini beklemiyorum. Kapının kolunu tutup koridordan aşağı koşuyorum ve koşum takımlarını Ewan'a veriyorum.

Köpekler havlıyor, ben odaya geri koşarken yaşadığım paniği anlamıyorlar. Kade şimdi yatağın kenarında oturuyor. Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini kavuşturmuş, başını eğmiş.

"Neden orada öylece oturuyorsun?"

Bana bakarken içimdeki her şey paramparça olmaya yakın, çünkü ne düşündüğünü biliyorum. Bunu bana yapmıyor. Bunu bana yapmayacak. Vazgeçemez.

"Hayır," diye çıkıştım. "Söyleyeceğini düşündüğüm şeyi söyleme." Çantalarımızı alıp yatak odasından çıkıyorum, arkamda beni oturma odasına kadar takip eden ayak seslerini duyunca rahatlıyorum. Bir an için, Kade'in-

"Ben kaçmıyorum."

Ona dönüyorum, saçlarım yüzümü kamçılıyor. "Sen neden bahsediyorsun?" Aria ile birlikte soruyorum.

Parmak eklemleriyle kirli sakalını sıyırıyor. "Eğer ben kaçmazsam, senin de kaçmana gerek yok."

Çantamı düşürdüm. "Ne?"

"Başın belada değil. Eğer kalırsam ve beni tutuklamalarına izin verirsem, saklanmana gerek kalmaz. Her şey bitecek. Tüm bunlar sona erecek."

"Hayır..." Ona doğru bir adım atıyorum, yüzüne bakıyorum - ciddi. "Bunu yapma, Kade. Yapma. Seni birden fazla cinayetten tutuklayacaklar. Seni bir daha özgür bir adam olarak görürsem şanslıyım."

Ewan'dan Aria'ya bakarak ağzımı sözsüzce hareket ettiriyorum. "Bir şeyler yap!"

Kade başını sallar. "Kaçmıyorum," diyor onlara. "Ne anlamı var ki? Bunu Stacey'ye yapmayacağım. Hayatımızın geri kalanında saklanmamıza neden olmayacağım. Hak ettiğim şey bu. Bunu hak ediyorum."

Adım atıyor, saçını tutuyor. "Lanet olsun. Yapamam. Bundan kaçmaya devam edemem. Geçen gün bunu düşünüyordum. Eğer bu beni kıçımdan ısırsaydı, seni de kendimle birlikte aşağı çekmezdim."

Başımı salladım. "Hayır." Ne kadar acı çektiğimi yüzümde hissediyorum. Üstünü yumruk yapıyorum. "Beni bırakamazsın. Lütfen kaç. Sadece... hadi. Kaçmak için vaktimiz var. Arabaya koşabilir, sürüp saklanabiliriz." Onu çekiştiriyorum. "Lütfen."

"Tek istediğim seninle normal bir hayat yaşamaktı ama böyle bir lüksüm yok. Zamanım yok. Sahip olduğum tek şey seninle olan anılarım ve onlar beni ayakta tutacak. Ama bunu yapmama izin vermelisin. Buna ihtiyacın var."

Kade'e, yüzündeki ciddiyete bakıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum, boştaki elim yanağını okşamak için uzanıyor, çenem titriyor. "Lütfen yapma. Vazgeçiyorsun. Lütfen pes etme. Lütfen, Kade. Lütfen."

Ewan uzaktan gelen hafif siren sesleriyle pencereye koşuyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Geliyorlar."

Kalbim ikiye bölünüyormuş gibi hissediyorum. Fikrini değiştirmek için yeterli zamanım yok. Kaçması için ona yalvaran tek kişi benim. Neden herkes pes etti? Neden başka kimse ona şansı varken evden defolup gitmesi için bağırmıyor?

"Pes etmiyorum. Teslim oluyorum. Ben masum değilim, Stacey. Yüzlerce insan öldürdüm. Bazıları masumdu. Yoruldum. Hatta tükendim. Hayatının geri kalanını benim için mahvetmene izin vermeyeceğim. Kalıyorum ve teslim oluyorum. Cezayı kabul edeceğim. Seni bütün bunlara sürüklemeyeceğim."

Başımı göğsüne yaslayarak boğuk bir çığlık attım. "Lütfen beni bırakma. Lütfen, lütfen, lütfen. Kaçın. Lütfen. Benimle kaç. Seninle olduğum sürece özgürlük umurumda değil."

"Bunu yapmama izin vermelisin, tamam mı?" Kade başımın tepesini öpüyor ve kollarını bana doluyor. O dış dünyadayken son bir sarılma.

Göğsüne doğru hıçkırıyorum. Kendi göğsüm çatlayacakmış gibi hissediyorum. Gözlerimin arkasında ve başımın içinde bir basınç var ve başım dönüyor. "Lütfen benimle koş."

Kade'in göğsü titrer. "Çok üzgünüm, Stacey. Her şey için özür dilerim. Evde neler olduğunu göremediğim için, seni terk ettiğim için, Bernadette'ten uzaklaşmak için bu kadar uzun zaman harcadığım için. Seninle on sekiz yaşıma ve kaygısızlığıma geri dönebilseydim, dönerdim."

"Bunu sensiz yapamam. Sahip olduğum tek şey sensin, Kade. Lütfen."

Kade bana karşı titriyor, kendi gözyaşları vücudunu sarıyor. "Seni seviyorum, Stacey. Hem de çok. Seni seviyorum. Asla durmayacağım."

Gözlerimi kapatıyorum, kalbimde bir acı şoku, başım zaten oradaki baskıdan dolayı ağrıyor. "Ben de seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Aria ve Ewan Kade'e sarılabilsin diye geri çekiliyorum. Uzun bir sarılma oluyor ve ikisi de ona tekrar tekrar iyi bir çocuk olduğunu, onu kurtarmaya çalışacaklarını ve altın gibi bir kalbi olduğunu söylerken Kade titriyor.

Dışarıda lastiklerin gıcırdadığını duyduğumda öfke beni ele geçiriyor ve ellerimi yumruklayarak odadan çıkıp merdivenlerden aşağı koşarak ön kapıyı açıyorum. Evin etrafını saran polislerin sayısı karşısında tereddüt etmiyorum. Hepsinin silahı var - adımlarım beni bahçenin ortasına taşırken silahlarını bana doğrultuyorlar.

Kollarımı iki yana açıyorum. "Bunu nasıl yapabiliyorsunuz?" Bağırıyorum. "Onun neler yaşadığını bile bile silahlarınızla orada durmaya nasıl cüret edersiniz?"

Biri bana "Ellerini başının arkasına koy!" diye bağırıyor.

"O masum! Her şeyi yapmaya zorlandı ve bunu hepiniz biliyorsunuz!"

Polislerin hedefleri arkama kayıyor ve Kade beni arkasından sürüklerken hıçkırıyorum. Beni polislerden uzaklaştırırken kafese kapatıyor, Aria ve Ewan gözyaşları içinde verandada duruyorlar.

"Seni seviyorum," diyor peşimden koşmaktan nefesi kesilmiş bir halde. "Seni hayatımın sonuna kadar seveceğim. Seni her şeyden çok seviyorum ama verandaya kadar yürümen gerekiyor."

Memurlar Kade'e benden uzaklaşması, ellerini kaldırması, diz çökmesi ve ellerini başının arkasına koyması için bağırırken başım sırtına gömülüyor. "Seni kaybedemem," diye ağlıyorum.

"Bırak beni ve anneme doğru yürü, Stacey," diyor, boğazı çatlayarak. "Lütfen."

"Gitmesine izin veremem."

Köpekler içeride havlıyor ve daha fazla araba eve doğru hızla ilerliyor.

"Ben seninim, sen de benimsin."

Çenem titriyor. "Sonsuza kadar," diyorum titreyerek. "Seni seviyorum."

Dönüp bana gülümsüyor ve başparmağıyla gözyaşlarımı silerken ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum. Çevresel görüşümde polislerin yaklaştığını görebiliyorum. "Ağladığında bile çok güzelsin Çilli'm. Sen harikasın, bunu biliyor musun? Kısa bir süreliğine de olsa sana sahip olduğum için şanslıyım. Geriye hiçbir tehdit kalmadı. Chris yok, Bernadette yok. Dans edebilir, şarkı söyleyebilir ve yaşayabilirsin."

Yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyor ve onları durduramıyorum. Aramızdaki güçlü bağ yüzünden. Aşk. Sahip olduklarımızın sahiplenilmesi. On beş yaşımızdan beri birbirimize aitiz, bir bakıma. Onu hep istedim ve şimdi onu kaybetmek üzereyim - havuzda oturan, sigarasını çaldığım çocuğu; onun beni izlerkenki masumiyetini, benim yıllar boyunca onu izlediğim gibi. Ta ki o ilk öpücüğe, ikincisine ve sonraki her öpücüğe kadar. Düşündüğümden daha sert düştük. Kaybettik. Savaştık. Ama onca engelden sonra çok yaklaşmıştık.

"Sonsuza dek senin olmam gerekiyordu," diye hıçkırıyorum ve sanki etrafımızdaki dünya bu son konuşmayı yapmamıza izin verecek kadar yavaşlamış gibi. "Yunanistan'da sahilde bana sonsuza dek senin olup olmayacağımı sordun ve ben de evet dedim."

İstediğimiz mutlu sona ulaşacaktık. Ona çocuklar verecek, onunla evlenecek, bir yuva kuracak ve onunla birlikte yaşlanacaktım. Her gece onun kollarında güvenle uykuya dalacak ve onun*, Günaydın Çilli'*siyle uyanacak ve onun*, Berbat bir şarkıcısın Çilli'*sine gülecektim.

Ben kitap okurken köpekler verandada oturuyor, Kade de çocuklar için bir ağaç ev inşa ediyor ve salıncak kuruyor olurdu. Koyu renk saçları rüzgârda savrulurken onları çimenlerin üzerinde kovalıyor olurdu, minik bacakları onları sevgi dolu babalarından zar zor uzaklaştırırdı.

Her şeye sahip olmamız gerekiyordu.

Kade ve ben birbirimize sıkıca tutunarak bakıyoruz ve o yüzümü tutup beni öpüyor - sonsuza dek hissetmeyi umduğum morartıcı bir öpücük - benden uzaklaşmadan önce.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ama faydası yok. Sayıca en az yirmi kişiydiler ve Kade'in üzerine karınca gibi yığıldıklarında Ewan tarafından yolumdan çekildim. Karşı koymamasına rağmen biri ona şok veriyor ve copun kafasına indiğini görünce çığlık atıyorum.

Aria ve Ewan gibi ben de üç polis memuru tarafından tutuluyorum. Coplarıyla ona vuruyorlar ve içlerinden birinin yüzüne kan sıçradığını görebiliyorum. Ewan'a da şok veriyorlar, sonra Aria ve ben Kade'e ulaşmaya çalışırken çimlere yapışıyoruz.

"Direnmiyor!" Bağırıyorum ama dinlemiyorlar.

Bir memur Kade'in yan tarafına tekme atıyor ve beni tutan kadın yüzümü çimlerin içine doğru iterken toprağın tadını alabiliyorum.

Ceset denizinin içinden, bir memurun Kade'i kelepçelemeden ve haklarını okumadan önce dizini sırtına bastırdığını fark ediyorum.

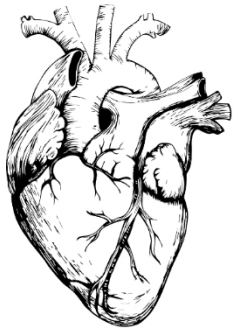
Kade ayağa kaldırıldığında, onu tutan dört memura karşı mücadele ediyor ve dönüp beni görmeyi başarıyor. "Bırakın onu!" diye bağırıyor, yüzü kan içinde. "Çekin o pis ellerinizi onun üzerinden!"

Kade görüş alanımdan kaybolurken memur kulağıma "Küçük orospu," diye alay ediyor.

Ellerimi geri çekip beni de kelepçelediğinde, yere yapışıp kalmaktan başka bir şey yapamıyorum. "Stacey Rhodes," diyor, "Christopher Fields ve Bernadette Sawyer'ı kaçırıp öldürmekten tutuklusun. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ancak sorgu sırasında daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey delil olarak kullanılabilir."

OceanofPDF.com

50

KADE

Duvardaki saat çalışmıyor. Saatlerdir ona bakıyorum ama akrep ve yelkovan hareket etmiyor. Tik tak yok. Tam önümde asılı durmasının ne anlamı var ki?

Delirdin mi?

Başımı eğiyorum, vücudumun pozisyonundaki hafif kayma kelepçelerin bileğimde sürtünmesine neden oluyor. Olması gerekenden çok daha sıkılar. Ama sanırım birden fazla cinayet, adam kaçırma ve beni tokatladıkları diğer her neyse onunla suçlanıyorsanız, ellerimi ve ayak bileklerimi bağlı tutmak akıllıca bir hareket.

Belimdeki kemer de bir zincirle kelepçelerime bağlanıyor.

Geçen hafta boyunca her gün beni bu odaya getirdiler. Beni her konuda sorguladılar, Archie Sawyer'ı öldürürken canlı yayında söylediklerimi tekrarlamamı istediler. Önüme yüzden fazla resim koydular ve gösterdikleri insanların kaybolmasından sorumlu olup olmadığımı sordular.

Yani, öyleyim ama onlara hiçbir şey söylemeyeceğim.

Aramama izin verilmedi - önlük giyiyorum çünkü annemin teslim etmeye çalışacağını bildiğim kıyafetleri bana vermiyorlar. Stacey de muhtemelen bilgi almak için resepsiyona gitmiştir ama bildiğim kadarıyla sadece telsiz sessizliği var.

Milo ve Hopper'ı bir daha göremeyeceğimi düşünmek beni çok üzüyor. Elbette, diğer herkes beni ziyaret edebilecek ve onlarla telefonda konuşabileceğim, ama köpeklerimi tekrar görmek? Hiç şansım yok.

Aylar önce patronuyla birlikte bana koruma emri teklif etmek için malikaneye gelen serseri içeri girdi. Bu sefer baş memur oydu ve benden nefret ediyor. Belki de benimle her konuştuğunda onu tehdit etmek kötü bir fikirdi, ama artık umursamıyorum. Sadece kızımla konuşmak, Luciella'nın iyi olduğundan ve babamın yakalanmadığından emin olmak istiyorum.

Kendimi önemsemiyorum.

"Ee," diye söze başladı sik kafalı, aramızdaki metal masaya bir dosya bırakarak. "Stacey Rhodes."

Omurgam dikleşiyor. "Peki ya o?"

"Bir süre önce bu karakola hırpalanmış bir halde geldi. Uyuşturucu almıştı ve üvey kardeşinin ona saldırdığını ve birini öldürdüğünü söyledi. Ben onun eski kız arkadaşının ağabeyiyim ve yüzünü tanıyorum. Bu saldırıya dair hiçbir kanıt yoktu. Onu almaya geldi ve ben de ona terapi ya da bir bölüm önerdim."

Devam etmesini beklerken dişlerimi birbirine geçiriyorum.

Elini yüzüne sürüyor. "Doğruyu söylediğini bilmiyordum. Üç hafta önce, saldırıya uğradığını söylediği yerde bir adamın kalıntılarını bulduk. Adli tıp, adamın kadının olayı bildirmeye çalıştığı saatlerde öldüğünü doğruladı."

"Stacey yardım için size geldi ve siz onu tacizcisinin kollarına geri mi ittiniz?"

"Bu kendimi asla affetmeyeceğim bir hata. Stacey bir kurban. Cinsel saldırıya uğradığı bir video var, eminim siz de farkındasınızdır. Ona saldıranların hepsi ya öldü ya da kayıp."

Dudağım seğiriyor. "Utanç verici."

"Stacey annesini küçük yaşta kaybetmiş. Doğmamış çocuğunu kaybettikten kısa bir süre sonra da babasını kaybetmiş. O zamandan beri yaşadığı tek şey acı ve kalp kırıklığı gibi görünüyor. Hayatta iyi bir şansı hak ediyor, değil mi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Nereye varmaya çalışıyorsun?" Başını eğiyor. "Bilmiyor musun?"

"Neyi biliyorsun?"

"Stacey Rhodes, Christopher Fields cinayeti ve Bernadette Sawyer'ın kaybolması ve kaçırılmasıyla suçlanıyor."

Ona bakarken nefes almıyorum, gözümü kırpmıyorum ya da hareket etmiyorum. "Az önce ne dedin sen?"

"Sebastian Prince de aynı suçlarla itham ediliyor," diyor kollarını kavuşturarak. "Barry Lennox adam kaçırmak ve cinayete iştirak etmekle suçlanıyor."

"Hiçbir şey yapmadılar."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum," diye yanıtlıyor sırıtarak. "En az on altı müebbet hapis cezasıyla karşı karşıya olduğunu biliyor musun? Bir daha asla gün ışığı göremeyeceksin."

"Tamamen farkındayım, göt herif."

Alay eder ve başını sallar. "Tıpkı baban gibisin."

Kaşlarımı kaldırıyorum - konuya girmezse suratına bir yumruk yemesine ramak kaldı.

"Size bir anlaşma teklif etmeye hazırız." "Tabii ki istiyorsunuz."

"Bize Christopher Fields ve Bernadette Sawyer'a ne olduğunu söyleyin, biz de üç arkadaşınız hakkındaki suçlamaları kaldıralım." Aramızdaki dosyayı açtı. "Ayrıca tüm bu isimleri silebiliriz. Bize bilmek istediklerimizi söyleyin, biz de hepinizin cezasını on yıla indirelim."

Bir kahkaha attım. "Hepiniz yozlaşmışsınız. Hiç gerçek memur kaldı mı?"

"İlk ifadenizde atladığınız isimleri de bize vereceksiniz. Scotland Yard ve New York Polis Departmanı'nda yeraltı dünyasıyla yoğun ilişkisi olan dedektifler olduğunu biliyoruz. Bu isimlerin yanı sıra Christopher ve Bernadette'e, arkadaşlarına ve kız arkadaşına ne olduğunu itiraf edersen serbest kalırsın."

"Ve ben on yıl mı yatacağım?"

"Mümkün olduğunca 10'a yaklaştırmak için elimizden geleni yapacağız. Yapacağımız tek teklif bu, Bay Mitchell. İçinde bulunduğunuz durumu ve

şantajla ve zorlamayla işlediğiniz suçlar. Babanın yaptığı gibi delilik savunması da yapabilirsin ama bu anlaşmayı kabul etmeni şiddetle tavsiye ederim."

Yutkunuyorum ve dosyaya bakıyorum, gözlerim Stacey'nin sabıka fotoğrafına takılıyor. Ağlıyor ve yanağında bir çürük var.

"Bir şartım daha var," diyorum ona ters ters bakarak. "Peki. Ne istiyorsun?"

Üç saat sonra kapı açılır açılmaz kalbim hızlanıyor ama masaya bağlı zincir, Stacey içeri getirilirken ayağa kalkmamı engelliyor, kelepçelenmiş, benimkiyle aynı önlükleri giymiş.

"Stacey." Adı dudaklarımdan döküldü.

Titrerken çenesi de titriyor - kızım kendini tutmaya çalışıyor.

Memur Dickhead deri kemerimdeki kelepçelerin kilidini açtı. "Üç dakikanız var. Kyle Fields onu ofiste bekliyor."

İyi kardeşi, ben buradayken ona göz kulak olsa iyi olur.

Kapı kapanıyor ve yanına gidiyorum, yüzünü ellerimin arasına alıp yanağındaki çürüğün izini sürüyorum. "İyi misin?"

"Ne yaptın sen?" diye soruyor, yüzü buruşurken sesi çatlıyor. Ben ona öylece bakarken alnını yavaşça göğsüme bastırıyor. "Bana ne yaptığını söyle."

Kısıtlı ellerim saçlarını taramak için kalkıyor. "Sen benim her şeyimsin, bunu biliyor musun?" Yüzünü tutup çenesini eğiyorum ve dudaklarından öpüyorum. "Her şeyimsin."

"Ne yaptın sen?"

Omuz silkiyorum. "Burada olmamalısın."

"Sen de yapmamalısın." Başı tekrar düşüyor ve tenime değen kumaşı kavrıyor. "Bana ne yaptığını söyle."

Kelepçeler kemere bağlı olduğu için ona sarılamıyorum, bu yüzden tek yapabildiğim boynunun yanlarını avuçlamak ve başparmaklarımla nabız noktalarını okşamak. "Seni, Base'i ve Barry'yi kurtarmak için bir anlaşma yaptım."

Göğsüme doğru hıçkırırken vücudu titriyor. "Ne tür bir anlaşma?" "Cezamı on yıla indirmeye çalışacaklar. Yapacaklarından şüpheliyim çünkü On altı müebbet hapis cezasıyla karşı karşıyayım ama evet dememin asıl nedeni hepinizi dışarı çıkarmaktı. Hiçbiriniz burada olmamalısınız."

Başını sallıyor. "Hayır."

"Evet." Geri çekiliyorum. "Bunu tartışacak vaktimiz yok. Bu iş bitti. Beni öpeceksin, sonra da kardeşinin yanına gidip hayatını yaşayacaksın. Dans edeceksin. Her gece köpeklerin yanında uyuyacaksın ve kız kardeşimin, yeğenlerimin yanında olacaksın. Yaşayacaksın, Stacey. Benim için yaşayacaksın."

"Sensiz yaşayamam."

"Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum," diyorum, onu kendime doğru çekerken gözlerim yanıyor. "Çok, çok gurur duyuyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyor. "Lütfen bunu sensiz yapmak zorunda bırakma beni.

Lütfen, Kade."

"Yapmalısın. Sakın önümüzdeki on yılı beni bekleyerek geçirmeye kalkma.

Dediğim gibi, bunu azaltmaları bile pek olası değil."

Başını geriye çekip bana bakarken sesi çok sessiz, güzel bir sakinlik gibi. "Ama ben seninim."

"Ve ben seninim." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sonra başparmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Sadece... benim için hayatını durdurmayacağına söz verir misin?"

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Kade Mitchell," diyor ve parmak uçlarına uzanıp beni tekrar öpüyor. "Anlamıyor musun? Sen benim hayatımsın."

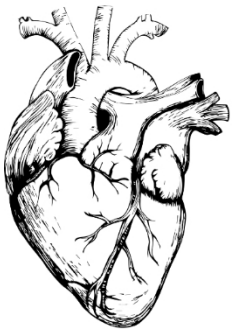
Sesim çatlıyor. "Sen de benim hayatımsın."

Kapı bir kez daha açılıyor ve kalbim sıkışıyor. Memur onu çekip götürürken karşı koymuyor. "Seni bekleyeceğim," diyor bana. "Senin için sonsuza kadar beklerim."

Başımı sallıyorum ve ilk gözyaşının düşmesine izin veriyorum. "Sonsuza dek, Freckles."

OceanofPDF.com

EPİLOG 1

STACEY - 5 yıl sonra

O En sinir olduğum şeylerden biri beklemektir.

Tobias'ın nasıl olduğunu söylemek için beni aramasını bekliyorum.

Kyle'ın kız arkadaşını son üç yıldır heyecanlandırdıktan sonra ona evlenme teklif etmesini bekleyen Kyle gergindir, ancak kızın ona sırılsıklam aşık olduğunu ve geleceklerini şimdiden planladığını düşünürsek, hayır demeyecektir.

Tylar'ın ailesinin stüdyonun satışını onaylamasını ve belgeleri tamamlamasını bekliyorum - stüdyo çocuklar ve yetişkinler için Rhodes Dans Akademisi olacak.

Aria ve Ewan'ın sonunda Jason Junior ile tanışabileceğimizi söylemesini bekliyorum - Giana, medyanın ilgisinin ne kadar çılgınca olduğunu göz önünde bulundurarak şu ana kadar aileyle herhangi bir ilişkiye girmesine izin vermedi.

Kade'in son eş ziyaretimiz için kapıdan girmesini bekliyorum - saat iki dakika geç kaldığını söylüyor ve o hiç geç kalmaz. Sayamayacağım kadar çok kez eğildiğim küçük masanın üzerinde parmaklarımı tıngırdatırken bu beni geriyor.

Sandalyeye oturup odaya göz gezdiriyorum. Tobias'ın onu ziyaret etmem için kullandığı odanın neredeyse aynısı. Bir yatak, bir kitaplık, bir masa ve iki sandalye ve masa oyunlarıyla dolu bir kutu var.

Bize bir aile odası teklif edildi, ancak çocuğumuz olmadığı için bunu kabul ettik - Mitchells ve yetkililer söz konusu olduğunda diğer her şey gibi özel bir durum.

Bir bip sesi dikkatimi kapıya çekiyor, kapı açılıp Kade içeri girince kaşlarım çatılıyor ve sırıtmaya başlıyorum. Erkek arkadaşım her zamanki gibi yakışıklı, saçları başında siyah bir paspas, gözleri hala yıllar önce beni kendine çeken mavinin aynı güzel tonunda. Beni gördüğünde yanaklarına renk geliyor ve ben de solmuş yara izine ve her gün çalıştığı kaslarına bakıyorum.

Ben dünyanın en şanslı kızıyım.

Gardiyan kelepçelerini çıkarırken ve kapıyı kapatmadan önce ona her zamanki konuşmasını yaparken sırıtmamaya çalışıyor.

Kendimi kollarına bırakıp ağzımı onunkine yapıştırırken Kade dengesini zar zor koruyor. Sırtı duvara çarpıyor, ben bacaklarımı ona sararken elleri beni tutuyor ve sanki onu iki gün önce görmemişim gibi ağzını yalayıp yutuyor.

Bizi döndürüyor, sonra beni duvara bastırıyor ve çenem boyunca öpüyor, ağzının boğazımda dolaşmasına izin vermeden önce kulak mememi dişlerinin arasına alıyor ve elbisemi belime sarılana kadar vücudumda kaydırıyor.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor iç çamaşırımı yırtıp yere atarken, ben de pantolonunun ipiyle oynayıp sikini serbest bırakmak için aşağı çekiyorum.

Derinlere doğru iterken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Yavaş, tatlı ya da dikkatli değil - sert, hızlı ve beni duvara yaslayarak sikerken akıllara zarar.

Korunmuyoruz. Birkaç kez dikkatsiz davrandık, iki kez prezervatif kırıldı, sonra dört hafta boyunca hiçbir şey kullanmadık ve hala hamile kalmadım. Aylardır doğum kontrol hapı kullanmıyoruz.

Yaptırdığım tüm testler negatif çıktı.

"Sen bana aitsin," diye homurdanıyor Kade, her hamlede sırtımın duvara çarpması için daha derine vuruyor. "On beş yaşında havuz evinde tanıştığımızdan beri bana aitsin."

Ağzına karşı gülümsüyorum. "Ben de seni arıyordum," diye itiraf ediyorum, topuklarımı kalçalarının arkasına geçirerek onu daha derine çekiyorum. "Luciella'nın bir ikiz kardeşi olduğunu biliyordum." Dişlerimi alt dudağına geçiriyorum. "İlgimi çekti ve seninle tanışmak istedim."

İç duvarlarım kalınlığının etrafında kenetlenirken aleti içimde şişiyor, omurgam karıncalanıyor ve kalçalarımın arasına ısı akıntıları gönderiyor. Çok yaklaştım. Çok, çok yakınım.

"Seni balkonumdan izledim," diyor bana, dilimi emiyor ve soluklarımı yutuyor. "Şimdi benimkini beceriyorsun."

Derin, tatlı ve coşkulu bir yere ulaştığında bir inilti çıkarıyorum, içimdeki ateşi tutuşturuyor ve orgazmım o kadar sert çarpıyor ki neredeyse kollarında bayılıyorum. Ne kadar güzel ve mükemmel olduğumu, ne kadar sırılsıklam ve sıkı olduğumu, nasıl onun olduğumu ve her zaman öyle olacağımı söyleyerek beni beceriyor.

Sandalyeye oturmak için geri çekiliyor, ben kalçalarına biniyorum, siki hala derinlere gömülü. Elbisemi yukarı ve başımın üzerine çekiyor, sütyenimin klipsini açıyor, böylece saçlarını yumruklarken ve ona binmeye devam ederken meme uçlarımda ziyafet çekebiliyor.

Ben hareket ettikçe Kade'in elleri vücudumda dolaşıyor - ağzı ıslak izler bırakıyor, göğüslerimden boğazıma kadar öpüyor ve başımın bir iniltiyle geriye düşmesine neden oluyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Çok güzel ve benim."

Kalçalarımın her düşüşünde sikinin içimi doldurduğunu hissederek, etrafında biraz daha geriliyorum, bir elimle omzunu kavrıyorum ve saçlarını daha sıkı yumrukluyorum. "Senin," diye sertçe nefes alıyorum.

Bu tür ziyaretler çabuk biter, bu yüzden onlardan en iyi şekilde yararlanırız. Beni patlatırken kulağıma müstehcen şeyler fısıldamasını saymazsak, genellikle hiç konuşma olmuyor. Burada olmadığımız zamanlarda, diğer yirmi mahkumla birlikte bir masada oturuyoruz, herkes birbirinin konuşmalarına kulak misafiri oluyor ve hayattan nefret ediyor.

Kade genellikle sessiz kalır ve son ziyaretlerinden bu yana herkes için hayatın nasıl olduğunu dinler. Annesi ve Ewan bir saat boyunca sohbet eder. Dez kendisi gelir ve Base, Rusya'daki kalesinden ayrılmasına izin verilirse, Kade'e bu altmış dakika boyunca onunla konuşmanın hala hayatta olduğunu hissettiği tek zaman olduğunu söyler.

Kade'in altı kez müebbet hapis cezası alması gerekiyordu, ancak polisler ona suçu üstlenip Chris ve Bernadette'e ne olduğunu anlatırsa beni, Barry'yi ve Base'i serbest bırakacaklarını ve cezasını on yıla indireceklerini söylediler.

Yalan söylediler. İki müebbet hapis cezası aldı ve bir daha özgür bir adam olma umudu yoktu. Ama bunun olmasına izin vermeyi reddettim, bu yüzden Aria ve ben hemen temyiz başvurusu üzerinde çalışmaya başladık.

Beş temyiz başvurusu ve cezasına ilişkin dünya çapında bir tartışmadan sonra, cezayı iki müebbetten elli yıla indirmeyi başardık. Sonra Aria yeni bir avukat tuttu, ama bir sonraki temyiz başvurusu sonuçsuz kaldı, sonra bir başkası, ta ki Avustralya'dan tuzlu biberli saçlı bir adam buraya uçup bir sonrakini kazanana kadar.

On yıla kadar indirdik.

Beklemekten mutluydum - Kade için son nefesime kadar bekleyebilirdim. Ancak bu, imza kampanyaları daha fazla dikkat çekmeye başlayana ve kalabalıklar hapishanenin ve adliyenin önünde durup Kade'nin serbest bırakılması için slogan atmaya başlayana kadardı. Kade'in tüm cinayetlere zorlandığını ve şantaja maruz kaldığını kanıtlayan daha fazla görüntü ortaya çıktığında sosyal medya patladı.

Bir videoda, bir adamı boğmaya zorlanıyordu ve duyabildiğimiz tek şey kurbana tekrar tekrar üzgün olduğunu söylemesiydi. Bernadette'in ekibi tarafından evleri basıldığında kendilerini kurtardığını söyleyen tanıklar ortaya çıktı - o kadar çok tanık var ki - ve bir sonraki çağrı interneti havaya uçurdu.

Nihayetinde, cezası son bir kez indirildiğinde, mücadeleyi bırakma zamanının geldiğini kabul ettik. Kade, bir daha asla özgür olamayacağı söylendiği anda mücadeleyi bırakmaya hazırdı, ancak dünya onun hapishanede ölmesine izin vermeyi reddetti. Kade için bir araya geldi ve şimdi gelecek hafta hapishanenin önünde durup onun kollarına koşacağım. Kade tamamen bana ait olacak - bağlar, şantaj ya da bir sonraki adımda ne olacağı konusunda endişelenmek yok.

Mutlu olabiliriz.

"Siktir," diye geveliyor. "Yedi dakika."

Ona gülümserken arkama yaslanıp sikine sürtünüyorum. "Geçen sefer bu seni durdurmadı. Hâlâ içimdeyken gardiyana bir sandalye fırlatmıştın."

"Bir daha asla." Kalçalarımı sıkıca tutuyor. "Kimsenin seni becerdiğimi görmesini istemiyorum." Elini göğsümden yukarı kaydırıyor ve boğazımı kavrıyor, havamı keserken beni kontrol etmek için tutuşunu kullanıyor. "Gözlerin o güzel küçük kafanın arkasına yuvarlanırken amının sikimi boğduğunu hissetmek istiyorum."

"Sanırım bir daha boşalırsam öleceğim," diye nefes nefese kalıyorum.

Beni boğazımdan tutup kendine çekiyor ve öpüyor. "O zaman sanırım ikimiz de ölüyoruz. Çünkü sensiz benim için bir hayat yok."

Birlikte dağılıyoruz - övgü ve sevgi sözcükleri mırıldanıyor, alnıma ve omzuma öpücükler konduruyor. Ciğerlerimi doldurmak için çaresizce ona sarılıyorum, eli sırtımı okşayıp parmaklarını her bir omurun üzerinde gezdirirken ter tenimize yapışıyor.

"Endişeli misin?" diye soruyor, parmakları hâlâ omurgamda oynuyor. "Ne hakkında?"

"Bu rutin bir hal aldı. Ya buranın dışındaki hayatına uyum sağlayamazsam?"

"Hayatımın her alanına uyum sağlıyorsun, Kade. Bu rutin bir şey değil - bu bizim senin özgürlüğünü bekleyişimiz."

Derin bir nefes alır. "Gerginim. Ya uyum sağlayamazsam? Tüm terapimi burada yaptım. Burada her şey üzerinde çalıştım. Ya dışarı çıktığımda nöbetler ve bayılmalar tekrar başlarsa?"

Başımı sallayarak kollarımı ona doluyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. "O zaman burada yaptığımız gibi onlar üzerinde çalışacağız. Birlikte."

Bana göz kırpıyor, bir tutam saçını kulağımın arkasına kıvırıyor. "Hep benim için savaşıyorsun. Buradan çıkmalı ve herkesin benim olduğunu bilmesini sağlamalıyım."

"Bütün dünya senin olduğumu biliyor," diyorum gözlerimi devirerek. "Yine de dışarıdaki kızıma sahip çıkmak istiyorum."

Kızarıyorum ve ayağa kalkıyorum, yerden sütyenimi ve elbisemi alıyorum ve yırtık iç çamaşırlarımı çantama tıkıyorum. "Artık neredeyse otuz yaşında olmama rağmen bana hâlâ kızım diyebilir misin?"

"Her zaman benim kızım olacaksın," diyor.

Gülümsüyorum ve önündeki masaya oturup avuçlarımın üzerine yaslanıyorum. Elleri kalçalarımdan yukarı kayıyor, oradaki kasları yoğuruyor. Hâlâ dans ediyor ve ders veriyorum. Luciella iki yıl önce Rusya'dan döndü ve onunla ve ikizlerle çok zaman geçirdim. Ona yardım edebilmek için daha fazla zamanım olsun diye stüdyoya daha fazla eğitmen almak zorunda kaldım.

Kapı arkamdan bip sesi çıkarıyor ve iç çekiyorum.

Kade korumayı görmezden gelip ayağa kalkıyor ve bacaklarımın arasından geçerek çenemi yukarı kaldırıp beni öpüyor. "Dışarıda görüşürüz, Çilli."

Medyanın burada olmasını hiç planlamamıştık. Tüm dünyanın hapishanenin kapısında sabırla beklemesini de planlamamıştık. Kalabalık üstüne kalabalık, haber istasyonları kurulmuş, ellerinde pankartlar ve düdükler olan insanlar, hepsi biz beklerken kalabalığın en önünde bize yer veriyor.

Ve bekle, ve bekle, ve bekle.

Eden ağırlığıyla kollarımı acıtıyor ve Anastasia da Luciella'nın elini tutuyor. Prens ikizlerine toplum içindeyken babalarıyla konuşmaya çalışmamaları söylendi - bu onları güvende tutmak için üzücü bir gereklilik.

Luciella, tüm korumalarıyla birlikte ayakta duran kızlarının babasına gözlerinin kaymasına izin vermiyor. Karısı sağında, baş koruması arkasında ve bana bakmaya devam ediyor.

Sessiz bir merhaba.

"Lütfen gidip babamı görebilir miyim?" Eden bana soruyor ve ben de neredeyse beş yaşındaki çocuğu kollarımda sabitleyerek ona üzgün olduğumu ama babasını sadece yalnızken görebileceğini söylüyorum.

Anastasia iyi huylu olan. Her zaman olduğu gibi taş gibi soğuk bir ifadeyle duruyor. Base mafyadaki görevlerinden gizlice kaçmayı başardığında bile, ortada olmayan babasına pek dikkat etmiyor.

Bu onun suçu değil. Ruslar ikizlerin ondan olduğunu öğrenirse, onları ve Luciella'yı öldürürler.

Bu kesinlikle başka bir günün hikayesi.

Omzumun üzerinden bakıyorum, ikizlerle aynı yaşta küçük bir çocuk bacağını tutarken bakışlarım Gianna'nınkilerle çarpışıyor. Jason'ın oğlu olduğunu söylemek zor değil. Jason Junior. Babasının ikizi.

Bana sert bir gülümseme veriyor - kameralara bakmadan ve Jason Junior'ın kapüşonunu yukarı çekmeden önce. Onun burada olması ilk adım.

İnsan yığını çığlık atmaya başlıyor ve bir grup muhafız çift kapıdan çıkarken kafam ana kapıya geri dönüyor, hepsi bir kişinin etrafında toplanıyor, çoğundan daha uzun, siyah saçları dağınık, elini saçlarında gezdiriyor.

Eden'ı ayağa kaldırıyorum ve Lu onun elini tutuyor. Aria ağlıyor, çünkü o her zaman ağlar; Ewan onun yanında, gri saçları rüzgârda dalgalanıyor;

ve diğer tarafta, başında kasketi, kapüşonu, gözlükleri ve kimliğini gizlemek için kısa bir sakalı olan Tobias oğlunu bekliyor.

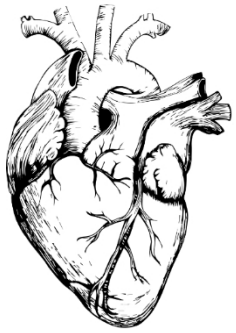
Kapı kayarak açılıyor ve ben koşarken herkes olduğu yerde kalıyor. Düşünmeme bile gerek yok - ayaklarım beni doğruca Kade'e götürüyor ve herkes alkışlarken o beni kollarıyla yakalıyor. Yürümeye devam ederken bacaklarım ona dolanıyor, kafesinden gittikçe uzaklaşıyor, başım omzuna gömülüyor.

Ona doğru hıçkırıyorum ve o gitmeme izin vermiyor, eli başımın arkasında, göğsü titriyor. "Beni bekledin," diyor kulağıma karşı, şakağımı öpüyor. "Umarım hayatımızın geri kalanı için hazırsındır, Çilli."

"Kade Amca!" diye bağırıyor ikizler ve Kade Amca onlar çarpışmadan hemen önce beni sakinleştiriyor.

OceanofPDF.com

EPİLOG

KADE - 2 yıl sonra

"P "Bana düz tornavidayı ver."

Roman Tobias Michell, on sekiz aylık oğlum, az önce döktüğü kullanım kılavuzunu kaldırırken dedesine bakıyor

Her tarafa meyve suyu. Kağıtları babama fırlatıyor ve Milo onu bahçede takip ederken kıkırdayarak kaçıyor.

Babam oğlumun başının arkasına kaşlarını çatarken gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Sana söyledim - Roman'ı Barry'nin çocuklarına yaklaştırmamalısın."

"O tek ve seni parmağında oynatıyor."

Sadece homurdanıyor, çünkü haklı olduğumu biliyor. Barry ve Dez; ben, Stacey ve oğlumuz için inşa ettiğim evin sıvasında Ewan'a yardım ederken, babam ve ben de tüm çocukların oynayabileceği bir ağaç ev inşa ediyoruz.

Stacey'nin elinde benim çizimlerimin asılı olduğu elliye yakın resim çerçevesi var - doğru ruh haline girer girmez yeni bir eskiz defteri aldım ve elim acıyana kadar durmadım. Terapistim benimle gurur duyuyor. Beni yürüdüğüm yolda yürümeye devam etmem için cesaretlendiriyor. Bu yol, geleceğime sahip çıkmak için kim olduğumu, geçmişimi ve bugünümü kabul etme yoludur.

Ve, adamım, geleceğim gerçekten iyi görünüyor.

Kade Mitchell'ın mutluluk için bir şansı olacağını kim bilebilirdi? Hala her şeyi kabullenmeye çalışıyorum.

Hopper, ne yazık ki, altı ay önce vefat etti. Kalbi uykusunda durdu ve Milo o zamandan beri eskisi gibi değil. Kahretsin, o zamandan beri ben ve Stacey'nin aynı olduğumuzu sanmıyorum. Eğer Roman olmasaydı, sanırım Milo aynı gün kırık bir kalpten ölürdü. O yaşlı - çok fazla ömrü kaldığını sanmıyorum, bu yüzden onunla geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendiriyoruz.

O benim oğlumun en iyi arkadaşı.

Tahliyemden bir hafta sonra Stacey'nin hamile olduğunu öğrendik - çok hastaydı, çok uyuyordu ve sikime çok ihtiyacı vardı ve ben de ona düşkün bir partner olarak her santimini verdim.

Bir yıl önce evlendik. Büyük ve gösterişli bir şey istemedik - ailem ve Kyle Yunanistan'da buluştu ve ona aşık olduğumu söylediğim aynı sahilde evlendik. Base, Roman'ı yüzüklerle birlikte koridordan aşağı taşıdı. İkizler çiçekçi kızlarımızdı ve Tylar ve Luciella Stacey'nin yanında dururken Barry, Dez ve Base sağdıcımdı.

O her zaman güzeldi, ama eli babamın elinde, yüzünde parlak bir gülümseme, çocuğumun annesi ve tüm geleceğimle bana doğru yürüdüğünü görünce, hayatta kazandığımı anladım.

Yeğenimin de orada olmasını istedim ama Gianna hâlâ katı davranıyor. Jason Junior'la sadece üç kez yüz yüze görüştüm. Üç kez. Ve o zamanlardan biri kazaydı. Ben ve Stacey alışveriş merkezinde karşılaştık ve kardeşimin oğluyla selamlaşırken ve yıkılmamaya çalışırken onun rahatsız olduğunu anlayabiliyordum.

Gergindi ve ben de onun gergin olmasını istemedim, bu yüzden birkaç gün sonra onlarla bir video görüşmesi ayarladık. O zamandan beri beni sürekli arıyor. Ve bunu daha da iyi yapan şey, tıpkı babası gibi olması. Daha küçük bir formda çalınan kayıp parçam.

O çocuğu korumak için her şeyi yapacağım, annesi hayatıma tamamen girmesi için yeterince rahat hissedene kadar ziyaretler sanal kalacak olsa bile. Hâlâ telaşlı. Her görüşmeyi reddediyorum, insanları dövmekle tehdit ediyorum.

Bizi sokakta durdurup Stacey'e kaba sorular sormaya çalışanlar oldu ve sosyal medya deneyimi de aşırı boyutlara ulaştı.

Artık sosyal medya hesaplarıma hiç girmiyorum. Asla.

Stacey platformunu hayır kurumları ve stüdyoları için kullanıyor. Artık tiyatrolarda her zaman gösteri yapıyorlar ve kızım ikincimize hamile olduğunu öğrenmeden önce bir ateş dansı bile yaptı.

Babama tornavidayı fırlatıyorum ve Milo ile Roman'ın önümüzde çimlerin üzerinde oynamasını izliyoruz. Daha yeni yürümeye başladı ama tek yaptığı koşmak. Bu bana çoğu zaman kalp krizi geçirtiyor.

Stacey'nin gözlerini almış. Bu büyük yeşil ormanlar her gece ona masal okurken ve göğsümde uykuya dalarken bana bakıyor. Saçları benimki kadar siyah ve çalıştırdığımda ürkse bile motosikletimi çok seviyor.

"İkizler dün yine kimin elimi tutacağı konusunda kavga ediyorlardı," diyor babam. "Şaşırtıcı bir şekilde, iki elim olduğunu unutmuş görünüyorlar."

Dünya için hâlâ ölü sayılır - gerçi pek saklanmadığı için bildiklerini ve onu kendi haline bıraktıklarını düşünüyorum. Annemle ortak noktalarını ikizler doğduğunda buldular. Hala onunla flört ediyor ve annem de hala ona gözlerini deviriyor ama artık her şeyden çok arkadaşlar. Belki de sonunda büyüdüler ve annem evliyken onunla yatmanın kabul edilebilir olduğunu düşünmeyi bıraktılar.

Ama yine de birbirlerini hâlâ seviyorlardı, kim bilir.

"Desmond ve Tylar ne zaman ayrılıyor?"

"Gelecek ay," diye cevap verdim. "Tanıdığım herkesten daha fazla dünyayı geziyorlar." "Ben sıkılırdım."

Yanıma koşan Roman'ı yakalayarak gülüyorum. Onu gıdıklayıp Stacey'nin korkunç bulacağından emin olduğum bir şekilde havaya fırlattığımda kıkırdıyor. "Sanırım bunun bir değişikliğe ihtiyacı var." Onu kokluyorum ve boynumu eğerek uzaklaşıyorum. "Evet. Büyükbaba, sıra sende."

Babam ellerini siliyor, Roman'ı kaldırıyor ve eve doğru yürürken onunla bebek gibi konuşmaya başlıyor.

Telefonumun çalması dikkatimi çekiyor ve Luciella'nın aradığını görüyorum. "Alo?" Cevap veriyorum.

"Korkma," diyor ve ben de hemen ayağa kalkıyorum. "Ama Stacey'nin suyu iki dakika önce stüdyoda geldi ve kasılmaların başladığını söyledi."

Hay sikeyim. Gelecek aya kadar doğurmayacak.

"Stacey'nin doğum sancısı tuttu!" Ben verandaya koşarken babam ön kapıdan kaybolmadan önce ona bağırıyorum. Ewan ve Dez ortaya çıkıp bana ve Stacey'e şans diliyorlar ama ben heyecan ve korku paniğiyle çoktan arabama varmıştım bile, Stacey'nin Roman doğduğunda ne kadar bitkin olduğunu hatırlıyorum - neredeyse iki gündür doğum sancısı çekiyordu ve boğazı düğümlenene kadar çığlık atmıştı.

"Neredesin?" diye sorduğumda direksiyon başındaydım ve geri geri gidiyordum.

"Şimdi bizi hastaneye götürüyorum." Arka planda uzun bir inilti duyulur. "Oh, tamam, sadece nefes al. Evet, kesinlikle kasılıyor, Kade. Lütfen acele et. Neredeyse geldim."

Telefonu kapattım ve hızla kanunu siktim. İhtiyacımız olan her şeye yakın bir yerde yaşamaya özen gösterdim. Ailem iki sokak ötede, malikaneden çok daha küçük olan yeni evlerinde yaşıyor. Stacey'nin Roman'a hamile olduğunu öğrenir öğrenmez arsayı satın aldım ve üzerinde çalışmaya başladım.

Hastaneye ulaşmam on beş dakikamı alıyor ve ellerimi kotuma silerken doğum servisinde koşarken birçok insanı atlatıyorum. Merdivenlerin kapısını iterek açıyorum ve ihtiyacım olan kata gelene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

"Stacey Mitchell," diyorum nefes nefese. "Nerede o?"

"Beş numaralı doğum odasında, efendim. Babası siz misiniz?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve odayı arşınlıyorum.

Kapıyı iterek açıyorum ve Stacey'yi yatağın kenarında, ellerini beline koymuş, nefes egzersizleri yaparken görüyorum. Başını bana doğru çeviriyor ve rahat bir nefes alıyor. "Başardın."

Bir saniye içinde onun yanındayım, ellerini tutuyorum. "Nasıl hissediyorsun?" "Sanki vücudum içten içe parçalanıyor."

Saçının bir tutamını yüzünden çekiyorum. "Sende bu var."

Bir kasılma sırasında yüzünü buruşturuyor ve başını omzuma düşürüyor, ardından bir inilti geliyor. "Roman'dan daha hızlı geliyorlar," diye ağlıyor. "Aman Tanrım. Çok acıyor."

Luciella sandalyesinden kalkıyor. "Ben giderim," diyor. "Bu iş sende, Stacey." Sonra gözleri bana takılıyor. "Bu sefer gerçekten elini kırabilir."

İkiz kardeşim odadan çıkarken kahkaha atıyorum. Formları doldururken ebe Stacey ile konuşuyor. Sonra altıma sürmem için yağ verdiler.

Kasılmalar güçlenirken, acı içinde çığlık atıp can havliyle bana tutununcaya kadar.

Keşke bu acıyı ondan alabilseydim - kızımın acı çektiğini görmekten nefret ediyorum. Kasılmalar birbirine yaklaştıkça ağlıyor ve çığlık atıyor, ta ki ebeye yatağa uzanması gerektiğini söyleyene kadar.

Bebeğimizin kalp atış hızını ve Stacey'nin ne kadar genişlediğini kontrol ederken kalbim deli gibi atıyor.

"Eğer ıkınmak istiyorsan, ıkın. Tıpkı geçen seferki gibi."

Stacey bir kasılma daha geldiğinde dişlerini sıkıyor ve elimi tuttuğunda yatağın yanında duruyorum, alnını ve şakağını öpüyorum, ona ne kadar iyi yaptığını, ıkınmaya başladığında ne kadar güçlü olduğunu söylüyorum.

Parmaklarım kırılmak üzere, ama kemiklerimin parçalanmasına seve seve izin vereceğim - şu anda yaşadıklarının yanında çok küçük kalacak.

"Başını görebiliyorum!" diyor ebe heyecanla, ama Stacey'nin Roman'la denediğim için beni neredeyse boğduğunu hatırlayarak aşağı inip bakmaya cesaret edemiyorum. Kıpırdamadan duruyorum, onu daha fazla öpüyorum, alnını siliyorum ve tutuşu sıkılaştıkça kendi dişlerimi sıkıyorum.

"Büyük bir itiş!"

Stacey nefesini tutup daha önce hiç ıkınmadığı kadar ıkınırken vücudu kasılıyor ve ben bayılacağımı sanıyorum.

"Tamam, şimdi omuzlar. Bir kez daha it, tatlım."

Stacey tekrar itiyor, yüzü kıpkırmızı ve terden sırılsıklam, saçlarını kulaklarının arkasına götürdüğümde alnına yapışıyor.

Sonra ikinci bebeğimizin çığlıklarını duyuyorum ve ebe bebeği Stacey'nin göğsüne kaldırdığında kalbim göğsümde biraz daha büyüyor. "Çok güzel bir kız bebek," diyor. Kocaman bir gülümsemeyle, "Saçları da var," diye ekliyor.

Stacey'nin gözleri yaşarıyor, kızımız için telaşlanırken ben de öyle. Başka bir kız. Koruyucu meleğimiz bizi izliyor, kardeşlerini koruyor. Roman ve şimdi de küçük parmaklarını serçe parmağıma dolayan siyah saçlı bir kız... Stacey'i öperken gözlerim doluyor. "Teşekkür ederim," diyorum ona. "Harikaydın."

Hemşire üzerinde çalışırken yanakları sırılsıklam, sanki az önce çektiği tüm acılar kızımıza gülümsediğinde yok oluyormuş gibi gülümsüyor.

Alt dudağı titriyor ve kaybettiğimiz küçük kızımızı düşündüğünü biliyorum.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bana istediğim her şeyi verdiğin için teşekkür ederim. Sana. Bir oğul. Bir kız. Seninle bir hayat."

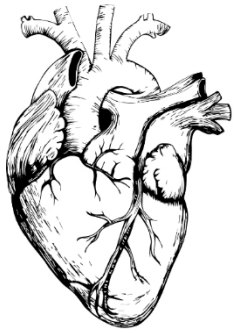
"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyor, sesi kırılarak.

Hemşirelerden biri bebek tartısını ve gözlem makinesini getirirken "Bir isim seçtiniz mi?" diye soruyor.

"Daisy Mitchell," diyor Stacey, başını koklayıp öperek ve bana bakarak. "O bizim Daisy Mitchell'ımız."

OceanofPDF.com

EPİLOG 3

KADE - 4 yıl sonra

Tiyatronun ışıkları kararırken, kırmızı kadife perdeler yükseliyor ve sahneye çıkmaya hazırlanan küçük dansçıları ortaya çıkarıyor.

The Greatest Showman'den "From Now On" başlarken rutin olarak gözlerim sulanmaya başladı bile.

Daisy, Eden ve Anastasia dansçıların arasında ve Stacey yan tarafa diz çökmüş, onlara adımlarında rehberlik ediyor. Base kayıtta, Luciella şimdiden ağlıyor ve ailelerimiz de arkamızda bizi izliyor.

Filmi Stacey ile ilk izlediğim zamanı hatırlıyorum. Sanırım onun filme olan takıntısı da benimkiyle örtüşüyordu ve o anda hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istediğimi biliyordum. Ben de öyleyim. Şimdi otuzlu yaşlarımızın ortasındayız.

İki çocuğum var, inşa etmeye söz verdiğim bir evde yaşıyorum ve Junior zaman zaman kalmaya bile geliyor.

Duvarların her yerinde çizimlerim var. Sahip olduğumuz köpekler Milo ve Hopper'ın şöminemizin üzerinde bir portresi var. Hemen yanında da benim yaptığım bir aile portresi var.

Stacey'i randevulara bile götürüyorum ve ona tatlı şeyler söylediğimde hala kızarıyor. Ayrıca çocuklar uyurken beni yatağa sürüklemeyi ve onu yatağa atmadan önce ağzının neler yapabileceğini bana hatırlatmayı seviyor.

Nakarat çalıyor ve ben de herkesle birlikte alkışlıyorum. Daisy sahnede çok küçük ama annesinin özgüvenine sahip ve bir adım bile atmıyor. Kızım kesinlikle bir baba kızı, hatta bir dede kızı.

Stacey ve ben her zaman gece odamıza ilk hangi çocuğun geleceği konusunda bahse gireriz. Çoğu zaman Daisy oluyor ama son zamanlarda Roman karanlıktan korktuğunda onun katında uyuyor ve ona bunu yapmamasını söyleyemiyorum çünkü bu bana Jason ve benim Luciella için yaptığımızı hatırlatıyor.

Stacey aşağıda çılgına dönmüş durumda ve ben de onu dansçılarını coştururken, adımlarını takip ederken izliyorum; küçükler kenara kaçışırken ve daha büyük dansçılar şarkının yarısında katılırken Stacey de katılıyor. Dört çember tavandan aşağı iniyor ve dansın geri kalanını o yönetiyor ve ben gözlerimi karımdan alamıyorum.

Her haliyle nefes kesici.

Tüm yaş grupları sahneye çıkıp zıplayarak şarkıya eşlik ederken herkes ayağa kalkıyor ve şarkıyı alkışlamaya devam ediyor.

Stacey ağlıyor, Daisy'yi kollarına alıyor ve ikizler Base ve Luciella'ya el sallıyor. En iyi arkadaşım kolunu kız kardeşime doluyor ve sahneyi kaydetmeye devam ederken başını öpüyor.

Gösteri biter ve Roman rahatlayarak iç çeker. "Bu çok sıkıcıydı baba."

Gülüyorum. "Bunu kız kardeşinin önünde söyleme."

Serçe parmağıyla bana söz veriyor ve oturma alanından çıkıyoruz ve Daisy'm yan kapıdan koşarak çıkıyor, Stacey yetişmeye çalışıyor ve kendini kollarıma atıyor.

"Beni gördün mü baba?" diye bağırıyor, zıplamaktan yüzü kıpkırmızı olmuş.

"Yaptım! Çok iyiydin, bebeğim."

Herkes etrafımızda toplanıyor. Babam ve annem eve gideceklerini söylüyor, Junior gelip benim evimde kalmak istiyor ve Luciella sırtını tutup paytak paytak bize doğru geliyor. Patlamaya yakın gibi görünüyor ama sadece altı aylık.

"Benim küçük prenseslerim! İkiniz de harikaydınız!" Base ikizlerini kucağına alıyor. "Pizza yemeye mi gidiyoruz?"

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum ona, kızım duymasın diye. "Evde çocuklarla yemek ve film sözü verdim zaten."

Dudaklarını düzleştiriyor. "Az önce burada izlediğin dizinin filmini yavrularına bir kez daha izletmeyeceksin, değil mi?"

"Hey!" Roman azarlıyor. "O filmi seviyorum!"

Base başını sallar. "Öyle diyebilirsin. Sen sadece babanın genç halisin."

Oğlum ona kaşlarını çatıyor. Onu gerçekten seviyor ama küçük birimine karşı çok korumacı. Base teknik olarak bir mafya lideri olsa bile.

Stacey sırıtıyor ve elimi tutarak beni kapıya doğru götürüyor. "Noel'de hepinizle bizim evde görüşürüz?"

Hepsi aynı fikirde ve kızım bana bakarken ona gülümsüyorum.

Her şey normal geliyor. Biz normaliz.

Daha önce hiç normal olmamıştık.

Ama şimdi, Bernadette ve Chris bizi karanlığın sınırına zorlamadığı ve birlikte olduğumuzda yasak bölgede olduğumuzu hissetmediğimiz için, Stacey ve ben sadece... olabiliyoruz.

Herkes onun benim olduğunu biliyor. Ve herkes benim onun olduğumu biliyor. Bizim için her şey yerli yerine oturdu ve şimdi her şeye sahibiz.

Yıllar önce tutuklanmama izin verdiğim için pişman değilim, çünkü aksi takdirde buna sahip olamazdım. Oğlumuzu, kızımızı ve yeğenimizi eve götürmek ve abur cubur kaseleriyle *The Greatest Showman*'i izlemek için arabaya doğru yürürken Stacey bana gülümsemezdi.

Her şeye rağmen hâlâ yanımda olan biri için bu kadar önemli olmanın verdiği tatmin edici duygu gerçeküstü. Ama Stacey hep yanımdaydı. Her şeye rağmen. Hep yanımdaydı.

Kırılan yapboz parçalarımız nihayet yerli yerine oturdu ve bir daha asla parçalanmayacaklar. Çünkü buna sahip olacağız. İstediğimiz her şeye sahip olacağız.

Yirmi yıl önce havuz kenarında tanışan on beş yaşındaki Kade Mitchell ve Stacey Rhodes, sonunda sonsuzluklarına kavuşurlar.

SON

OceanofPDF.com

WHAT NEXT?

PSIKOTIK TAKINTI

Karanlık ve Tehlikeli Aşk Hikayesi

Tobias Mitchell ve Aria Miller
BURADAN ÖN SİPARİŞ VERİN

ÜS BAĞIMLISI
Sebastian Prince ve Luciella Mitchell Çok Yakında

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGEMENTS

Buna nasıl başlayabilirim ki? Çok duygusalım ve gözlerim çok ağlamaktan yanıyor. Onların hikâyesi nasıl bitebilir? Kade ve Stacey'nin üç yılı aşkın bir süredir kafamda bu kadar gürültülü olmasından ve Wattpad'de onların inişli çıkışlı hikayelerini yazdıktan ve sonra yayınlamak için yeniden yazdıktan sonra nasıl her şey bitebilir? Başardıkları için kutlama yapmam gerekirken onların yasını tutuyorum. Biz başardık.

Okuyucularım olmasaydı bu noktaya asla ulaşamazdım. Wattpad beni yazarlıkla tanıştırdı. Yazmaya 2019 yılında Tobias ve Aria'nın hikâyesinin içimde bir heyecan uyandırmasıyla başladım. Kade adında bir oğulları oldu ve benim aklım Karanlığın Kıyısında'ya gitti. Haftalık güncellemelerimle satır içi yorumlar beni gülümsetiyor ve ne kadar heyecanlı olduklarına dair mesajlar

okuyucular bir sonraki bölüm için olsaydı, bu üçlemeyi yayınlayacak özgüvene asla sahip olamazdım. O küçük uygulamaya ve içindeki okuyuculara teşekkür ederim, sevdiğim bir kariyer buldum.

Özel asistanım Tyla'ya teşekkür ederim. Seninle tanışana kadar bir parçamın eksik olduğunu hiç bilmiyordum. *Bana klişe diyebilirsin, sana meydan okuyorum*. Lauren, ARC yöneticim ve elim, aklımı başımda ve doğru yolda tuttun. İlk kez kitap yazan bir yazar olarak yazdıklarımın yeterli olmadığından korkuyordum - editörüm Laura bunun böyle olmamasını sağladı. Shawna ve Kendralarım - siz kızlar benim kayalarımsınız! Karakterlere ve hikâyeye aşık olan tüm okurlarıma, bana bir şans verdikleri için teşekkür ederim.

Ve son olarak, muhteşem sokak ekibim - bir yazar daha iyi bir grup isteyebilir mi? Asla.

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Leigh Rivers, okuyucularını çılgına çevirmek için inişli çıkışlı hikayelerle karanlık, ahlaki açıdan gri karakterler yazma dünyasına giren İskoç bir Biyomedikal Bilim Adamıdır.
Okumadığı, dizüstü bilgisayarında yazmadığı ya da saçma saatlere kadar oyun oynamadığı zamanlarda, direk stüdyosunda dans ediyor, spor salonuna gidiyor ve iki oğlu ve kocasıyla birlikte dört köpeğini gezdiriyor.
Leigh'i sosyal medya hesaplarında BURADAN bulabilirsiniz

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.